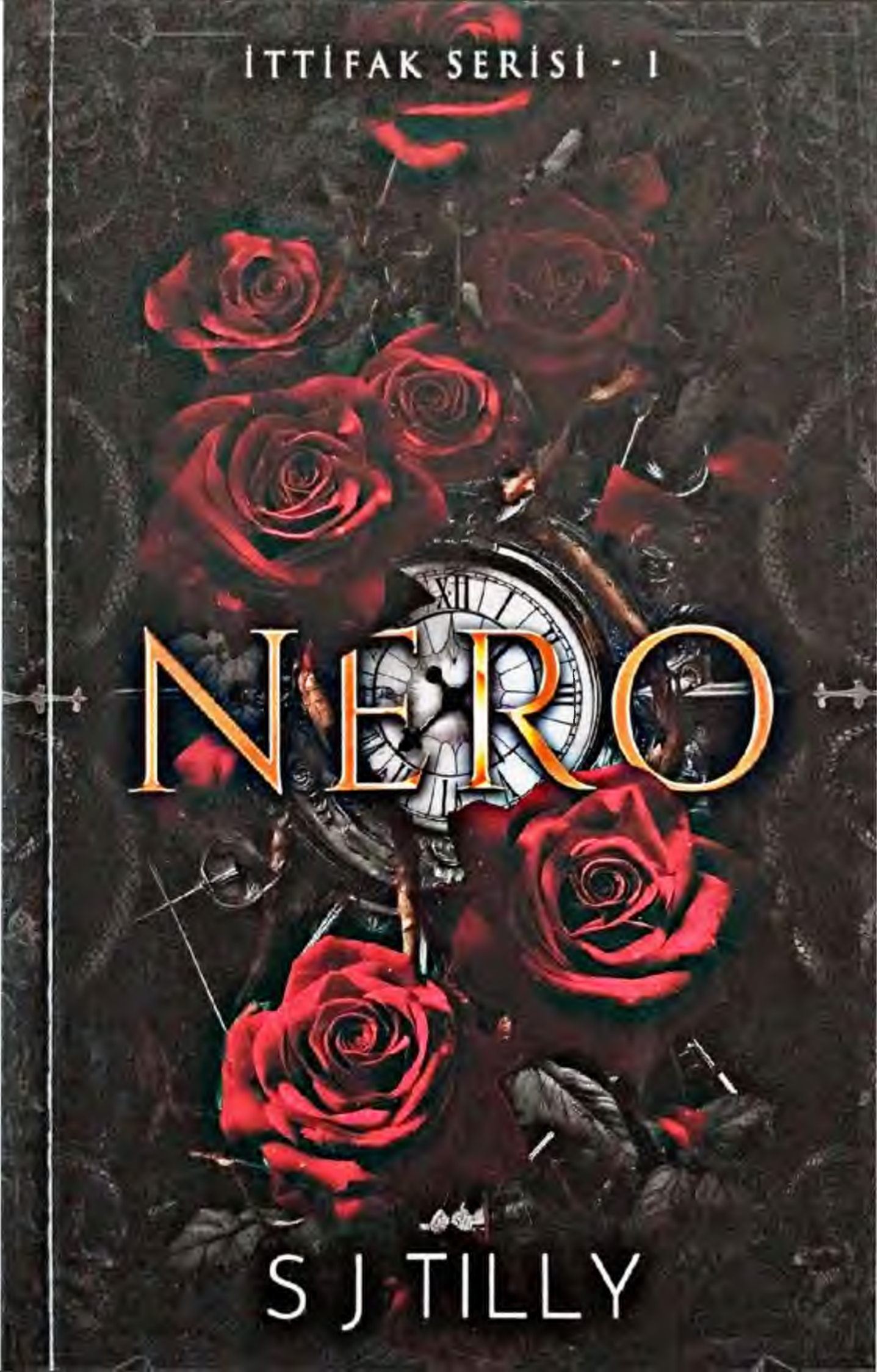

İTTİFAK SERİSİ - 1

NERO

S J TILLY

PAYTON

On yedi yaşında evden kaçmak kolay değildi. Gerçeklerle yüzleşmem gerekirse, daha önce veya o zamandan beri geçen on yıl da benim için kolay olmadı.

Ama iyi olduğumu düşünüyordum. *Olabildiğince*. Sadece göze batmadan yaşamaya devam etmem gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey, insanların zihninden uzak ve yollarının dışında kalmaktı. Bu yüzden bir adam açık veranda kapımdan içeri, cesurca evime ve hayatıma adım attığında korkmalıyım. Hatta dehşete kapılmalıyım. Ama galiba fark ettiğimden daha deliydim çünkü bunlardan hiçbirini değildim.

Adam ilgimi çekmişti.

Ve hayatımın kontrolünü ele geçirmenin yolunun ona teslim olup olmadığını merak ediyordum.

NERO

Bir insanın hayatını ilk kez aldığımda, bundan geri dönemeyeceğini biliyordum. Bundan sonra benim için normal olmak yoktu. O yüzden uzaklaşmak yerine, bir beden dağına tırmandım ve kendi kaderimi yarattım. *İltifak*'ı kurdum.

Ve bununla sorunum yoktu. Azla yaşayabilirdim.

Ta ki o açık kapılardan geçip *onun* hayatına girene dek... Uzaklaşmalıyım. Geldiğim kapıdan geri dönmeliydim. Ama yapamadım.

Ve şimdi benim yüzümden hayatı tehlikedeydi. Ama kötü bir adam olmakla ilgili bir şey vardı. Benim olanı korumak için mutlu bir şekilde sokakları kana boyayabilirdim. Ve Payton benimdi. Biliyor olsun ya da olmasın...

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

NERO

İTTİFAK SERİSİ 1. KİTAP

Özgün Adı: Nero

S. J. TILLY

Çeviren : Semahat Orhan
Editör : Z. Hilal Kahraman
Düzeltili : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Funda Gül
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Tasarım : Sidem Zelal Edin

Türü: Yetişkin & Romantik

Kitap No: 2785

1. Baskı: Eylül 2025

ISBN: 978-625-366-223-3

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© S.J. Tilly

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Two Daisy Media, LLC. aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

C B Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Litrosyolu 2. Matbaacılar Sitesi ZA-16

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 48485

İTTİFAK SERİSİ - 1

NERO

S J TILLY

Çeviren: Semahat Orhan

Düzenleme
Ny.ozlem

Sevgili Okur

Bu kitap yetişkinlere yönelik, karanlık bir mafya romantizmidir. Sayfalarda grafik şiddet, cinsellik, ölüm ve kaçırma sahneleri bulundurmaktadır. Geçmişe dair duygusal travma ve fiziksel istismar mevcuttur. Kitapta şüpheli rıza ve aşırı boyutlara varan takip etme eğilimi örnekleri yer almaktadır. Ayrıca temelde ayaklı *Red Flag* olan bir adam bulunmaktadır. Lütfen bilerek ve dikkatlice ilerleyiniz.

*O ayaklı Red Flagleri, pembenin güzel bir
tonu olarak gören tüm leydilerime...
Benden sonra tekrar edin: Sadece erkekler
kurgusal olduğunda böyle görüyoruz.*

BİRİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Kırmızı ve altın rengi bir yaprak, kanepedeki yerim ile televizyon arasındaki halıya düşmeden önce ağırlıksızmış gibi görünerek odanın içinde süzüldü.

Bir başka ani rüzgârın vaat edilen yağmur kokusunu taşıdığı balkonumun açık kapısına baktım ama kalkmak yerine bacaklarımı altına alıp yanımdaki minderin üzerinde duran patlamış mısır kâsesini devirmemeye dikkat ederek polar battaniyemi çeneme kadar çektim.

Bir fırtına geliyordu.

Seni şımarık velet, sana dersini vereceğim...

Kanepemin köşesine biraz daha sokuldum. Burnumdan derin bir nefes alırken yeni anıların eskilerin yerini almasını dileyerek, *bu çok uzun zaman önceydi*, diye hatırlattım kendime.

Burası benim evimdi.

Burada güvendeydim.

Uzaktan gelen hafif gök gürültüsü beni daha da sakinleştirdi.

Her ne kadar döverek bunu içimden atmaya çalışsalar da şiddetli havalara olan sevgimi hiç kaybetmemiştim.

Fırtınalardan neden korkmam gerektiğini hiç anlamamıştım. İddia ettikleri gibi bunun beni neden farklı, sıkıntılı ya da aptal yaptığını anlamamıştım.

Arzuladığım şey şiddet değil, değişimdi. *Arınmaktı*. Bir dalganın çarpıp eskiyi sürükleyerek götürebileceğine ve yeni bir şey bırakabileceğine dair en küçük umut kırıntısıydı.

Belki de bu yüzden onları hâlâ seviyordum. İçimde bir yerlerde hâlâ gökyüzüne çekilmek, her şeyden alınıp götürülmek Oz'a* ve bırakılmak isteyen bir kısım vardı.

Sanki rüzgâr tarafından çağırılmış gibi, ekrandaki kadın evinin ön kapısını açtığı anda etrafındaki dünya siyah beyazdan renkliye döndü ve tanıdık bir nostalji duygusunun üzerime çökmesine izin verdim.

Başımı tanıdık şarkılar eşliğinde sallarken bile yaklaşan fırtınanın sesleri, farkındalığıma bir sızıp bir uzaklaşmaya devam ediyordu.

Parmaklarımın arasında patlamış mısır tuttuğum elimi ağzıma götürüyordum ki, gıcırdayan metalin boğuk sesi bakışlarımı sürgülü cam kapısı ardına kadar açık duran balkona sürükledi.

Geçen yıl taktırdığım tül perdeler esintiyle ürpertici bir şekilde dalgalanıyordu ama dışarıdaki sokak lambası sönük olduğundan küçük balkonumun ilerisini göremiyordum.

O balkona hiç güvenmemiştim; binanın geri kalanı gibi harabeye dönmüş haldeydi. Ama onu yıkmak için biraz sert havadan daha fazlası gerektiğini düşünüyordum.

Parmaklarımdaki tuzu yalarken dışarıdaki mobilyalarla hiç uğraşmadığım için kendime zihnimde yıldızlı pekiyi verdim.

* L. Frank Baum tarafından yazılan *Oz Büyücüsü* adlı eserde bahsedilen kurgusal, büyülü Oz ülkesi. (ç.n.)

NERO

Bu sefer daha yakından gelen başka bir gök gürültüsü, dik-
katimi yeniden balkona çekti.

Bir de açık kapımda dikilen adama.

İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Boğazımda, duyulamayacak kadar boğuk bir çığlık düğüm-
lendi.

Rüya görüyorum.

Gözlerimi sıkıca yumarak kendimi nefes almaya zorladım.

Rüya görüyor olmalıyım.

Ama gözlerimi tekrar açtığımda adam hâlâ oradaydı. Üste-
lik yaklaşıyordu.

İki uzun adımla dairemin yarısını aştığında, artık sadece bir-
kaç adım önümdeydi.

Adrenalin vücudumda dolaşıyordu ama kıpırdayamıyordum.

Kendimi rezil ederek hiçbir şey yapmıyordum.

Evimde bir adam var.

Televizyonun dışındaki tek ışık kaynağı köşede yanan lam-
baydı. O da önümdeki adamı aydınlatmak için çok az işe yarı-
yordu.

Adam uzun boyluydu. Oturuyor olsam da uzun olduğunu anlayabiliyordum. Ve... takım elbise giymişti.

Neden takım elbise giymiş?

Bu durumu daha da kötüleştiriyor mu?

“İyi akşamlar.” Sesi pesti. Ama nazikti de. Hatta yumuşaktı. Gelgelelim beynim nasıl tepki vereceğini bilemiyordu.

Kalbim küt küt atıyordu.

Ellerim titriyordu.

Ama başka hiçbir yerim hareket etmiyordu.

Yavaşça birkaç adım atıp televizyonun önünden geçerken, “Biliyorsun,” dedi. “Kapını gerçekten bu şekilde açık bırakmamalısın.”

Dudaklarımı araladım ama kelimeler dilimde birbirine karışınca tekrar denemeden önce yutkunmak zorunda kaldım.

“İkinci kattayım,” diye fısıldadım, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışırken.

Adam başını yana eğdiğinde cevabımı değerlendiriyor gibi hissettim ama buna odaklanamıyordum. Çünkü aç, ışığın yüz hatlarına düşmesini sağlamıştı. Ve...

Koyu renk gözler. Koyu renk kaşlar. Neredeyse siyaha çalan, geriye taranmış saçlar ve düzgünce kesilmiş, aynı tonda bir sakalla belirginleşmiş çıkık elmacıkkemikleri.

Tekrar yutkundum.

Fotoğraf çekiminden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Ya da bir toplantı odasından. Ya da bir toplantı odasının fotoğraf çekiminden. Ve içimden bir ses bana bunun durumu daha da korkutucu yapması gerektiğini söylüyordu.

Gerekıyor.

Ayrıca kıyafetlerinin ıslak olmadığını fark ettim, bu da yağmurun henüz başlamadığı anlamına geliyordu. Her nedense bu beni üzdü. Sanki tek başına bu detay bile mahvoluşumu mühürlüyordu.

İşte bu yüzden hep bir kurban olmuştum.

İçgüdülerim bozuktı. Zihnim her zaman önemli kısımlardan uzaklaşıyordu. Bir oyun planına değil de saçma ayrıntılara odaklanıyordum.

Adam vücudunu bana dönük tutarak daireme göz atmaya başladı.

Erkek takım elbiseleri hakkında çok bir şey bilmiyordum ama tahminimce adamın kıyafetleri benim tüm eşyalarımın toplamından daha pahalıydı.

Eşyalarım öyle şık değildi ve göründükleri kadar da ucuzlardı. İkinci el bir kanep ve yıpranmış bir sehpa. Alyan anahtarıyla kendim monte etmek zorunda kaldığım ucuz ayaklığın üzerindeki küçük televizyon. Köşeye sıkışmış tek sandalyeli yuvarlak masam. Ve oturma odasıyla mutfağı birbirinden ayıran ince bir mutfak adası. Kenarları soyulmuş laminant tezgâhlarla tamamlanan, daha çok mutfakçık denilebilecek bir mutfak.

Söz konusu mutfak tezgâhının üzerinde duran telefonu görünce iç geçirme isteğime direndim. Bu his, asla fırsatını bulamayacağımı bile bile polisi arama isteğim yüzünden benimle dalga geçer gibiydi.

Geçmişte de bana hiç yardımları dokunmadı tabii.

Tek kişilik yatak odamla banyo, mutfağın diğer tarafındaydı ama karanlık onları yutmuştu.

Adam her şeyi incelerken boğazının arkasından bir ses çıkardı. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da onun onayını almak için neden bu kadar kaygılandığım hakkında. Sanki bu üzücü ortamda onaylanacak bir şey varmış gibi. Ya da insanın katilinin, dairesini beğenmesinin herhangi bir yararı.

Dışarıda bir polis sireni çaldı.

Sonra bir tane daha.

Hemen sonra da polis arabaları binamın önünden hızla geçerken kırmızı ve mavi ışıkların gecenin içinden geçip gidişini izledim.

Yavaşça bakışlarımı bana bakan adama tekrar çevirdim.

Bir omzunu kaldırırken dudaklarının kenarları yukarı kıvrılarak yüzünde bir sırıtma oluştu.

Bu adam polislerden kaçıyor.

Polislerden kaçıyor ve benim oturma odamda dikiliyor. Sanki bu işte hiçbir terslik yokmuş gibi. Sanki sadece evine farklı bir yoldan gitmeye karar vermiş gibi.

Vücudu kıpırdanınca, *belki de hepsi bu kadardır*, diye düşündüm. Polisler geçip gittiğine göre artık o da gidebilirdi.

Ama adam bir ayağını kaldırdı ve bana doğru bir adım attı.

Başka bir esinti adamın ceketinin kenarını kaldırdığında, panik içimde daha da alevlenmeye başlayarak patlama noktasına ulaştı.

Tanrım, silahı var.

Ancak ona uzanmadı. Sadece... kendisini kanepeye bıraktı.

Benim kanepeme.

Benim yanıma.

Bir kez daha ağzım açılsa da hiçbir şey diyemedim.

Ne yapıyor?

Neler oluyor?

“Bu filmi severim,” dedi neredeyse kendi kendine.

Ne. Halt. Oluyor. Şu. An?

İri vücudu kanepede çok fazla yer kaplıyordu. Bütün mobilyalarım küçüktü. Çünkü dairem de küçüktü. Çünkü burada her zaman sadece ben vardım.

Donakalmış bir şekilde otururken bir şey söylemeli miyim diye düşündüm ama o televizyona odaklanmaya devam etti.

O... o öylece burada mı kalacak?

Acaba kalkıp kaçabilir miyim diye düşünerek kıpırdanmaya başladım.

“Kalkmamamı tercih ederim.” Bunu söylerken başını çevirmemişti, ses tonu da rahattı. Ama bunun bir rica olmadığı gerçeğini saklamıyordu.

Yüzüm ona dönük kalırken nefes alıp verişlerim hızlandı. Kollarım yukarıdan aşağıya karıncalanmaya başladı.

Harika, hayatta kalma içgüdüm duruma şimdi ayak uydurmaya karar verdi.

Bu adamın tehlikeli olduğuna şüphe yoktu.

Üstelik çok yakınımdaydı.

Erkeklerin bana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdim.

Bütün vücudum titremeye başladı. “Lütfen yapma...” Özel korkularımı kelimelere dökmek istemeyerek yalvarışımı yarıda kestim.

Bana doğru dönmeye başladığında kumaşın hışırtısını duydum ve gözlerimi sıkıca yumdum.

Bu gerçekleşiyor olamaz.

Bu gerçek olamaz.

“Rahatla.”

İri bir el uyluğuma yerleşince iyice kaskatı kesildim.

Avucunun ağırlığı endişe vericiydi, dokunuşunun sıcaklığı battaniyenin üzerinden beni yakıyordu.

Elini biraz daha kuvvetle bastırdı. “Rahatla.”

Sesi bu kez daha da nazikti. Düzgün, dengeli bir nefes almaya çalıştığımda karanlık bir koku burun deliklerimi doldurdu. Deri, ateş ve parfüm.

Tanrı aşkına, bu o mu?

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Bana doğru eğilmiş, kişisel alanımı daha da işgal ediyordu.

Duruşu baskın hissettirmeliydi. Ama beden dilinde ya da belki de gözlerinde bir şey vardı ve vücudumun itaat etmesini sağlıyordu. Beni birazcık da olsa rahatlatıyordu.

Bakışları yüzümde gezinirken, bu kadar yakından bakarken gözlerinde hafif yeşil tonu olduğunu görebiliyordum. Büyüleyiciydiler.

Bakışları tekrar benimkilere kaydı. “Sana zarar vermeyeceğim.”

Cevap vermediğimde başını aşağıya eğdi; hareketiyle bir emir verdiğini ima eder gibiydi.

“Tamam.” Sesim duyulamayacak kadar kısık olduğu için kelimeyi neredeyse sadece dudaklarımı oynatarak söylemiş gibiydim ama adam yine de başını salladı. Yüzünde memnun bir ifade belirdi.

Ona inandığım için mi memnun?

Ona inanıyor muyum?

Eli uyluğumdan kayarak uzaklaşırken sıcaklığı da beraberinde götürdü. “Alabilir miyim?”

Neyi alabilir misin?!

Ben kendimi kaybetmeye başlamadan önce, patlamış mısır kâsesini aramızda durduğu yerden kaldırdı.

Ah.

Cevap beklemeden arkasına yaslanarak ayaklarını sehpaye uzattı ve kâseyi kendi kucağına koydu. Sonra inanılmaz rahat tavırla bir kolunu kanepenin arkasına attı, parmakları neredeyse omzuma değiyordu. Sanki buraya haneye tecavüze değil de bir randevuya gelmiş gibiydi.

Patlamış mısır yemeye başlamasını izledim; her seferinde bir avuç dolusu alıyor, üzerine tek bir parça bile düşürmüyordu.

Bir şeyler yapmalıyım.

Yapmam gereken bir şey olmalı..

Çiğnerken çenesi kıpırdıyor, boynunun yan tarafındaki kaslar geriliyordu.

Yani buradan gitmem gerektiğini biliyorum. Ya da onun gitmesini sağlamalıyım. Ama nasıl?

Gözlerim hâlâ adamın profilinde, bir sonraki adımda neler olacağını beklerken ekrandaki karakterin cesareten bahsettiğini duydum. O cesaretin biraz bende de olmasını her şeyden çok istedim.

“Adın ne?”

Sonunda konuştuğunda şaşkınlıkla yerimde sıçradım. Sonra dudajımı ısırdım. “Şey... bunu sana söylememem gerektiğini düşünüyorum.”

Bakışlarının bana doğru kaydığını gördüm. “Akıllı kız.”

Bu iki kelime tenimde yankılandı.

Parmaklarım battaniyeyi sararak daha da yukarı çekti.

Bu adamı çekici bulamam.

Gerçekten bulamam.

Midem gerginlikle sıkışırken aptal beynim, bu anı bana muhtemelen darmadağınık göründüğümü hatırlatmak için kullandı.

Tabii bir önemi yoktu. Bu davetsiz misafirin seksi olduğumu düşünmesine ihtiyacım yoktu. Aslında muhtemelen düşünmemesi daha iyiydi. Patlamış mısır kokan nefesim ve düzeltilmesi gereken bir atkuyruğum olması büyük ihtimalle daha iyiydi. Ve en sevdiğim filmi dört yüzüncü kez izlemek için oturmadan önce yüzümdeki makyajı çıkarırken ıslandıkları için her yöne dağılmış kâküllerim.

Omzumun yakınındaki parmaklar koltuğun arkalığına vuruyor, televizyondaki karakterler yolda ilerlerlerken onlara ayak uyduruyordu.

Bu başıma gelen en acayip şey olsa gerekti.

Acayip seksi bir adam ikinci kattaki balkonumdan içeri girdi. Sadece hayal edebileceğim bir özgüvenle dairemde dolaştı. Bana silahını gösterdi. Sonra patlamış mısırımı yemek için oturdu.

Ve... şarkı mı mırıldanıyor?

Yüce Meryem Ana, şarkı mırıldanıyor.

Dikkatli, küçük hareketlerle kendimi iyice köşeye ittim. Aramıza koyabildiğim kadar mesafe koymaya çalışıyordum.

Adını sormak istiyordum. Neden kaçtığını sormak istiyordum. Ama ne kadar az şey bilirim o kadar iyi olur gibi hissediyordum.

Ama yüzünü gördün, diye hatırlattı iç sesim bana hiç yardımcı olmadan.

Başka ne yapacağımı bilmeden profile bakmaya devam ettim. Işığın gözlerinde dans edişini izledim. Ağzının patlamış mısırların etrafında açılıp kapanmasını. Omuzlarının rahatlamış duruşunu.

Adam çok rahat görünüyordu. Çok... huzurlu.

Gözkapaklarım yavaşça kırpışarak ağırlaştığında onları açılmaya zorladım.

Mikrodalgaın üzerindeki saati buradan seçemiyordum ama yatma vaktimin geçtiğini biliyordum. Bütün film boyunca ayakta kalmaya niyetim yoktu çünkü hafta içi her gün sabah beşte uyanmak, erken yatmak anlamına geliyordu. Ve bu hafta çok iyi uyuyamamıştım. Kahretsin, son yirmi yedi yıldır iyi uyuyamıyordum.

Biraz daha patlamış mısır çiğnedikten sonra yutarken âdemelmasının hareketini izledim.

Belki de bunların hepsi aslında bir rüyaydı.

Belki de çoktan yatağa girmiş, mışıl mışıl uyuyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Gözlerinin kapandığını hissettim.

Uyku, bilincini benden ve onu içine soktuğum durumdan uzaklaştırırken kaslarının yavaşça gevşediğini hissettim.

Ve bu beni öfkелendirdi.

Onun kadar yumuşak bir varlık gardını düşürmemeliydi. Bir yabancıнын yanındayken bunu yapamazdı.

Benim yanımdayken.

Sinirle yumruklarımı sıkmaya başladım ama dürtüme engel oldum. Kontrol bendeydi.

Siktiğimin kontrolü her zaman bendeydi.

Bir avuç patlamış mısırı parmaklarımmın arasına alıp ağzıma attım.

Öfkemin yersiz olduğunu biliyordum. Rahatlamasını, ona zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Yanlış bir şey yapmamıştı. Bana güvenmek dışında.

Bana kesinlikle güvenmemeliydi.

Vücudu sonunda mücadeleyi bıraktığında başı yana eğildi. Dudakları neredeyse parmaklarımin arkasına değiyordu. Nefesi tenimde sıcak bir okşayış gibiydi.

Gereğinden fazla uzun bir süre boyunca onu izledim.

Gözlemledim.

Uyurken kirpikleri seğiriyor, vücudu kıpırdamasa da rüyalar onu etkiliyordu.

Baştan çıkarıcıydı; vücudu battaniyenin altında saklı olsa bile geri kalanını beğeneceğimi anlayabiliyordum. Yanaklarının yumuşaklığı kesinlikle vücudunda da devam ediyordu.

Sık sık birlikte görüldüğüm, birlikte olmam beklenen kadınlar ona benzemezdi. Masum görünmezlerdi. Ya da tatlı. Ya da *beslenmiş*. Genellikle tam da oldukları engerekler gibi görünürlerdi. Olmaları gerektiği gibi. Çünkü benim dünyamda tatlı masumiyete yer yoktu. Benim dünyam, dokunduğu her şeyden tüm ışığı ve iyiliği emen karanlık bir çukurdu.

Rüyasında hafif bir ses çıkardı. Sıkıntı ifadesine çok yakın bir sestti. Kendimi durduramadan elimi uzattım.

Başparmağım, altdudağının üzerinde gezindi. Teni görüldüğü kadar narindi.

Kendine gel lan.

Elimi çekip ayağa kalkarken hareketlerim sessizdi.

Gitmem gerekiyordu.

Polis arabaları geçer geçmez gitmeliydim.

Elimde patlamış mısır kâsesiyle küçük mutfağa doğru yürüdüm.

Tezgâh temizdi. Her şey yerli yerindeydi, tıpkı oturma odasındaki gibi.

Kâseyi bırakıp telefonunu fişten çektim ve elime aldım. Ekranı dokunduğumda 'bir tuş takımı görünmeden önce yüzümü taradı.

Anlaşılan bunu kilitli tutuyor.

“Kimsin sen, tatlı kız?”

Boştaki elimin parmaklarını dolapların ön yüzlerinde gezdirdim. Parmak izi bırakmamam gerektiğini bilsem de bir işaret bırakma dürtüsüne karşı koyamıyordum. Arkamda bir çeşit ipucu bırakma dürtüsüne. O göremeyecek olsa bile...

Sonra gözlerim fişi çekilmiş bir ekmek kızartma makinesi ile duvarın arasına sıkıştırılmış ufak posta yığınının takıldı.

“Yakaladım seni.”

Zarfları elime alarak açılmamış olanların üzerindeki isim ve adresi okudum.

Merhaba, Payton Vawdrey.

Güzel bir kız için güzel bir isim.

İncelememe devam ederken üzerinde eski bir dizüstü bilgisayar bulunan küçük masaya yaklaştım ve uzanıp oradaki bitkinin yapraklarına dokundum; sahteydi.

Sinirle dişlerimi gıcırdattım.

Neden sahte bitkisi beni bu kadar sinirlendiriyor?

Çünkü sikik aklımı kaybettim.

Gitme vakti gelmişti.

Ayaklarım masadan uzaklaştıktan sonra dairenin derinliklerine doğru ilerledim.

Karanlık koridor -koridor demek için bin şahit isterdi- her iki tarafta da sadece birer kapı olacak kadar uzundu.

Banyoya girip ışığı açtım.

Beklediğim gibi küçük ve temizdi. Dikkat çeken donukluk, onun temizlik becerilerinden değil, binanın yaşından kaynaklanıyordu.

İçerisi, daha önce de aldığım aynı kalıcı kokuyla doluydu.

Ne kokusu bu? Çiçek mi?

Ecza dolabını açtığımda birkaç parça eşya buldum. Çoğunlukla makyaj malzemeleri ve reçetesiz satılan bazı ilaçlar vardı ama parfüm yoktu. Kokuya bağlayabileceğim bir şey yoktu.

Duş perdesi kapalıydı. Lavabonun önündeki paspasla uyumlu, parlak bir sarıydı. Penceresiz odada bir neşe denemesi.

Perdeyi çektiğimde küvetin kenarına sıralanmış çeşitli şişeler ortaya çıktı. Gözlerim yarısı koyu pembe bir sıvıyla dolu, siyah kapaklı şeffaf bir tanesine takıldı.

Kapağın arkasına bastırıp açtım ve zengin gül kokusunu içime çektim.

Bu o.

Banyodan çıkıp dairedeki tek yatak odasına girdim.

Daha çok sarı. Daha çok temiz sadelik.

Yatağının yapılmış olması beni şaşırtmadı. Bu kadında onu her şeyi yerli yerinde tutmaya zorlayan bir şey vardı. Saygı duyduğum bir şey.

Kapalı dolap kapağı beni çağırıyordu. Kendimi bir şeyden mahrum bırakacak biri değildim, bu yüzden çekip açtım.

Bu görmeye alışık olduğum dolaplara benzemiyordu. Ben giyinme odalarına, bir kez giyilmiş, bazıları hiç giyilmemiş kıyafetlere alışkındım. Bolluğa.

Burada bolluk yoktu.

İçimdeki o uzun süredir ölü olan yer kıpırdadı.

Hiçbir şey olmadan yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştım.

Asla unutmayacaktım.

Tıpkı asla geri dönmeyeceğim gibi.

Her şeyi bulduğum gibi bırakarak oturma odasına döndüm.

Yılların pratiği, ses çıkarmadan ona yaklaşmamı sağladı.

Çok sakın görünüyordu.

Şu anda çıkıp gitmeli, onu rahat bırakmalıyım.

Biraz yakınına eğilerek telefonunu ona doğrulttum ve yüz tanıma yazılımının bana giriş izni vermesini bekledim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Bir yağmur damlası elimin arkasından aşağı yuvarlanıp halıya düşmeden önce parmak ucumda boncuklaşıyor.

“Ne kadar aptal bir kızsın.”

“Ben aptal değilim!” Ne yaptığımın farkına varmadan bağıyorum.

Büyük, çatlayıp kurumuş bir el uzanıp boğazımı kavlıyor. Nefesimi kesiyor.

Dur.

Kelimeyi aklımdan geçirsem de söyleyemiyorum.

Konuşamıyorum.

Parmaklarım eli kavlıyor, tırnaklarım etini tırmalıyor, serçe parmağındaki o lanet olasıca altın yüzüğe takılıyor. Ama işe yaramıyor; elinden kurtulacak kadar güçlü değilim.

“Aptal değilsin, ha?” diyor homurdanarak.

Görüş alanım kararmaya başlarken gözlerim çılgınca dö-

nüyor, yardım arıyor. Ama buradaki diğer tek kişi annem. Ve kırılmamış küçük parçalarım bile onun müdahale edeceğini düşünecek kadar saf değil.

El daha da sıkıyor. Beynim oksijen için yalvarırken, sinirle sarf ettiği sözler zihnimde bulanıklaşmaya başlıyor.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Belki de aptalımdır.

Onun her zaman söylediği gibi değersizimdir.

Sonunda zayıflık uzuvlarımı yumuşatıyor ve dizlerim tutmuyor.

Ben yere yığılırken parmakları boynumu bırakıyor.

“Şişko ve aptal.” Bana dokunmaktan duyduğu tiksintiyi kazımaya çalışır gibi elini kot pantolonuna siliyor.

İnce haliya çarpmam son nefesimi de kesiyor, o yüzden cevap veremiyorum. Vereceğimden de değil tabii. Dersimi aldım.

Nefes almak için mücadele ederken, arkasına dönüp hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşmasını izliyorum.

Nefes almaya çalışırken vücudum sarsıldı.

“Tatlı kız.”

Mırıltı, kâbuslarıma musallat olan sese benzemiyordu. Ama hâlâ duyabiliyordum. Elini hâlâ üzerimde, parmaklarını boynumda hissedebiliyordum.

Gözlerimi kırıştıtarak rüyayı uzaklaştırırken ellerim burada olmadığını bildiğim halde onu itmek için körlemesine ileri uzandı. Bu sadece bir anıydı. Kimse dokunmuyordu...

Parmaklarım sıcak bir tene çarptı.

Panik yeniden alevlenirken kaçmaya çalıştım ama yapamadım. Kanepenin köşesindeydim.

Kendi kanepemin.

Ben bir yetişkindim. Karşımdaki de o değildi.

Beynim önümdeki görüntüye alıştı. Balkondaki adama.

Aman Tanrım, evimde bu yabancı varken cidden uyuyakaldım mı?

“Nefes al.” Beni boğmaya çalıştığını düşündüğüm el, göğüs-kafesime bastırdı. Avucunun sıcaklığı göğsümün içine sızarak ciğerlerimin sıkışmasını durdurdu. “Sadece nefes al, tatlı kız.”

Gözlerimi dolduran yaşlar için yorgunluk ve kafa karışıklığını suçlayacaktım, sesindeki nezaketi değil. Bana *aptal* denmesinin canlı ve acımasız anısından sonra onun bana *tatlı* denmesini duymayı da değil.

“Şşt.” Eli biraz daha aşağı kaydı. Ayakta duran bedeni, uzanan vücudumun üzerine eğilmişti. “Artık iyisin.”

Ciğerlerim titrek bir nefesle daha dolarken başımı onaylar anlamda salladım.

Parmaklarımın arasındaki kumaş kayınca aşağı baktığımda, iki elimle adamın kolunu kavradığımı gördüm.

Elimden geldiğince çabuk bırakıp ellerimi battaniyeme geri götürdüm. Ama battaniyeyi tekrar çeneme kadar kaldırmama engel oldu.

Bakışlarımız kilitlenirken tekrar konuştuğunda irkildim.

“Adı ne?” Sesi hâlâ alçaktı ama aynı zamanda farklıydı. Öncekinden tehditkârdı.

“Ki-kimin adı?”

Başının yana eğilmesi, bana televizyondaki belgesel kanalında avını takip eden vahşi bir hayvanı gösterdikleri sahneyi hatırlattı. “Sana elini süren adamın. Bana onun adına söyle.”

İçime biraz daha hava çektim. Kalbim hızla çarpmaya devam ediyordu ama nedeni değişmişti. Korkudan... başka bir şeye dönüşüyordu.

“Neden bilmek istiyorsun?”

Düşünüyormuş gibi dilinin ucunu ağzının köşesinde gezdirdikten sonra dudağının kenarı hafifçe yukarı kalktı. “Hastalıklı bir merak diyelim.”

Cevap vermediğimde daha da yaklaşarak elinin dokunduğu yere biraz daha baskı uyguladı.

“Eminim kimseye söylememişsindir. Eminim sana söylene-
ni yapmışsındır.” Dudaklarıma doğru verdiği nefesi hissediyor-
dum. “Benim için kuralları yık, tatlı kız. Kendini ilk sıraya koy
ve bana bir isim ver.”

Sessiz kalmam gerektiğini bilen bir yanımdı ama onu
umursamadım. “Arthur.”

Yavaşça doğrulmadan önce bir mırıltı çıkardı, başparmağı
köprücük kemiklerimin arasına bir çizgi çekti ve ayağa kalkarak
beni tamamen bıraktı.

“Şimdi bir anlaşma yapalım.” Takım elbisesinin ceketini ka-
patmak için aşağı baktığında benimle göz temasını kesti.

Yutkundum ama devam etmesini beklerken bir şey söyle-
medim.

“Arthur’a beni senin gönderdiğini söylemeyeceğim, sen de
bu geceden kimseye bahsetmeyeceksin.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım.

O... az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

“Bana kabul ettiğini söyle, Payton.” Sesi şimdi daha sertti
ve adımı söylediğini duymak, omurgamdan aşağıya bir elektrik
patlamasının akmasına sebep oldu.

Adımı biliyor.

Adımı nereden biliyor?

Güzel, akılda kalıcı gözlerine bakarak fısıldadım: “Kabul
ediyorum.”

Geriye doğru bir adım attı. “Güzel.”

Eğer sormazsam daha sonra kendimden nefret edeceğimi
bildiğimden kendimi hazırladım. “Senin adın ne?”

Duraksadığında bir an için söyleyeceğini düşündüm. Ama
sonra benden uzaklaşarak ön kapıya doğru ilerledi. “Bilmemen
daha güvenli.”

“Kimin için daha güvenli?”

“İkimiz için de.”

Tam kapı koluna uzanırken durakladığında, bakışlarını kapının yanında bıraktığım çamaşır sepetine doğru takip ettim.

Eğilip yığının en üstünden bir külotu alışını gözlerim fal taşı gibi açılarak izlerken doğruldum.

“Kirli o,” dedim boğulur gibi.

Omzunun üzerinden bana bakıp sırttı ve iç çamaşırımı cebine soktu.

Artık alışkanlık haline gelir gibi ağzım açık kaldı. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Sürgüyü çekip kapıyı açınca koridorun ışığı içeriye doldu ve bana bakacak kadar döndüğünde onun yüz hatlarını aydınlattı.

“Kapılarını kilitli tut, Payton. Açık bırakmak bir davet olarak görülebilir.”

Sonra geldiği gibi sessizce gitti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Kapının kapanma sesi, adam oturma odama girdiğinden beri içinde bulunduğum transtan beni çıkardı.

Kanepeden güç bela kalkıp tökezleyerek kapıya doğru ilerledim. Bacaklarım lastik gibiydi.

Ellerimi ucuz ahşaba bastırıp kendimi sabitledim.

Bütün vücudum, sanki bütün gece içimde dolaşması gereken adrenalin sonunda aniden vurmuş gibi titriyordu.

Nefes al.

O gitti, sadece nefes al.

Gözüm kapı deliğiyle aynı hizaya gelene kadar yavaşça başımı kaldırdım.

Tekrar nefes alarak yaklaştım ve baktım.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi.

Adam koridorda durmuş bana bakıyordu. Sanki ona bakacağımı biliyormuş gibi.

Elini kaldırıp kapı kolunu işaret etti.

Hemen başımı çevirdim ve sürgüyü yerine takmadan önce iki deneme yapmak zorunda kaldım.

Kalbimin çılgınca atmasından dolayı göğsüm ağrıyordu.

Kapı kilitli.

Artık içeri giremez.

Zihnimin köşesindeki bir ses, kilit kadar basit bir şeyin o adamı dışarıda tutamayacağını fısıldadı.

O adam. Her kimse.

Kontrol etmeden uzaklaşamayacağımı bildiğimden, gözümü tekrar kapı deliğine yasladım ve tam o anda adamın görüş alanımdan çıktığını gördüm.

Uzunca bir süre öylece kalıp koridoru izledim. Kapımı işaret ettiği andaki görüntüsü hafızama kazınmıştı.

Zaten tehlikeli derecede yakışıklı olduğunu düşünmüştüm ama onu ışıқта görmek, düşündüğümünden çok daha yakışıklı olduğunu doğrulamıştı.

Keskin yüz hatları ve sıkı vücudu otuzlu yaşlarında, belki de otuzlarının sonlarında olabileceğini düşündürüyordu. Ve gözleri...

Çok fazla travma yaşamış birinin bakışlarına fazlasıyla aşınaydım. Bunu her gün aynaya baktığımda görüyordum. Gözleri, benim oldukça farkında olduğum bir geçmişle parlıyordu.

Bulduğum katta bir yerde çarparak kapanan bir kapı bana bu binada yalnız olmadığımı hatırlattı.

Acaba gizemli adamı giderken gören başkaları var mıydı?

Bu düşünce sonunda gözümü kapıdan ayırıp oturma odasına dönmemi sağladı.

Uzuvlarım hâlâ titriyordu ama artık kendi başıma ayakta durabiliyordum.

Çoktan kapandıklarını gördüğümde, balkon kapılarına giden yolu yarılamıştım. Mesafenin geri kalanını da geçtiğimde

mandalın çevrildiğini ve gevşek tahta parçasının yerine oturtulduğunu gördüm. Benim zavallı ucuz barikatım.

Olabildiğince güvenliydi ama yine de...

Bir ürpertiyle mücadele ederek kollarımı vücuduma dola-dım.

Kanepeden kalktığımda battaniyenin düşmesine izin ver-miştim ve şimdi soğuk, vücudumun derinliklerine sızıyordu.

Payton.

Adımı söylediğini hatırlamak benimde bir ürperti daha ya-rattı.

Bir ismin gücü. Çok basit bir şeydi ama insana kendini faz-lasıyla ifşa olmuş hissettirebilirdi. Balkon kapımdan içeri gir-diği anda bu güce sahip olmuştu. Adını bilmemem, bizi daha da eşit olmayan bir duruma sokuyordu. Çünkü ona seslenecek bir şeyim yoktu. Bağırarak bir şeyim. Kimseye söyleyecek bir şeyim yoktu.

Hareketsiz perdelere bakarken acaba her şeyi ben mi uydur-dum diye düşündüm. Belki de zihnim sonunda ipini koparmıştı. Belki de bunca zamandır uyuyordum. Onu rüyamda görmüş-tüm.

Elimi uzatıp onun elinin durduğu yeri, açıkta kalan tenimi ovaladım.

O adam uydurma olamazdı. Dokunuşu gerçektir. Öyle olmak zorundaydı. Çünkü bedenimin verdiği tepki... işte o gerçektir.

Uyurken giydiğim tişörtümün ince kumaşına doğru gerilmiş meme uçlarım, sutyen giymediğimin fazlasıyla farkında olma-mı sağlıyordu.

Tanrı aşkına, kimin umurunda Payton?

Ayrıca battaniyeyi yukarı çekerek vücudumu onun görüşün-den saklamıştım.

Ama uyandığımda eli boğazımın dibinde, avucu göğsüm-deyken battaniye yukarıda değildi.

O mu çekti, yoksa ben mi düşürdüm?

Bu düşünceyle başımı iki yana salladım çünkü battaniyeyi çekmiş olsaydı uyanırdım.

Ama uyanmadım.

Başımı daha sert bir şekilde salladım.

Bana dokunmamıştı. *O* şekilde değil. Öyle olsa bilirdim. *Bilirdim.*

Hem neden dokunacaktı ki?

Çok yakışıklıydı. Çok iriydi, erkeksiydi ve saf eril mükemmelliğindeydi. Onun gibi birinin benim gibi -yumuşak ve korkmuş- kaçtığı zaman sadece geçmişinden kaçan birine ayıracak zamanı olmazdı.

Kendime daha sıkı sarıldım.

Şimdi olmaz. Şu anda zihinsel bir çöküş için vaktim yok.

Saate bakıp küfrettim. Çoktan gece yarısını geçmişti. Yanaklarımı şişirerek otobüse binmek yerine işe *Uber*'le gitmeye karar verdim. Yarım günlük maaşıma mal olacaktı ama fazladan yirmi dakika uyuyacağımdan buna değerdı.

Bu teoride iyi bir şeydi ama şimdiden hiç dinlenemeyeceğimi biliyordum.

Telefonumu tezgâhtaki yerinden alıp şarj kablosunu çıkarırken posta zarflarından birinin yamuk durduğunu fark ettim.

Zarfı kenarından tutup çekerek yığının içinden aldım.

İsmim parlak bir fener gibi hem benim hem de davetsiz misafirimin görmesi için orada yazıyordu.

“Harika.”

Yerli yerinde olmayan zarfları öylece bırakıp gidemeyeceğim için hızla yığınını düzelttim.

Bir şeylerin doğru yerinde olmamasından nefret ederdim. Hem de çok fazla. Dağınıklık görüntüsü beni karanlık bir sarmala sokuyordu. Daha önce pis bir evde yaşamıştım. Bir daha asla olmazdı.

Işığı açık bırakarak -sanki daha fazla canavarın evime girmesini engelleyecekmiş gibi- yatak odama geçtiğimde, odanın el değmemiş görüntüsü beni mutlu etti.

ALTINCI BÖLÜM

NERO

Telefon çalarken başımı arkaya atıp fırtınalı havayı içime çektim.

Dördüncü çalışta çenemi sıkmaya başlamıştım.

İki kez daha çaldı ve en sonunda telefona cevap verdiğinde iyice sinirlenmiştim.

“Evet?” King’in sesi öfkeli çıkmıştı ve bu hiç şaşırtıcı değildi.

“Bir iyiliğe ihtiyacım var.” Sonra düşündüm. “Aslında iki tane.”

“Sana ikiye bırak bir siktiğimin iyiliğini yapacağımı nereden çıkardın?” diye sordu alaycı bir tonla.

“Siktir git,” dedim hiç kızmadan. “Gelip beni al.”

“Ciddi misin? Şimdi mi?” Hattan başka bir ses, bir kadın sesi geldi.

“Evet, şimdi. Kız arkadaşına gitme vaktinin geldiğini söyle.”

“O benim kahrolası kız arkadaşım değil,” diye çıkıştı.

“O bunu biliyor mu?” Bir şeye ihtiyaç duyarken onu kışkırtmamalıydım. Ama elimde değildi; onunla taşak geçmek eğlenceliydi.

“Biliyor.” Ses tonu kasvetliydi ama onu zorladığım için kendimi kötü hissetmiyordum.

Boğuk konuşma sesleri ve bir kapı çarpma gürültüsü duyuldu.

“Tanrım, sen tam bir pisliksin,” diyerek iç geçirdi.

Karanlığa doğru gülümsedim. “Diyene de bak.”

İnlemeden önce bir ses çıkardı, sonra mobilyaların gıcırda-
dığını duydum.

“Böyle sesler,” diyerek cık cıkkladım. “Belki de emekli olma zamanının gelmiştir.”

“Senden çok da büyük değilim,” diye homurdandı King.

“Çok değil mi?” diye sorarken, bu hayatta dört yılın oldukça fazla olduğunu düşünüyordum.

“Dediğim gibi. Sikik bir pisliksin. İyilik isteyecek başka kim-
senin olmamasına şaşmamalı. Bekle...” Ellerini havaya kaldır-
dığını hayal edebiliyordum. “Emrinde gerçek anlamda bir alay
adam varken neden kışını toplamam için beni arıyorsun?”

Dürüst olmak gerekirse, bunu sormasının bu kadar uzun sürmesine şaşırıyordum. “Çünkü adamlarımın buraya yaklaşma-
larını istemiyorum.”

“Ha.” Bir anlık sessizlik oldu. “Senin saçmalıklarına bir
gece daha katlanacak kadar meraklandım şimdi. Neredesin?”

Birkaç blok ilerideki bir kavşağın, beni hızlıca alması için
iyi bir konum olacağını düşünerek ona yolu tarif ettim.

King, “Anladım,” deyip telefonu kapattı.

Benimle bu şekilde konuşması yanına kâr kalan tek kişi
oydu ama bunun nedeni eşit olmamızdı. O parayı yönetiyordu.
Ben de adamları. Ve adamların yaptığı şeyleri.

On beş dakika sonra King'in camları karartılmış *SUV*'sinin yolcu koltuğuna bindim. Ultra koyu camlar ve ön cam, herhangi bir gözün ya da kameranın bizi birlikte yakalamasını engelliyordu.

King ve benim birbirimizi tanıdığımız sır değildi. Gerçi herkesçe bilinen tek şey buydu. Geçici bir tanışıklık. Sosyetenin aynı üst çevrelerinde hareket ediyorduk, bu yüzden bu beklenen bir şeydi.

Gerçekte geçmişimiz eskiye dayanıyordu. Hem de epey eskiye. Bombok bir gençliğe ve daha bombok bir yetişkinliğe. Bir katliamla başlamıştı ve İttifak'ı kurmamızla sona ermişti.

"Birinci iyilik tamamlandı," diyen King, kaldırımdan uzaklaşıp seyrek trafiğe çıktı. "İkincisi ne?"

Hızlıca bir mesaj yazıp gönder tuşuna bastım. "İkinci iyilik şimdi sana mesajla bildirildi."

King bir eli direksiyondayken telefonunu kaldırıp mesaja göz attı.

"Kim bu kadın?" Tekrar aşağı baktı. "Ve Arthur kim?"

"Kadın hiç kimse değil." Dikkatimi pencereden dışarıya çevirdim. "Ama diğeri ölü bir adam."

YEDİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Telefonumun alarmı odanın diğer tarafında çalmaya başlayınca yataktan kalkarken vücudum itiraz edercesine ağrılar içindeydi.

Çıplak ayaklarım soğuk zeminle temas ettiğinde derin bir nefes aldım ama yatağa dönme isteğime karşı koydum. Telefonumu komodinin üzerine, her zamanki yerine bırakmamamın tek sebebi onu kapatmak için kalkmak zorunda kalacak olmamdı. Zaten mümkün olan en geç saate ayarlamıştım, bu da erteleme seçeneğim bile olmadığı anlamına geliyordu.

Telefonumu elime alıp sessize alana kadar bu planın ne kadar aptalca olduğunu fark etmedim. Dün gece resmen evime bir adam girmişti ve telefonum odanın diğer ucunda olduğu için yardım çağıramamıştım. Sonra da bunu bilerek yeniden yapmıştım.

“Aptal,” diyerek kendimi sesli olarak azarladım.

Uyku mahmurluğum iliklerime kadar işlemiştii, bu yüzden planım ne kadar aptalca olsa da muhtemelen doğru seçim buydu. Vardiyamın başında uyuyakaldığım için kovulacağımı sanmıyordum ama bu riski almaya değmezdi.

Eğer bir gün izin almayı karşılayabilseydim alırdım. Ama karşılayamazdım. İşimden nefret etmesem de ücretli izin hakkım yoktu.

Ayaklarımı sürüyerek koridoru geçip banyoya girdim. Işığı açarken gözlerimi önceden kıstım ve yine de beynimi yakmayı başaran parlaklığı biraz engelledim.

Körlemesine duşa uzanıp suyu açtım, soyunup tuvaletimi yaparken suyu ısınmaya bıraktım.

Biraz daha insan gibi hissetmek için kahveye ihtiyacım vardı. Ne yazık ki, kendime fazladan zaman tanımamıştım, yani kafein takviyesi için işe gidene kadar beklemem gerekecekti. Bir kafede çalışmanın avantajlarından biri, bütün gün bedava kahve olmasıydı.

Duşa girip sıcak suyun altında durdum ve sıcaklığın beni uyandırmasına izin verdim. Gerçi zamanımın kısıtlı olduğunu bildiğim için sadece bir dakikalığına durdum. O dakika dolduğunda, şampuan şişemi elime alıp hızlıca rutinimi tamamladım.

Saçımla işim bittiğinde duş jelime uzandım ama parmaklarım fayanslı duvara sürtündü.

Tek gözümü açıp başımı sudan uzaklaştırdım.

“Ne...?”

Gözlerimi silip kirpiklerimdeki sudan kurtulunca küvetin kenarındaki, duş jelimin olması gereken yerde duran ıslak yüz dolarlık banknotu gördüm.

“Bu ne ya?”

Parayı elime aldım; gerçek para ıslak parmaklarımın arasında dağılmadı.

O...

O gerçekten duş jelimi mi aldı?

Farklı türden bir sıcaklık, kalçalarımın başlayıp göğsüme doğru ilerledi.

Bu bana bu şekilde hissettirmemeliydi...

Bunu yapması hoşuma gitmemeliydi.

Ama vücudumun hoşuna gitmişti.

Kalp atışlarım hızlanırken bacaklarımın arasında farklı türden bir ıslaklık oluştu.

Kes şunu!

Gözlerimi sımsıkı yumdum.

Kes şunu, Payton!

Yukarı uzanarak perdenin üstünden attığım banknot diğer taraftaki banyo paspasına düştü.

İkinci kattaki balkon kapımdan içeri giren, kanepeme oturup en sevdiğim filmi izleyen ve patlamış mısırlarımı yiyen yabancı, postalarımı karıştırıp adımı öğrenen ve görünüşe göre ben uyurken tüm dairemi dolaşan adam; ayrıca beni bir kâbustan uyandırıp elini çıplak tenime koyarak beni susturan, beni dehşete düşürmesi gerekirken sakinleştiren aynı adam duş jelimi çalmıştı. Daha doğrusu, yarısı kullanılmış minyatür boyuttaki duş jelimi alarak karşılığında yüz dolar ödemişti. Gül kokusunu sevdiğim için paraya kıyıp aldığım ama sadece en küçük boyunu alabildiğim bir şişe.

Dudağımı ısırdım.

Artık daha büyük şişesini alabilirim.

Dudaklarım gülümsemeye kıvrıldı.

Muhtemelen polisi aramalıyım.

Gülümsemem titredі.

Mağaza markalı yüz yıkama jelini avucuma doldurup köpürttüm. Yüzümü temizlediğine göre vücudumu da temizlemesi gerekirdi.

Ovalayıp durulandıktan sonra suyu kapattım ve beynimin

bana suç ihbarında bulunmamı söyleyen kısmını görmezden geldim.

Parayı dikkatle banyo tezgâhımın üzerine koyduktan sonra hızla gözlerimin altına kapatıcı sürdüm.

Saçımı hızla örerken ellerim titremiyormuş gibi yaptım ve kâküllerimi biraz düz bir şekilde kuruyabilmeleri için havluyla şöyle bir kuruladım.

Kendimi bunun sıradan bir gün olduğuna ikna ederek odamda koşturup kıyafetlerimi giyerken onun muhtemelen bu odaya da girdiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım. Girmiş olmalıydı. Duşumdaki eşyaları karıştırdıysa, yatak odama girmemiş olmasına imkân yoktu.

Nelere baktı?

Nelere dokundu?

Ama düzensiz hiçbir şey görmedim. Yerine para konmuş kayıp bir eşya da dikkatimi çekmedi, bu yüzden başka bir şey aldığını sanmıyordum.

Dairemden aceleyle çıkıp merdivenlerden birinci kata inerken ensemde bir gerginlik hissediyordum. Binadan aceleyle çıktığımda çağırdığım *Uber*'in beni beklediğini gördüm.

Ancak kışımı koltuğa bırakıp arabanın kapısını kapattığımda sokağa göz gezdirdim.

Belki de hâlâ dışarıdaydı.

İzliyordu.

Bekliyordu.

Beni.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

İşe gidiş yolculuğum kısa ve olaysızdı, neyse ki şoför de Minneapolis'in boş sokaklarında ilerlerken sessizdi.

Her şeye bu kadar yakın olmak güzeldi ama bir gün yine gerçek bir evde yaşamak isterdim. Temiz bir evde. Güvenli bir mahallede. Bir çiçek tarhı ve birkaç sandalye için yeterince büyük bir bahçesi olan bir yerde. Belki de çitle çevrili bir bahçesi olurdu, ben de böylece köpek alabilirdim.

Eminim bir köpeğim olsaydı, dün gece o adam daireme girdiğinde delicesine havlardı. Eminim köpeğim o kadar korumacı olurdu ki adam arkasını dönüp geldiği gibi giderdi.

Fantezi güzeldi ama köpek alamazdım. Ne kadar çok istersem isteyeyim.

Çok fazla çalışıyordum. Küçük bir dairem vardı. Bir köpeğe nasıl bakacağımı da bilmiyordum. Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu çünkü köpek bakımını maddi olarak karşılaya-

mazdım. Yani belki küçük olsaydı, sadece biraz yeseydi ve hiç hastalanmasaydı...

Bu tür bir arkadaşlığın düşüncesiyle göğsümde bir sızı oluşmaya başlasa da şoför Twin's Kafe'nin önünde durduğu anda bu hissi bastırdım. Arabadan inip kaldırıma çıkmadan önce ona teşekkür ettim.

Tam zamanındaydı.

Anahtarımı kullanarak ön kapıdan girip aydınlık mekânda yürürken yanaklarım bir iç çekmeyle şişti.

Çantamı kasanın altındaki dolaba yerleştirirken köpek fikri aklıma tekrar gelince neredeyse gülecektim.

Sadece lise diplomam olabilirdi ama umut etmenin saflık olduğunu bilecek kadar akıllıydım. Yani genel olarak kötü bir fikirdi. Özellikle de bu konuda. Geçmişteki şansım bir göstergese, bana her mevsim geçişinde hasta olan ve doymak bilmeyen bir iştaha sahip bir evcil hayvan denk gelirdi.

"Günaydın." İşletme sahiplerinden Jean bir tepsi çöreği hamur işi vitrinine taşıırken dalgın dalgın beni selamladı.

"Günaydın," diye karşılık vererek ceketimi çıkardım ve düz beyaz bir önlükle değiştirdim.

"Otobüsü mü kaçırdın?"

Sorusu beni şaşırttı çünkü pencereden beni fark ettiğini düşünmemiştim.

"Evet." Başımı salladım.

Uber'e bilerek para harcadığımı söylemektense otobüsü kaçırdığımı söylemek daha kolaydı. Ayrıca ona ya da başka birine dün gece olanları anlatmama imkânı yoktu. En azından şimdilik.

Jean anlayışlı olduğu düşünülebilecek bir ses çıkardıktan sonra vitrindeki ürünleri düzeltmeye devam etti.

Ben de onunla birlikte otomatik pilotta hareket etmeye başladım: Kahve demledim, kasayı saydım ve soğutucu kutusundaki soğuk mezeleri örten streç filmleri çıkardım.

Twin's Kafe küçük ama sürekli dolu olan bir kahvaltı ve *brunch* mekânıydı. Sabah altıda açılıp akşamüstü dörtte kapanıyordu ve kahve, soğuk meze, çorba ve sandviç servis ediliyordu. Arka tarafta, Jean'in ikiz kardeşi Tamara'nın Tommy'yle birlikte yemeklerin çoğunu yaptığı mutfak vardı. Tommy, fazla konuşmayan yaşlıca bir adamdı. Ama hiçbir zaman kaba ya da ellerine hâkim olamayan biri olmamıştı, bu yüzden de en iyi arkadaşım sayılırdı.

"İlk müşteri!" Jean beni zıplatacak kadar yüksek sesle bağırdı.

Sanki hepimizin kendimizi hazırlamak için bir tür uyarıya ihtiyacı varmış gibi bunu her sabah yapıyordu. Ama bugün kafam o kadar meşguldü ki ön kapının kilidini açtığını bile fark etmemiştim.

"Tamam!" Tamara'nın sigaradan boğuklaşmış sesi arkadan bağırdı.

Tommy her zamanki gibi sessiz kaldı.

İlk karton fincan kahvemi hazırladığımda, normalliğin beni içine çekmesine izin verdim. Saat on olduğunda, neredeyse dün geceyi unutmak için kendimi kandırmıştım.

"Selam, Payton!"

Kapıya doğru dönerek her zamanki havası ve cazibesiyle içeri giren müdavimlerimizden birini izlerken gülümsedim.

"Selam, Carlton," diyerek selamladım onu.

"En sevdiğim barista nasılmış bakalım?" Tezgâha yaklaşıırken sırtıyordu ve tam karşıma geldiğinde durdu.

Gözlerimi devirdim. Ben barista falan değildim. Yeteneklerim bu unvanı hak edecek düzeyde değildi. Ama onu kaç kez düzeltirsem düzelteyim bana böyle hitap etmeye devam ediyordu.

"Her zamankinden mi?"

Carlton çenesini eğdi. "Öyle olduğunu biliyorsun. Bu vücudu korumalıyım." Bir elini düz karnında gezdirdi.

Gülümsedim. “Hı hı.”

Siparişini girdim; dört şekerli ve kremalı, büyük boy buzlu kahve ile kruvasan üzerinde ekstra mayonezli tavuk salatalı sandviç.

Carlton uzun boylu, sırık gibiydi ve yüksek metabolizma hızı bahşedilmiş insanlardan biriydi. Çünkü buraya ne kadar sık gelirse gelsin, bu büyük boy sandviçlerden ne kadar çok yerse yesin her zaman kürdan kadar inceydi.

Kartını alıp okuyucudan geçirdim. “Grup nasıl gidiyor?”

Sırtışı genişledi. “Harika! Şimdilik nazar değdirmek istemiyorum ama yakında iyi bir konserimiz olabilir.”

“Ah, öyle mi?”

Carlton başıyla onayladı. “Ayarlarsak gelecek misin?” Omuzlarım gerginlikle kaskatı kesilerek tereddüt ettiğimde somurtup altdudağını sarkıttı. “Geleceğini söylemiştin.”

Şakacı ses tonu karşısında kendimi biraz rahatlamaya zorladım. Sadece nazik davranıyordu. “Biletler üç yüz dolar falan olmadığı sürece gelirim.”

Esprî yapma girişimin ağzımdan çıkan *yüz* kelimesiyle suya düştü. Bu bana cüzdanımda bekleyen nemli yüz dolarlık banknotu hatırlatmıştı.

Bana paranoyak diyebilirsiniz ama kuruması için dışarıda bekletmek daha akıllıca bir fikir olsa da parayı evde bırakmak güvenilir gelmemişti.

Carlton güldü. “Anlaştık.” Sanki el sıkışarak anlaşmak istiyormuş gibi elini uzatması, gerginliğimin on kat artmasına neden oldu.

Daha önce birbirimize hiç dokunmamıştık. Arkadaşlığımızın güvenli yanı buydu. Yaptığım bu işin güvenli yanı buydu. Ben tezgâhın bana ait tarafında kalırdım, diğer herkes de diğer tarafında kalırdı.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordum.

Benim için hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Dün gece o adam sana dokunduğunda aldırmadın.

Kalbim küt küt atmaya başladı.

Çünkü bu doğrudu.

Aldırmamıştım.

Carlton'ın gülümsemesi sabit kaldı; tereddüdümü anlamış gibi görünmüyordu.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım. Evime zorla girdikten sonra bir yabancıнын bedenime dokunmasına izin verebiliyordum, bir arkadaşımın elimi sıkmasına da izin verebilirdim.

Uzun parmakları benimkilerin etrafına kapandı. Ve kötü bir şey olmadı.

Hayatım boyunca tokalaşmaya çok ihtiyaç duymamıştım, bu yüzden de bu konuda hiç ustalaşamadım. Televizyonda ve filmlerde hep çok kolaymış gibi gösterirlerdi. Sadece bir eli tut ve salla.

Ama ne kadar sıkı tutmak gerekirdi? Kaç kere sallamak normaldi? Hareketin ne kadar büyük olması gerekiyordu?

Carlton gevşek tutuşum hakkında bir şey söylemedi ve elimi iki kez salladıktan sonra bıraktı.

Tamam, o kadar da kötü değildi. Bu konuda normal olabilirim.

“Haber veririm.”

Ellerimi önlüğümün cebine soktum. “Dört gözle bekliyorum.”

Yalan mı gerçek mi emin olamasam da bu söylenecek en iyi şey gibi gelmişti.

Kafenin hemen dışındaki bir hareket dikkatimi çekti. Gözlerim dikkatimi dağıtan şeye yönelince de ciğerlerim sıkıştı.

Bu gerçek olamaz.

Bakışlarımı takip eden Carlton dönüp büyük pencerelerden sokağa baktı. “Bir sorun mu var?”

İstemedenden de olsa görüşümü engellediğinden, etrafından bakmak için yana kaymak zorunda kaldım ama kaldırım boştu.

Yoksa hep öyle miydi?

“Payton?” Dikkatini tekrar bana verirken sesinde endişeli bir tını vardı.

Gülümseme girişimim çok zayıftı. “Ah, hayır, sorun yok. Sadece şey gördüğümü sandım...” Sustum. Çünkü gördüğümü sandığım şeyi dile getiremezdim.

Takım elbiseli bir adam gördüğümü sanmıştım. Bana bakıyordu. Ve Carlton’a. Çenesi gergin, yumrukları sıkılıydı.

“Dünyadan Payton’a.” Yüzümün önünde bir el sallanınca sıçradım.

“Üzgünüm.” Elimi göğsüme bastırdım. “Bir, şey, köpek gördüğümü sandım.” Yalanımdan dolayı yanaklarım kızardı, bu yüzden doğruyu söyleyerek devam ettim. “Köpek almayı çok istiyorum da.”

Jean, Carlton’ın adını söyleyip sandviçinin tezgâhın diğer ucunda hazır olduğunu işaret edince daha fazla gariplik yaşamaktan kurtuldum. Öğle yemeğini alan Carlton kapıdan geri geri çıkarken sarılı sandviçini alnına götürerek veda anlamında selam verdi.

O gözden kaybolunca gözlerim tekrar sokağı taradı.

Hâlâ boş olduğunu görünce acaba *böyle* mi öleceğim diye düşündüm. En nazik müşteriler bile benimle konuşmayı kesene kadar akıl sağlığımı yavaş yavaş kaybederek.

DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

“İcabına bak,” diye çıkıştım.

“Sadece emin olamadım...”

Sağ kolum Rocco bahane üretmeye başlayınca sabrım tü-kendi. “Sana icabına bak dedim. Adamlar parayı ondan *hemen* alsın. Ya da ödeme olarak uzuvlarını alsınlar. Hangisi olduğu sikimde değil.”

Daha fazla sinirlenmeden telefonu kapattım.

Adamlarım sadıktı. Öyle olmak zorundalardı. Bazen bo-ğazlarını kesmek istiyordum. Ama King ve ben her şeyi tek başımıza yapamazdık; önceki rejimi yok ettikten hemen sonra denemiştik ama topun ucuna koyacak kişiler olmadan bir suç imparatorluğunu yönetmek çok fazla iş demekti.

Yatak odama girip kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

Kilitlemedim. Kilitlememe gerek yoktu. Kimse içeri girme-ye cesaret edemezdi.

Yürürken arkamda kıyafetlerimden bir patika oluşturarak banyoya girdim.

Çoraplarımı çıkardım, siyah mermer zemin çıplak ayaklarımın altında serindi.

Süit odamın simsiyah tasarımı aslında klişeydi. Klasik gangster estetiği idi. Ama siyah, buz gibi ölü kalbimle uyumlu olduğu için uygundu.

Burada ışıkları loş tutuyordum. Tüm yara izlerimin parlak bir yansımasına ihtiyaç duymadan aynanın karşısında durdum ve onları inceledim. Kaburgalarımın yukarı ve aşağı doğru kabarmış deri kesikleri, karnımın alt kısmındaki daire şeklindeki kabarıklık, uyluğumun ön ve arka kısmında birbirinin eşi yuvarlak izler şu anda bile hâlâ görülebiliyordu.

Bunlar benim hikâyemi anlatıyorlardı. Bir eziyet, hayatta kalma ve şiddet hikâyesi.

Benimki güzel bir hikâye değildi. Ama benimdi. Şimdiye kadar da olay örgüsü benim lehime gelişmişti. Diğerleri için durum tam tersiyken ben yaşıyordum.

Yine de şansım sonsuza dek sürmeyecekti.

Benim gibi adamlar için asla sürmezdi.

İşte tam da bu yüzden Payton'ı unutmam gerekiyordu. Bu yüzden o yokmuş gibi davranmam gerekiyordu. Bu yüzden onun hakkında topladığım her bilgiyi silmem ve kendi farklı şekilde acınası varlığını sürdürmesine izin vermem gerekiyordu.

Aynaya arkamı dönüp duşa girerken omzumun üzerinden sırtıma kazınmış anılar tuvaline bakmaya zahmet etmedim.

Başımı arkaya eğerek kolu çevirdiğimde, soğuk su üzerime dökülüp şok etkisiyle beni şimdiki zamana geri getirdi.

Su yavaş yavaş ısınırken kaslarım gevşemeye başladı.

Önemli olan şeye odaklanmam gerekiyordu. Ve bu her zaman olduğu gibi aynı şeydi. Hayatta kalmak.

King ve ben yıllar önce hamlemizi yapmaya karar verdiğimizde bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk.

Kölelik zincirlerinden kurtulmak anlamına geliyordu. Geleceğimizi bizden çalanlardan intikam almak anlamına geliyordu.

Ama biz iyi adamlar değildik. King değildi, ben hiç değilim. Çünkü bu her şeyden çok intikam demektir. Ve biz de payımıza düşeni almıştık.

Karanlık bir neşe göğsümü doldurdu.

Payımıza düşenden fazlasını almıştık.

Her şeyi almıştık.

O gece kanalizasyonlar kıpkırmızı akmıştı.

Rusları ve İrlandalıları indirdiğimiz gece bir seçeneğimiz vardı. Onca yıldır ilk kez gerçekten bir seçeneğimiz vardı. Bu hayatı bırakıp gidebilirdik. Biraz normallik bulmaya çalışabilirdik. Ya da bölgenin kontrolünü ele geçirip kendi mirasımızı inşa edebilirdik.

Sakin bir hayat güzel bir hayaldi. Ama ilk kez birini öldürdüğümde artık geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Bu yüzden, kesik boğazlarıyla yolu kaygan ve tehlikeli hale getiren cesetler dağına tırmanmış ve kendi kaderlerimizi oluşturmuştuk.

İttifak'ı kurmuştuk.

Anılarla ağırlaşan başım öne eğildi.

Buharı tüten su saçlarımın arasından kayıp gidiyordu. Soğuktan sonra gelen sıcak, değerini daha da çok anlamamı sağlıyordu.

Lükse alışmak kolaydı. Yenilmezlik hissine kapılmak daha da kolaydı.

Kendime insan olduğumu hatırlatmak istercesine elimi karnımdaki kurşun izini takip etmek için indirdim. Şimdiye kadar en çok yaklaştığım sefer buydu. Dayaklara, soğuk gecelere, aç geçen günlere rağmen o küçük metal parçası beni ölüme en çok yaklaştıran şey olmuştu.

Keşke ölüm beni bulsaydı dediğim zamanlar olmuştu. İşimi bitirseydi. Ama hâlâ hayatta olduğuma sevindiğim anlar da oluyordu.

Dün gece gibi.

Gözlerim yavaşça açılarak duşumdaki rafta duran küçük, çalıntı şişeye kilitlendi.

Onu almamalıydım. Ama *yapmamalıydım* düşünceleri beni daha önce hiç durdurmamıştı. Bir nefes verdim. Şimdi de beni durdurmayacaktı.

Eğilip şişeyi elime alarak kapağını açtım ve gül kokusunu içime çektim.

Çiçeksiydi ama hafif değildi. Kızısı ya da kaygısızlık uyandıran bir aroma da değildi. Bu... karanlıktı.

İçime bir nefes daha çektiğimde zihnim onunla doldu.

Payton.

Solgun teni. Korku dolu gözleri.

Nefes alıp verişlerim hızlandı.

Gözlerindeki korku beni heyecanlandırmamalıydı.

Onu korumak istiyordum.

Zarar görmesin diye uzaklaşmak istiyordum.

Ama gözleri... o lanet olası gözleri. O mavi kürelerdeki gece yarısı rengi benekler.

Onu o kâbustan uyandırdığımda sanki onu kurtarabilirmişim gibi bana bakmıştı. Sanki gölgelerde gizlenen öcünden başka bir şeymişim gibi. Daha fazlası olabilirmişim gibi.

Ve parmaklarını koluma doladığı an...

İnlediğimde, aletim o anda verdiği tepkinin aynısını verdi: Sertleşerek tam boyutuna ulaştı.

“*Siktir.*” Kelimeyi söylerken bile şişeyi çevirip avucumu onun duş jeliyle doldurdum. Kırmızı sıvı loş ışıktaki parlıyordu.

Şişeyi bırakıp boştaki elimi mermer duvara dayadım ve diğer elimi aşağıya götürdüm.

Sen hasta bir pisliksin.

Ama kendime duyduğum nefret bile beni şu anda durduramazdı.

Avucum aletimle buluştuğunda gül kokusunun duyularımı yutmasına izin verdim.

“Tanrım,” diye tıslayarak daha sıkıca tuttum. Duş jeli sikimi kayganlaştırıyordu.

Gözlerimi yumup aletimi iyice sıktım ve sıvazlamaya başladım. Sadece *kendi* elim yerine Payton’ın tatlı, sıcacık amının sikimi kucakladığını hayal ediyordum. Kayganlığı, bana olan ihtiyacı sürtünmeyi ortadan kaldırıyordu.

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek yumruğumu becerirken onun üzerindeymişim gibi davranıyordum.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyormuş gibi. Korku ve kahramanına tapınma karışımı bir duyguyla bana bakması, taşaklarımın gerilmesine neden oluyordu.

İçine sertçe girdiğimde memelerinin nasıl zıplayacağını düşünüyordum. Kalçalarımız birleşirken vücudunun sarsılmasını.

Yumuşak kıvrımları altımda kıvranıyordu. Kaçmayı denese de aslında beni daha derinine çekmeye çalışıyordu.

Büyük ihtimalle bağıırdı.

Parmaklarım daha sert sıkmaya başladı.

Büyük ihtimalle çığlık atardı. Önceki sevgilileri benim kadar kabiliyetli olamazlardı. Benim kadar insafsız da olamazlardı. Ya da zalim.

Kalçalarım daha hızlı gidip geldi.

Eminim ki beni çok iyi emerdi.

O kabarık dudaklarla. O dolgun yanaklarla.

O, tatlı kız beni alabilirdi.

Sikimi sonuna kadar boğazına alabilirdi.

Boğazımdan bir inilti çıkıverdi.

Ya da elinden gelenin en iyisini yapar ve öğürerek devam ederdi.

Taşaklarım daha da gerildi.

Boğazı aletimin etrafında kasılırdı. Gözleri bana dikilirdi. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülürken ve yüz ifadesi korku doluyken, nefes almasına izin verip vermeyeceğimi merak ederdi.

Ona bir mola izni verir miydim yoksa sikimi sonuna kadar sokup...

Aletim kasılıp seğirdi, orgazmım içimi yıkıp geçerken benim duvara fişkırttım.

ONUNCU BÖLÜM

PAYTON

“Selam, güzelim! Orta kısımda deneyebileceğin numunelerimiz var.” Görevli, elleri ürünlerle dolu bir şekilde başını sallayarak işaret etti. “Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacın olursa da bana haber ver.”

“Teşekkürler.” Mağazanın diğer ucundan onun yaptığı gibi bağırarak seslenemedim ama dudaklarımı okumuş olmalıydı ki, önündeki rafı doldurmak için dönmeden önce gülümsedi.

Gizemli Adam’ın evime girmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti ve kendimle yaptığım uzun tartışmaların ardından, bugün işten sonra alışveriş merkezine gidip götürdüğüm duş jelinden almaya karar vermiştim.

Bu mağazaya daha önce sadece bir kez girdiğim için aradığım kokuyu bulmam biraz zamanımı aldı.

Bir yanım farklı bir şey almak, kokuyu değiştirmek istiyordu. Diğer yanım; sırlarımı sakladığım, içimde daha derinlere

gömülü olan yanımsa bunu yapmama izin vermiyordu. O adam duş jelimi bir sebepten dolayı almıştı. Tecrübesiz olabilirdim ama hoşuna gittiği için aldığını hissediyordum. Çünkü o benim kokumdu.

Belki hastalıklı ve sapkınca, hatta kesinlikle bombok bir şeydi ama ben duşta aynı kokuyu vücuduma sürerken onun da bedenimin kokusunu alması fikri hoşuma gidiyordu.

Yanaklarım pembeleşti. Bunu burada düşünmemeliydim.

“Ah, iyi seçim!” Görevlinin ses beni irkiltince şişeyi göğsüme bastırdım. “Üzgünüm...” Güldü. “Gizlice yaklaşmak istemiştim.”

“Sorun değil.” Normal bir insan gibi davranmaya ve ciddiye almamaya çalıştım.

“Aynı aromalı losyonu denedin mi?” diye sorarak yan tarafımdan uzandı ve çevirmeli kapaklı, küçük, siyah bir şişeyi eline aldı.

“Öyle bir şey olduğunu bilmiyordum,” diye mırıldandım ve kapağı çıkarıp bana doğru tuttuğu losyonu koklamak için eğildim.

Bir nefes daha çekerken görevli tüm özelliklerini sıralıyordu: nemlendirme, yumuşatma, çevre dostu olması... Ama benim odaklanabildiğim tek şey gül kokusuydu. Elimdeki duş jeli gibi kokuyordu ama bu üzerimde daha uzun süre kalabilirdi.

Gözlerim kapandığında duştan çıktığımı, buharlı havanın kokuyla dolduğunu hayal edebiliyordum. Havluyla kurulanıp bu losyon şişesine uzandığımı. Parmaklarımı daldırıp yumuşak maddeyi çıkardığımı, avuçlarımda arasında ısıttıktan sonra uzuvlarımda aşağı yukarı gezdirdiğimi. Bedenimi güllerin özüyle kapladığımı. Onu bir kalkan ve yem olarak kullandığımı. Sürdüğüm için cesur hissettiğimi, adamı kapımdan içeri geri getirmeye yeteceğini umduğumu. Hayatıma geri dönme-ye...

“Güzel, değil mi?”

Gözlerimi açıp da görevlinin yüzünde fesat bir ifade görünce utançtan yüzümün ısındığını hissettim.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım.

Kapağı kapatıp küçük şişeyi bana uzattı ve başka bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Banyo topu yığınlarına göz atarak bu masrafa değip değmeyeceğini düşündüm ama vazgeçtim.

Çalışanı kasaya kadar takip ettikten sonra cüzdanımdan yüz dolarlık banknotu çıkarıp tezgâhın üzerine koyarken ellerimi sabit tutmaya çalıştım.

Sanki çok büyük bir sır saklıyormuşum, benim gibi birinin üzerinde bu kadar para bulundurmaması gerekirmiş gibi geliyordu. Genelde de bulundurmazdım. Dürüst olmak gerekirse, bu para bütün hafta boyunca beni endişelendirmişti. Sanki birisi çantamda onu fark edebilir ve çirkin bir yolla elime geçtiğini *anlayabilirmiş* gibi.

Duş jeli ve losyonun maliyeti delicesine yüksek olsa da yirmi yedi doları ve bozuklukları cüzdanıma koyduğum için mutluydum. Teknik olarak hâlâ *onun* parasıydı ama kendimi haklı çıkarmak için çok daha makul bir miktardı.

Elimde poşetle telefonumdaki saate baktım ve eve giden otobüse binmeden önce kendime bir yemek ısmarlamaya karar verdim.

Çünkü gerçekten, bir haz daha neydi ki?

ON BİRİNCİ BÖLÜM

NERO

Bir sonraki ışıktan sağa dönmesini söylediğimde King'in bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum.

Bunun arabama giden yol olmadığını biliyordu. Bunun arabama giden yol olmadığını ben de biliyordum. Ama onu görmeyeli iki haftadan fazla olmuştu. Ve onu görmem *gerekiyordu*.

King dönüşü salyangoz hızıyla yaptı. Benimle taşak geçiyordu, ben de ona tepki gösterme zevkini tattırmamaya karar verdim.

Sonraki birkaç bloğu sessizce geçtikten sonra ona nereye gideceğimizi söylemek için ağzımı açtığımda sola dönmek üzere sinyal verdi.

Bu defa ona baktım. Ve anında yüzündeki ifadeyi yumruklamak istedim.

Ben başka bir şey söylemeden tüm dönüşleri doğru şekilde yaptı. Sonunda yavaşlayarak kaldırımın kenarında, caddenin

karşısında açılmaya hazırlanan küçük bir kafenin önünde durdu.

King arabayı park ettikten sonra benimle yüz yüze gelmek için yavaşça döndü. "Gitmek istediğin yer burasıydı, değil mi?"

Dişlerim gıcırdadı.

Bu bok herif en iyi arkadaşım olsa da taşak geçilecek havada değildim. En başta onun izini sürme sebebim buydu. Şehirde insan satmaya çalışan bir adamın derisini yüzmek için birkaç saat harcamak neyse ama yeni bir cinayetten sonra kafaları güzelken adamlarımla aynı arabaya binmek, işte bu tam bir işkenceydi.

"Buraya daha önce geldin mi?" Sesim düzdü ama sakın tonumla onu kandıramıyordum.

Bir elini kaldırdı. "Mezarının üzerine yemine derim, daha önce buraya gelmedim."

Gözlerimi devirdim. "Tam bir pisliksin."

King büyük bir hareketle omuz silkti. "Dedi sapık takipçi, deli adama."

"Ben onun sikik sapığı değilim."

"Değil misin? Benim hatam o zaman. Sadece seni gecenin bir yarısı evinin yakınından aldığım için öyle düşündüm. Ve benden geçmişini araştırmamı, mali durumunu incelememi ve hayatta olan aile fertlerinin izini sürmemi istedin..." diyerek sustuktan sonra başını Twin's Kafe'ye doğru eğdi. "Şimdi de beni burada durdurdun" -saate baktı- "tam da vardiyasının başlamasına bir dakika kala."

Benimle göz göze gelmek için bana döndüğünde bakışlarına karşılık verdim. "Onu takip etmiyorum."

"Peki güzel." İkimiz de kafenin ön kapısının arkasındaki harekete bakarken yaşlı bir kadın gelip kapının kilidini açtı. King emniyet kemerini çözdü. "O zaman bir kahve almamı sorun etmezsin."

“Ne?” Dikkatim dağınıktı çünkü sonunda onu görebilmiş-tim. Sadece başının arkasıydı ama bu oydu. O-olduğunu bili-yordum.

King’in kapısının açılma sesi dikkatimi ona çekti. “Ne halt ediyorsun sen?” Kolunu tutmak için ortadaki konsolun üzerin-den hamle yapsam da elimden kaçıp gitti.

King sırtını kamburlaştırarak gerindi. “Bir şey istiyor mu-sun?”

“O aptal kışını siktiğimin arabasına geri sokmanı istiyor-um,” diye hırladım.

Cık cıklayarak başını iki yana salladı. “Sabahın bu saatinde bu kadar öfke fazla.”

“Bak yemin ederim...” King sırtarak kapısını çarpıp kapat-tığında tehdidim yarıda kaldı.

Parmaklarım yan tarafımda seğiriyordu, kendi kapı kolu-mu tutup onu takip etmek mi yoksa silahımı alıp onu kafası-nın arkasından vurmak mı istediğimden emin değildim. İkisini de yapmadım çünkü onun beni görmesine izin veremezdim. King’i de öldüremezdim. Bu yüzden King kafeye girerken ol-duğum yerde kaldım.

Payton döner dönmez nihayet yüzünü görebildiğim anda elim kapı kolunu kavradı.

Yüzünün detaylarını göremeyecek kadar uzaktaydım ama kimin girdiğini görmek için başını kaldırdığında o büyük, ma-sum gözlerin mavisini hayal edebiliyordum. Perçemler kaşla-rının üzerinden aşağıya dökülüyordu ve altlarında koyu renk kirpiklerinin kırıştığını görür gibi oluyordum.

Kapı kolunu iyice sıktım.

Onu görmek istiyordum.

Olduğun yerde kal, aptal. King’in orada olması yeterince kötü zaten.

Ardından, o King’e gülümsediğinde kapımı açıp ittim.

O gülümsemeler bana ait.

Kendimi durduramadan bir ayağım araçtan çıktı.

Aklını başına topla, adamım!

Yüksek sesle küfrederek bacağımı geri çektim ve kapıyı kapattım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

“İlk müşteri!”

Avuçlarımdaki kahve taneciklerini silkeledim. Kapının kili-dini az önce açtıktan sonra yanımdan geçip arka tarafa ilerleyen Jean’e, “Bu sabah erken başlıyoruz,” dedim.

Cevap olarak homurdanınca iç çektim. Sanırım bugün de diğer günler gibi olacaktı.

Kapıya dönerek müşteriye selamlamak için nefes aldım ama ciğerlerim sıkıştı. Çünkü bir an için kapıdan giren adamın dairemdeki adam olduğunu sanmıştım.

Uzun boylu, iri yapılı ve takım elbiseliydi; neden böyle düşündüğümü anlamak kolaydı. Saçı biraz daha açık renk olmasına rağmen yakışıklı yüzü yine de beni durdurmuştu. Ama rüyalarımın başrolünün o olmadığını fark ettim. Bu benim erkeğim değildi.

Benim erkeğim.

Bu saçma düşünce dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrılmasına yetti.

Yabancıya canlı bir şekilde, “Günaydın!” dedim.

Anında sırtıttı. “Günaydın.”

Yaklaştıkça onunla ilgili daha kararsız hissetmeye başladım.

İlk başta normal bir adam gibi görünmüştü. Yani yakışıklı biriydi. Duruşu, saç kesimi, takım elbisesi... hepsi *normaldi*. Ama etrafında bir enerji vardı. Sanki tehlikeli olabilirmiş gibi. Tıpkı benim Gizemli Adam’ım gibi.

Muhtemelen sadece duygularımın bir yansımasıydı.

“Bugün nasılsınız?” diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. Çoğu insan sadece sipariş verirdi. “Ah, şikâyet edemem. Siz?”

Adamın sırtışı genişledi. “Gün her an daha iyiye gidiyor.”

“Ah, şey...” Buna nasıl bir karşılık vereceğimi bilemedim. Sanki benimle flört ediyormuş gibi hissediyordum. Öyle olmadığına emindim ama sadece düşüncesi bile kendimi suçlu hissettirdi.

Ki bu aptalcaydı. Erkek arkadaşım yoktu.

Beynim kanepemi paylaşan bir adamın olduğu o geceye dönünce kafamı tezgâha vurmak istedim çünkü o davetsiz misafir kesinlikle erkek arkadaşım değildi. Büyük ihtimalle bir suçluydu. Ve o günden beri de bir kere bile aklından beni geçirmemişti.

Adam bana bakmaya devam ederken ona beceriksizce gülümseyerek günlük spesiyalin yazdığı tabelayı işaret ettim. “Ne alırsınız?”

Listeye şöyle bir göz atsa da okumadı, sadece camın arkasında sergilenen hamurişlerine bakmak için yana eğildi.

“İki sade kahve ve iki tane de...” Gözleri raflar arasında gezindi. “Kızılıcıklı limonlu çörek.”

Siparişini kasaya girerken, “Güzel seçim,” diye karşılık verdim.

Tek parmağını kaldırdı. “Buradaki en sevdiğin içecek ne?”

Kaşlarımın kalktığını hissettim. “Benim mi?”

Başını sallayıp sırttı. “Senin.”

“Kahve olarak mı?”

Tekrar başını salladı. “Bir arkadaş için.”

“Ah, sanırım...” Dudağımı ısırdım. “Hindistancevizli ve ballı *latte*’mizi gerçekten çok seviyorum.” Sesim sanki soru soruyormuşum gibi sona doğru yükseldi.

Adam kahkaha atınca irkilerek bir adım geri gittim.

“Pardon, pardon.” Başını iki yana salladı. “Ondan bir tane alayım.”

“Yani iki sade kahve mi yoksa bir sade ve bir *latte* mi?”

“İkincisi.”

Yeni siparişi girip tutarı söyledim.

Hindistancevizli ballı *latte*’nin nesi bu kadar komikti anlamamıştım ama insanların seçimlerini sorgulamak için burada değildim.

Arka cebinden cüzdanını çıkardı. “Al bakalım.”

Başımı kaldırıp bakınca bu adam içeri girdiğinden beri ikinci kez donup kaldım. Uzattığı eli ikimizin arasındaydı ve parmaklarının arasında gıcır gıcır bir yüz dolarlık banknot vardı.

Parayı hafifçe salladı. “Nakit ödeme almıyor musunuz?”

“Ah, hayır, alıyoruz. Kusura bakmayın.” Özür dileme sırası bendeydi.

İçimden kendimi azarlayarak banknotu aldım ve para üstünü hazırladım. *Ufak bir meblağ için telaşlanan zavallı bir kız gibi davranmakta üzerime yok.*

Göz teması kurmadan para üstünü hızlıca verip siparişini hazırlamak için arkamı döndüm.

Ona benim de sade kahve sevdiğimi söylemeliydim. O zaman siparişini bir dakikadan kısa sürede hazırlayabilirdim. Ama favorim sade kahve değil, hindistancevizli ve ballı olandı.

Bir de daha önce hiç kimse bana en sevdiğim herhangi bir şeyi sormamıştı, bu yüzden yalan söylemeyi düşünmemiştim bile.

Krem şantiye uzandığımda ellerim tereddüt etti.

Genelde müşterilere üstüne biraz isteyip istemediklerini sordum ama adam benim nasıl sevdiğimi sorduğu için ben de kendi sevdiğim gibi yapmaya karar verdim.

Bardak ağzına kadar taze krem şantiyle dolduğunda kapağını kapatmadan önce üzerinde bal gezdirdim.

“Buyurun.” İçinde iki çörek olan poşeti tezgâhın diğer tarafına kaydırıdıktan sonra bardakları yerleştirdim. “İçecek taşıyıcısına ihtiyacınız var mı?”

“Yok, böyle iyiyim.” Ürünlerini aldıktan sonra tezgâhın üzerindeki bir tomar parayı işaret etti. “Bu senin için, Payton.”

Ben daha ne dediğini idrak edemeden çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Bana Payton dedi.

Paralara uzanırken parmaklarım titriyordu.

Adımı nereden biliyor? İsim etiketi takmıyoruz ki.

Üstte bir beşlik, onun üstünde de otuz yedi sent vardı.

Tamam, demek ki para üstünün bir kısmını bırakmış.

En üstteki banknotun köşesini parmaklarımın arasına alıp diğerlerinden ayırınca bir yığın yirmilik ortaya çıktı.

Bütün para üstünü bırakmış. Yüzlüğün geri kalanını.

Bu bir tesadüftü.

Hepsi bir tesadüftü.

O içeri girdikten sonra Jean bana ismimle seslenmiş falan olmalıydı. Bunun bir anlamı yoktu.

Gözlerim ön cama kaydığı anda müşterinin caddenin karşısına park etmiş büyük bir SUV’ye bindiğini gördüm. Aracın iç lambası yanmıyordu ama adam kapısını kapatırken içeride bir hareket gördüğüme yemin edebilirdim.

Orada birisi daha mı var?

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

King sürücü koltuğuna geçerken bakışlarım onun ilerisindeki Payton'ın sarsılmış yüz ifadesine odaklandı.

King parayı öderken de yüzünde aynı ifade belirmişti.

King tam kapıyı kapatırken Payton başını kaldırdığında göz göze geldiğimize yemin edebilirdim. Ama sonra arabanın kapağı çarpılarak kapandı ve yoğun bir şekilde karartılmış cam Payton'ın beni görebileceği her türlü açıyı engelledi.

Bana bir kahve uzatan King, "Al," diyerek homurdandı.

"Ona ne söyledin?" diye çıktım.

"Bize kahvaltı sipariş ettim. Başka ne halt diyeceğim?"

Omuzlarımı arkaya yuvarlayıp koltuğa yaslandım ve Payton'ı görüş açımdan çıkardım.

King kucağıma bir kesekâğıdı bıraktı. "Onlardan biri benim için."

“Neymiş onlar?”

King aracı vitesine takıp köşeden uzaklaşırken, “Çörek,” diye cevap verdi.

King’e borcumu ödemek için çaba gösterirdim ama zaten kralliyet ailesi kadar zengin olduğu için ne kadar tuttuğunu sorma zahmetine bile girmedim.

Boştaki elimle kesekâğıdını açıp narenciye ve şeker kokusunun dışarı yayılmasına izin verdim.

“Güzel kokuyor,” dedim homurdanarak.

Keşke onu yakından görebilseydim. Gözlerinde parlayan gece yarısı ışıltılarını görmeyi isterdim. Yüzünü özlemiştim.

“Fotoğrafını çektin mi?” Kelimeler ağızımdan çıktığı anda kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark ettim.

Araba yavaşça durduğunda, King’in yüzünü yavaşça bana çevirdiğini gözümün ucuyla görebiliyordum. “Pardon, sikik aklımı kaçırıyor olmalıyım çünkü az önce bana onun fotoğrafını çekip çekmediğimi sormuşsun gibi geldi.” Cevap vermem için bir süre bekledi ama vermedim. “Ne? Öylece telefonumu çıkartıp kahrolası yüzünün fotoğrafını çekeceğimi mi sandın? Sanki bunun için beni hemen polise şikâyet etmeyecekmiş gibi? Delirdin mi sen? Cidden, bu çok ürkütücü. Bizim için bile.”

“Tamam!” diye çıkıştım. “Anladım.”

“Anladın mı?” King’in ses tonu inanmıyormuş gibiydi. “Hem bu kızın nesi var böyle? Sihirli bir amı falan mı?”

“Yapma...” Dişlerimi gıcırdatarak sustum. “Öyle bir şey değil.”

“*Öyle bir şey değil.*” Kelimelerimi yavaşça tekrar etti. “Kafasına kurşun sıkmamızdan hemen önce bir aptalın söyleyeceği türden bir şeye benziyor.”

“Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Ah, kesinlikle olmaz. Asla kapatmam.”

“O sadece bir kız işte,” dedim homurdanarak.

King'e gerçekten ne kadar ihtiyacım olduğunu sorgulamaya başlamıştım çünkü şu anda sessizlik, en iyi arkadaşına sahip olmaktan daha iyi olabilirdi.

Açıklama yapmayı ertelemek isteyerek kahve bardağını ağızıma götürüp bir yudum aldım. Dilime çarpan şey beklediğim acı, sade kahve değildi.

Vücudum öne eğilirken sıvıyı King'in ön paneline tükürmek için kendimi zorlamam gerekti. Gürleyen kahkahası arabayı doldurduğunda, onu gebertme dürtüm on kat arttı.

Sonunda yutkunabildiğimde, "Bu ne sikim şey böyle?" diye bağırdım.

Ama kıkırdayan budala cevap veremeyecek kadar gülmekle meşguldü.

İçeceğini bardak tutucusundan çıkarıp kokladım. Sade kahveydi.

"Cidden mi?" Kapağımdaki küçük delikten elimdeki şeyin içini kokladım. "Bana ne aldın lan sen?"

Cevap vermek için nefesini toparlamaya çalışırken bana aldığı tatlı zıkkımı bardak tutucusuna koyarak içeceklerimizi değiştirdim. "Dostum, buna vereceğin tepkiyi bekliyordum ve hayal kırıklığına uğratmadın."

"Bu kadar komik bulmana sevindim. Çünkü artık senin oldu." Sade kahvesinden göstere göstere bir yudum aldım.

"Keyfin bilir." Omzunu kaldırdı. "Senin kızın en sevdiği içeceği denemek istersin diye düşünmüştüm."

Gözlerim tekrar ilk bardağa kaydı. "En sevdiği miymiş?"

"Öyle söyledi. Hiç acele etmeden bizzat hazırladı. Hatta üstüne bazı süslü şeyler de ekledi. Ama istemiyorsan..."

King tam uzanıyordu ki bardağı geri çekip sade kahveyi eline tutuşturdum.

İç geçirdi. "Önce kenarının diğer kısımlarına da salyalarını akıtmak ister misin? O pis ağızını ikisine de sürdüğüne göre."

“Üstesinden gelirsin.” Ses tonum istediğim sertlikte değildi, Payton’ın en sevdiği içeceği tekrar koklamakla meşguldüm. Gül gibi kokmadığı için saçma bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım. “Nedir bu?”

“Hindistancevizi ve bal demişti sanırım.” Yüzümü buruşturmuş olmalıydım çünkü King burnundan homurdandı. “Evet, bu bana da iğrenç geldi.”

“İğrenç değil,” diye itiraf ettim. “Sadece böyle bir şey beklemiyordum.”

Bardağı elimde çevirince keçeli kalemle yazılmış *HC & B Latte* yazısını gördüm.

Bu onun el yazısıydı.

Sonra King’in bunu onun bizzat hazırladığını söylediğini hatırladım.

Acaba...?

Bardağı yüzüme yaklaştırıp burnumu yazının tam karşısında tutarak avucunun değdiği tarafa bastırdım ve derin bir nefes aldım.

Yine gül kokusu yok.

Kahretsin.

“Dostum.” King’in sesi bezgin geliyordu. “Cidden, adamım, bu kadın senin aklını başından almış.”

King’in sözlerini duymazdan geldim. Onun yargılamalarına ayıracak vaktim yoktu.

Anlamıyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

Onu tüketmeye ihtiyacım vardı.

Kapağı kaldırıp bardağın kenarını dudaklarıma götürdüm ve içeceğin tamamını birkaç büyük yudumda içtim. Sıcak sıvının boğazımı kavurmasından zevk alarak. Kan dolaşımda kükre-yen saplantının ateşini harlayarak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

“Kafeinsiz demiştim,” diye tersledi bir kadın.

“Ha?” Başımı kaldırıp tezgâhın karşısındaki aniden sinirlenen kadına baktım.

“Kafeinsiz. Demiştim.” Sanki bir aptalla konuşuyormuş gibi yavaşça söylemişti.

Ona uzattığım bardağa baktım. “Ah, şey, özür dilerim.”

“Kafeinsiz kahve demliğinin yanından geçip gittiğini gördüm. Eğer boşsa biraz daha demlemeni beklerim. *Şunu* içmeyeceğim.”

Söylediği her cümleyle birlikte omuzlarım daha da dikleşti.

Yanlış bir şey yaptığımı gördü ve beni durdurmadı. Öylece başarısız olmama izin verdi.

“Özür dilerim,” diye tekrarladım. “Kafeinsiz kahve yapmıştık, ben sadece... unutmuşum.”

Kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı.

Kadına arkamı döndüğümde yüzüm alev alev yanıyordu. Sanki alerjisi olduğu bir şeyi zorla ona yedirmeye çalışmışım gibi davranıyordu. Gerçi şu anda bu fena halde cazip geliyordu.

Sanki çok misilleme yaparsın da.

Kafeinli kahveyi bir kenara bırakıp boş bir bardağa uzanırken gözlerimi yere diktim.

Çocuk değildim ama bana böyle bağırıldığında kendimi öyleymiş gibi hissediyordum. Başka bir güçsüz kurban gibi. Tekrar.

Parmaklarım doğru demliğin üzerindeki turuncu sapa yaklaştığında kadın küçümseyici bir tavırla, “Aferin,” dedi. Daha önce hiç şimdi olduğu kadar istifa etmek istememiştim.

Uzun bir gün olmuştu.

Uzun bir hafta.

Uzun bir hayat. Neden kahrolası rahat bir nefes alamıyordum ki?

Şöyle güzel bir nefes. Geçen hafta fırınının tıkırdamaya başladığındaki gibi kötüsünden değil. Ya da üç gün önce ben çamaşırlarımı koymadan hemen önce birinin makinede çamaşır suyu kullanması ve sahip olduğum tek düzgün kot pantolonu mahvetmesi gibi de değil.

“Bugün bir ara onu almak isterim.” Kadının sesi ensemden yukarıya yılan gibi süründü.

Ona bakmadan *kafeinsiz* kahvesinin kapağını kapatarak bardağı tezgâhın üzerine koydum.

Bardağı alıp kafeden çıkmadan önce tereddüt ettiğini hissedebiliyordum.

Şükürler olsun. Neyi beklediğini bilmiyordum. Beden dilimin kavga etmekle ilgilenmediğimi anlaması için yeterli olması gerektiğini düşünüyordum.

Biri bana kötü davrandığında omuzlarımı geride, başımı dik tutmayı çok isterdim. Ama bu çok zordu. Ayrıca o kadın annem

olacak yaşıyadı, bu da başka bir dizi duyguyu tetikliyordu. Ve bastırmak için elimden geleni yaptığım çok fazla anıyı.

Asla kavga etmek istememiştim.

Bundan hoşlanmıyordum. Kaçınmak için de elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Kendimi tutamayıp karşılık verdiğim birkaç seferin sonu benim için hiç iyi olmamıştı.

Sadece terbiyeli ol ve sorun çıkmasın.

O berbat müşterinin hatırlattığı annemin sesi kafamın içinde çınılıyordu.

Annem her zaman Arthur'un davranışlarının suçunu benim omuzlarıma yüklerdi. Bana hep, *Keşke şöyle yapsaydın, ya da Keşke şöyle davransaydın*, derdi... Ama ben sadece çocuktum. Kendimi Arthur'un zorbalığına karşı savunamayacak kadar masum bir çocuktum. Ve ikimiz de ne kadar mükemmel davranırsam davranayım bunun bir fark yaratmayacağını biliyorduk. O ruh hallerinden birindeyken, onu rahatsız edecek bir şey yap-sam da yapmasam da bana vururdu.

Bilinçsizce ellerimden birini boynumun ön tarafını hafifçe ov-mak için kaldırdım.

Bana dikiş atılmıştı. Bir keresinde kolumu kırmıştı. Tüm bunlar fiziksel olarak ellerini boğazıma sardığı zamanlardan daha fazla acı vermişti. Ama her nedense o en kötüsüydü.

Çünkü beni boğduğunda mesele acı değildi. Korkuydu. Çok ileri gidebileceği korkusu. Biraz fazla sıkacağı korkusu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefes alıp vererek kendi-mi anıların içinden kurtarmaya zorladım.

En kötüsü de gözlerindeki o bakış gördüğümde hissettiğim korkuydu. Beni sonsuza dek susturmaya ne kadar yakın olduğunu bildiğini belirten bakış. Ve bunu düşündüğünü, değerlendirdiğini.

O korkunç yüzüğünün boynuma yaptığı soğuk baskıyı şu an neredeyse hissedebiliyordum.

Bunu, hiçbirini düşünmemeye çalışıyordum ama o kadar fakir olmasaydık beni öldüreceğinden neredeyse emindim. Arthur her zaman beladan kurtulmanın bir yolunu bulurdu ama bir cinayeti görmezden gelmeleri için polise rüşvet verecek kadar parası yoktu.

En karanlık günlerimde bir yanımda keşke beni öldürseydi diyordu. Keşke acıma son verse ve kendisinininkini artırsaydı. Elbette cezasının tadını çıkarmak için yanında olamayacaktım ama hapiste çürüyeceğini bilerek mutlu ölebilirdim.

En büyük pişmanlığım, onun normal bir hayat yaşıyor olmasıydı. Mutlu bir insan olmayabilirdi ama özgürdü. Günlerini kontrol edebiliyordu. Ama o bunu hak etmiyordu. Söylediklerinden sonra nefes almayı bile hak etmiyordu; on sekizinci doğum gününden iki gün önce nihayet kaçmama neden olan şeyden sonra.

“Bekle! Lütfen!” Çantamı omzumda biraz daha yukarı çektim. “Bu durakta ineceğim!”

Boktan havanın getirisi olarak otobüs bugün aşırı kalabalıktı ve yanımdaki kişi dirseğini kaburgalarımın geçirip beni sarsarak uyandırdığında sızmanın eşiğindeydim. Bunu yapması iyi olmuştu çünkü durağımı tamamen kaçırıyordum bu berbat gün daha da kötüleşebilirdi.

“Üzgünüm. Affedersiniz.” Koridorda yanlamasına ilerlerken mırıldanarak özür diliyordum.

Uzun zaman önce iriliğimi kabullenmiştim. Ben buydum işte. Geniş kalçalar, kalın uyluklar... Neyse oydu. Sorun değildi. Genelde de umurumda olmazdı. Ama şu anda otobüs şoförü tepe aynasından bana dik dik bakarken buradan koşarak çıkabilmeyi diliyordum. Fakat dirseklerle dolu dar koridorlar ve geniş kalçalar çok da iyi bir eşleşme değildi.

Ön tarafa ulaştığımda son bir kez, “Üzgünüm,” diyerek özür diledim.

Şoför bir şey demedi, sadece gözüme soka soka kapıyı açtı.

Nemli rüzgâr basamaklardan yukarı vurarak paltomu dandik bir Marilyn Monroe skecindeymişim gibi dalgalandırdı.

Tanrım, bugünden gerçekten bıktım.

Otobüsten inip kaldırıma doğru son adımı atarken tırabzanı sıkıca kavradım. İyi ki de öyle yapmıştım çünkü spor ayakkabım kaldırımı kaplayan ince, kaygan kar tabakasına temas ettiğinde neredeyse dengemi kaybediyordum.

Kapı arkamdan pat diye kapandığında ve otobüs hızla uzaklaştığında, elim henüz eşiği yeni geçmişti.

“Pislik,” diye homurdanarak paltomun iki yakasını birleştirdim.

Twin’s’ten çıkmadan önce fermuarımı çekmeliydim ama acelem vardı. Bunun suçunu da o şirret müşteriye atacaktım çünkü paltomu giyerken yanlışlıkla çarptığım şey onun kalan kafeinli kahvesiydi. Ama şimdi evimle aramda yarım blok kalmışken hiçbir şey için duraklamayacaktım. Soğuk rüzgâra lanet olsun.

Bir başka esinti çenemi göğsüme bastırmama ve gözlerimi kısınmama neden oldu. Bu kışa özgü karla karışık yağmur Minnesota için bile erkendi. Yağışların ağırlığı ağaçlardan daha fazla yaprak dökecekti, bu da beni üzüyordu. Çünkü sonbahar benim en sevdiğim mevsimdi ve erken bitmesi kesinlikle mevsimsel depresyona yol açacaktı.

Başım önümdeyken sağ ayakkabımın burnu takılana kadar kaldırımdaki küçük dalı fark etmedim.

Düşmemek için kendimi durdurmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama fazla yavaştı.

Öne doğru devrilirken dudaklarımdan bir panik çığlığı dö-küldü.

Ağırlığımı sol bacağıma vermeye çalışsam da dizim büküldü. Sadece paltomu bırakıp ellerimi önüme uzatarak düşmeye hazırlanmak için yeterli zamanım oldu.

Önce sol dizim, sonra iki avucum, ardında da diğer dizim çarptı.

Acı uzuvlarımdan yukarıya yayıldı.

Keskin sızı hemen bastırdı ve şimdilik hareket etmekten korkarak kıpırdamadan durdum. Her şeyim -vücudum, gururum- acıyordu ama tenimi yırttığımı sanmıyordum.

Bakmak için ağırlığımı diğer tarafa vermeden önce acının zonklamaya dönüşmesini bekledim.

Bir çakıl parçası avucuma sürtündü, yaraya basılan tuz gibiydi. “Kahretsin!” Gözlerimin arkasını tırmalayan duyguyu yok etmek için beyhude bir çabayla kelimeyi bağırmaya çalıştım. Ama bir vıraklama gibi çıkmıştı.

“Kahretsin,” diye tekrarladığımda bu kez sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Dikkatlice ayağa kalktım. Etrafta sakarlığıma şahit olacak başka kimse olmadığı için mutluydum. Paltomun aksine çantamın fermuarını kapatmayı başardığım için de ayrıca mutluydum. Çanta düştüğü için kirlenmişti ama içindekiler olduğu gibi duruyordu.

Gözlerimi kırıştıtarak halime baktım. Pantolonumun paçası yırtılmamıştı ki, bu bile başlı başına bir mucizeydi, ıslak avuç içlerim de kaldırım kirinden griye dönmüştü ama kanamıyordu.

Bu hiçbir şey.

Bu hiçbir şey.

Sen çok güçlüsün.

Bunu da atlatacaksın.

Sadece kötü bir gün.

Burnumu çektim. O tanıdık umutsuzluk göğsümün derinliklerine inerken boğazım daraldı.

Bu hiçbir şey değil, dedim kendime.

“Sen hiçbir şeysin!” Eski ama canlı bir ses bağıarak karşılık verdi.

Gözlerim sıkıca kapandı. O adamın sesinin hâlâ kafamın içinde yankılanmasından nefret ediyordum. Üzerimde herhangi bir etkisi olmasından nefret ediyordum.

Ben bir hiç değilim.

Ciğerlerime hava çekerken göğsüm titredi.

Ben bir hiç değilim.

Gözlerimi zorla açtım.

Bugün beni ruhsal bir çöküntünün eşiğine getirmiş olabiliirdi ama Arthur’un bir damla daha gözyaşı dökmeme neden olmasına izin vermeyecektim. Evimi mahvetmişti. Annemle kurabileceğim ilişkimi mahvetmişti. Denediği şey...

O son anının dehşetiyle nefes alarak kendime kaçtığımı hatırlattım.

Ama o zamandan beri hayatını kontrol etmiyor mu?

İçim öfkeyle doldu.

İç sesime yanıldığını söylemek istiyordum. Tüm seçimlerimin bana ait olduğunu. Ama derinlerde bir yerde bunun yalan olduğunu biliyordum. Travmamın ne kadar derin olduğunu hatırlatmak için tek bir kelime yeterliydi.

Bekâret.

Bırakmaya korktuğum şeyin daimi hatırlatıcısıydı.

Ama korumaya değer olduğuna inanan tek kişi ben olduğumda bile ona iki elle sarılmıştım. Onu benim, verme kararı bana ait olan bir şey olarak gören tek kişiydim.

Avuç içlerimi hafifçe kalçalarımaya sildikten sonra binama kalan son birkaç adımı topallayarak atmaya başladım.

Evden kaçtığımda erkeklerden sistematik olarak uzak durmuştum. Onlar korkutucuydu. Benden daha güçlülerdi. Benden daha acımasızlardı.

Niyetim bekâretimi sonsuza kadar korumak değildi. Sadece hazır olana kadar beklemek istemiştim. Yıllar öylece akıp gitmişti.

Erkeklerden uzan durma kararımı hâlâ sürdürüyordum. Bir erkek benimle göz teması kurduğunda artık titremiyor ya da terlemiyordum. Ayrıca onların ilgisini çekmek için de bir şey yapmıyordum. Bu kadar çok çalışırken kendime yeni insanlarla tanışma fırsatı vermiyordum. Kafeye gelen erkekleri görüyordum, o kadar. Ve onlara kahvaltılarını servis eden kötü giyimli, fazla çalışan, uykusuz kadın olarak *bana çıkma teklif et* diye bağırdığım söylenemezdi.

Her şeyden önce bile okuldaki erkeklerden herhangi birinin benimle ilgilenip ilgilenmediğini gerçekten bilmiyordum. Sınıfta başımı öne eğdim. Okuldan sonra her gün çalışırdım.

Evinize kimseyi davet edemiyorsanız bırakın erkek arkadaş, yakın arkadaş edinmek bile neredeyse imkânsızdı. Ve ben kimseyi evime *hiç* davet etmemiştim.

Arthur tahmin edilebilir biri değildi. Genel olarak bir arkadaşım olmasını ne kadar istesem de onun eziyetine başka birini maruz bırakmak istemiyordum. Bana olan ilgisi yeterince kötüydü; bu eziyeti bir başkasına yöneltmesinin nedeni ben olsaydım kendimle yaşayamazdım.

Ama beni korkuttuğu -vurduğu, boğazımı sıktığı- onca zamana rağmen Arthur *o çizgiyi hiç aşmamıştı*.

Bunun değişip değişmeyeceğini merak ettiğim -bundan endişelendiğim- zamanlar olmuştu. Mesela biraz daha büyüdüğümden, yıllardır bana karşı takındığı sinirli kaygısızlık yerine benden *gerçekten* nefret ediyormuş gibi bakmaya başladığında. Diğer zamanlarda gözleri göğsümde ya da kalçalarımında fazla uzun kalırdı. Eninde sonunda kötü bir şey olacağını biliyordum. Bunun kaçınılmaz olduğunu. Ama *ne* olacağını bilmiyordum.

O gün evde olmamam gerekiyordu ama vardiyam erken bit-

mişti ve gidecek başka yerim yoktu. O zamandan beri her gün, inandığımdan emin olmadığım bir tanrıya eve o anda gittiğim için şükrediyordum. Duyduğum şey için.

Çünkü duymasaydım...

Ayaklarım binamın ön kapısında durduğunda ellerim o kadar çok titriyordu ki, kilidi açmak için üç kez denemem gerekti.

Soğuktan kurtulup lobiye adım attığımda ayakkabılarımdaki sulu karı silkeledim.

Doğruca daireme gidip duşa girmek istiyordum ama zaten lobide olduğum için topallayarak posta kutularının olduğu duvara doğru ilerledim.

O zamanlar olabilecek ne vardıysa... olmamıştı. Ve olmayacaktı da. Çünkü on yıl sonra bile beni bulamadılarsa, bulamayacaklar demektir.

Ve hâlâ bakireyim.

Ufak, kararmış altın anahtarı kullanarak küçük posta kutusunun kapağını gereğinden fazla güç kullanarak açtım. Sadece birkaç şey vardı ama en üstteki dikkatimi çekti. Tüm bina ilanlarının basıldığı soluk yeşil kâğıdın aynısıydı.

Mektubu çıkarıp ev sahibinden geldiğini anlarken kalp atışlarım hızlandı.

Ellerim kirliydi. Üstümü değiştirmeliydim. Ve duş almalıydım. Bir şeyler yemeliydim. Ama içimdeki kötü his, ikiye katlanmış kâğıda baktığım her saniye daha da artıyordu. Diğer mektupları çantama tıktırıp kâğıdın uçlarını bir arada tutan küçük bant parçasını yırttım ve notu düzleştirdim.

Sevgili Kiracı...

Nefesim kesilirken her satır beni tam panik moduna daha da yaklaşıtıyordu.

...binada yapılan iyileştirmeler...

...1 Ocak'tan itibaren...

Kelimeler bulanıklaşmaya başladı.

...aylık 250 dolar zam...

Bu olamaz.

Bunu yapamazlar.

Bu kadar çok olmaz.

Dehşet, eski bir dost gibi omuzlarıma yerleşti.

*İşte, hayatındaki hiçbir şey üzerinde kontrolünün olmadığı-
nın kanıtı.*

Zaten sahip olduğum boktan hayatı zar zor karşılayabiliyor-
ken daha iyi bir hayat için nasıl para biriktirecektim?

Bir sonraki nefes alışım titrekti. Ocak ayına kadar vaktim
vardı; bu işi çözmek için birkaç ay.

*Peki ne yapacaksın? Buralarda daha ucuza başka bir yer
bulamazsın.*

Elimdeki kâğıt titriyordu.

O köpeği asla alamayacaksın.

Bunun üzerine de yanaklarımdan iri, çirkin gözyaşları sü-
zölmeye başladı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Yüzündeki ifadeyi sevmemiştim.

Yenilgi doluydu. Ve üzüntü.

“Sorun ne, tatlı kız?” Sözlerim boş odada yüksek sesle yankılandı.

Payton son bir saattir -belki de daha uzun süredir ama ben bir saattir izliyordum- kanepesinde oturuyordu ve hiç kıpırdamamıştı. Yüzünde tamamen kederli bir ifadeyle boşluğa bakıyordu.

Ona sıkıntısının ne olduğunu sormak istiyordum. Onu bu hale getirdiği için kimi mezara sokmam gerektiğini sormak istiyordum.

Ama bunu yapamazdım.

Çünkü burada olduğumu bilmemeliydi. İzlediğimi.

King beni şu anda Payton’ın evinin karşısındaki boş bir dairede, dürbünle onun hayatının her ayrıntısını izlerken görseydi götüyle gülerdi.

Ama bu kadında bir türlü kurtulamadığım bir şey vardı.

Çılgınca olduğunu biliyordum. Kesinlikle klinik vakaydım. Ama muhtemelen becerdiğimden daha fazla insan öldürdüğümü düşünürsek, artık akıl sağlığımın durumu hakkında çok endişelenmiyordum.

Payton kıpırdanınca ben de bakışlarımı odaklayarak ellerinin tersiyle yanaklarını silmesini izledim.

Parmaklarım dürbünün etrafında sıkılaştı. “Seni kim ağlattı?”

Ondaki o masumiyet havası. Beni etkileyen buydu. Beni ona çeken.

Mantıklı bile değildi. King’in onun geçmişiyle ilgili bulduklarından sonra. Tüm acil servis ziyaretleri hakkında. Dikişler. Kırılan kemikler. Yaşadığı onca şeyden sonra bu kadar... kıymetli hissettirmemeliydi.

Plastik, tutuşumun altında çatırdayarak kırıldı.

Onu rahat bırakman gerekiyor. Seni tanımak ona sadece daha fazla acı verir.

Aynı şeyi kendime defalarca söylemiştim.

Ona sadece tehlike ve üzüntü sunabilirdim. Beni tanınmasının hiçbir güvenli yanı yoktu. Böyle olmamasını ne kadar çok istesem de.

Yavaşça ellerimi indirdim. Saplantımın büyütülmüş görüntüsü kayboldu.

Gözlerim onda kalsa da yüz hatlarını seçemiyordum. Kederli gözleri artık mesafeyle gizlenmişti.

Git buradan.

Şimdi git ve asla geri gelme.

Ama tam ayağa kalktığım sırada Payton da kalktı.

Donup kaldım.

Küçük oturma odasında bana doğru yürürken kalbim her adımda daha da hızlı atıyordu.

Payton birkaç hafta önce evine girdiğim sürgülü cam kapının kolunu tutarak durdu. Gözlerini kırptırdıktan sonra kapıyı açtı.

Soğuk olduğunu bildiğim rüzgâr açıklıktan içeri girerek saçlarını gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne savurdu.

Ama küçük balkona çıkmadı.

“Ne yapıyorsun, Payton?”

Pencereye yaklaştım.

Bir adım geri attı. Sonra bir adım daha atınca eli kapıdan uzaklaştı.

“Payton,” diyerek karanlık odaya onun adını homurdandım.

Son bir derin nefesle omuzları dikleştikten sonra arkasına dönüp görüş alanımdan çıktı.

Kapıyı açık bırakarak... benim için.

ON ALTINCI BÖLÜM

PAYTON

İrkilerek uyandım; görünmez bir şey beni uykumdan çekip çıkarmıştı.

Sırtüstü döndüm ve göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalırken, “Kahretsin,” diye tavana doğru fısıldadım.

Mesanem uyarı verdiğiğinde inleyip yuvarlanarak yataktan kalktım.

Koridoru geçip karanlık banyoya girmek sadece birkaç adımlık işti. Işıkla da uğraşmadım, pijama şortumu indirip klozete oturdum.

Şortumun gölgeli hatlarına bakıp başımı iki yana salladım. Bu pijamayı hiç giymeşdim. Geçen yıl Noel sonrası indirimdeyken plansız bir alışverişte almıştım. İpek şort parlak kırmızıydı, solgun kalçalarımınla tezat oluşturuyordu. Pijamanın üstü ise kısa kollu, kırmızı yakalı krem rengi ipektendi. Ve bunun düşündüğüm gibi seksi bir pijama olmadığını söylemek için

ışıkların açık olmasına gerek yoktu. Basitti. Ucuzdu. Olmadığım biri olmak için başarısız bir girişim daha.

Şortumu yukarı çekip ellerimi yıkarken yansımamı göremediğim için şükrettim.

Tüm bu kıyafet *onun* içindi.

Yatağa girerken saçımı açık bırakmam *onun* içindi.

Aptal, Payton.

Cidden, ne düşünüyordum ki? Gizemli Adam'ımın bunu görüp bir davet olarak algılayacağı ve gelip beni kendimden geçireceği gibi saçma bir umutla balkon kapımı açık bırakmıştım.

Çok aptalcaydı.

Aptallığımın üstüne bir de evim şu anda buz gibiydi.

Bir toka bulana kadar makyaj masasını karıştırdım ve saçımı hızlıca topladım.

O adamı ön kapımdan çıkıp gittiğinden beri görmemiştim.

Birkaç kez onu kafenin dışında gördüğüme yemin edebilirdim ama ne zaman başımı çevirip baksam sokak hep boştu.

Beni izlemiyordu. Onun radarında değildim.

Soğuğa karşı kollarımı kavuşturarak oturma odasına doğru yürüdüm. Kendimi hasta etmeden önce o kapıyı kapatmalıydım.

Adımlarım halının üzerinde yavaşladı. Daire sessizdi.

Fazla sessiz.

Kalbim sıkışırken olduğum yerde kaldım.

Kapı kapalıydı.

ON YEDİCİ BÖLÜM

NERO

Caddede karşıya geçmeden önce dürbünü binanın dışındaki çöp kutusuna attım. Artık ona ihtiyacım olmayacaktı. Kararı Payton vermişti ve bunu yakın, kişisel bir ilişkiye çeviriyorduk.

Uzun adımlarım beni saniyeler içerisinde Payton'ın balkonunun kenarına getirdi.

Açtığı kapıdan uzaklaşıp gittikten sonra bir saat boyunca o boş dairede oturmıştım. Fikrini değiştirmesini ve kapıyı kapatmasını bekleyerek. Beni dışarıda bırakmasını.

Ama bırakmadı.

Ben de uzak duracak kadar iyi bir adam değildim.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ama hafta içiydi ve burası şehrin nispeten sakin bir bölgesiydi, bu yüzden etrafta beni birinci kattaki dairenin balkon korkuluğuna tırmanırken görececek kimse yoktu. Uzanarak Payton'ın korkuluğunun alt kısmındaki çubuğu tuttum. Metal ağırlığının altında gıcırdasa da geçen se-

fer yaptığım gibi ayaklarımı binanın tuğla cephesine dayayıp ellerimi en üst korkuluğa doğru ilerletirken dayandı.

Payton'ın evine girmenin bu kadar kolay olması beni tekrar öfkeliendiriyordu.

Burada yaşamamalıydı. Tamamen korunmasızdı.

Yavaşça balkonunun zeminine indim.

Kapıyı *benim için* açık bıraktığından şu an yaptığım şey hane-neye tecavüz değildi ama öyle olsaydı bile bu ilk seferim olmazdı. Son olmayacağına da emindim. Çünkü ne demişler, bir şeyin doğru düzgün yapılmasını istiyorsan kendin...

Nemli ve soğuk hava beni aşip daireye girerken, perdeler bu kapıdan ilk girdiğimde olduğu gibi dalgalanıyorlardı.

Bu küçük numarayla kendini hasta edecek olursa, onu sürükleyip dizlerimin üzerine yatırarak ve avuçlarımı kullanarak ona unutamayacağı bir ders verecektim.

Bundan sonra onu bir daha göreceksin sanki.

Bir kere.

Hepsi bu kadar olacaktı.

Tek seferlik. Tek bir sikişme. Tek seferlik tadına bakma. Sonra her gece bu kapıyı kilitlemesini talep edecektim. Kahretsin, gerekirse çivileyip kapatacaktım.

Yavaşça nefes alıp ciğerlerimi sonbahar havasıyla doldurduktan sonra eşiği geçtim.

Onun evinde dururken kapıyı kaydırarak kapattım ve kilidi çevirdim.

Artık geri dönüş yoktu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Bakışlarım oturma odasında ve mutfakta gezindi ama burada kimse yoktu. Saklanacak bir yer de yoktu.

Ama enerjiyi hissedebiliyordum. Farklıydı.

O burada.

Yatak odama doğru dönerken bacaklarım titriyordu.

Burada olmak zorundaydı.

Kapıma doğru son birkaç adım atarken banyoyu ve işemek için içeri girdiğimde kapıyı açık bıraktığım gerçeğini görmezden geldim.

Bilmiyordum.

Nasıl bilebilirdim ki?

Titremeler kollarımda ve bacaklarımda hızla gidip geliyordu.

İstediğim şey buydu.

Dilediğim şey.

Ve şimdi zamanı gelmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

O kadar güzeldi ki be.

Yumuşak nefesleri yanağına dökülen saçlarını havalandırıyordu.

Battaniye omuzlarına kadar çekilmişti, yatağı küçük ve rahatsız görünse de battaniyesi kalm olduğundan şu an onun sıcacık olduğunu biliyordum.

Mükemmel derecede sıcak.

Siktir, ona dokunmak istiyordum. Uykunun sıcaklığı tüm kaslarını gevşetmişken o *yumuşacık* tenine dokunmak istiyordum.

Aletim sertleşmeye başladı.

Tamam: Muhtemelen bu şimdiye kadar yaptığım en ürpertici şeydi. Uyuyan bir kadının odasının köşesinde durup burada olduğumu bilmezken onu izlemek. Onun kokusunu içime çekmek. *Onun* renklerini, dokularını, ifadelerini.

Ama beni burada istiyordu.

Bana ihtiyacı olduğu hissinden de kurtulamıyordum.

Ona gerçekten aradığı Şeyi sunamaz, bir gelecek ya da mutluluk veremezdim ama *bunu* verebilirdim. Ona bu geceyi verebilirdim. Ona zevk verebilirdim.

Payton yumuşak bir ses çıkarınca vücuda gerildi. Gözleri sımsıkı kapalı halde kıpırdanırken göğsünden bir mırıltı yükseldi.

Uzanıp onu rahatlatmak için kendimi hazırladığımda sol ayağım yukarı kalktı. Ama ayağımı ileri atamadan Payton'ın gözleri bir anda açıldı.

Vücuda tamamen hareketsiz tutarak ayağımı dikkatlice halıya geri koydum.

“Kahretsin.” Fısıltısı, bana çarpıp kafatasımda yankılanma Şekliyle bir bağırış da olabilirdi.

Bir süre tavana bakarak öylece yattığında varlığımı belli etmenin en iyi yolunun ne olabileceğini merak ettim. O açık kapının bir davet olduğuna emindim. Yine de onu korkutmadan burada, karanlıkta durduğumu bildirmenin bir yolu yoktu.

Payton küçük bir inilti daha çıkardı. Battaniyeyi itip vücuda uzaklaŐtırarak yataktan çıkmasını dikkatle izledim. Perdeler kapalıyken bile pencerenin kenarlarından içeri süzülen sokak lambalarının ışığı, uyluklarının çıplak tenini ortaya çıkartıyordu.

Onu hiç böyle görmemiştim. Bu kadar yakından.

Buraya son geldiğimde, battaniye büyük oranda çenesine kadar ekiliydi. Sonra da -aletim daha da sertleşirken inlemek için dişlerimi sıktım- battaniyeyi birkaç santim aşağı çektiğimde, ellerimi üzerine koyup avuçlarının altında tenini gerçekten hissettiğimde... Resmen bağımlılık yapıcıydı. Bu tatlılıktan bir doz beni bağlamak için yetmişti.

Ve Şimdi... Siktir, Şu anda giyinik bile sayılmazdı.

O şortu benim için giydiğini biliyor olmam iyi bir şeydi. Çünkü başka bir erkek onu böyle görürse, parmaklarımla o herifin gözlerini oyardım.

Payton yataktan kalkarken omuzlarını oynattığında küçük, şirin tişörtünün memelerine doğru gerilmesine yol açtı. Ve *Tanrı aşkına*, meme uçları küçük işaret ışıkları gibi beni çağırıyordu.

Yürüyüp uzaklaştığında neredeyse inleyecektim. Kıçı mükemmel şekilde sallanıyordu. Ayağı halıya her çarptığında yanaklar ince kumaşın altında zıplıyordu. Aletimi kavramak istiyordum. Sakinleştirmek için sıkmak istiyordum. Ama şu anda bulunduğum yerden onun görüş açıсындаydım ve beni görmesini henüz istemiyordum. Ben hazır olana kadar göremezdi.

Koridorda ilerledi ve banyoda sesini duyduğumda dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

Önemli bir şey değildi. Herkes işerdi. Ama bunun onu beni burada, yatağında otururken bulmaktan daha çok strese sokacağına bahse girebilirdim.

Adımlarının oturma odasına doğru ilerlediğini duyduğumda duvardan uzaklaştım.

Sonra adımları durduğunda, dairenin sessizliğinde keskin bir nefes aldığını duydum ve gülümsedim.

Biliyor.

Adımları yatak odasına, bana doğru yöneldiğinde oturdum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Yatak odama döndüğümde nefesimi tutuyordum. Burada olduğunu bildiğim halde yine de irkildim.

Balkonumdaki adam sadece birkaç adım ileride, yatağında oturuyordu.

Işık sadece arkasından geliyordu, yani bir siluetten ibaretti. Ama o olduğuna şüphe yoktu.

Geniş omuzlar. Tehditkâr hava.

Bir de tıpkı geçen seferki gibi takım elbise giymişti. Sadece bu kez boynundaki kravat gevşekti ve gömleğinin birkaç düğmesi açıktı.

Keşke daha fazlasını görebilseydim. Gözlerimi onun her santiminde gezdirmek istiyordum.

Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi. “Yaklaş.”

Ayaklarım itaat etti. Öne doğru kayarak bir adım daha yaklaştım.

Dizlerinin üzerinde duran ellerini yumruk yapıp yavaşça açtı.

Beni, benim onu görebildiğimden daha iyi göremediğini biliyordum ama kollarımı bedenimin üzerinde kavuşturma dürtüsüne karşı koymam gerekti. Artık saklanmanın faydası yoktu.

“Bu senin tek şansın, Payton.” Sesi hatırladığımdan daha sertti. Derinliği odayı dolduruyordu. “Doğru seçimi yapman için tek şansın. Bana hayır demene izin vereceğim tek sefer.”

Kalbim kaburgalarımın fırlayıp çıkacakmış gibi hissediyordum.

Ona gitmesini söylemeliydim. Hâlâ yapabiliyorken bu çılgınlığa bir son vermem gerekiyordu. Ama *istediğim* bu değildi. Hayatımda ilk kez *güvenli* olanı bir kenara bırakıp isteklerime boyun eğecektim.

Bedenimin kontrolünü elime almak istiyorum.

Dokunulmak istiyorum.

Bu adamı istiyorum.

Her yerim titreyerek bir adım daha yaklaştım. Ama tek bir şüphem, en ufak bir tereddüdüm bile yoktu çünkü istediğim şey buydu.

Bir nefes alarak ona soruyla karşılık verdim. “Sana nasıl hitap edebilirim?”

Göğsünden alçak sesli bir gürleme yükseldi. “İçine girdiğimde sana söyleyeceğim. Şimdi soyun.”

“Soy... N-ne?”

Bunu gerçekten söyledi mi?

Sanki kıpırdamamak için kendisiyle savaşıyormuş gibi omuzları geriye doğru yuvarlandı. “Evet, tatlı kız. Benim için soyun. Bana her yerini göster.”

Ağızından çıkan her kelime göğsüme çarpıp sonra aşağıya, doğrudan kadınlığıma kaydı.

İstedğim şey bu.

Parmaklarım titriyordu ama pijama üstümün en üst düğmesi sonunda çözülerek açıldı.

Kimsenin beni çıplak görmesine izin vermemiştim. Ve kesinlikle izleyen birilerinin önünde soyunmamıştım. Bunu yaparken hareket etmemi bekliyor muydu bilmiyordum çünkü striptizci olmak için gereken becerilere sahip değildim, bu yüzden son düğme de açılana kadar geri kalan her yerim tamamen hareketsiz kaldı.

Kumaş bir santim düşse de bana tutunmaya devam etti.

“Çıkar, Payton. Şu siktiğimin memelerini göster bana.”

Sesi neredeyse kızgın geliyordu. Yine de hissettiği duygunun öfke olduğunu sanmıyordum.

Tahrik olmuştu.

Nasıl oluyorsa bu yakışıklı, göz korkutucu adam benden etkileniyordu. Benim için yanıp tutuşuyordu.

Sadece kısmen hissettiğim bir özgüvenle omuzlarımdan silerek çıkarmadan önce kıyafetimin önünü açtım. Kumaş yere düşerek ayaklarımın dibinde toplandı.

Karnımı içeri çekmeyi düşünemeyecek kadar aklım başımdan gitmişti ve artık çok geçti.

“Kalanını da.” Sesi o kadar pürüzlüydü ki sanki canı yanıyordu. “Geri kalanını da çıkar.”

İşte bu.

Kontrolü ele alıyorum.

Hızlı bir hareketle kalçalarımdan indirdiğim şortum bacaklarımdan kayıp düştü. Kıvrılmış kumaşı tekmeleyerek ayaklarımdan uzaklaştırdım. Yatarken iç çamaşırı giymiyordum, bu yüzden önünde çıplak haldeydim. Çırılçıplak.

Ne yapacağımdan emin olamadan orada öylece durarak bakmasına izin verdim.

Adamın nefes alıp veriş i hareketsiz odada duyulabiliyordu. Aramızdaki boşlukta çatırdayan gerilimi de neredeyse görebiliyordum.

Dizleri iki yana ayrılarak bana yer açtı. “Yaklaş.”

Gerginlikten, soğuktan ya da heyecandan titreyerek açılmış bacaklarının arasında durana kadar ilerledim.

Yatağım yerden çok yüksek değildi ama onun boyu bizi neredeyse yüz yüze getiriyordu.

Ellerini kaldırıp kalçalarımın etinde gezdirdi... Sonra yanlarımda... Başparmakları memelerimin altlarını yumuşacık bir hareketle okşadı.

“Bu nazik olmayacak.” Cümlesi, memelerimi kavramasıyla noktalandı.

Sıcaklık irkilmeme neden oldu. Her şey irkilmeme neden oluyordu. Çıplak tenimde başka birinin ellerini hissetmek yepyeni bir duyguydu.

İnleyerek parmaklarıyla memelerimi birbirine bastırıp sıktı. “Seninle sevişmeyeceğim, tatlı kız.” Ellerini kalçalarımın indirip memelerimin serbestçe zıplamasına izin verdi ve beni öne çekince vücudum onun kiyle çarpıştı. “Seni becereceğim.”

Meme uçlarımdan birini dudaklarının arasına aldı.

Bir irkilerek omuzlarını kavramak için ellerimi uzattım. “Aman Tanrım! Sen ne...”

Emmeden önce çakıltaş ı gibi olmuş meme uçlarımı dişledi. Sertçe. Vücudumda farklı hisler dolanıyordu. Ve tenime doğru inlediğinde, bacaklarımda ona cevap veren çağır ıyı hissettim.

Ağz ı serbest kalarak diğ er göğsüme de ıslak bir öpücük kondurdu.

Ağz ı diğ er meme ucumun etrafında kapanırken, “Resmen ilahi bir şey be,” diye hırladı. Meme ucumu yalay ıp yutmadan önce dilini etrafında döndürdü. Dilinin her darbesi klitorisimde yankılan ıyordu. Zonklama her saniye daha da güçleniyordu.

Bu çok iyi hissettiriyor.

Bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

Her yerim zonkluyordu. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

“Lütfen?”

Elleri arkama kaymadan hemen önce kalçalarımda gerildi. Avuç içlerini kıcımda açtı. Sonra biraz daha indirdi.

Beni daha da yakınına çektikten sonra parmaklarının uyluklarımın birleştiği yere bastırıldığını hissettim. Parmakları kalçalarımın arasından aşağıya ilerleyip giriş yerimin üzerinden rahatça geçti.

İkimiz de aynı anda inlerken, meme ucumu bıraktı. “Benim için sıırılsıklamsın.”

Bu bir soru olmasa da “Öyleyim,” diye kabul ettim.

Hiçbir uyarıda bulunmadan ayağa kalktı.

Geriye doğru sendeliyordum ki beni kollarımın üst kısımlarından yakaladı.

“Kapını kapalı tutmalıydın,” diyerek hırladı.

Ben daha cevap veremediğim ikimizi de döndürüp beni geriye itti.

Düşerken bağırdım ve yatağa çarpıp sektim.

Soyunurken bakışları üzerimden ayrılmadı. Benim kadar hızlı ve etkili hareket ediyordu. Takım elbise ceketı düştü, kravatı ve gömleği de gitti. Heykeltıraş elinden çıkmış gibi görünen kasları ve gerilen önkollarını görünce daha kemerini çıkarmaya başlamadan ağzım sulanmıştı.

Pozisyonlarımız değışince o yatağa doğru dönmüştü ve ışıık yüzünü aydınlatıyordu. Sonunda onu görebildim. Mükemmeldi.

Hatta mükemmelden de iyiydi.

Kıyafetlerinin geri kalanını tek seferde çıkardı ve... *Yüce Tanrım*. Bu onun sikiydi.

Daha önce karşımda hiç sik görmemiştim.

Yatakta geriye gittim.

Belki de bu kötü bir fikirdi.

Belki de bunu sıradan bir adamlayken kaybetmeliydim.

Daha küçük bir adamla. Çünkü bu kesinlikle normal değil.

Pantolonunu çıkarıp yatakla arasındaki mesafeyi kapattı.

Daha uzağa kaçmaya çalışsam da bir eliyle ayak bileğimi yakalayarak beni olduğum yerde tuttu ve yatağa çıktı.

“Kaçma zamanı bitti, bebeğim. Şimdi verme zamanı.”

O kadar tahrik olmuş ve aşırı uyarılmışım ki cevap veremedim. Bu yüzden bacaklarımı açmam için bastırıldığında ona izin verdim.

“İşte benim kızım,” diyerek beni övdü, bacaklarımı onun için açık tutarken bir elini uyluğumun iç kısmına sürttü.

Dili altdudağında gezinirken biraz daha yaklaştı.

Ayağımı kenara çektikten sonra aynısını diğerine de yaptı ve dizlerinin kalçalarımı iki yandan sarması için yer açtı. Bacaklarım iki yana açılmıştı ve ayaklarım havadaydı.

Diz çökmüş pozisyonundan doğruca açıkta duran kadınlığıma bakıyordu.

“Çok ıslaksın, görebiliyorum.” İki parmağını amımda gezdirerek sıçramama neden oldu. Ve aynı iki parmağını penisi boyunca yukarı aşağı gezdirdiğini görünce gözlerim kocaman açıldı.

Bunu... insanlar bunu mu yapıyordu?

Ona dokunabilir miyim diye sormak istiyordum. Bir siki elimde tutmanın nasıl hissettireceğini bilmek istiyordum. Ama bu konuda ne kadar az şey bildiğimi ele vermeden sormamın bir yolu yoktu. Ve ona fikrini değiştirmesi için fırsat vermek istemiyordum.

Gözlerini bacaklarımın arasında tutarak yumruğunu birkaç kez daha sikinde aşağı yukarı gezdirdi. Diğer eliyle aşağıya uzanıp beni açtı.

Ne yapmam gerektiğini bilmeden çarşafın üzerinde kıpırdandım. Ellerimle ne yapmam gerektiğini. Sessiz olmam gerek-
kip gerekmediğini.

“Ne kadar güzel bir amcık.” Bir parmağını yarığında aşağı yukarı gezdirdi ama içeri sokmadı. “Çok dar olduğuna eminim. Aletimi sıkıp emeceğinden de.”

Dokunuşu kadar sözleri de beni kıvrandırıyor.

Olanları izlemek ile gözlerimin coşkudan kapanmasına izin vermek arasında gidip geliyordum.

Seksin nasıl bir şey olduğunu hayal ederek çok zaman geçirmiştim ama hiç böyle tahmin etmemiştim. Hayallerimde bile böyle bir adam düşleyemezdim.

Daha büyük bir şeyin girişime baskı yaptığını hissedince gözlerim ardına kadar açılıverdi. Aletin başı oradaydı. *Tam orada.*

Olmak üzere.

Ellerim ona uzandı ama ulaşamayacağım bir yerde diz çökmüştü, çok uzaktaydı.

Bu şekilde içeri itemez, değil mi? Daha çok üstümde olması gerektiğini sanıyordum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarını birkaç santim ileri kaydırduğunda aletin etrafını sardığımı hissettim. Bedenim kaygandı, girmesi için yalvarıyordu.

“Nero.” Ellerini belimi kavramak için yukarı kaydırırken sesi alçak çıkmıştı. “İşte şimdi bana Nero diyeceksin.”

Bu iki hece benimde dalgalandı. O kadar doğrudu hissettiriyordu ki. Mükemmel bir isimdi.

“Nero,” diye fısıldadığımda gözlerinin kapanışını izledim.

Yüz hatlarından mutlu bir ifade gelip geçince adını tekrar söylemek için ağızımı açtım ama çıkan şey bir çığlık oldu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

NERO

Dudaklarından dökülen adımı duymak, içimde kalan sıcak bir şeylerin kilidini açtı. Bunun beni sarıp sarmalaması için bir saniye verdikten sonra kalçalarımı ittim.

Aletimin başı hafif bir dirençle karşılaştı ama ben çoktan itip geçmeye, tüm uzunluğumu o tatlı ve sıcak amına gömmeye başlamıştım.

Amcığı beni o kadar sıkı sarıyordu ki düşünemiyordum bile. Ama yemin ederim...

Hissettiğime yemin edebilirdim...

Çılgılığı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Ve bu sadece zevkten çıkan bir ses değildi.

Bedenimi olabildiğince sabit tutarak, “Ne?” diye sordum soluk soluğa.

Gözlerimi açıp Payton’a baktığımda yüz hatlarının acıyla

buruştüğünü gördüm. Gözleri kapalı olsa da gözyaşlarının aktığını görebiliyordum.

“Nasıl...” Sorumu bitiremedim.

Benim tatlı kızım gerçekten bakire mi?

Bu nasıl mümkün olabilir?

Kanıtı görmek için kalçamı geri çektim.

Hareket karşısında inledi ama ışısız odada bile sikimin üzerindeki koyu kan lekesini görebiliyordum. Ve onu görünce taşaklarım gerilerek neredeyse patlayacak gibi oldu.

“Payton.” Adı ağzımdan boğuk bir şekilde çıktı.

Buna inanamıyorum.

Neden? Neden bana böyle bir onuru verdi?

Bana?!

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir kez daha bana doğru uzandı. “Gi-gitme.”

Neredeyse kıkırdayacaktım.

Gitmek mi? Buradan defolup gideceğimi mi sanıyor?

Hayatta olmaz.

Gülemedim çünkü odağım tekrar aramıza, aletimi renklendiren masumiyete kaydı.

Parmağımı sikimde gezdirip kanıtı toptasam da soruyu sordum: “Bakire misin?”

Başını hafifçe onaylar anlamda sallarken dudaklarının kenarı gergin bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Artık değilim.”

Ucundaki kana baktıktan sonra parmağımı ağzıma soktum.

Ağzımdan çıkan inilti iliklerime kadar işledi. Duyu organlarımı dolduran bakırımsı tat benim yeni bağımlılığımı ve düşünmeden tekrar içine girdim. Sonuna kadar.

Payton bu giriş karşısında çığlık attığında bu ses ruhuma bir şarkı gibi geldi.

Ağırlığımı öne vererek ellerimi başının iki yanına koyduğumda, nihayet küçük elleri bana ulaşabildi. Sonra da iki yanımdan beni kavradılar.

Bacakları bana uyum sağlamak için daha da açıldı ve ayakları kalçalarımın bastırarak beni bir anlığına daha da kendine çekti, sonra uzaklaştırmaya çalıştı. Sanki benden kurtulmak mı yoksa daha fazlasını mı istediğine karar veremiyordu.

Ama bu seçeneklerden sadece birine sahip olacaktı.

Kalçalarımı yuvarlayarak kendimi daha de derine soktum. “Adımı söyle, Payton. Bu amın sahibinin kim olduğunu söyle.”

“S-sensin, Nero,” diye haykırdı.

Kükreyen kalp atışlarımdan dolayı onu zar zor duyabiliyordum ama hissettim. Hafifliği benim çürümüş ruhuma yerleşiyordu.

“Tekrar,” diye bağırdım.

“Nero!” Nefes nefese altımda kıvranıyordu. “Onun sahibi Nero.” Elleri beni daha yakına çekti. “Lütfen!”

Dirseklerime dayanarak bir elimi ensesinden saçlarına doğru kaydurdım ve köklerinden kavradım.

“Bu doğru, bebeğim. O bana ait.” Tekrar kendimi içine ittirdim. “Artık her şeyin bana ait.”

Ben daha sıkı tutunca boynu geriye doğru büküldü ve ben de bu açığı dudaklarımı onunkilerle birleştirmek için kullandım.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Tüm vücudum yanıyordu. Acıyla, zevkle ve ne yapacağımı bilmediğim bir hararetle.

Ama şimdi beni öpüyordu.

Nero beni öpüyordu.

Dudakları sıcak ve talepkârdı. Belki de daha önce hiç öpülmediğim içindi ama sanki beni sahipleniyor gibi hissediyordum.

Bu öpücük onunla ilgili diğer her şey kadar şiddetliydi. Saçımı tutma şekli. Uyluklarımın arasına çarpan kalçaları. Sahiplenme gibi hissettiriyordu.

Ben de her şeyin olmasına izin veriyordum. Hareketlerini takip ederek öpücüğüne karşılık veriyordum.

Sonunda kontrolümü bıraktım ama sadece başka birine vermek için. Ve bu harika hissettiriyordu. Mükemmeldi.

Dili ağzıma girdiğinde tadını aldım... *Ah Tanrım*, tadını

alabiliyordum. Onun aldığı şeyin, benim verdiğim şeyin tadını alabiliyordum. Bana kendimi tam bir vahşi gibi hissettiriyordu.

Nefes nefese, “Nero,” diyerek dudaklarımı araladım.

Saçlarımdaki tutuşu sertleşirken kafatasımdaki acı, kadınlığımın onun etrafına kenetlenmesine neden oldu.

“Payton.” Kalçaları tekrar benimkilere çarptı. “Benim tatlı kızım.” Ağzımı yalarken aletini yavaşça geri çekti. “Artık benimsin.” Tekrar içime girdi. “Sikimin her tarafındaki o tatlı vişne suyu seni benim yaptı.” Başını eğerek öpüşmemizi daha da derinleştirdiğinde dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirine dolanıyordu. “Sonsuza dek bu amcığın içinde gömülü kalacağım.”

İnledim. Ellerim geniş, kaslı omuzlarına tutunurken deneyimsiz kalçalarım onunkilerle buluşmak için hareket ediyordu.

Öpüşmemizi derinleştirmek için bir hamle yaptığımda o da içime daha da hızlı girip çıkmaya başladı.

“Rahatla,” diye dudaklarıma doğru hırladı.

İçimdeydi, o kadar derinlerimdeydi ki onu nasıl daha fazla alacağımı bilmiyordum.

“Hadi.” Saçımı tutmayan eli aşağı uzanarak bacağımı kavradı ve dizim koluna kanca gibi dolanana kadar yukarı çekip beni daha da açtı.

“Bırak da gireyim!” diye bağırdı.

Ona karşı koymuyordum. Onu durdurmuyordum. Ben bir şey diyemeden kendini yukarı doğru itmeye ve daha önce olduğundan daha derine ulaşmaya başladı.

Saçımdaki elini bıraktı ve parmakları kafa derime masaj yapmaya başladı. “İşte bu. İşte benim tatlı kızım. Beni içine çok iyi alıyor. Çok derine.”

“Nero,” diye inledim.

Bedenim yanıyordu. Alevler damarlarımı dolduruyordu. Beni tutuşturup patlamaya yaklaştırıyordu.

Kalçaları hareket etmeyi bırakmıyordu ve bacağımlı tutan kol iyice yukarı kalkarak beni daha da açtı. Saçlarıma masaj yapan parmakları tam bir tezat oluşturunuyordu; yumuşak ve yatıştırıcıydılar. Ve hepsi çok fazlaydı.

Nefesim kesilince kendimi durduramadan ciddi ciddi ağlamaya başladım. Acıdan değildi. Durmasını da kesinlikle istemiyordum. Sadece uzun zamandır arzuladığım o ezici özgürlük hissi sonunda beni ele geçirmişti.

“İşte bu, Payton.” Kulağıma söylediği sözleri alev alevdi. “Beni al. Beni hisset.”

“Hissediyorum.” Boğulur gibi oldum. “Hissediyorum.”

Dili şakağımda gezinirken gözyaşlarımı yalayarak uzaklaştırdığını fark ettim.

Nero’nun hamleleri biraz yavaşladı ama gücü hâlâ cezalandırıcıydı. Bedenlerimiz her seferinde acımasız bir çarpışmayla birleşiyordu.

“Benim için bir şey daha yapmanı istiyorum, bebeğim. Bana bir şey daha ver.”

“Ne istersen.” Başımı salladım. “Her şeyi yaparım.”

Nefesini yanağımda hissedebiliyordum. “Bu bakire amcığın sikimin etrafında boşalmasını istiyorum.”

“Ben...”

Ağzını tekrar benimkine bastırarak karşı sözlerimi yarıda kesti. Öpücük bu kez daha yavaştı. Dudaklarının dudaklarıma değme hissine, kasıtlı hareketlerine odaklanarak onunla birlikte hareket ediyordum. Gevşiyor, onu tadıyordum. Ve sonra onu hissettim; klitorisimdeki parmaklarını.

Bacağımlı bıraktığını fark etmemiştim ama şimdi eli aramızdaydı ve...

Kaslarımı sıkınca hazla birlikte inledik. Çok yaklaşmışım.

“Yaklaştın,” diyerek dudaklarıma doğru nefes verdi.

“E-evet.”

Altdudağımı dişleriyle yakaladı ve meme uçlarımda hissedeceğim kadar sert bir şekilde ısırđı.

“Ah, Tanrım! Nero, ben neredeyse...”

Saçıma dolanan elini enseme getirerek tüm ağırlığını dirseğine vererek beni kendisine çekti.

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayıp vücudunun etrafında kıvrıldım, parmakları klitorisimin üzerinde dans ederken yüzümü boynuna gömdüm. Beni bir enstrüman gibi çalıyor, kreşendoya yükseltiyordu.

“Tekrar söyle,” diyerek hırladı. “Boşalırken adımı söyle.”

Tekrar içime girdi, parmakları klitorisimi okşarken aleti dibine kadar gömüldü ve patladım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

“Nero!” Çılgılığı boğuktu. Bu asla unutamayacağım bir sestti. Payton aletimi sarmalamış halde sarsılırken kendimi tutmadım. Bunun yerine kalçalarımı daha hızlı hareket ettirdim.

“İşte bu, bebeğim,” dedim nefes nefese. “Benim için boşal. Seni tohumlarımla doldurana kadar sikimi sık.”

Gözlerinden daha fazla yaş aktı, parlayan damlaların izleri hafızama kazınarak beni sınıra daha da yaklaştırdı. Ve bacakları sırtımda birleşip beni sadece bir santim daha derine çekince işim bitmişti.

Saçlarına haykırarak kendimi gidebildiğim kadar derine ittim, boşaltırken aletim nabız gibi atıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Nefesim uzun süre düzene girmedi. Dakikalar mı olmuştu? Sonsuzluk da olabilirdi.

Kemiklerim erimiş gibi hissediyordum. Mümkün olan her şekilde tükenmiş gibi. Ama aynı zamanda çok huzurluydum.

Bu gerçekten boktan bir durumdu. Beynim bulanıktı ama her şeyin çok boktan olduğunu bilecek kadar farkındaydım.

Vücudu hâlâ üzerimde, hâlâ içimde olan adam hakkında adı dışında hiçbir şey bilmiyordum. *Nero*.

Bu tam olarak doğru değildi. Ona en çok ihtiyacım olduğunda burada olduğunu biliyordum. Ona verdiğim dizginleri eline aldığını biliyordum. Ve Tanrım, çok iyi bir iş çıkarmıştı.

Bütün akşam karar vermeye çalışmış ve sonunda o kapıyı açmışım çünkü içeri girmesini istiyordum. Tıpkı daha önce yaptığı gibi. İçeri girdiğinde de bana hayal etmeye cesaret ettiğimden çok daha fazlasını verdi.

Ellerimi çıplak sırtında gezdirirken nefes alışıyla göğsünün yükselip alçaldığını hissettim, teni avuçlarımın altında sıcacıktı.

Nero yüzünü boynumla omzum arasındaki o noktaya gömerken sadece memnuniyet olarak tanımlayabileceğim bir ses çıkarıp gülümsememe yol açtı.

Artık o kadar da göz korkutucu değil. Ya da o kadar korkunç.

Ama durum yine de gerçeküstüydü.

Ağırlığı üzerimdeyken nefes almak zordu ama hareket etmemesi için kısa nefesler almaya çalışıyordum. Bu büyüyü bozmaya hazır değildim. Henüz yaptıklarımın sonuçlarıyla uğraşmak da istemiyordum. Avuçlarımın altındaki teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Sonra dişleri boynuma gömülerek tepki olarak sarsılmama, tüm kaslarımın gerilmesine neden oldu.

“Payton, aletimi böyle sıkmaya devam edersen seni tekrar becereceğim.” Dudakları her kelimeyle tenime değiyordu ve kadınlığımın onun etrafında kasılmasına engel olamadım.

İnlediğinde, üzerimden yuvarlanarak kalkmasını bekledim.

Filmlerde ve okuduğum kitaplarda erkekler hep böyle yapardı. Bunun yerine tıpkı başladığımızda olduğu gibi bacaklarımın arasında diz çökene kadar geri çekildi. Ve hâlâ içimdeydi.

Uyluklarımın iç kısmındaki yumuşak ete batan parmakları beni onun için açık tutuyordu.

Artık işimiz bittiği ve tutkunun şiddeti azaldığı için yanaklarım utançtan yanmaya başladı. Oda hâlâ karanlıktı ama gözlerimiz alışmıştı. Formu harika bir adamın önünde kollarım ve bacaklarım iki yana açık halde çırılçıplak uzanmak benim için rahat bir durum değildi.

Nero'nun göğsünden aç bir hırıltı koptu, kalçalarını geriye çekip sonunda aletini içimden çıkarırken parmakları bacaklarımda gerildi.

Bacaklarımı kapatmaya çalışsam da tutuşu buna engel oluyordu.

“Nero?” Rahatsızlığımı nasıl dile getireceğimi bilmiyordum ama önemli değildi. Sözlerime hiç aldırmış etmedi. Tüm dikkati bacaklarımın arasına odaklanmış durumdaydı.

Bakışlarının altında kıpırdanırken onu hissettim. Onun... *menisi* içimden akıyordu.

Bacaklarımı yeniden kapatmaya çalıştım ama o sadece tutuşunu sıkılaştırdı.

“Bekle,” diye homurdandı.

Pes ederek dizlerimin açılmasına izin verdim, bacaklarım mümkün olduğunca gevşedi. Ama parmağını girişime doğru kaydırduğunda, dizlerim otomatik olarak kapanmaya çalıştı.

“Nero!” Adı dudaklarımdan bir ciyaklama gibi çıkmıştı. Parlayan parmaklarını kaldırınca ellerimi gözlerime götürdüm.

Bir saniye sonra derin bir inilti çıkardığında parmağının tekrar ağzına girdiğine yemin edebilirdim ama izlemek için ellerimi indirmedim. Her şey çok fazlaydı.

Uyluğumdaki elini bir kez daha sıktı. “Kımıldama.”

Emrine itaat ederek başımı sallayıp onayladım.

Yatak hareket etti ve odanın boş olduğunu hissettiğimde nihayet parmaklarımın arasından baktım. Bacaklarımı kapatmak istesem de bunun bir anlamı olmadığını biliyordum. Ayrıca soğuyan sıvı karmaşasının yatağa damlayarak uyluklarımın arasında biriktiğini hissedebiliyordum.

Banyo musluğu açıldı ve birkaç saniye sonra Nero uzun adımlarla geri geldi. Etrafta çırılçıplak dolaşıyor olmasıyla alakalı yüzünde en ufak bir endişe belirtisi yoktu. Madem o saklanmayacaktı, ben de bakabilirdim.

Onu daha detaylıca görebilmek için neredeyse ışığı açmasını isteyecektim ama bu aynısını onun da bana yapabileceği anlamına gelirdi ve vücudumdan *çok* memnun gibi görünse de bu seviyede bir incelemeye hazır değildim.

Nero tekrar yatağa çıkarak bacaklarımın arasındaki yerini aldı.

Tam ona ne yaptığını soracaktım ki soğuk, nemli bir bezi kadınlığıma bastırıp kıvrımlarımın arasından geçirdi.

İrkilip bağırarak geriye kaçtım.

“Kıpırdama.”

Bir eliyle beni açık tutarken diğer elindeki bezle temizlemeye başlamadan önce söylediği şey buydu: *Kıpırdama*. Bunu söyleme şekli öyle *içtendi* ki.

“Soğuk,” diye tısladım.

Bezi bir kez daha nazik bir şekilde üzerimde gezdirdi. “Biliyorum, bebeğim.”

“Ilık su kullanabilirdin,” diye homurdandım, görünüşe göre tüm bu garip durumu kabullenmişim.

“Bu şekilde yeterince ağrın olmayacak, soğuğun faydası olabilir.” Bunu yataktan bir kez daha kalkarken bir gerçeği dile getirir gibi sakince söylemişti.

“Ah.”

Su bir dakikalığına tekrar aktı ve Nero kapı aralığında belirdiğinde nihayet bacaklarımı kapatabileceğimi fark ettim.

En azından bir konuda haklıydı: Bacaklarımı yatağa indirip uzattığımda hem içim hem de dışım çoktan sızlamaya başlamıştı.

Orada durup bir süre daha beni izledikten sonra, “Kalmıyorum,” dedi bir anda.

Aniden bütün vücudum soğuk bir havluyla kaplanmış gibi hissettim.

“Tamam,” diye fısıldayarak battaniyeye uzanıp çıplaklığımın üzerine çektim.

Altımdaki çarşafta ıslak bir yer vardı ama o gidene kadar bunu göz ardı edecektim.

Nero’nun giysilerini teker teker yerden alıp giymesini sessizce izledim.

Şu an yaptıklarının beni neden üzdüğünü bilmiyordum. Böyle yapmasını zaten bekliyordum. Gerçekten bunun bir anda sevgi dolu bir ilişkiye dönüşeceğini düşünmemiştim. Bunu umacak kadar aptal değildim. Hiç kimseden beklemezdim.

Pantolonunu almak için arkasına dönünce küçük ışık huzmeleri sırtından yansıyarak solmuş yara izlerini görmemi sağladı.

Kollarımı ona doladığımda izleri hissetmişim ama o anda kabarık doku hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Parça parça bile olsa onları görmek sarsıcıydı. Birkaç tane vardı.

Yara izlerini sorma, onlara tekrar dokunma dürtüsü dilimin ucunda dans etti. Ama sessiz kaldım.

Nero gömleğini giydi. “Kalmıyorum.”

Daha önce söylediği şeyi tekrar etmişti. Anlamı da çok açıktı. *Kalmıyorum*, kesinlikle, *Kalamam*, cümlesinden farklı bir şeydi.

Gitmeyi seçiyordu. Çekip gitmeyi tercih ediyordu.

Daha önceki cevabımı duyduğunu belli eden bir şey demediği için bir şey söylemeye zahmet etmedim.

Sorun değildi. Gerçekten değildi. Kahretsin, sonuçta bekâretimi alması için onu kandırmış sayılırdım. Muhtemelen iğrenmişti... Bu düşünceyle neredeyse başımı iki yana sallayacaktım. *İğrenmediği* belliydi. Aslında iğrenmenin tam tersiydi.

Nero en son takım elbisesinin ceketini giydi ve kravatını tekrar takmak yerine cebine sokmasını izledim.

Yatağımın ayakucunda dururken gerçeküstü görünüyordu. Tehlikeli. Kurtarıcı ile celladın kafa karıştırıcı ve günahkâr bir paket oluşturmak için birbirine sarılmış, çarpık bir karışımı gibiydi.

Eh, peki o halde.

Ağzımı açıp aklıma gelen tek şeyi söyledim: “Teşekkür ederim, Nero.”

Bunda ciddiymdim. Çok ciddiymdim.

Nero bana bakarak o kadar uzun ve yüksek sesli bir iç çekti ki, huzursuzlukla battaniyeyi burnuma kadar çektim.

Çenesini sıkarken yanakları gerilmişti. Sonra başını arkaya atarak tavana bakıp bir kere daha iç çekti. “Lanet olsun, Payton.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne olduğunu anlamıyordum.

Ona teşekkür etmenin bu kadar yanlış bir adım olacağını düşünmemiştim ama sonuç olarak sözlerimi geri alamazdım.

Sonra ceketini hızla çıkarıp yatağın kenarına ilerledi.

Otomatik olarak uzaklaşmaya çalıştım; bu, bedenimin takip edilmeye verdiği doğal tepkiydi.

Nero, “Dur,” diye çıkışınca dediğini yaptım. Battaniyeyi açıp yatakta yanıma geldiğinde gözlerimin komik bir şekilde açıldığına yemin edebilirdim.

“Ne, şey...” Sesim kesildi.

“Kalmıyorum,” diye mırıldandı bu sefer.

Söylediği şeyin tam tersini yaparken sesi o kadar kaderine boyun eğmiş gibi çıkıyordu ki neredeyse gülecektim.

Nero sırtüstü yatıp yastığı düzeltti. Başını kaldırdı ve rahat etmeye çalışarak tekrar pütürlü pamuğa vurdu. Son bir iç çekişle kolunu bana uzattı. “Gel de bana sarıl amına koyayım.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Kalmıyorum.

Karanlık tavana bakıyordum.

Cidden kalmayacağım.

Gözlerim kapanmaya başladı.

Belki sadece bir dakikalığına.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

NERO

Payton'ın iniltileri kulağında titreşiyor.

Yumuşak vücudu benimkinin altında kıvranıyor.

Aramızda biriken zevkini hissedebiliyorum.

O mükemmel. Karanlık odamdaki ışık.

Parmaklarımı tatlı amında gezdirerek karnının üzerine doğru devam ediyorum.

Ama sonra nefes alıp vermesi kesiliyor. Göğsünün hareketi duruyor.

"Payton." Sesim o kadar çarpık çıkıyor ki kendimi bile zor anlıyorum.

Cevap vermiyor.

"Payton!"

Yavaşça, çok yavaşça gözlerim çıplak bedeninde yukarıya ilerliyor.

Güzel, pembe amcığı.

Bekâretinin kırmızı lekesi.

Boncuk boncuk ter.

Memelerinin üzerinden akan kan.

Boğazındaki derin kesik.

Kanamayı durdurmak için ellerimi ona uzatıyorum.

Nefes nefese uyanarak şimdiki zamana döndüm.

Rüya görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, farklı gerçeklikler arasında sıkışıp kalmanın sarsıcılığına alışkın değildim. Rüya çok taze olduğunda bir anı gibi hissettiriyordu. Öyle gerçekçi geliyordu. Lanet olsun, o kadar gerçek görünüyordu ki.

Burnumdan nefes alarak kendimi Beşinci Cadde'deki berbat daireye ve vücuduma yaslanmış, hayatta olan kadına geri getirdim.

Bir ciğer dolusu daha... güller, temiz çamaşır ve seks.

Payton.

Başparmağımı çıplak omzuna sürttüm.

Kahrolası bir bakire.

Bunu beklemiyordum. Böyle bir ihtimal aklımın ucundan bile geçmemişti. Payton gençti, muhtemelen benim için fazla gençti ama bekâretini kaybetmiş olacak kadar büyüktü. Birden fazla erkekle yatacak kadar büyük.

İçimdeki canavar bu fikir karşısında hırıldadı.

Bakire olması gayet de iyi bir şeydi. Etrafta dolaşan bir adamın sikini Payton'a yaklaştırdığını düşünmek bile içimi kaynayan, ölümcül bir öfkeyle dolduruyordu.

Eğer başka biri ona dokunursa...

Başka biri onu incitirse...

Ezici bir his göğsüme baskı yapmaya başladı.

Birisi onu incitti.

Parmaklarım yavaşça yumruk oldu.

Birisi onu çok incitti.

Şimdi de başka birisinin o pisliğin canını yakma zamanı gelmişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

NERO

“Siktir dostum, saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

King’in homurdanmasını duymazdan gelerek hemen konuya girdim. “Benimle Fargo’ya gelmek ister misin?”

“Kim neden...” Sustuğunda, yatakta doğrulurken çıkardığı hışırtıyı duydum. “Gidip o yaşlı herifin belasını sikeceksin, değil mi?”

Sinyal verdim. “Evet.”

“Vay anasını, varım.” Sesi artık tamamen uyanmış geliyordu. “Her zamanki hangar mı?”

“Evet. Kırk dakika içinde uçuyoruz.”

Telefon görüşmesini sonlandırıp otoyola çıktım ve sessizlik içinde küçük özel havaalanına doğru ilerledim.

Uçuş planını vermesi ve uçağı hazırlaması için Sloan’ı aramıştım bile. Söylenip durmuştu ama dediğimi yapacaktı çünkü bu onun işiydi. Havaalanının yakınında yaşaması için ona boş

yere para ödemiyordum.

Uçuş planlarıyla geliş gidişlerimin izini bırakmaktan nefret ediyordum ama gökyüzünden sepetlenmekten daha çok nefret ediyordum. Burasıyla orası arasında var olan *hiçlik* boyunca kıçımı arabayla götürecek zamanım da yoktu. Ayrıca Fargo'da bir depom vardı, yani orada olmak için hazır bir bahaneye sahiptim. İşte tam da bu yüzden yakın eyaletlerde depolarım vardı. Boş olsalar bile bana ait mülklerdi, bu sayede her zaman uçuş için geçerli bir nedenim oluyordu.

Yol olaysız geçti ve saat sabahın üçünden hemen önce nöbetçi kulübesine yaklaştım.

Gecenin bir yarısı ilk kez uçmuyordum, bu yüzden güvenlik görevlisi başını sallamaktan başka bir şey yapmadan beni geçirdi. Onun yerine kendi adamlarımdan birini koymayı düşünüyordum ama henüz böyle bir ihtiyaç doğmamıştı.

Arabayı yavaşça sürerek hangarımın arkasına doğru ilerledim ve park yerlerinden birine çektim.

Silahımı torpido gözüne bırakmaya karar vermeden önce bir an tereddüt ettim. King'in bulduğu bilgilere dayanarak adamın yalnız olacağına emindim. Tıpkı onu çıplak ellerimle gebertebileceğimden emin olduğum gibi.

Binanın önüne doğru yürüdüğümde üst kapı çoktan açılmıştı. Sloan da içerideydi ve Cessna'mı uçuşa hazırlıyordu.

Özet jetler fazla abartılıyordu. Gösterişliydi. Çok fazla insan gerektiriyorlardı. Benim uçağımsa radarın altında uçmak için mükemmeldi. Mecazi anlamda tabii.

Sloan ön camın ardından bana başıyla selam verince ben de karşılık verdim.

İşini iki kez kontrol edecektim ama benim yaşadığımdan daha uzun süredir uçakların etrafındaydı ve şimdiye kadar hiç hata yapmamıştı.

Telefonu kapattıktan tam kırk dakika sonra King merdiven-

den çıkıp uçağa bindi.

Yardımcı pilot koltuğunda ona bakmadan önce piste girmemizi bekledim. “Oraya bir adam öldürmeye gittiğimizi biliyosun, değil mi?”

Burnundan homurdanarak elini mükemmel kesimli takım elbisesinin önünde gezdirdi. “Ölmeden önce adama güzel bir manzara sunmak iyilik olur gibi geldi.”

Ben de takım elbise giyiyordum ama bu bütün gün üzerimdeydi. O ise uyanıp bu şekilde giyinmeyi tercih etmişti.

Başımı iki yana salladım. “Tam bir aptalsın.”

King koltuğunda kıpırdanarak rahat etmeye çalıştı. “İlla bilmen gerekiyorsa *anne*, bundan sonra Aspen ve kocasıyla *brunch*’a gitmem gerekiyor. *Bir adamı öldürmek* ile Fransız tostı arasında eve gidecek zamanım olmayabilir diye düşündüm.”

“Hımm.” Haklı olduğu bir nokta vardı. “Kız kardeşinin kocasından nefret ettiğini sanıyordum?” diye sordum gaz kolunu iterken.

“Ediyorum,” diye homurdandı. “Ama ona olan nefretim kız kardeşime duyduğum korkunun gölgesinde kalıyor. Eğer gitmezsem hayatımı cehenneme çevirir.”

“Tanrım, tam bir korkaksın.”

“İyi, her neyse. Şimdi çeneni kapat ve ne yaptığını dikkat et.”

“Birdenbire uçmaktan korkmaya mı başladın?” diye takıldım. “Ben iyi bir pilotum ve bunu biliyorsun.”

“Hı hı.” Emniyet kemerini sıktı. “Fizikten aldığın notları da biliyorum, o yüzden ukalalık yapma.”

Kolu çekip uçağı sorunsuzca yerden yükseltirken ağzımdan samimi bir kahkaha çıktı.

Uçaktan inip Fargo pistine çıktığımızda gökyüzü hâlâ karanlıktı.

King her zaman yaptığı gibi uçaktan indiğinde abartılı bir

hareketle sırtını esnetti. Genellikle buna uçağın ne kadar küçük olduğu ya da *gerçek bir uçağa* geçmem gerektiğiyle ilgili bir yorum da eşlik ederdi. Şu anda şaka kaldıracak havada olmadığını biliyordu çünkü bu zamanı kendimi olacıklara hazırlamak için kullanıyordum.

Saldırganlığa tepki vermek bir şeydi. Ama önceden planlanmış şiddet, işte bu bambaşka bir şeydi.

Ben ikisinde de iyiydim.

King yerel adamlarımızdan birinden araba anahtarlarını almak için o tarafa ilerledi. Sloan burada ihtiyacımız olan her şeyi de halletmişti.

Konuşmalarından ufak tefek kısımlar duyarak o tarafa göz attığımda, King'in önünde duran adamın gözlerini kaçırdığını fark ettim. Adamın King'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmaması ihtimali yüksekti ama gecenin bir yarısı benimle seyahat eden birinin korkulması gereken biri olduğunu bilecek kadar zekiydi.

King ve benim ayrı hayatlarımız vardı ve ayrı kariyerler yürütüyorduk ama yeraltında birlikte hüküm sürüyorduk.

Biz İttifak'tık.

Halkın gözünde King yüksek sosyeteyi sikip atmakla ve akıllı yatırımlar sayesinde milyonlar kazanmakla meşgul, zengin mi zengin bir iş insanıydı.

Bense biraz farklıydım. Halk için ben hiç kimseydim. Zengin bir hiç kimse, sadece bir güvenlik şirketi sahibi olan ve sahip olduğum para sayesinde doğru çevrelerde gezen bir adamdım. Ama yakından ilgilenilecek bir adam değildim.

Aynı halk İttifak'ı da hiç duymamıştı. Zaten bilseler ve fısıltıları duysalar bile bunun sadece bir şehir efsanesi olduğunu düşünürlerdi. Gotham City'de olabilecek bir şey ama burada imkânsız derlerdi. Kötü adamlar asla *burada* yaşamazdı.

İşte biz de tam olarak böyle olmasını istiyorduk.

Sıradan insanların gerçekte kim olduğumuzu bilmelerini istemiyorduk. Gece vakti ortaya çıkan hayaletler gibi olduğumuzu.

Soğuk Kuzey Dakota havasını içime çekerek parmaklarımı esnettim.

Ne olursa olsun İttifak gerçektir. Ve bizim dünyamızdaki insanlar bizden korkmaları gerektiğini biliyorlardı.

Benden korkmaları gerektiğini.

Onlar için Nero ismi Hades'le eşanlamlıydı.

King'in adamı gönderip yanıma gelmeden önce son bir şey söylediğini duydum.

Birlikte görünmekten kaçınmamızın birkaç nedeni vardı. Birincisi ve en bariz olanı, kendimizi düşmanlarımız için kolay hedef gibi göstermeyi asla istemememizdi. İyi yerleştirilmiş bir bomba ikimizi de ortadan kaldırırsa tüm örgütü paramparça edebilirdi.

Ama daha karmaşık olan ikinci neden ise King'in yüzünün örgütle anılmasını istemememizdi. O benimle eşit bir ortaktı ancak organizasyondakiler de dahil olmak üzere çok az kişi bunu biliyordu.

Benim aksime King paralı bir aileden geliyordu. Hem de başka aile fertleri vardı. Bu da zayıf demekti. Yükümlülük demekti. İttifak'la ilişkili olmak da sürekli arkayı kontrol etmek gerektiği anlamına geliyordu. King, kız kardeşleri için bunu istemiyordu. Bu yüzden seçenekleri değerlendirmiş ve benimle arasına kamuoyu önünde mesafe koymaya karar vermişti.

Ama madalyonun her zaman iki yüzü vardı. Elbette bilinmeyen bir oyuncu olarak her fırsatta onu öldürmeye kalkacak suç ailelerinin her birinin nefesini ensesinde hissetmiyordu. Ama diğer yandan, İttifak'ın adamları benim için çalıştıkları gibi onun için de çalıştıklarını bilmediklerinden King ordumuzun sağladığı korumaya hazır bir şekilde sahip değildi. Bunu

sadece ben emredersem alabilirdi. Adamlarımıza bağlantımızı açıklayamadan ölürsem de... Eh, o zaman boku yerdı.

Çünkü düşmanca bir ele geçirme sırasında düzinelerce kişiyi katletmenin olayı buydu. King'in önceki mafya aileleriyle ve dolayısıyla benimle olan bağlantısını bilen neredeyse herkes ölmüştü. Ve ölüler konuşmazdı.

King yanımda durdu. "Kadının işte olduğunu doğruladım. On dakika önce de biri oradan geçerek evin sessiz görüldüğünü söyledi."

Çenemi öne eğdim.

Arthur hâlâ Payton'ın annesiyle yaşıyordu ama kadın geceleri şehrin diğer ucundaki bir benzin istasyonunda çalışıyordu. Bana kalsa onu da yeryüzünden silmeye karşı çıkmazdım ama kadının evden gitmesi ve Arthur'un yalnız olması daha iyiydi.

"Pekâlâ." Omuzlarımı yuvarladım. "Gidelim."

King ödünç alınan *SUV*'nin sürücü koltuğuna geçmeden önce bana başını salladı.

Yirmi dakikadan kısa bir süre sonra iki katlı, köhne ve boktan bir evin önünde durduk.

Mahalle alt sınıftı, vasattı ama tehlikeli görünmüyordu. Sessiz bir yerdı. Burada bir silah sesi kesinlikle polislerin gelmesine neden olurdu. İyi ki silaha ihtiyacımız yoktu.

Araçtan inerken bir an için sokağın karşısındaki evlere dikkatle baktım ve buradaki insanların paralarını şu kameralı kapı zillerine harcamadıklarını teyit ettim. Bu iyi bir şeydi.

Kaldırımında ilerleyip eve ulaştığımızda bir elimi kaldırarak King'e beklemesini işaret ettim.

Ön veranda yarı çürümüş görünüyordu. Ağırlığının altında çökmemesi mucize olurdu, bu yüzden o döşemelerin üzerinde King'in yanında yürüyemezdim.

İnsanlar hep arka kapının daha iyi bir seçenek olduğunu düşünürlerdi ama değildi. Gece vakti bile olsa komşunuzun ön ka-

pısında duran birini görmek o kadar da tuhaf sayılmazdı. Ama birinin çitlerden atlayarak komşunuzun arka bahçesine girdiğini görmek her zaman şüphe uyandırırdu.

Ben çıkarken merdivenler gıcırdasa da dayandılar.

Ön pencerenin perdesi kapalıydı ama köşesi bir lambaya takılmıştı ve odanın ufak bir manzarasını gösteriyordu.

Kilit açma aletlerimi almak için elimi cebime attım ama durakladım.

Acaba...

Aletleri bırakıp elimi kapı koluna götürdüm ve... Kapı tık diye açıldı.

King arkamdan, “Andaval,” diye mırıldandı.

Aynı fikirdeydim ama küçük kasaba mantığıyla kapıları kitlemeden bırakması bize yarım dakika kazandırmıştı.

Kapıyla birlikte hareket ederek içeri girdim.

Sağımda kapağı olmayan bir vestiyer, soldaysa girişteki yıpranmış muşambayı oturma odasındaki keçeleşmiş gri halıdan ayıran ve odanın içine doğru birkaç metre uzanan yarım bir duvar vardı.

Oturma odasının ortasında da Arthur vardı. Bok kahverengisi bir televizyon koltuğunda uyuyakalmıştı, karşısında duran iğrenç büyüklükteki televizyonda eski bir futbol maçının sesi biraz fazla açılmıştı.

Sinir bozucuydu ama açık bıraktım.

Adama doğru yürüyüp yolumun üzerindeki perdenin köşesini kapatırken odanın detaylarını inceledim.

Boş bira şişeleri. Boş viski şişeleri. Cam küllüklerin üzerine yığılmış izmaritler, yoğun ve tiksindirici eski tütün kokusu.

Gerçek bir evim yokken gidip geldiğim bazı evlere çok benziyordu.

Gözlerim mekânın uzak köşesindeki küçük mutfakta, tezgâhın üzerindeki boş *fast-food* paketleri ve ıvır zıvırla kaplı küçük

yemek masasında gezindi.

Damarlarımda kaynayan öfke fokurdamaya başladı.

Merdivenlere baktım -tırabzanı ezilmiş, sert ahşap basamaklara- ve Payton'ı düşündüm. Tatlı kızımın bu evde büyümesini düşündüm. Bu evde dehşete düşürülmesini.

Tıbbi kayıtları gözümün önüne geldi. Kolunun on dört yaşındayken çekilen röntgeni. Ailesinin merdivenlerden düştüğünü iddia eden ifadesi.

Düşmüş. Hiç zannetmiyordum.

Gözlerimi kapatarak karanlığa alıştım ve gerçek benliğimin beni ele geçirmesine izin verdim.

Gözlerimi tekrar açtığımda hissettiğim tek şey hiddetti.

Arthur'un uzattığı ayaklarına değerek koltuğun etrafından dolanıp önüne geçerken adımlarım ölçülüydü.

Koltuğun yanına ilerleyerek dağınık sakalına yapışmış kıvrıntıları görecektik kadar yakınında durdum. Benim kadar iri olmasa da ufak tefek bir adam değildi. Yaş ve içki yüzünden biraz yumuşamıştı ama on yıl önce... On yıl önce heybetli bir cüssesi olmalıydı. Genç bir kızın boy ölçüşemeyeceği biri.

Eğilip yüzüne birkaç santim kalana kadar yaklaştım ve bağırarak adını söyledim. "Arthur!"

Gözleri fal taşı gibi açıldığında yumruğumu göğsünün ortasına, koltuğu arkaya devirecek kadar sert bir şekilde indirdim.

Koltuğun arkası yerle buluşunca Arthur bir homurtu çıkardı, başı koltuğun baş dayanağına çarptı. Göğüs kafesine aldığı darbe ciğerlerini ele geçirmişti. Kaçmaya çalışması gerekirken nefesini toparlamaya uğraşıyordu.

Yeterince korkmuyordu.

Henüz.

Şu anki yere yayılmış pozisyonundan kalkmadan önce ilerleyerek ayaklarımı iki yanına koydum, sonra çömeldim. Dizlerimle omuzlarını altındaki koltuğa bastırarak karnının üzerine

ağır ağır oturdum.

“Ne...” Sonunda zorla bir kelime edebildi.

Ben de ona tokat attım. Sertçe.

King burnundan homurdandı.

Arthur yanağındaki acı yüzünden gözlerini kırptıktan sonra mücadele etmeye başladı.

Ellerini kolayca uzaklaştırdım. Dizlerinden biri omurgama vurduğunda dirseğimi kalçasına geçirerek haykırmasına neden oldum. Bana bir kere daha vurmaya çalışmadan King, Arthur’un ayak bileklerini kavrayıp benden uzaklaştırdı ve onu koltukta normal bir şekilde oturuyormuş gibi görünmeye zorladı. Sadece koltuk sırtüstü yatıyordu, ben de koltuktaki adamın üzerinde oturuyordum.

“Tamam! Tamam!” Arthur olmadığımız bir şey için burada olduğumuzu farz ederek çılgınca yalvarmaya başladı. “Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var!”

Teslim olmak için titreyerek ellerini kaldırması beni neredeyse gülümsetecekti.

Onun teslimiyetine ihtiyacım yoktu. İzin almadan ele geçirmek için buradaydım.

Ağırlığının çoğunu dizlerime verdiğimde omuzlarının altında ezildiğini hissettim.

“S-söyle ona! Parayı yakında vereceğim!”

Kıpırdanan ellerinden birindeki altın parıltısı dikkatimi dağıtınca Arthur’un sözlerini duymazdan geldim.

Bir serçeparmak yüzüğü. *Tipik.*

Lambanın ışığı yeniden yüzükten yansıyınca aklıma bir anı geldi.

Payton kanepede. Uykusunda ağlıyor. Boynunu tırmalıyor. Görünmez bir canavarla savaşıyor.

Bana bir isim veriyor.

“Bunu hep takar mısın?” Ses tonum, Arthur’un debelenme-

yi bırakmasını sağladı.

“Ne?” Lekeli ve yırtık tişörtüne bakmaya çalıştı.

“Yüzüğü.” Elini işaret ettim. “Bunu hep takar mısın?”

Elini gevşek bir yumruk haline getirip ikimizin de üstünü görmemizi sağlarken başını onaylar anlamda salladı. Beklediğim gibi süslü bir sınıf yüzüğüydü. Büyük, sahte olduğu belli olan kırmızı bir taşın etrafını çevreleyen işlemelerle kaplı geniş bir altın halka.

“Anlıyorum.”

O siktiğimin yüzüğüne bakarken Arthur’un şaşkınlığını hissedebiliyordum. O eli itmeye çalışan genç Payton’ın yüzünü kaplayan sıkıntıyı hayal edebiliyordum. *O yüzük* etine bastırırken gözünden süzülen yaşları hayal edebiliyordum.

İçimde yaşayan kötülük omurgamdan yukarı tırmanırken zihnimde gül kokusu aldım.

Başka bir şey söylemeden sol elimi uzatıp bileğini kavradım.

Ağırlığım tamamen onun üzerinde olana kadar daha da öne kaydığında eli aramızda sıkışıp kaldı.

Arthur artık mücadele ediyordu. Gözleri kocaman açılmış, hayvani içgüdüleri devreye girmişti.

Payton da aynı şekilde görünmüş olmalı.

Sağ elimle serçeparmağını tuttum. Yüzüğün tenime değdiği yer sıcaktı.

Arthur şimdi gerçekten dövüşmeye başlamıştı. Onun bacaklarına daha fazla ağırlık veren King’in arkamda homurdandığını duydum.

Arthur boştaki eliyle bana vurmaya çalışınca duruşumu genişlettim ve sol dizim sağ pazısına sertçe çarptı.

“Al şunu!” Arthur’un bağıırışı zor anlaşılıyordu. “Yüzüğü al!”

Dudaklarım bir sırtışla kıvrıldı. “Tamam.”

Ama yüzüğü çıkarmak yerine serçeparmağını sertçe tutup elimden geldiğince sıktım.

Ellerimi birbirinden ayırdığımda, odayı bir çatırtı sesi doldurdu.

Ve Arthur çığlık atmaya başladı.

Parmak birkaç yerden kırılmıştı ama hâlâ yerinde duruyordu.
Ha.

Parmağı bir kez daha sertçe çektim. Bu sefer kemik deriden fırladı ve tutuşum kanla kayganlaştı.

Bu düşündüğümde daha zor.

Arthur'dan uluma sesi çıkınca yüzüne bir yumruk atacak süre kadar parmağını bıraktım.

Erkek gibi karşılayacak kadar bile cesareti yoktu.

Daha iyi tutmam gerekiyor.

Tişörtünün yakasında bir delik fark ederek elini tamamen bıraktım ve kumaştan bir parça kopardım. Arthur'un kendi tişörtünün parçasını kullanarak -pek hoşuna gitmese de- serçeparmağını kaba pamuk kumaşa sardım ve ihtiyacım olan sürtünmeyi sağladım.

Arthur'un acı dolu çığlıkları dinmiyordu.

Nefes vererek öfkemi tutuşuma yönlendirdim ve son bir çekişle Arthur'un parmağını kopardım.

Sonunda.

Kumaş parçasını bir ucundan tutarak çözülmesine izin verdim. Serbest kalan parmak Arthur'un göğsüne düştü.

“İğrenç,” diye mırıldandı King.

Arthur'un elini bırakıp dizlerimi göğsüne götürdüğüm anda hemen dört parmaklı elini beş parmaklı olanla kavradı.

Hıçkırıkları, sözlerini anlamsızlaştırıyordu. Ama onu anlayabilseydim de bir önemi olmazdı. Kaderi, Payton'ın balkon kapısından girdiğim gece belirlenmişti.

Parmağı alıp yüzüğü kanlı ucundan kaydırarak çıkardım.

“Bu artık benim.” Yüzüğü tişörtüne silip temizledikten sonra cebime koydum.

Arthur nihayet kelime oluşturabilecek kadar nefesini topladı. “Kimsin sen?”

“Ah, sonunda doğru soru.” Eğilerek onun alanını işgal ettim. “Ben Payton’ın gazabıyım. Ve sen de ölmek üzeresin.”

Bir karşılık vermek için ağzını açınca kanlı kumaş parçasını azıdişlerinin arasına sıkıştırıp ağzını açık tuttum, sonra da yeni kopmuş uzvunu ağzına soktum.

King arkamdan öğürme sesi çıkardı ama parmak Arthur’un boğazına takılana kadar ittirmeyi bırakmadım.

Kumaşı çekip çıkararak elimle ağzını kapattım. Diğer elimle de burnunu sıktım.

Arthur gözleri pörtleyerek bana bakıyordu.

Çılgınca.

Yalvararak.

Dehşet içinde.

Elleri etkisiz bir şekilde gömleğimi tırmalıyordu, gözleri geriye yuvarlanmanın eşiğindeyken ellerimi çekerek ona kısa bir umut ışığı verdikten sonra yumruğumu boğazının ön kısmına geçirdim ve soluk borusunu ezdim.

Gözlerini kırıştırtarak sessizce bana baktı. Zihni çoktan öldüğünü anlamamış gibiydi.

Düzenleme

Ny.ozlem

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NERO

King'in kalkmak için tutunduğu koltuk hafifçe sallandı. "Dostum, birini yerde tutmak için rahatsız edici bir yoldu. Sanırım bir kasımı incittim."

Onu duymazdan geldim.

Bazı cinayetler sonrasında sinirli olmama yol açardı. Ya da huzursuz. Ama bu öyle değildi. Şu anda... şu anda kendimi tatmin olmuş hissediyordum.

Ta ki pantolonumun içine sızan sıcaklığı fark edip ayağa fırlayana kadar.

"Ne oluyor lan?!" Dönüp zemindeki ölü adama ve işediği yerdeki büyük ıslak noktaya baktım. Nasıl bunun üzerinde oturduğuma hayret ettim.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Bir ayağımı savurup Arthur'un vücudunun yan tarafına tekme attım.

"Ne?" King durup boynunu uzatmaya çalıştı.

“Bu orospu çocuğu üzerime işedi!”

King bir kahkaha patlattı.

“Seni sikik aptal!” Kemerimi çözmeden önce Arthur’u tekrar tekmeledim.

King kahkahalarının arasında, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Git de ihtiyacımız olan şeyleri bul,” diye çıkışarak mutfağın karşısında gördüğüm küçük banyoya girdim.

Tüm bu süre boyunca küfrederek pantolonumu ve *boxer*’ımı çıkardım. İkisi de o pisliğin sidiğiyle sıırıslam olmuştu.

Lavabonun kenarındaki havlu siktiğimin zemini kadar kirli görünüyordu. Ama lavabonun altında bir rulo kâğıt havlu bulup avuç dolusu kopardım, kıcıımı ovalamadan önce biraz su ve sabunla köpürttüm.

Bütün vücudumu ovalayarak temizlemek istiyordum ama pantolonumu çıkarıp çoraplarımla kalmak zaten yeterince kötüydü. Bana verilebilecek hiçbir para bu evde duş almam için yeterli olmazdı.

Payton almak zorundaydı.

Payton bu cehennem çukurunda yaşamak zorundaydı.

Suyu açık bırakarak cebimden yüzüğü çıkardım ve ovalayarak temizledim.

Bunu almayı planlamamıştım. Varlığından haberim bile yoktu. Ama şimdi bakınca bunu Payton’a vermenin bir yolunu bulacağımı biliyordum. Ona hak ettiği kapanışı sağlayacağımı umuyordum.

Oturma odasına döndüğümde alkol ve kimyasal kokusu burnun deliklerimi doldurdu.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı Arthur’un üzerine bıraktıktan sonra yarısı dolu bir viski şişesini alıp üzerlerine boşalttım.

“İıı, bir şey unutmadın mı?” King kaşlarını kaldırdı; sanki aletim ortadayken sadece çorap ve ayakkabılarla dikildiğimi bilmiyormuşum gibi.

“Evet, pantolonunu bana ver.”

Yüzündeki tüm neşe izi silindi. “Şaka yapıyorsun.”

“Bu yavşağın temiz kıyafetleri olsaydı bile bana uymazdı.”
Bedeninin alt kısmını işaret ettim. “O yüzden bana pantolonunu ver. Tabii önümüzdeki birkaç saat boyunca Minneapolis’e dönene kadar takımlarıma bakmayı tercih ediyorsan başka.”

King’in yumruklarını sıkarak Arthur’un cesedine doğru ilerleyişini ve birkaç tekme de onun savurmasını izledim. “Seni aptal piç.”

King fermuarını açtıktan sonra öne doğru adım atıp cesede bir tekme daha attı. “Siktir git, adamım.”

Homurdanan King bir omzunu duvara dayadı ve ayakkabılarını çıkarıp pantolonun paçalarını çekerek çıkardıktan sonra çoraplarını yere hiç değdirmeden ayaklarını tekrar ayakkabılarının içine soktu.

İşi bitince pantolonunu bana attı, ben de kırmızı ipek *boxer*’ı hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdim. Çünkü her ne kadar gülmeyi çok istesem de King’in pantolonunu geri alacak kadar sinirlenmesi ve uçağı taşaklarım pilot koltuğuna yapışmış halde eve uçurmama sebep olması ihtimali çok yüksekti.

Kemerimi yeni pantolonuma geçirirken, “Kibriti ben yakaçağım,” dedi King ters bir şekilde.

“Bana uyar.”

King’in koltukla ön kapı arasına bıraktığı viski ve çöp postaların üzerinden geçtik. Kâğıtlar çok işe yaramazdı ama yaka-
cak ne kadar çok şey olursa o kadar iyiydi.

Cinayet gibi görünecekti. Arthur düzgün bir şekilde cesetten kurtulma çabasına değmezdi. Ama yangın geride bırakmış olabileceğimiz DNA izlerini ortadan kaldıracaktı. Bu olay yerinde ya da adamın üzerinde benimle ilgili hiçbir şey yoktu.

Tabii ki Payton hariç.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

PAYTON

Çalan alarmım yavaşça bilincime sızdığında gözlerimi araladım.

İnleyerek uzanmaya çalıştım ama yatağın yanlış tarafındaydım.

Gözlerim ardına kadar açıldı.

O buradaydı. Yatağımda. Ve biz...

Alarmın sesi yükselince kendimi ona doğru yuvarlanmaya zorladım. Hareket ettikçe her bir kasım itiraz çılgınlıkları atıyordu. Ağzımdan da olabilecek en acınası inilti kaçtı.

Sonunda iğrenç gürültüyü susturup sırtüstü dümdüz yatarak vücudumu inceledim.

Dün -Nero'dan önce- uzun zamandır geçirdiğim en kötü gün olmasına rağmen sanki hiç uyumadığım kadar derin uyuşmuşum gibi hissediyordum.

Bunun bir nedeni yorgunluk olabilirdi ama itiraf etmek is-

tediğimden çok daha fazla kez ağlayarak uykuya dalmıştım ve hiçbir zaman böyle hissederek uyanmamıştım.

Çaba sarf ederek el ve ayak parmaklarımı kıpırdattım.

Uzuvlarım ağırlaşmış, kaslarım bitkin düşmüştü. Sonra da hiç istemeden, bir anda kendimi kollarım ve bacaklarımla Nero'nun sert bedenine sarılmış olarak hayal ettim.

Nero.

Adını ses çıkarmadan söyledim. Tekrar yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyordum; henüz olmazdı.

Bir dizimi büküp ayağımı yatağa koyduğumda, bu hareket karın kaslarımın gerilmesine neden oldu. Görünüşe göre biraz mekik çekmeyi denemeliydim çünkü bacaklarımı onun kalçalarının etrafında tutmak, alışkın olduğumdan daha fazla karın egzersizi demekti.

Ya da düzenli olarak seks yapmaya başlayabilirim. Bu gerçekten yapabileceğim bir egzersiz.

Tabii bunun için Nero'yu tekrar görmem gerekirdi. Ama her ne kadar çok istesem de bunun olacağından emin değildim. Tam olarak numaramı istemiş falan değildi.

Sarılmayı seviyor.

Ama saat daha sabahın beşiydi ve o burada değildi.

Başımı yataktan kaldırdım ve odanın karanlık köşelerine bakınarak gittiğini doğruladım. Küçük bir ürperti tenimde gezinmeye başladı.

Dün gece uyandığımda burada olmalıydı.

Yarı uyur yarı uyanık haldeydim ama açık banyo kapısının önünden geçse onu fark ederdim. Ve kesinlikle balkon kapısını kapatmak için oturma odasına gittiğimde küçük koridorunda yanımdan geçmemişti.

Yutkunurken boğazım zorlandı.

İçimdeki bu korkuyu *şu anda* hissetmem oldukça saçmaydı. Bunun yerine kalkmayı seçtim. Küçük dolabıma gidip kapağı-

nı açtım ve gölgelerde gizlenen bir adam olmadığından emin oldum. Sonra da kendime iş için daha kolay giyinebilmek için kapağı açık bıraktığımı söyledim. Tekrar kontrol etmek zorunda hissedeceğimden emin olduğumdan falan değildi.

Bacaklarımın arasındaki sızı attığım her adımda şiddetleniyordu. Aşına olmadığım bir nemlilik hissedince dün gece beni temizlemesine izin verdiğimi ama banyoyu kullanmak için hiç kalkmadığımı hatırladım.

Yaptığım şey aptalcaydı. Tehlikeli. Pervasızca. Yine de bu gülümsememi engellemedi.

Bakire değilim.

Banyoya giderken irkildiğimde gülümsemem yüz buruşturmaya dönüştü. İlk seferden sonra bu normal seviyede bir acı mıydı yoksa Nero'nun beni... sikerken kullandığı güçle mi ilgiliydi bilmiyordum.

Midem sıkıştı.

Umarım bunu tekrar yapabiliriz.

Çıplak ve darmadağınık vaziyetimi görerek şu anki iyi ruh halimi bozmak istemediğim için makyaj aynasını görmezden gelip doğruca duşa girdim ve suyu ılıştırdım.

Ama klozete oturmadan önce arkama dönüp gözlerimi kaçırarak aynayı çektim ve arkasına gizlenmiş küçük ecza dolabını açtım.

Küçük kutuyu kaptığım gibi yerel kliniğin indirimli doğum kontrolü politikası sayesinde aldığım paketten küçük bir hap çıkardım.

Gerçekten ama *gerçekten* bulaşıcı bir hastalık taşımadığımı umut ediyordum çünkü dün gece korunmak aklımın ucundan bile geçmemişti. Gerçi prezervatifim de yoktu. Neden oldu ki? Doğum kontrol hapım olduğu için şanslıydım. Ama regllem korkunçtu ve bir yerlerde doğum kontrol hapının iyi gelebileceğini okumuştum. Gelmişti de.

Geçmişteki kararına sessizce teşekkür ederek lavabonun yanında tuttuğum küçük bardağı kullanıp günlük hapımı aldım. Antibiyotik için para ödemek yeterince zordu, haliyle kürtaj için para ödemek kesinlikle bütçemi aşardı. Ama kürtaj yaptırmam kesinlikle gerekirdi çünkü bir köpeğe param yetmiyorsa bir çocuğa da katiyen yetmez demektir.

Hap kutusunu kapatıp rafa koyduktan sonra duşa girdim.

Ağrıyan kaslarım yüzünden rutinim normalden uzun sürdü, bu yüzden koridoru geçip yatak odama döndüğümde geç kalıyordum.

Uyandığımda dikkatim çok dağınık olduğu için önce kahve mi yapmak aklıma bile gelmemişti.

İşe gittiğimde hindistancevizli ve ballı latte ile kutlama yapacağım.

Bekâretimi kaybetmeyi kutlamak istediğim için kendimi tam bir ezik gibi hissederek homurdandım. Ama onu o kadar uzun zamandır koruyordum ki, artık onunla işimin bitmiş olması gerçekten rahatlatıcıydı. Üstelik bunu kendi şartlarımla, beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde etkileyen bir adamla yapmıştım.

Aklımda Nero'yla ilgili düşüncelerle iç çamaşırı çekmece mi açtığımda donakaldım. Küçük külot yığınının üzerinde gıcır gıcır yüz dolarlık bir banknot duruyordu.

OTUZUNCU BÖLÜM

NERO

“Dün sabahki randevumuzu kaçırmısaydın” -Abdul masasının üzerindeki kâğıt yığınlarından birini düzeltti- “bunların hepsini bugün yapmamıza gerek kalmazdı.”

Burun kemiğimi sıkarak, “Meşguldüm,” diye homurdandım.

Emlakçım iç geçirdi. “Tamam, tamam, uzatmayacağım.”

“Minnettarım,” dedim düz bir sesle.

“İyi haber şu ki bu öğleden sonrası için gösterimleri yeniden planladım. İlgilendiğini söylediğin üç mülkün yanı sıra ihtiyaçlarına uygun olduğunu düşündüğüm iki mülk daha var. Hepsi de talep ettiğin bölgelerde.”

“Güzel.” Abdul’ün masasının karşısındaki son derece rahatsız sandalyeyi geriye iterek kalktım.

Şehrin en iyisi olabilirdi ama sabrım bugün her zamankinden daha zayıftı. Ona bu sabah neden geç kaldığımı, bir adamı

kendi parmağıyla boğarak öldürmenin bu haftaki programımı değiştirdiğini söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Ben kapıdan çıkarken, “Birkaç saat sonra görüşürüz,” diye seslendi arkamdan.

Ama artık onu dinlemiyordum çünkü şimdi biraz boş vaktim vardı ve tatlı kızımı görmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Sinyal vererek Payton’ın çalıştığı sokağa döndüm ve kendime içeri girmeyeceğimi hatırlattım.

Sabahın ilerlemiş saatleriydi ve erken vakitte olan yoğunluk bitmiş olmalıydı ancak dükkânda neredeyse her zaman birkaç müşteri varmış gibi görünüyordu.

Twin’s Kafe’ye yaklaştığımda ayağım frene bastı ama öğleden sonra güneşi büyük pencerelerin camlarında yanlış bir açıyla parlayarak içeri görmemi engelliyordu.

Direksiyonu daha sıkı kavradım.

Gitmeliydim. Ona hiçbir söz vermemiştim. Arayacağımı söylememiştim.

Ayrıca bu gece onunkinin karşısındaki boş daireye tekrar gidip onu o şekilde görebilirdim.

İçeri girmeme gerek yoktu.

Tam önümdeki park yerinden bir araba çıktığında ayağım frennden kalktı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Ne zaman sokağa baksam Nero'yu gördüğümü sanıyordum. Takım elbiseli her adamı o sanıyordum. Kapı aralığını dolduran her adamı. Orada kimse yokken bile gölgelerin hareket ettiğini gördüğüme ve bunun o olduğuna yemin edebilirdim.

Ama hiçbir zaman o olmuyordu.

Nefesimi verirken yanaklarımı şişirdim.

Bütün müşteriler yerleşmişti. Birazdan birilerinin bir şeye ihtiyacı olacağına emindim ama arkada duran kahvemden hızlıca bir yudum almak için çok az vaktim olsa gerekti.

Ön kapının açıldığını duyduğumda fincan dudaklarıma henüz değmişti.

“Tabii ya,” diyerek homurdandıktan sonra fincanı yerine bıraktım. Patronların, müşterilerin bizi bir şeyler yiyip içerken görmesini istememelerini anlıyordum ama bu *latte*'yi bitirmem bir mucize olacaktı.

Ellerimi silkeleyip aceleyle tezgâhın arkasındaki yerime döndüm.

Kasaya giden yolu yarılamıştım ki bakışlarım girişten içeri adım atan adama takıldı. Onu görmek tüm nefesimi kesti.

O kadar yakışıklıydı ki.

Lanet olsun, *çok* yakışıklıydı.

Koyu renk sakalı düzgünce kısaltılmış, saçı mükemmel bir şekilde ciddi yüzünden geriye doğru taranmıştı. Omuzları dikti, mükemmel dikilmiş başka bir takım elbisenin altındaki göğsü genişti.

Gözleri benimkilere kilitlendiğinde birkaç adım ileride olmasına rağmen bana bakan yeşilin tam tonunu biliyordum. Çünkü bunlar rüyalarımda gördüğüm gözlerdi.

Ama bu bir rüya değildi. Gerçek hayattı. Ve onu ilk kez gün ışığında görüyordum.

Onu.

Nero'yu.

Vücudunun benimkinin üzerinde olduğu anılar gözlerimin önünde titreşirken ağzım utangaç bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Nero!” Kafenin içinden gelen yeni bir ses beni irkiltti.

Ama bakışlarım kırk sekiz saatten daha kısa süre önce içimde olan adamdan ayrılmadı. Ve izlediğim, baktığım için yüz hatlarındaki değişime tanık oldum. Hiç tanımadığım birine dönüşmesine tanık oldum. İçinde bir şeyler kapanarak yaydığı enerjiyi azalttı ve genellikle gözlerinde gördüğüm vahşiliği maskeledi.

Benim aksime Nero sesi duymazdan gelmedi. Bunun yerine beni görmezden geldi. Tanıdığını hiçbir şekilde belli etmeyerek bana sırtını döndü.

Göğsüme bir acı saplandı ve iyice derinlere gömüldü.

Sen bir hiçsin.

Kök salmaya çalışır çalışmaz bu sesi uzaklaştırdım.

Nero'nun ona seslenen kişiye selam vermemesi kabalık olurdu. Gidip arkadaşıyla konuşabilir, sonra da gelip benimle sohbet edebilirdi.

Benimle konuşabilir.

İşyerimde.

Onun *burada* olmasının ne kadar büyük bir şey olduğu sonunda kafama dank etti. Nero burada, Twin's Kafe'deydi.

Beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Yani belki de bu bir tesadüftü. Belki de buralarda çalışıyordu? Ya da buradan geçiyordu ve bir kahve içmek istemişti.

Mümkün görünmese de imkânsız değildi.

Ama bana doğru yürüme şekli... Bana bakma şekli... Kasıtlı olduğunu hissetmiştim.

"Nero, oğlum!" Ses tekrar gelince başımı çevirdim ve mavi takım elbiseli, kilolu, yaşlı bir adamın karşısında duran Nero'yu takip ettim.

Nereden tanıyor...

Nero, Minneapolis Belediye Başkam'nın uzattığı eli tutarak, "Sayın Başkan," diye selamladı.

"Benim cennetten küçük parçamda ne kadar beklenmedik bir ziyaretçi." Belediye başkanı kollarını iki yana açtı. "Daha önce buradan bir şeyler yedin mi?"

Nero yanımdaki cam vitrinlere göz attı. "Yemedim."

"Tabii yememişsindir. Twin's'in açılma saati, senin yatma saatindir sanırım." Adam güldü. "Senin gecen başlamadan çok önce de kapanıyor."

"Gerçekten de öyle." Nero'nun ses tonu düzdü.

Bu ne anlama geliyor?

Nero bir çeşit gece vardiyasında mı çalışıyor? Takım elbisesiyle?

Belediye başkanı masasındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Gel, gel. Gidip yemeğini sipariş et, sonra da benimle otur. Israr ediyorum.”

Kulak misafiri olurken yakalanmak istemediğim için gözlerimi hemen kaçırdım. Gerçi belediye başkanının ne kadar yüksek sesle konuştuğu ve yemek salonunun oldukça küçük olduğu göz önüne alınınca bu çok da özel bir konuşma sayılmazdı.

“Tamam.” Nero’nun sesini ayak sesleri takip ederken bir peçete yığınının düzelterek ellerimi meşgul ettim.

Artık yaklaştığını duymamış gibi yapamayacağımı fark edince başımı kaldırıp baktım.

Ağzım birden o kadar kurudu ki konuşabilmek için önce dudaklarımı ıslatmam gerekti.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Birbirimizi tanımıyor-muş gibi davranıyordu.

Birbirimizi tanıyor muyuz ki?

“Hindili pastırmalı *panini* alacağım.” Bunu söylerken gözleri benimkilerden ayrılmadı ama hepsi buydu. Merhaba yoktu. Beni tanıyormuş ya da yemek siparişini alan bir kızıdan başka bir şeymişim gibi davranmak yoktu.

Boğazımda bir yumru oluşurken çektiğim acı yüzümden belli olmasın diye çok uğraşıyordum.

Bakışlarımı indirip tüm dikkatimi önümdeki küçük ekrana siparişimi girmeye odakladım.

Başka bir şey istemeyince kendimi konuşmaya zorladım. “İçecek bir şey ister misiniz?”

Cevap vermeden önce sadece bir an geçti. “Hindistancevizli ve ballı *latte*.”

En sevdiğim içeceği söylediğini duymak beni neredeyse şoka uğratiyordu ama kendimi gözlerimi aşağıda tutmaya zorladım.

Gerçekten sevdiği şey bu olamazdı. Bunu sipariş etmesi, benimle kafa bulmanın başka bir yolu olmalıydı.

Ama... bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Belki de gerçekten aklımı kaçırıyorumdur. Belki de birlikte geçirdiğimiz gece hiç yaşanmamıştır ve ben hepsini hayal etmişimdir.

Dehşet, göğsümün içinde biriken incinmiş duygularla birleşti.

Aman Tanrım... Ya bunların hiçbirisi olmadıysa?

Bir adam balkon kapımdan içeri giriyor, kanepemde oturuyor ve patlamış mısırımı yiyor... Çılgınlık.

Aynı adamın mucizevi bir şekilde tekrar evime girmesi... bekâretimi alması için balkon kapımı açık bırakmak... Bu düpedüz delilikti.

Uzun bir parmak tezgâha dokunarak gözlerimi kırıştırmama neden oldu.

Elim yukarı kalktı. “Sen gerçek misin?” diye sordum fısıldayarak. İsteyerek olmasa da kendimi durduramamıştım.

Ama bana cevap vermedi, ben de gerçekten orada olup olmadığını görmek için tezgâhın diğer tarafına uzanmaya cesaret edemedim.

Titreyen parmaklarla içecek siparişini girdim. Karşımda gerçekten bir adam olduğunu umarak. Her şeyi uydurmadığımı.

Küçük ekran toplam tutarı gösterdiğinde yüksek sesle söylemek yerine onun da görebilmesi için ekranı çevirdim.

Tezgâhın üzerine bir yirmilik bırakınca, para üstünü hızlıca ayarlayıp banknot ve bozuklukları tezgâhın üzerinde ona doğru kaydardım.

Parayı alıp cüzdanına koyan elini izledim. Ama siyah deri cüzdanı kapatmadan yüz dolarlık bir banknot çıkarıp aramıza koydu.

“Gerçeğim, tatlı kız.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

NERO

Payton nihayet başını kaldırıp bana baktığında, yüzündeki kederli ifade göğüs kafesime inen bir yumruk gibiydi.

Bunu anlayabiliyordum. İki gece önce onun masumiyetini almıştım ve bugün onu daha önce hiç görmemiş gibi davranıyordum.

Çenesini tutup bunu onun için yaptığımı söylemek istiyordum. Onu güvende tutmak için. Kimsenin bilmesini istemediğim şey benim...

Dışlerimi sıktım.

Benim ne? Ona *değer verdiğim* mi?

Onu tanı mıyordum bile.

Payton'a ve gözlerindeki incinmişliğe arkamı dönerek Belediye Başkanı Devon'ın karşısındaki sandalyeye otururken içimi çektim.

Neyse ki adam neden bu kafeye geldiğimi sorgulamadı, sa-

dece yatırım yaptığı yeni bir otel hakkında bilgi vermeye başladı. Oteli zekice bir araştırma sonucu bulmuş gibi davranıyordu ama bunu King'ten duyduğunu biliyordum çünkü ben de duymuştum. Ama Başkan Devon'ın, İttifak'ın ana şirketin sahibi olduğunun farkında olmadığı açıktı. Para aklama paravanıma yaptığı yatırım için ona teşekkür etme fikri cezbediciydi ama bu her ne kadar fazlasıyla tatmin edici olsa da hiçbir şey söylemem gerektiğini biliyordum çünkü Başkan tanıdığım en sikik dedikoducuydu.

Ayrıca dikkatsizdi.

Bir çeşit ortaklığımız olduğunu sanıyordu. Ama bunun nedeni onun sikik bir aptal olmasıydı. O aslında cebimdeydi; *bana* borçluydu.

Herif gevezeliğe devam ettikçe başımı salladım. Anlattıkları iyi bilgilerdi ama dürüst olmak gerekirse takıldığı fahişelerden, yaptığı anlaşmalar hakkında adamın kendisinden öğrendiğimden çok daha fazla şey öğrenmiştim. Bu da aynı eskort servisini kullanmanın hem avantajı hem de dezavantajıydı.

Tabii yakın zamanda tekrar bir fahişeye ihtiyaç duymayacaktım.

Dikkatim, hâlâ tezgâhın arkasında içeceğimi hazırlamakla meşgul olan Payton'a kaydı.

Onun içine giren tek erkek sensin.

Şehvet, omurgamdan aşağıya süzüldü.

Ve bunu yapan tek erkek de ben olacağım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Nero'nun içeceğinin kapağını kapatırken hangisinin daha kötü olacağına karar vermeye çalışıyordum: Yemek salonunun öbür ucundan ona seslenmek zorunda kalmak mı yoksa sessizce dikkatini çekmeye çalışıp yüzüne bakmak zorunda olmak mı?

Gerçekten bu kazanma ihtimalim olmayan bir durumdu.

Başımı kaldırıp Nero'nun bana baktığını gördüğümde karar benim için verilmiş oldu.

Hay lanet...

Bakışlarını, omuzlarımdaki bir ağırlık gibi hissediyordum. Yoğun ve rahatsız ediciydiler. Bu onun yakışıklılığından nefret etmeme neden oldu. Her şeyi çok daha kötü yapıyordu.

Bense varla yok arası bir makyaj; düz, gri bir tişört; çok da sevimli olmayan dağınık bir topuz ve bir önlükle buradaydım. En iyi halimde olduğum söylenemezdi.

Nero masasındaki adama bir şeyler söylüyordu. Belediye başkanına. Çünkü Nero her ne iş yapıyorsa belediye başkanını tanıyordu. Başkan da onu ismiyle seslenecek ve geç saatlerde dışarıda olmasıyla ilgili yorum yapacak kadar iyi tanıyordu.

Nasıl tanıştığımızı düşünürsek, ondan gerçekten şüphe etmiyordum.

Düşüncelerim dikkatimi dağıttığından Nero tezgâhta karşımda durduğunda hâlâ bardağı tutuyordum. Şu anda bardağı ona uzatmak yerine tezgâha bırakmak muhtemelen tuhaf kaçacaktı. Bu yüzden isteksizce *latte*'yi uzattım. Bir elimi bardağın altında, diğer elimi ise üst kısmına yakın bir yerde tutarak ellerimiz birbirine değmeden bardağı benden alması için ona geniş bir alan bıraktım.

İçeceği benden almak için iki elini birden kullandı. Bunu yaparken parmak uçları ellerimin arkasına sürtündü.

Dişlerimi altdudağıma geçirerek boğazımdan çıkmak isteyen acması sese engel olmaya çalıştım. Serbest bırakmayı reddediyordum.

Dokunuşunu tekrar hissetmeyi istiyordum, hem de çok. Ve onun açıkça vermek istemediği bir şeyi arzuladığım için kendimi çok zayıf hissediyordum.

“Payton.” Sesi alçaktı, kimse bana adımla seslendiğini duymasın diye kısıktı. “Ben...”

Söylemek üzere olduğu şey ön kapının açılmasıyla kesildi. Nero ağzını kapattı ve bir adım geri çekilerek benden uzaklaştı. Tekrar.

Yutkundum. “Yemeğiniz bir dakika içinde hazır olacak.”

Başını onaylar anlamda sallayarak masasına döndü.

Jean sandviçi için onun adını söylediğinde, almak için ayağa kalkışını görmemek için bakışlarımı uzak tuttum.

Ben sonraki müşteriye yardım ederken o üç beş adım ileride değilmiş gibi davranıyordum.

Kendime onu yakında unutacağımı söyledim.

Kendimi kahve istasyonunu silerek meşgul ederken önlüğümün cebindeki telefonum titredi.

Telefonumu çoğunlukla eğlence için kullanırdım. Bu kafede çalışmayan, beni arayacak ya da mesaj atacak kimsem yoktu.

Kaşlarımı çatarak telefonumu çıkardığımda bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gördüm.

Bilinmeyen Numara: Gözler yukarı, bebeğim.

Gözlerimi hızla yukarı çevirdim. Nero elinde telefonuyla masada oturuyordu. Belediye Başkanı da bir telefon konuşmasıyla meşguldü.

Telefonum elimde titredi.

Bilinmeyen Numara: Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmaya devam et.

Bilinmeyen Numara: Sonra açıklayacağım.

Bedenimi saran acı öfkeyle titreşmeye başlayınca cevabımı yazarken harflere iyice odaklanmak zorunda kaldım.

Ben: Birbirimizi tanımıyoruz.

Telefonumu cebime geri tıktırdım.

Aslında bu iyi bir şey. Üzgün olmaktansa kızgın olmayı tercih ederim.

Telefonum bir kez daha titredi. Tekrar çıkarmadan önce tam on saniye boyunca yok saymayı başardım.

Bilinmeyen Numara: Sikimi boydan boya kaplayan bekâret kanının nasıl bir tadı olduğunu biliyorum. Birbirimizi tanıyoruz.

Yanaklarıma ateş basarken telefonu cebime tıktırdım.

Bunu söylediğine inanamıyorum.

Ve bunu okuduğumda uyluklarımın kasıldığını itiraf etmeyi de reddediyordum.

İyi haber: Her şeyi kafamdan uydurmamıştım, Nero gerçek bir adamdı ve gerçekten seks yapmıştık.

Kötü haber: O tam bir pislikti.

Ön kapı tekrar açılarak dikkatimi dağıttı.

“Selam, Pay!” Carlton kasa ile kapı arasındaki kısa mesafeyi aşarken ince kollarından birini kaldırdı.

Kalbim hızlı bir şekilde art arda iki kez çarptı. Bu kötü hissettiriyordu.

“Merhaba, Carlton.” Gülümsemem sahte gelse de onu olabildiğince normal selamlamaya çalıştım.

Onun Nero’yla aynı odada olması beni neden bu kadar endişelendiriyordu bilmiyordum ama öyleydi. Bu tıpkı arkasındaki otların arasında sinsice dolaşan aslandan habersizce tarlada otlayan masum ceylanın olduğu doğa belgesellerinden birini izlemek gibiydi.

Carlton süper hızlı bir ceylan bile değildi gerçi, o sadece iyi biriydi. Nero gibi bir adamın çiğneyip tükürebileceği türden iyi biri.

Bekâretimi Carlton’a vermenin nasıl bir şey olacağına dair bir görüntü kendiliğinden zihnimde belirdi.

Çok tatlı olurdu. Ve yavaş. Muhtemelen çiçeklerle dolu bir gece, belki güzel bir akşam yemeği olurdu. Muhtemelen pis ve sert olmazdı.

Ben uyurken odamın karanlık köşesinde oturmazdı.

Beni Nero’nun yaptığı şekilde *tatmazdı*.

Çok farklı olurdu. Ama hiç de istediğim gibi olmazdı.

“Her şey yolunda mı?” diye soran Carlton, beni daldığım yerden çıkardı.

Başımı salladım. “Evet, sadece, ah, o günlerden biri işte.”

“Anladım. Ama...” Duraklayarak kaşlarını komplocu bir tavırla kaldırdı. “Gününi daha iyi hale getirebilecek bir şeyim var.”

“Öyle mi?” Carlton’a odaklanmaya çalışıyordum. Omzunun üzerinden arkasına bakmamak için kendimi zor tutuyordum ama gözlerim Nero’nun birinin benimle konuştuğunu fark edip etmediğini görmek için o tarafa kayıyordu.

Nero kesinlikle fark etmişti çünkü Carlton’ın ensesine dik dik bakıyordu.

“Evet!” diye cevap verdi Carlton. “Çünkü...” İki işaretparmağıyla tezgâhın üzerinde küçük davulu çalarmış gibi yaptı. “Bu gece bir grubun açılışını yapacağız! Gerçek bir grup gibi! Gerçek bir mekânda!”

Dudaklarım günün ilk gerçek gülümsemesiyle kıvrıldı. “Gerçekten mi? Bu çok havalı!”

“Değil mi?!” Carlton arka cebinden telefonunu çıkardı. “Bu yüzden numarana ihtiyacım var, sonra sana bir bilet gönderebilirim.”

“Bilet mi?”

“Sakin bana çoktan unuttuğunu söyleme.” Başını oyunbaz bir edayla iki yana salladı. “Gelip bizi izleyeceğini söylemiştin. Unuttun mu?”

“Ah. Doğru.” Nero’nun bana biraz önce verdiği yüz dolarlık banknotu düşündüm. Para görmekten çekineceğimi hiç düşünmezdim ama şu anda ben yokmuşum gibi davrandığı için parayı saklamak kirli hissettiriyordu. Hemen ardından bir konser biletine harcamanın ondan kurtulmanın kolay bir yolu olacağına karar vererek, “Biraz nakdim var,” dedim.

“Hah.” Carlton elini sinek kovalar gibi salladı. “Ödeme yapmana gerek yok. Bana birkaç bedava bilet verdiler. Ama biletin sende olması için sana mesaj atmalıyım.”

Dudağımı ısırđım.

Bir yanım teklifini kabul etmemem gerektiğini düşünüyordu. Ama ona geleceğimi gerçekten söylemiştim. Ayrıca daha önce hiç konsere gitmemiştim. Nero'yla çıktığımız falan da yoktu, birbirimizi tanımıyormuş gibi davranmakla meşguldük.

Boş versene.

Gözlerimi önümdeki adamda tutmaya zorlayarak numaramı söylediğimde Carlton telefonuna yazdı.

Son rakamı söylemeyi ancak bitirmiştim ki kendi telefonunun titrediğini hissettim.

Carlton hâlâ bir şeyler yazıyordu ama bileti bulmayı bekleyerek telefonumu çıkardım.

Bilinmeyen Numara: Cidden az önce o adama telefon numaranı mı verdin?

Yutkundum; ağzım aniden kurumuştı.

Bilet değilmiş.

Bilinmeyen Numara: Kim bu sikik?

Telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde tezgâha bırakırken tekrar titreştiğini hissettim.

Nero'ya bir açıklama borçlu değildim. Bu onu hiç ilgilendirmezdi.

“Tamam.” Carlton telefonunu tezgâhta duran benimkine doğru eğdi. “Sana gönderdiğim bağlantıya tıkladığında biletine ulaşacaksın. Sonra ana kapıda onu göster ve işte bu kadar!”

Telefonum tekrar titreşirken sert yüzeyde durduğu için sesi daha yüksek çıktı ama bakmadım. Bu kez bilet olduğuna emin dim.

“Kim...” diye başladım ama bir sandalyenin yerde sürtü-

nürken çıkardığı gıcırtı sorunun içine etti. “İıı, kimin açılışını yapıyorsunuz?”

Carlton diğer grupla ilgili detaylı bir özgeçmiş anlatmaya girişti ama gerçekten dinlemiyordum. Tüm enerjim Nero’nun yaklaşmasını *izlememeye* odaklanmış durumdaydı.

Nero, Carlton’a rahatsız edici derecede yakın durduğunda elinde telefonunu tutuyordu. Ama Carlton hikâyesine o kadar dalmıştı ki, birkaç santim arkasındaki mutsuz adamı fark etmedi bile. “...biz de bu sayede haberdar olduk,” diye devam etti.

Nero’nun parmakları telefonunun ekranında hızlıca hareket etti.

Telefonum titreşti.

“...bu yüzden Dan onlara *Insta*’dan mesaj gönderdi...”

Tekrar titreşti.

“...oldukça zor olmalı. Ama oraya gitmemiz gerek...”

Ve tekrar.

“Buna bakman gerekiyor mu?” Carlton telefonumu işaret etti.

Başımı iki yana salladım. “Önemli bir şey değil.”

Sonra Nero’ya bir bakış atarak telefonumu elime aldım ve ekrana bakmadan önlüğümün içine koydum. Boynundaki kas seğirdikten bir saniye sonra cebimin başka bir mesajla titrediğini hissettim.

Neyse ki Carlton sözümü dinleyerek Nero’nun yakın varlığından habersiz bir şekilde bana ses provalarını anlatmaya devam etti.

Nero numaramı nereden buldu?

Ne zaman aldı?

Neden daha önce bana hiç ulaşmadı?

Neden şu anda bana mesaj atıyor?

Cebim farklı bir titremeye çılmaya başlarken Nero’ya baktığımda telefonunu kulağına dayamış, gözlerini bana dikmiş olduğunu gördüm.

Bu adam cidden bir metre ilerimde dururken beni mi arıyordu?

Parmaklarımla cebimi yoklayıp yan tuşa basarak aramayı sesli mesaja yönlendirdim.

Küçük bir zafer dalgası hissetmişim. Ama çabucak söndü.

“Hey.” Carlton’ın hemen arkasından gelen Nero’nun sesi, daha ufak olan adamın irkilerek arkasına bakmasına neden oldu. Ama tek gördüğü takım elbiseli bir adamın yüksek sesle telefonda konuştuğuydu.

Bana sesli mesaj bırakıyor.

Nero’nun gözleri benim üzerimdeydi. “Bu gece işim erken bitecek. Evde görüşürüz.”

Başka bir şey eklemeyen Nero telefonu kapattıktan sonra tüm dikkatini Carlton’a yöneltti. “İşiniz bitti mi?”

Nefesimi tuttuğumu hissettim.

“Ah, evet. Üzgünüm, dostum.” Carlton geri çekilerek kolunu uzattı. “Sadece sohbet ediyorduk, sen siparişini verebilirsin.”

Nero gözlerini ondan ayırmadı. “Bekleyeceğim.”

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Bu siktiğimin serserisi şaka yapıyormuşum gibi bana göz kırptı ama yapmıyordum. Bu sürtük burada durmuş Payton’la konuşurken çekip gitmeyecektim.

“Peki tamam.” Ellerini kaldırıp benim kadınıma döndü.

Peki tamam.

Tanrım, suratına yumruk atmak istiyordum. Ya da silahımı çıkarıp kafasına geçirmek. O zaman Payton’la flört edemeyecek kadar ağlamakla meşgul olurdu.

“Her zamankinden mi istersin?” Payton’ın sesi tenimin üzerinden kayar gibi geçti.

Belki de bu herifi öldürmeliyim.

“Ne olduğunu biliyorsun, bebek.”

Ne yaptığının farkına bile varmadan belimdeki Ruger’a uzandım.

Duraksadım ama elimi indirmeden bu geri zekâlıyı güpegündüz öldürürsem başımın ne kadar belaya gireceğini düşündüm.

Bu Payton'ın hiç hoşuna gitmez.

Elim tekrar yanıma düştü. Bu pislik *her zamanki* içeceği için parasını öderken parmaklarımı kalçama vurdum.

“Kahveni getireyim.” Payton gözlerini bana dikerek kıpırdandı. “Tezgâhın diğer ucuna bırakırım.”

“Tamam.” Adam eski görünümlü bir cüzdanı cebine attı.

Payton gibi bir kızla konuşurken aklından ne halt geçiyordu ki? Payton onun için fazla iyiydi. Boyunu fazlasıyla aşardı.

Payton büyüleyiciydi. Kadınsıydı. Nazik ve tatlıydı. Ona benim verebileceğim gibi bir hayatı bu puşt asla sağlayamazdı. Hak ettiği türden bir hayatı.

Zırhlı arabalar ve mermilerle dolu bir hayat.

Kendi iç sesimden rahatsız olarak dişlerimi sıktım. Ama bu bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlattı.

Adamın içeceğini hazırlayan Payton'ın kışını izlerken normalden daha uzun sürdüğüne emindim. Ama bekleyeceğimi söylemişim, bu yüzden kollarımı kavuşturup kalçamı tezgâha yasladım.

Destansı bir şekilde sabrederek iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum, ta ki serseri herif Payton'dan içeceğini alırken, “Akşama görüşürüz,” diyene ve boğazımdan duyulabilir bir hırıltı çıkana kadar.

Hayır. Hayır, onu bu akşam görmeyeceksin.

Adamın gitmek için yanımdan geçmesi gerekiyordu, ben de başımı onun hareketine göre çevirip attığı her adımı takip ettim. Kafasını kaldırıp göz teması kurduktan sonra masaların arasından geçip gitti, böylece yanımdan geçmek zorunda kalmadı.

Amma ödlekmış.

“Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı, *efendim*?”

Payton'ın ters sesi doğrudan aletimde yankılandığında yavaşça dönüp ona baktım. "Ses tonuna dikkat et, bebeğim."

"Yoksa ne olur?" diye tısladıktan sonra dudaklarını sıkıca kapattı. Gözleri irileşti; bunu sorduğu için kendine şaşırdığı belliydi.

"Bu gece öğreneceksin, tatlı kız." Beni sadece o duyabiliyordu. Boğazının yutkunmaya çalışmasını aç bir hayranlıkla izledim. O da benim kadar etkilenmişti. "Şimdi bana şu vişneli turtayı ver."

"Ne?!"

Hamur işi vitrinine doğru başımı salladım. "Vişneli turta. Paket olsun."

Bakışlarımı takip etmek için başını çevirdi ve dudakları aralandı ama konuşmadan ağzını tekrar kapattı.

Bir kâğıt parçası kullanarak turtayı camın arkasından aldı ve küçük bir kesekâğıdına koyup uzatmadan önce tereddüt etti. "Sende ne zamandır numaram var?"

"Payton," dedim dişlerimi sıkarak. "Burada olmaz."

Güzel gözleri canlı ışıkların altında parlarken bir an için ona baktım. Ona gerçekten baktım.

Payton'ın alışılmadık bir güzelliği vardı. Gür kirpiklerinin altında kısmen saklı lacivert gözleri ve dağınık saçları güzelliğini vurguluyordu. Dolgun yanaklarında henüz takdir etmeye fırsat bulamadığım çilleri vardı. Onu altıma almak ve oluşturdukları deseni dilimle izlemek istiyordum. Bir de o dudaklar. Siktir... o dudaklar. *Yakında üzerimde olacaklar.*

Kıyafetleri vücut hatlarını göstermiyordu ama bol olsalar bile kıvrımlarını gizleyemiyordu. Arkasına döndüğünde muhteşem kıcı o lanet beyaz önlüğün kenarlarıyla öne çıkmıştı. Bu bende onu ipeklere büründürme isteği uyandırdı. Ya da ona sadece evin içinde giymesi için açık saçık bir elbise giydirme.

Dudaklarımın kenarı bir sırtımayla kıvrıldı.

Sadece benim için giyinip süslenebilir.

Yüz ifadem karşısında gözleri kısıılırken içinde turta olan paketi tezgâhın üzerine bıraktı.

“Borcum ne kadar?” Bana toplam hesabı söylemeyeceği belli olunca iç çekerek cüzdanımdan bir yirmilik çıkardım ve turtayı alıp banknotu tezgâha bıraktım. Sonra da ona, “Bu gece,” dedim.

Arkamı dönüp de belediye başkanının bana odaklandığını gördüğümde elimi çok fazla açık ettiğimi biliyordum.

Bu yüzden masasına doğru yürürken yüz hatlarımdaki kayıtsızlık maskesini sabitledim.

“Güzel kız.” Başkan başını Payton’a doğru eğdi. “Bir süredir gözüm ondaydı ama belki sen benden önce davranmışsındır?”

Açık kapı bırakarak yorumunu onaylamamı bekledi. Benim yanımda ona *güzel* deme cüretini gösterdiği için derisini yüzlemek istesem de yüzümdeki boş ifadeyi korudum. “Tipim değil. Ben sadece yemek için buradayım.” Tam olarak ikna olmuş görünmüyordu ama daha fazlasını söylemek de benim karakterime aykırı olurdu.

Belirgin bir hareketle saatime baktım. “Gitmem gerek. Abdul bana birkaç yeni mülk gösterecek.”

Planladığım gibi bu dikkatini çekti. “Ah, öyle mi? Hoşuma gidebilecek herhangi bir şeyi pas geçmeye karar verirsen bana haber ver.”

Çenemi eğip arkamı döndüm ve mekândan çıktım.

Payton’a dönüp bakmadan.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Otuzuncu kez aynı bardak yığınınını düzeltiyordum ki belediye başkanı nihayet masasından kalktı. Ön kapının açılıp kapandığını duyana kadar bardaklara odaklandım.

Burada olması daha önce beni hiç rahatsız etmemişti. Ben çalışırken içeri girdiği ilk birkaç seferde kim olduğunu bile bilmiyordum ama sonunda birinin ona unvanıyla hitap ettiğini duyduğumda parçaları bir araya getirmiştım.

Her zaman arkadaş canlısı ve iyi biri gibi gelmişti ama bu bugünden, Nero'yu tanıdığını bilmeden önceydi. Tabii bir de gözünün bende olduğunu söylediğini duymadan önce.

İçimde yükselen ürpertiye bastırdım. Onu *Google*'da araştırmıştım. Evli olduğunu biliyordum. Eşinin, adamın yorumlarını takdir edeceğinden şüpheliydim çünkü şaka yapıyor gibi görünmüyordu.

Ve onun Nero'yu tanınması...

Bir bant kaburgalarımı sarıp nefes almak zorlaşana kadar sıkıldı.

Süzme salak değildim. Nero'nun bazı... şeylere bulaşmış olduğunu biliyordum. Bir sorun yaratmıyorsan, birinin balkonundan içeri girerek polisleri atlatmazdın. Ama bunu bildiğim halde onun yanında hep bir tür güvenlik duygusu hissediyordum. Kapımı onun için açık bıraktığım gece sihirli bir şekilde ortaya çıkmasının çok daha berbat bir şey olması gerektiğini de biliyordum. Çünkü bu beni izlediği anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda ben onu davet edene kadar o eşikten bir daha geçmediği anlamına da geliyordu. Gelmişti çünkü ben gelmesini istemiştım. Teklif ettiğim şeyi almıştı çünkü ben almasını istemiştım.

Bunların hiçbiri bugün buraya gelip bana bir hiçmişim gibi davranması kadar yanlış hissettirmemişti.

Gözlerimin arkasında sıcaklık birikirken burnumdaki karıncalanma yüzünden kendimi burnumu çekerken yakaladım.

Nero'nun belediye başkanının burada olmasını beklemediğini anlıyordum. Buluşmayı planlamadıkları çok açıktı. Ama bu şekilde davranmak zorunda değildi.

Tipim değil.

Ben sadece yemek için buradayım.

Gözlerimi hızla kırıştırarak bakışlarımı tavana çevirdim.

Sakın onun için ağlamaya kalkma.

Dikkatimi dağıtmak için iki adamın geride bıraktığı tabakları temizlemek üzere masaya ilerledim.

Son parçayı aldığım sırada Jean'in elinde bir bezle yaklaşarak, "Lanet olası gangster," diye homurdandığını duyunca masayı silebilmesi için yolundan çekildim.

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladı; politikacılara dair her zamanki alaycı tavrı beni eğlendiriyordu.

Durup düşündüğümdeyse o gülümseme kayboldu...

Ya Nero'dan bahsediyorsa?

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

NERO

Arabamın kapısını açarken Abdul'e, "Son ikisi," dedim ters bir şekilde.

Kaşları hızla kalktı. "İkisi de mi?"

"Öyle dedim."

Daha fazla soru sormasına fırsat vermeden sürücü koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapattım.

Aslında ona kızgın değildim, sadece bu yer gösterimlerinin bu kadar uzun sürmesine kızgındım.

Saate göz attığımda çoktan akşam altıyı geçtiğini gördüm.

"Siktir!" Otoparktan çıkarken gazı kökledim.

Parmaklarım Payton'ı arayıp bu akşam evde kalacağından emin olmak için seğiriyordu. Ama aramadım.

Büyük oranda cevap vermeyeceğinden emin olduğum içindi. Ve küçük bir parçam aslında itaatsizlik etmesini umuyordu. Daha doğrusu, böyle bir eylemin sonuçlarını.

Tırağın içinde ilerlerken tatlı bir meyve kokusu nihayet duyularıma nüfuz etti. *Turta*.

Direksiyonu sabit tutmak için dizimi kullanarak küçük beyaz kesekâğıdını aldım ve turtayı dikkatle avucumun içine kaydardım.

Hamur işini yüzüme yaklaştırıp kokusunu içime çekerken burun deliklerim genişledi.

Düşünürsem, *gerçekten iyice zorlarsam*, Payton'ın elinin kâğıdı tuttuğu yerden gelen sıcacık gül kokusunu alabildiğimi hayal edebiliyordum.

Turtanın yarısını ağızıma tıktım ve ısırdım.

Lezzet dilimin üzerinde patladı. Tatlılık, vişnelerin keskin tadıyla karışmıştı.

Gözkapaklarım alçalırken gözlerimi tamamen kapatmamak için kendime araba kullandığımı hatırlatmam gerekti.

Bu çok iyi.

Tadı onun gibi.

Yenmemiş yarısının üzerindeki vişnelerin yüzeyini yalar-ken, aletimin tamamen sertleştiğini fark ettim.

“Tanrım.”

Direksiyonu hâlâ dizimle yönlendirirken diğer elimi aletimin üzerine bastırdım.

Bakışlarım elimdeki yiyecek ile önümdeki yol arasında gidip gelirken, çok da kısa sayılmayacak bir süre boyunca ağızımı Payton'ın kalan vişneleriyle doldururken otuz bir çekmenin lojistiğini düşündüm.

Zonklayan sikimin üzerine daha sert bastırdım. Ve gerçekten saçma bir şey yapmadan önce turtanın geri kalanını ağızıma sokup inleyerek çiğnedim ve sikimi pantolonumun içinde tuttum.

Sonunda Payton'ın mahallesine vardığımda yavaşladım, onun bloğunun sonundaki kaldırımın kenarında durdum.

Bu boktan nefret ediyordum. Arabayı kapısının önüne kadar sürmek istiyordum.

Asıl yapmak istediğim, onu saçlarından sürükleyerek o binadan çıkarmak ve yanıma taşımaktı. Büyük boş evim, onu ilk gördüğüm o gecedan beri her zamankinden daha da boş geliyordu. Ve ondan uzak durmak için öne sürdüğüm nedenlere kulak asmak gittikçe zorlaşıyordu.

Ben Nero'yum.

Yeraltı dünyasında korkulan adam.

Yine de buradaydım, sokağa çıkma yasağını çiğneyen bir ergen gibi kız arkadaşımın evinin önünde gizlice dolaşıyordum.

Kız arkadaş mı?

Yüce Tanrım. Kendimi tamamen kaybetmişim.

Bir kız arkadaşım olmayalı... Başımı koltuğa yaslayıp düşündüm. Hiç olmuş muydu ki? Belki lisedeki o kız? Bir de yirmili yaşlarımda bir yıla yakın düzüştüğüm bir hatun vardı...

Önemi yoktu. Konu dışıydı. Çünkü Payton benim kahrolası kız arkadaşım değildi.

Parmaklarımla uzanarak kontağı kapattım.

Bu açıdan ve mesafeden anlaması zordu ama Payton'ın balkon kapısı kapalı görünüyordu. Daha önce kafede bana attığı ölümcül bakışı düşünürsek bu şaşırtıcı değildi. Pencerelerinde parlayan ışık dikkatimi çekti. Evde olmalıydı.

İçimden onunkinin karşısındaki boş daireye girip onu izlemek ve tavrını anlamak gelmiyor değildi. Ama bu akşam o sıkışığımın konserine gitmeye çalışma ihtimali vardı.

Kapının kolunu gereğinden fazla sıkarak açtım.

Şu herifteki yüzüzlük... Gözümün önünde Payton'ın numarasını istemesi. Onun da numarasını vermesi.

Kötü Payton.

Tam adımımı sokağa atmıştım ki, bir araba açık kapımın önünden uçarak geçti ve bugün ikinci kez silahımı çekmek istedim.

Arabanın fren lambaları caddeyi aydınlattığında, gösterge panelinde paylaşımlı araç olduğu anlamına gelen neon ışıklardan olduğunu fark ettim. Ve içimde bir şeyler durakladı.

Ben aracımın yarı içinde yarı dışında öylece dururken, Payton'ın binasının kapısı açıldı ve Payton beton basamaklardan inerek kaldırımın diğer tarafına geçti. Sonra da arabanın arka koltuğuna dalıverdi.

Bir yabancının kullandığı arabanın arka koltuğuna.

Siktiğimin bir yabancısının.

Payton'ın aracı daha hareket etmeye başlamadan ben kendi arabama dönmüş, kontağı çevirmiş ve vitesi yükseltmişim.

Ayağım gaza doğru seğirdi ama bir adımdan fazla ilerleyemedim freni bastım.

Arabayı öylece yoldan çıkarıp Payton'ı kaçıramam.

Yani bunu yapmak isterdim.

İstiyordum.

Ama yapmayacaktım.

Caddeye çıkarak aramızda birkaç arabalık mesafe bıraktım.

Hafta içi olduğu için şehir merkezinde kendimi saklayabileceğim kadar trafik vardı. Karanlık, beni onların dikiz aynasındaki pek çok fardan biri yapıyordu. Ancak anacaddelerden uzaklaşıp şehrin ucuna, sessiz beyzbol stadyumunun yanına doğru ilerlerken planımdaki hatayı fark ettim. Önümdeki araba bir tur daha attıktan sonra tanımadığım bir mekâna yaklaşırken yavaşladı.

Kapısında ve sokağın aşağısında kuyruk olan bir mekândı. Park edecek lanet olasıca tek bir yer bile yoktu.

Payton'ın içinde olduğu araba durdu. Arka koltuktan bir bacağı uzattığı anda kıskanç ve sahiplenici bir öfke kaburgalarımı sıktı.

Kahrolası bir elbise giymişti. Ya da etek. Her neyse o kadar kısaydı ki, dışarı çıkmak için eğildiğinde eteği yukarı kalktı ve uyluklarına kadar uzanan çoraplarının üzerindeki soluk teninin bir kısmı gözler önüne serildi.

Uyluklarına. Kadar. Uzanan. Çoraplar.

Yavaşça yanından geçerken sikim taş gibi olmuştu.

Bu saçmalığa hemen bir son vermek istiyordum. Arabamdan atlamak, onu kaldırımdan alıp bagajıma atmak. Ama binanın dışında güvenliğe yardım eden dört polis görebiliyordum ve yaptıklarımın fark edileceğinden oldukça emindim.

Bundan kurtulacağıma emin olsam da Payton'la tam olarak bu türden bir olaya karışmaktan kaçınmaya çalışıyordum.

Direksiyonu gıcırdayana kadar sımsıkı kavrayarak park yeri bulana kadar bir sonraki bloğun etrafında döndüm.

Binaya doğru koştuğumda Payton'ın çoktan sırayı aştığını görünce öfkem katlandı. Sonra neredeyse yüz kadarlık kişi sayısına baktım ve bunun mümkün olmadığına karar verdim. Demek ki o küçük pislik ona bir çeşit yan giriş bileti vermişti.

Öfkeden kudurarak sıranın en arkasına geçtim ve bu siktüğimin mankafalarının geri kalanı gibi beklemeye başladım. Bu keşke sıradan insanlar kim olduğumu bilseydi de gözlerini korkutup geçebilseydim dediğim anlardan biriydi.

Payton numarasını vermeyi kabul ettiği anda Abdul'ü iptal etmeliydim.

Ama bu küçük peri kızı yüzünden zaten fazlasıyla ortalar-
dan kaybolmuştum. Daha fazla temsilci kullanıyordum. Bu da insanların konuşmasına neden oluyordu. Tabii ki herkesin varsayımı, bunun *bir kadından* ötürü olduğuydu. Ki bu durumda herkes haklıydı. Sadece gecelerimi onun yatağında geçirmek

yerine, sokağın karşısında lanet olasıca bir sapık gibi onu görmeyi bekleyerek geçiriyordum.

Sonunda güvenliğe ulaştığımda hava tamamen kararmıştı ve sıcaklık düşmüştü.

“Kemer, bayım.” Metal detektörlerinden geçmeden önce bir bar fedaisinin kalın sesi beni durdurunca, silahımı arabada bırakmaya karar verdiğime sevindim.

Dişlerimi sıkarak kemerimi, ardından cebimden telefonumu ve cüzdanımı çıkarıp hepsini küçük bir tepsiye bıraktım.

Sabrim son derece azalıyordu ve burada sığır gibi güdölmek gerçekten kabak tadı vermeye başlıyordu.

Bar fedaisi, “Tamamdır,” diyerek eşyalarımı toplamam için işaret etti.

Kemer aldım. Hemen sonra onun benim kemerim olmadığını fark ettim. Siyahtı, deri değildi ve kare şeklinde gümüş rengi çivilerle kaplıydı. Onu bırakıp kendi kemerimi aldım, o da siyahtı ama gerçek deridendi ve üzerinde zevksiz çiviler yoktu. Kemer pantolonumun ilmiklerinden geçirirken etrafımdaki kalabalığa dikkat ettim. Çok fazla siyah. Çok fazla deri. Çok fazla uzun saç. Herkeste.

Bu ne sikim bir konser böyle?

Takım elbisem ve makosen ayakkabılarımla bu... her ne haltsa onun denizinde göze batıyordum.

Bir kadın bana, “Telefon?” diye sordu. Payton’ın yaşlarındaydı, saçları kısa kesilmişti ve burada çalıştığını gösteren kırmızı bir polo yaka gömlek giyiyordu. Yeterince hızlı cevap vermediğimde, elindeki tarayıcıyı kaldırdı. “Biletiniz var mı?”

Hay. Sikeyim.

Çenem seğirmeye başladı. “Yok.”

Kaşlarını kaldırdıktan sonra bana sanki, *Kayıp mı oldun?*

diye sorar gibi şöyle bir baktı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip tek kalçasını öne çıkardı. “Konser için mi buradasınız? Yoksa yeni sahibinin şu şeyi için mi?”

Daha iyisini düşünmeden, “Konser,” diye cevap verdim. Sahibinin kim olduğunu bilmiyordum ama doğaçlama yapmam gerekirdi.

“Pekâlâ.” Ses tonundan bana inanmadığı anlaşılıyordu ama yan tarafı işaret etti. “Oraya gidip bilet alın, sonra bana döndüğünüzde sizi bir daha sıraya sokmayacağım.”

“Teşekkürler.” Sesim kadının hak ettiğinden daha sert çıktı ama kendimi kaybetmeme ramak kalmıştı.

Bilet alma sırası neyse ki kısıydı ve adam daha beni selamlayamadan kredi kartımı camın altındaki açıklıktan geçirdim. “Bir bilet.”

Kartımı eline aldı. “Normal mi balkon mu?”

Seçenek olmasını beklemiyordum. “Farkı ne?”

“Normal bilet sizi ana kattaki her yere götürür. Balkon üst katlara da erişim sağlar.”

“Balkon,” dedim. Payton’ın nerede olacağını bilmiyordum ve işimi şansa bırakmayacaktım.

Görünüşe göre 1994 yılında olduğumuz için adam bana kâğıt bir bilet uzattı, ben de arkama dönüp girişteki kadına doğru ilerledim.

“Güzel.” Bileti okutunca yüzünde etkilenmiş bir ifade belirdi. “Sol elinizi uzatın.”

“Neden?”

Kadın bana gözlerini devirdi. Herkesin içinde. Bana.

Hayatıma neler oluyor?

Eline neon yeşili bir bileklik aldı. “İnsanlar üst kata çıkabileceğinizi bilsin diye.”

“Bilettime baksalar olmuyor mu?”

Mantıklı bir soruydu ama kadın bana sadece şaşkın şaşkın baktı.

Sesli bir nefes vererek sol kolumu uzattım. Kolumdaki kılardan biri yapışkan kısma takıldığında bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

Ben uzaklaşırken arkamdan, “İyi eğlenceler!” diye seslendi.

En sonunda binaya girdiğimde gösterişsiz bir antreden geçip makul büyüklükteki konser alanına adım attım. Ana katta sadece ayakta durmak için yer vardı ve içerisi tıklım tıklımdı. Biletçinin söylediği gibi mekânın arka yarısını çevreleyen bir balkon vardı ve yukarıdaki izleyicilere engelsiz bir manzara sunuyordu.

Bir sunucu ana grubun başlamak üzere olduğunu anons ediyordu, bu da açılış grubunun çaldığı süre boyunca sırada takılıp kaldığım anlamına geliyordu.

Hâlâ ne dinleyeceğimizi anlamaya çalışırken insan selinin ilerisinden grubun arkasına asılmış büyük pankarta baktım.

Söta Kakor.

Söta Kakor da neydi lan?

Sonra ışıklar kısıldı ve *heavy metal* başladı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Müziğin ses o kadar yüksekti ki, davulun her vuruşunu ve gitarın her tıngırtısını iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Daha önce hiç konsere gitmemiştim ama böyle bir şey de hayal etmemiştim. Bu tür bir müzik de.

Meğer hoşuma gidiyormuş. Hem de çok.

Carlton'ın performansının bir kısmını kaçırmıştım ama o gerçekten çok iyiydi. Sesinin iyi olduğunu hiç düşünmezdim ama öyleydi. Göğsüne astığı parlak kırmızı gitarıyla da evindeymiş gibi rahat görünüyordu.

Yanıp sönen flaş ışıkları parladığında gözlerimi kapattım. Müzisyenlerin üzerindeki lazer ışıkları ve renk değiştiren spotlar neyse ama flaş ışıkları benim için çok fazlaydı.

Müziğe kendimi kaptırarak etrafımda bir insan seli yokmuş gibi davranıyordum. Burada benimle birlikte olan insanları çok fazla düşünürsem paniğe kapılırdım. Kimse bana kötü davrandı-

ğından ya da kötü bir şekilde baktığından değildi, sadece alışık olduğumdan daha çok insan vardı. Çoğunlukla da erkekler vardı. İri, kıllı, tepeden tırnağa siyah giyinmiş erkekler. Arka duvarın yanında durabileceğim bir yer bulmamın bir sebebi de buydu.

Sahneye yakın olmam gerekmiyordu ve çılgınca birbirlerinin üzerine atlayan insanların yakınında olmayı da istemiyordum. Ayrıca, arkamda yabancıların olmamasını tercih ederdim. Ve balkon üzerimde çıkıntı yaptığından bu nokta neredeyse bana özelmış gibi hissettiriyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımın ritimle birlikte sallanmasına izin verdim. Hızlı ritim duyularımı bastırsa bile gözlerimi kapattığımda her zaman olduğu gibi aklım Nero'ya gitti.

Ama bugün onu düşünmek kalbimi sızlatıyordu.

Kafede olanlar hakkında ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

O saçma sesli mesajı bıraktığında -*Bu gece işim erken bitecek. Evde görüşürüz*- da işten sonra eve gidemeyeceğimi biliyordum. Carlton'la konuşurken bana gönderdiği mesajları okuduğumda bu daha da netleşmişti.

Bilinmeyen Numara: Bana cevap ver.

Bilinmeyen Numara: Payton.

Bilinmeyen Numara: Ona gülümsersen yemin ederim...

Bilinmeyen Numara: Onun o sikik konserine gitmeyeceksin.

Bilinmeyen Numara: Konuşmayı bitir.

Bilinmeyen Numara: Bu onun uzun vadeli sağlığı için iyi değil.

Sonunda Nero'nun numarasını telefonuma kaydetmiştim. Kullanmayı planladığım için değildi ama *bilinmeyen numara* görmek mesajları daha korkutucu hale getiriyordu.

Böylece, dairemde bir tür yüzleşmeden kaçınmak için kendimi bir kez daha Nero'nun yüz dolarını harcamak üzere alışveriş merkezine giden otobüste bulmuştum. Ancak duş jeli almak yerine *Marshall's*'a gitmiş ve bu akşam giyecek bir kıyafet bulmak için tüm rafları karıştırarak üç saat geçirmiştım.

Otobüste giderken *Google*'da biraz araştırma yaparak Söta Kakor'un konser fotoğraflarını bulmuştum, böylece kalabalıktaki insanları yakınlaştırıp ne giydiklerini görebilmiştım. Fotoğraflar bulanıktı ama yeterince fikir edinebilmiştım. Ve bizzat burada bulununca satın aldıklarım konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Uber'e binerken kıyafetimin fazla... gösterişli olabileceğinden endişelenmeye başlamıştım. Şimdi de seçimlerimin, birkaç kadının giydiğini gördüğüm bazı şeylerle hiçbir alakası olmadığını görüyordum. Yanlış anlaşılmasın, harika görünüyorlardı. Acayip seksilerdi. Ama uyluklarımın yarısına kadar gelen pantenci eteğimi rahibe kıyafeti gibi gösteriyorlardı.

Eteği şansa bulmuştum çünkü tam benim bedenimdeydi. Kalın, gri örgü kazak da aynı şekilde. Kazağın yakası çok açık değildi ama dikkatleri göğüs dekolteme çekmeye ve çok da ince olmayan belimden uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Kıyafetimin asıl görkemli kısmı -kendimi seksi hissetmemi sağlayan detay ki, bu hissetmeye alışkın olmadığım bir şeydi- uyluk hizasındaki siyah ince çoraplardı.

Bunları filmlerde ve dergilerdeki modellerin üzerinde görmüştüm ama benim gibi bir kızın giyebileceği bir şey olduklarını hiç düşünmemiştim. Çok sıkı olacaklarını ve uyluklarımın ortasında garip bir kıvrım oluşturacaklarını düşünmüştüm ama yumuşak ve esnekti, üst kısmın iç taraflarında da sabit durmalarını sağlayan bir şey vardı. Ayrıca kalın bantlar bacaklarımın arasında tampon görevi görüyor, böylece her adımda uyluklarımın birbirine sürtünmesinin sıkıntısını çekmiyordum.

Bir vücut bana çarpınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Adam müziği bastırarak, “Pardon!” diye bağırdıktan sonra bir yere varmak için yanımdan geçip gitti.

Yeni olmayan bilek hizamdaki siyah botlarımla geri çekildim ve sırtımı arka duvara bir kol mesafesi kalacak kadar yaklaştırdım.

Bir adım daha atıp duvara yaslısam mı diye düşünürken bir el hafifçe yan tarafıma bastırdı.

O kişinin beni arkamdan geçtiğine dair uyarmaya çalıştığını varsayarak ileri doğru adım atmaya çalıştım. Ancak baskı kurgularımdan vücudumun ön tarafına kaydı, ta ki el karnıma yayılıp beni olduğum yerde tutana kadar.

İçim panikle dolarken eli itmek için uzandığımda bir vücut sırtıma bastırdı. Çok aşına olduğum, şehvet dolu ve erkeksi bir koku etrafımı sardı.

Nero.

Ağzını kulağıma doğru indirirken sıcak nefesi yanağımda gezindi. “Kötü bir kız oldun, Payton.”

Onu hissedince, sesini duyunca içimde bir sıcaklık birikmeye başlamıştı.

Sonra ona kızgın olduğumu hatırladım.

Gözlerimi karşımda tutarak, “Git buradan,” diye tısladım.

“Hayır.” Dudakları kulağıma değerek kafa derime bir ürper-ti gönderdi.

“Hayır mı?” Terslemeye çalışsam da hain bedenim tekrar onun sıcaklığına gömüldü.

“Hayır, bebeğim. Konuşmak istiyordun. Bu yüzden şimdi konuşacağız.”

“Burası biraz gürültülü,” diyerek karşıya bakmaya devam ettim.

“Ne dedin?”

Belirtmek istediğim şeyi kanıtladığı için iç geçirdim. “Dedim ki” -başımı çevirip ona baktım- “Burası biraz...”

Dudakları benimkilerin üzerine mühürlendi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Öpücüğünün şoku geri çekilmeye çalışmama neden oldu ama diğer eli boynuma ve çeneme giderek beni olduğum yerde tuttu.

Zayıf biri olduğum için de kendime onun sıcaklığında erime izni verdim.

Sadece bir anlığına, sıcak dudaklarının dudaklarıma değmesinin verdiği hisse kendimi bıraktım.

Ama sadece bir anlığına çünkü bugün bana nasıl davrandığını unutmama izin veremezdim, bu yüzden yüzümü kavrayan elini ittirerek uzaklaştım.

Elini indirince, “Ne yapıyorsun?” diye sordum ama belimdeki sımsıkı kavrayışıyla bedenimi kendisine yaslamaya devam ediyordu.

“Sana kime ait olduğunu hatırlatıyorum.”

Sözleri ruhuma bir duygu dalgası gönderdi.

Keşke.

Omuzlarıma çöken hüznle başımı Nero'dan uzağa, sahneye çevirdim.

Boştaki kolunu göğsüme dolayarak kolunun ön tarafını memelerimin üst kısmına yasladı. "Bana sırtını dönmemelisin, tatlı kız." Nero, yanağını başımın yan tarafına bastırırken sesi saçlarımın arasından geçti.

"Neden benimle konuşuyorsun ki? Senin sırrın olmam gerektiğini sanıyordum." Son birkaç kelimedede sesim çatlayınca, konserin gürültüsünün Nero'nun bunu duymasını engellemeye yeteceğini umdum.

Dudakları kulağıma değene kadar başını eğdi. "Sen benim sırrımsın."

Bu üç kelime, vücudunun bana verdiği sıcaklığı delip geçti.

Kolları, kaçmaya çalışacağımı biliyormuş gibi sıkılaştı. "Sen benim sırrımsın çünkü benim olman seni tehlikeye atıyor."

Ne?

Bana arkamdan sarılmış vaziyetteyken parmakları iki yanımda kıvrıldı. "Sana zarar vererek bana da zarar vermek isteyecek düşmanlarım var."

"Düşmanların mı?" Bu kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi tekrarlardım çünkü normal insanların düşmanı olmazdı.

Sanırım ben de normal değildim çünkü Arthur... annem... onlar benim için herkesin olabileceği kadar düşmandı.

"Ben iyi bir adam değilim, Payton. Bunu asla unutma. Mesafemi *senin için* korumaya çalışıyorum. Çünkü seni mahveden kişi olmak istemiyorum." Karnımdaki eli aşağı kayınca teninin tenime değmesiyle irkildim.

Onu durdurmak için otomatik olarak uzanıp kolunu tuttum. Ama parmaklarının eteğimin bel bandının altına kaydığını hissetmek ilahi bir duyguydu. Bu yüzden durdurmaya çalışmadım, sadece ona tutundum.

“Eğer söylediklerin doğruysa, neden buradasın o zaman?” Alçak sesle konuşmuştum ama Nero kulağını eğerek bana daha sıkı sarıldı.

“Çünkü tehlike beni durdurmaz.” Parmakları biraz daha inerek iç çamaşırımın içine girdi. “Ve sen cezayı hak ettin.”

Vücudumdaki tüm sinirler alev almıştı. “Ceza mı?”

“Evet, bebeğim, ceza.” Nero’nun parmak uçları bacaklarımla arasındaki kıllara değdi.

“Külotlarımı çalıp durman yeterince ceza olmuyor mu?”

Sesli bir nefes verip göğsümdeki elini indirdi. “Bunları mı kastediyorsun?” Eli yeniden önümde belirdiğinde avucunda buruşmuş bir külotum vardı.

Olmalarını istediğim yere doğru kayan parmaklarını yok saymaya çalıştım. “Onu geri ver.”

“Eğer şu an üzerinde olanı bana verirsen ben de bunu veririm.”

Ağzım açık kaldı. “Ciddi olamazsın.”

Dişleri boynumun kenarını sıyırdı. “Son derece.”

“Herkesin içinde iç çamaşırım çıkarmayacağım.”

“Evet, bebeğim, çıkaracaksın.” Elini yukarıya, kadınlığımdan uzağa kaydırıldı. “Ve onu senin için çıkarmak zorunda kalmadan önce acele et. Bu çok fazla dikkat çeker.”

Yanaklarım alev alev yanıyordu. Kadınlığımla merkezi ise zonkluyordu.

Bunların hiçbiri beni tahrik etmemeliydi. Bu boktan tavrı. Üzerinde söz sahibi olmadığı bir şey için beni cezalandırmakla tehdit etmesi. Ama vücudumun Nero’ya verdiği tepkiye engel olamıyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, engel olmak da istemiyordum. Kontrolü ona vermek istiyordum.

“Çıkar şunu, Payton. Hemen.”

Beni zorlamak yerine bedenini benimkinden ayırdı. Soğuk hava az önce bulunduğu boşluğu doldurduğunda onun kaybını daha da derin bir seviyede hissettim.

Arkasını dönüp gideceğinden endişelendiğim için içimi stres kapladı.

Ama arkama baktığımda onu takım elbisesinin ceketini çıkarırken buldum.

Tabii ki bir takım elbise ceketini giyiyor.

Sonunda bir saniye durup ona baktım; tıpkı bugün erken saatlerde olduğu gibi nefes kesici bir yakışıklılığı vardı.

Ve bu kalabalığın içinde tamamen uyumsuzdu.

Nero tekrar öne ilerleyip sırtıma bastırdı.

“İşte.” Ben tepki veremeden Nero ceketini omzuma koydu, ceketin diğer tarafını da kendi omzuna atarak sağ tarafımızdaki kalabalıkla aramızda derme çatma bir bariyer oluşturdu. “Mükemmel değil, o yüzden sabit durmaya çalış.”

İçimden bir arzu seli geçti.

Ondan nefret ediyorum. Böyle... bir şey şöyle dursun, yanıma yaklaşmasına bile izin vermemeliyim.

Yürüyüp ilerlemem, insan denizinin içinde kaybolmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Ve kendimi bunu sadece bana vereceği zevk için yaptığıma neredeyse ikna etmiştim. Başka bir şey için değildi.

Ne yalancıyım ama.

Kimsenin doğrudan bize bakmadığından emin olmak için kontrol ederek parmaklarımı külotumun üst kısmına geçirene kadar ellerimi uyluklarımdan yukarıya hareket ettirdim. Sonra çamaşırlarımı yavaşça indirdim.

Ve daha da aşağı.

Ta ki düşüp bilek hizasındaki botlarımdan üstünde kalan kadar; böylece yere değmedi.

Çömelip çıkarmak için bir anlığına mücadele ettim.

Ayağa kalktığımda Nero ceketini omzuma geri koydu.

“İşte benim kızım.” Sırtıma yasladığı göğsünün gümbürtüsünü hissedebiliyordum. Ve kalçalarımdayadığı aletin sertliğini.

“Şimdi ne olacak?” Bakışlarımı ileride tutarak yay gibi ona doğru kıvrıldım.

“Şimdi.” Ceketin altındaki eli karnımın üzerinde gezindi. “Ödeyeceksin.”

Tüm kalabalığın hep bir ağızdan bağırıp yumrukları havada ritimle birlikte tezahürat yaptıkları o anda, Nero elini eteğimin önünden aşağı kaydırды ve parmakları şişmiş klitorisime bastırana kadar durmadı.

Şaşkınlıkla haykırdım ama ses diğer tüm gürültünün arasında kayboldu.

“Tanrı aşkına, bebeğim. Çok ıslaksın.” Parmaklarını ileri geri hareket ettirdikten sonra bir tanesini içime soktu. “Benim için çok hazırsın.” Bu giriş karşısında inledim. “Sadece bir kere sikiştik ve daha fazlası için şimdiden hazırsın. Seni mükemmel, küçük bir sürtüğe dönüştürdüm, değil mi?”

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

Kadınlığı parmağımı çevreleyip kenetlendiğinde daha fazlasına ihtiyaç duydum.

Bir parmağımı daha içine sokup ilkinin yanına sıkıştırdım. Diğer elimle de fermuarımı açtım.

Planım iç çamaşırını çalmak, ıslanana kadar ona dokunmak ve sonra daha fazlasını istemesini sağlamaktı. Ama bu plan, amının benim için ne kadar sıırılsıklam olduğunu hissetmeden çok önce pencereden uçup gitmişti. Şimdi suları parmaklarımdan akıyordu...

Payton ağırlığını bana doğru verdi.

Kalçalarımı geri çekerek kemerimi çözmeden aletimi pantolonumdan çıkarmak için kendime yer açtım.

Ceketim hareketlerimin görünmesini yan taraftan, eteği de önden engellediği için sadece açıkta kalan sol tarafımızdan geçenler konusunda endişelenmem gerekiyordu. Çünkü biri çok

yakından bakar ve Payton'ın kичının herhangi bir kısmını görürse onu bitirmek zorunda kalırdım.

Parmaklarımı daha derine itip avucumu klitorisine bastırırken aletimi okşamaya başladım. Parmaklarımın altındaki kayganlığın verdiği his beni canımı yakacak derecede sertleştirdi.

“Öyle mi, bebeğim? Sikimi sadece bir kez tattın ve şimdi daha fazlasına mı ihtiyacın var?”

Dokunuşumun altında kıvrandı. “Senden sonra başka biri olmadığını kim söyledi?”

Görüşüm kırmızılaştı. “Ben söyledim.” Parmaklarımı kıvrıp avucumu ona doğru daha sert bastırdım ve amını tam anlamıyla kavradım. “Eğer biri sikini sana sokmayı aklından bile geçirirse kafasını keser, kafatasını da balkonunun dışındaki bir mızrağa geçiririm.” Aletimi daha da sertçe sıvazlamaya başladım. “Bunu aklında tut, benim küçük güzel oyuncağım.”

Payton'ın nefesi kesilse de tehdidim karşısında gerilmedi. Hayır, titredi. İçten dışa doğru.

Uzun uzun okşarken, “Hoşuna gitti mi?” diye sordum pürüzlü bir sesle.

Parmaklarım hâlâ içinde kıvrılmış haldeyken elimi salladım, ileri geri hareketlerle avucumu klitorisine sürttüm.

“Nero!”

“İşte böyle adımı söyle, bebeğim. Ama çok yüksek sesle değil, unutmadın değil mi?” Dizlerimi, aletimin ucuyla eteğinin alt kenarını yakalayabileceğim kadar büktüm. Doğrulup sikimin kalçalarının arasına çarpmasına izin verdiğimde Payton şaşkınlıkla irkilerek parmaklarımın etrafında bir kez daha kasıldı.

Çıplak olmasını ve her santimini görebilmeyi dilerdim ama bu... *Siktir*. Onun merhametime kalmış hali, etrafın yabancılarla çevrili olması, felaketten tek bir kötü zamanlanmış bakış kadar uzakta olmak aletimin zevkle kasılmasına neden oluyordu.

Kendimi öne ittiğimde sikim kalçalarının arasında kaydı, sıcak amcığı aletimi kavurdu.

“Vay canına,” dedi Payton nefes nefese.

Kalçalarımı önce geriye, sonra öne iki kez daha kaydırıktan sonra neredeyse patlamaya hazırdım.

Payton sanki hiç etkilenmemiş gibi o kadar hareketsiz duruyordu ki. Ama dudakları aralık, gözleri odağını kaybetmiş haldeydi ve göğsü çılgınca nefeslerle inip kalkıyordu.

“Benim için çok ıslandın.” Sikimi kalçalarının arasından çıkarıp tekrar kavradım. Ancak bu sefer ucunu ona doğru bastırdım. “Yaklaştın mı? Gelmek istiyor musun, Payton?”

Başını salladığında saçları kulağının arkasından kayarak yüzünün görebildiğim kısmını kapattı.

Kıçına doğru sürtünmeye devam ederken içindeki elim hareketsiz kaldı.

Beni kaplayan kayganlığını kullanarak aletimin ucunu yanaklarının arasına kaydırdım. “Sana bu akşam buraya gelmeni söylemiştim. Ama sen dinlemedin.” Yukarı aşağı hareket ederken aletim, hiç kullanılmamış diğer deliğine sürtündü. “Bu yüzden de boşalmaya hakkın yok.” Yanakları aletimi kavramaya çalışırken kasları gerildi. “Sikim içinde olmadan olmaz.” Aletimi bırakıp iki parmağımı sıcaklığına sokmak için uzandım. “Seni hazırlayacak zamanım yok.” Parmaklarımı yukarı götürüp kendi ıslaklığını o el değmemiş deliğine sürttüm. “Sana bir parmak vereceğim.” Parmağımın ucunu ileri doğru bastırdım ve ıslaklığı sayesinde içeri girdim. “O kadar.” Kaslarını hareket ettirdiğimde rahatladığını hissettim. “Belki iki.” İlk parmağımı çıkarıp ikincisiyle birleştirirken diğer avucum hareket etmeden sadece klitorisine bastırıyordu. “Siktir, bebek. Bunu çok istiyorsun.”

“Lütfen.” Payton ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

“Lütfen ne?” Kelimeleri zorlukla çıkarabildim.

“Lütfen, Nero.” İki yanında yumruk haline gelmiş elleri yukarı uzanarak kollarımı tırmaladı. “Sana ihtiyacım var.”

Siiiiiktir:

Beni daha fazla etkileyecek bir şey söyleyemezdi.

Bana ihtiyacı var.

Benim de ona ihtiyacım var.

Sikimi tutan elim sıkılaştı ve daha hızlıca sıvazlamaya başladım.

Küçük parmak uçları koluma batarken, “Lütfen!” diye bağırdı.

Ve bu ufak acı, ilk sperm dalgasının içimden fışkırması için gereken tek şey oldu. “İşte benim bebeğim.” Avucumu klitorisinin üzerinde gezdirdim. “Al onu.” Kalçalarımı ileri doğru itince bir başka patlama daha geldi. “Bunu alırsan boşalabilirsin.”

Zorlukla konuşabiliyordum, tüm odağım onun sımsıkı deliğine ittiğim aletimin ucundaydı.

Ve bu çok fazlaydı.

Alnımı omzuna dayadığımda sikim iki, üç kez daha kasılarak onu benimle doldurdu.

Ve aletimin ucu kışının içinde, parmaklarım amına gömülüyken o da boşaldı.

Tüm vücudu titrerken taşaklarım canımı acıtarak kasıldı.

Yüzündeki ifadeyi yakalamak için başımı tam zamanında kaldırdım.

Gözleri kapalı, dudakları aralık ve yanakları kızarmış bir şekilde tutkunun vücut bulmuş hali gibiydi.

Dudaklarım boynunun kenarına yapıştığı anda mutluluk içinde kaybolmuş olsa da vücudu bana karşı gevşedi. Ve sikim biraz daha derine kaydı.

Tanrım.

Görüş alanımın kenarında, açıkta kalan tarafımızın yakının-

daki hareket dikkatimi çekti, başımı kaldırdığımda tanıdık bir yüzle göz göze geldim.

Kafedeki adam.

Payton'a bu etkinliğin biletini veren adam sadece birkaç adım ileride duruyordu. Gösterinin renkli ışıkları şok olmuş yüz hatlarında yanıp sönüyordu.

Bu yüzden o beni izlerken elimi yavaşça Payton'ın kadınlığından yukarıya kaydırđım ve bu sırada karnına görünmez bir ıslaklık çizgisi çektim. Onun sıvılarıyla kaplanmış parmaklarım kemerinin üzerinde görüldüğünde, elimi açarak onu kendime bastırdım.

Herif hakarete uğramış gibi bir öfke yaysa da âciz bir şekilde orada durmaya devam etti.

Payton'ın boynuna doğru sırtarak ayağımı onun ayaklarının iç tarafına kaydırđım ve bacaklarını biraz daha açana kadar ittirdim. Aletimi kavrayan kasları gevşediğinde ben de yavaşça kıcıından geri çekildim.

Payton sadece benim duyabileceğim leziz bir inilti çıkardı ama benim içinden akmaya başlarken ben gözlerimi adamdan ayırmadım.

Müzik o kadar gürültülüydü ki, yere çarpan damlaları kimse duyamıyordu ama serserinin gözlerinin aşağıya yönelmesini izledim.

Ancak o zaman arkasını dönüp gitti.

KIRKINCI BÖLÜM

PAYTON

Müzik kulak zarlarımı bombalamaya devam ediyordu ama kendi kalbimin atışından ve Nero'nun kulağıma çarpan nefesinden zar zor duyabiliyordum.

İnanamıyordum...

Az önce yaptığım şeyin gerçekliğini engellemek istercesine gözlerim daha da sıkı kapandı. Bir de bundan ne kadar zevk aldığımı.

Nero elini aşırı hassas klitorisimden uzaklaştırıp eteğimin dışına doğru kaydırırken tenindeki ıslaklığı hissedebiliyordum.

Vücudum Nero'nun az önce bana yaşattığı akılalmaz orgazmın etkisiyle titremeye devam ediyordu. Eğer kolları bedenime sarılı olmasaydı, tam orada yere yığılırdım.

Nero'nun aletinin *-ah, Tanrım-* kayarak kıcımdan çıkma hissi çok yabancıydı. Çok edepsizdi. Derin bir nefes aldım, içimden damlaması yanaklarımı daha da ısıttı.

Bana kendimi bu kadar seksi hissettirmesinden neredeyse nefret ediyordum. Ama bu kadar iyi, arzulandığımı böylesine hissettiren bir şey tamamen kötü olamazdı.

Belki de Nero'nun söylediği şey, tek bir *sikişmenin* beni sür-tüğe çevirdiği doğrudur.

Emin olduğum bir başka şey de bana böyle demesine sinir-lenmem gerektiği idi. Ama bunu onaylayarak söylemişti. Sanki vücudumun kendini ona hazırlaması onu gururlandırmış gibiydi.

Nero'nun alnı tekrar omzuma düşerken elleri uzaklaştı. Arkamdaki kıpırdanmayı hissettiğimde onun... kendine çekidü-zen verdiğini varsaydım.

Göreceklerimden kısmen korkarak gözlerimi açılmaya zor-ladım.

Yanıp sönen ışıklar yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalsam da ortama alışınca kimsenin bize bakmadığını fark et-tim. *Tanrıya şükür.*

Nero homurdandıktan sonra ceketini alarak tamamen doğ-ruldu. Ceketini giydikten sonra iki kolunu omuzlarıma dola-yarak beni göğsüne çekti ve çenesini başımın üzerine koydu. Kucağına tekrar gömüldüm.

"Seni eve götürüyorum." Sözleri sırtımda gümbürtüyle yan-kılandı.

"Tamam," diye mırıldanarak karşılık verdim. "Bir dakika içinde."

"Bir dakika içinde," diye tekrarlayarak beni duyduğunu gösterdi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

Beni eve bırakmasına izin vermemeliydim. Ya da bana do-kunmasına. Ama belli ki yapmam gereken şeyleri yapmıyor-dum.

Onunla dairemde yalnız kalırsam, belki daha önce söyle-diklerini açmasını sağlayabilirdim. Düşmanlar ve iyi bir adam olmamak hakkında söylediklerini.

Böylece birlikte dikilip kalabalığa karışarak daha önce hiç duymadığım bir grubu izledik.

Bir süre sonra başımı arkaya eğdim. “Nero?”

Çenesi saçlarıma doğru kayd ve gözlerimin içine baktı. “Evet, bebeğim?”

“İç çamaşırımı geri alabilir miyim?”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığı anda bana ne cevap vereceğini anladım. “Hayır.”

Beklediğim yanıt bu olsa da gözlerimi kıstım. “Hayır mı?”

“Hayır, Payton, iç çamaşırımı geri alamazsın.”

İç çamaşırı derken bunu sanki yanlış bir şeymiş gibi söylemişti. Ama yüksek sesle, yüzüne karşı *külötüm* demek hazır olduğum bir şey değildi.

“Diğerini bana geri vereceğini söylemiştin,” diye itiraz ettim.

Dilini şaklattı. “Belli ki dinlemiyorsun.”

“Demiştin ki...”

Sözümü kesti. “Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim, Payton. Buna yalan söylemek de dahil. Çünkü onu asla geri alamayacaksın. Ve bana biraz önce verdiğini de saklayacağım.”

Gözlerimi kıstım. “Bu konuda da yalan söylemediğini nereden bileceğim?”

Omuz silkti.

Dudaklarım büzüldü. “Sana güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?”

Beni saran kolları sıkılaştı. “Bana *güvenmemelisin*. Ama yine de senden bunu istiyorum.” Nero burnunu saçlarıma bastırarak derin bir nefes aldı. “Yalan söyleyeceğim, hile yapacağım, çalacağım, öldüreceğim ve seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama kim olduğum konusunda sana asla yalan söylemeyeceğim. Tamam mı?”

Bu ifadedeki tüm kırmızı alarmları görmezden gelerek, “Ta-

mam,” deyip iç geçirdim. “Ama en azından eve giderken giyebilir miyim?”

Kahkaha attı. “Hayır. Artık gitmeye hazır mısın?”

Başımı onaylar anlamda salladıktan sonra doğrularak kollarından uzaklaştım. Bacak ve kalça kaslarımı tereddütle esnettiğimde *oradaki* ağrıyı hissettim.

Bir adım... Uyluklarımdan aşağıya daha fazla damladığını hissetmem için gereken tek şey bir adım oldu.

“Nero,” diyerek sızlandığımda yüzünde oluşan ifadeden, sorunumun ne olduğunu tam olarak bildiğini anladım.

Ama durmadı, parmaklarını benimkilerle birleştirip beni peşinden çekti.

Beni kurtaran tek şey, halimi gizleyen kulübün hem içindeki hem de dışındaki karanlıktı.

Kalabalığın arkasından dolanırken mevcut şarkı bitti. Solist hemen bir sonrakine geçmek yerine kalabalığa hitap etti.

“Seni seviyorum, Minneapolis!” Şehrimizden bahsedildiğinde kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. “Sıradaki şarkıda biraz farklı bir şey yapacağız. İsveççe söyleyeceğiz.”

Bir tezahürat daha yükselip dikkatimi dağıttı, bu yüzden sırtına çarpana kadar Nero’nun adımlarının yavaşladığını fark etmedim.

Özür dilememe fırsat vermeden elimi sıkıp önceki hızında yürümeye devam etti.

Lobiden geçip ön kapıdan çıktıktan sonra tekrar durdu.

Bu kez boştaki elimi kaldırmayı başardım ve ona çarpmamak için avucumu sırtına bastırdım.

“İyi misin?”

Homurdandıktan sonra hem sağına hem de soluna baktı ve beni konserin bitmesini bekledikleri belli olan iki güvenlik görevlisine doğru çekti.

Kadın yüzünde bilmiş bir sırıtışla, “Hey, Bay Takım Elbise. Konseri beğendiniz mi?” diye sordu.

Genç ve güzeldi, modaya uygun bir saç kesimi vardı. Ama Nero’ya bakış şeklinden hoşlanmamıştım.

Nero’yla yan yana olabilmek için bir adım attıktan sonra elimi bıraktım, kolumu onunkine geçirene kadar elimi önkolundan yukarı uzattım.

Bu hareket fark edildiğinde kadının sırıtışının daha da irileştiğini gördüm.

Pekâlâ, demek ki gözünü korkutmak yerine onu eğlendirmiştim. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

Ama sonra Nero kolunu yan tarafına bastırıp benimkini olduğu yere hapsedti. Bu konuda nasıl hissetmem gerektiğini kesinlikle biliyordum.

“Oldukça iyi bir deneyimdi.”

Nero cevap verdikten sonra kadının sorusunu hatırlamam için bir saniye gerekti, hatırladığımda da yanaklarımın ısındığını hissettim. Kadının bakışlarını Nero’nun yakışıklı yüzünde ve eteğimin altında olup bitenlerden uzak tutmasını şiddetle umut ediyordum.

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gözleri bana kaydı. “Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?”

“Sadece Hans’ın bu gece burada olup olmadığını merak ediyordum,” dedi Nero.

Onu o kadar iyi tanımadığımı biliyordum ama sesinde bir tuhaflık vardı.

Kadın sütuna yaslandığı yerden doğrulurken meslektaşına göz attı. “Patronun toplantısı için gelmediğinizi söylediğinizi sanıyordum?”

“Gelmedim.” Sahte samimiyeti bu kelimeyle buharlaşıp uçtu.

Görevli bana baktı ama benim de en az onun kadar kafam karışmıştı.

“İyi geceler.” Nero çenesini eğdikten sonra beni sürükleyerek uzaklaştırdı.

Güvenlik görevlileriyle aramıza biraz mesafe koyduğumuzda, “Bu da neydi şimdi?” diye sordum.

“Hiçbir şey.”

“Hans kim?”

Birkaç adım boyunca sessiz kaldıktan sonra nefesini verdi. “Tanımak isteyeceğin biri değil.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama sözüne güvenmeye karar verdim.

Nero’nun arabasına doğru yürürken soğuk hava çıplak popoma vurmuyormuş gibi yapıyordum.

Nero küçük bir otoparka girdi ve beni alçak, muhtemelen pahalı bir spor arabanın yolcu tarafına götürdü.

Kapıyı açmak için elimi bıraktıktan sonra binebilmem için kenara çekildi. Ama binmedim.

“Seni eve bırakmamı istemiyorsan, buraya kadar yürümeliydin.”

Gözlerimi devirdim. “Sanki başka bir şey yapmama izin verecekmişsin gibi.”

Nero sırttı. “Akıllı kız. Bin şimdi.”

“Nero...” Uyluklarımı birbirine bastırarak fısıldadım. “Koltuğunu kirleteceğim.”

Gözleri yavaşça aşağıya çevrilirken sanki eteğimin içini görebiliyormuş gibi hissettim. “Pis misin, Payton?” Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “Menim hâlâ kışından damlıyor mu?”

Başımı eğip saçlarımın yüzüme dökülmesine izin verdim ve “Evet,” diyerek kabul ettim.

Nero inleyerek beni kalçalarımın kavradı. “Eğer bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsan, tekrar düşünmelisin.”

Ağırlığımı diğer bacağıma verdim. “Nero.”

Kocaman bir iç çekti. “Peki.” Takım elbisesinin ceketini çıkardıktan sonra arabanın içine eğilip koltuğa serdi.

“Bunun üzerine oturamam!”

Doğrulduğunda gözleri kısılmıştı. “Neden?”

Ceketi işaret ettim. “Bu... pahalı,” dedim zayıf bir tonla.

“Payton, sok şu kışını arabaya.”

“Ama...”

“Bin dedim.” Arabayı işaret etti. “Her bir damla spermi koltuğa akıt. Kahretsin, parmaklarını ona bulayıp ön panelime kalpler çiz. Umurumda değil.”

Gözümde canlanan görüntü karşısında yüzüm buruştu. “Bu...”

Çenemi kavradı. “Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama sana şu anda kendimle ilgili bir şey söyleyeceğim. İnanman gereken tek bir şey, tamam mı?”

“Tamam...”

“Ben zenginim.”

Neredeyse burnumdan bir ses çıkacaktı. Konuşması o kadar... bezgindi ki.

Ama sonra başka tarafa bakmama izin vermeyerek devam etti. “Çok ama çok zenginim. Bankada milyonlarım var. Daha az *resmi* yerlerde çok daha fazla milyonum var. Ve bunun beş katı kadar da mülküm var.” Yutkundum. “Bu arabayı ateşe verebilir, Mississippi’ye yuvarlayabilirsin ve bu benim mali durumumda en ufak bir dalgalanmaya neden olmaz. Özel takım elbisemi parçalara ayırıp güzel ipek tamponlara çevirebilirsin ve bu da sikimde bile olmaz. İstersen...”

Konuşmayı kesmesi için, “Tamam!” diye neredeyse bağırdım.

Ama konuyu kapatmadı. “Para için asla endişelenmeyeceksin.” Ağzımı açsam da eliyle kapattı. “Benim için değil. Kendin için de değil.”

Ona bakarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Para için endişelenmemek rüya gibi bir şey olurdu. Neler vermezdim...

Ama -ne sebeple olursa olsun- her ne kadar şu anda bana takıntılı gibi davransa da bu takıntısı geçtiğinde, her zamanki fakirliğime dönecektim.

“Arabaya bin, Payton.” Nero emrini dudaklarını dudaklarımın üstüne bastırıp kısa ama sert bir öpücük vererek vurguladı. Beni susturan da söylediği her şeyden daha çok bu öpücük oldu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

NERO

Payton'ın dairesine giden yol sessizlik içinde hızla geçti.

Söylediklerim yüzünden mi yoksa birbirine karışan vücut sıvılarımız tenine yapışmış halde oturmanın verdiği rahatsızlıktan mı sessiz olduğundan emin değildim.

Koltuğumda kıpırdanırken ceketimi oraya sermemiş olmayı diledim; yanımda değilken bıraktığı ize sahip olmayı arzuladım.

Ama sanırım koltuğuma sıvılarını akıtmasına izin verseydim, bir daha kimsenin arabama oturmasını kabul edemezdim.

“Hımm.” Payton elini kaldırdı ve ben yanından geçip giderken parmağıyla binasının ön kapısını işaret etti.

“Nerede yaşadığını biliyorum, bebeğim.”

“Evet ama...” Cümlesini tamamlamadı, birkaç boş park yerinin yanından geçerken iması çok açıktı.

“Yaşadığın yerin tam önüne park etmeyeceğim. Bu hedef

tahtası çizmek gibi olur.” Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum; daha fazla soru aramızda asılı haldeydi. “İçeride,” dedim ona.

Payton başka bir şey söylemedi, ben de iki blok ileride bir park yeri buldum.

Bir centilmen olsaydım onu kapısının önünde bırakırdım ama gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyecektim. Kaçma şansı da.

Zaten çok uzağa gidemezdi.

Arabayı durdurarak, “Beni bekle,” dedim.

Aracın etrafından dolaşıp kapısını açarken bekledi. Görebildiğim kadarıyla etrafta kimse yoktu ama daha önce *Uber*’den inerken gördüğüm uyluklarını unutmamıştım ve o eteğin altında çıplakken birinin bakma ihtimalini göze alırsam kendime lanet ederdim.

Payton yumuşak elini benimkine koyarak inmesine yardım etmeme izin verdi.

Ceketimi geride bırakıp parmaklarımızı birbirine geçirdim ve boş kaldırımda evine doğru yürümeye başladık.

Dairesini geçip ön basamaklara doğru ilerlerken, “Neredeyse seni balkondan içeri sokmalıymışım gibi geliyor,” diye takıldı.

“Şirinmiş.”

Payton başını bana doğru kaldırdığında neredeyse tökezliyordum.

Yüzündeki gülümseme onda bugüne kadar gördüğüm en içten gülümsemeydi. Ve bunda çok hüznölendirici bir şey vardı.

Muhtemelen evde ya da işteyken saatlerce yüzüne baktığım ve ilk kez gerçekten mutlu görüldüğü içindi. Bu beni daha fazlasını istemeye itiyordu.

Onun daha fazlasını.

Daha fazla gülümsemesini.

Daha fazla mutlu olmasını.

Her şeyinden daha fazlasını.

Ona böyle hissettiren kişi *ben* olmak istiyordum.

Yüzümdeki ifade her neyse, gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey.” Sesim boğuk çıktı ama öyle değilmiş gibi davrandım.

Parmakları beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi benimkilerin etrafında sıkılaştı.

Ve birkaç kalp atışı sonra ikinci kez beni eksenimden kaydırıldı.

Beni rahatlatmaya mı çalışıyor?

Omuzlarım huzursuzlukla gerildi. Bu beni okuyabildiği gerçeğinden kaynaklanmıyordu; huzursuzdum çünkü neredeyse beni önemsiyormuş gibi hissediyordum.

Bu mümkün olabilir mi?

Kadınlarla birlikte olmuştum. Hem arzulamış hem de arzulanmıştım. Benimle olmak, benimle kalmak isteyen kadınlar olmuştu. Ama bunun sebebi *ben* değildim. Bu her zaman banka hesabımla, güçlü konumumla, hatta kötü bir adamla birlikte olmanın isyanıyla ilgiliydi. Her zaman onlara ne verebileceğimle ilgiliydi, daha fazlası değil.

Birisi beni umursamayalı... lanet olsun, çok uzun zaman olmuştu.

İlgi düşünceleriyle dikkatim dağılmışken cebimden bir anahtar çıkarıp Payton’ın binasının kapısını açmak için kullandım.

“Şey, Nero?”

Kapıyı açık tutarak Payton’ın sırtına elimi koydum ve onu içeri yönlendirdim. “Evet?”

“Binamın anahtarını nereden buldun?”

Gözlerim az önce kullandığım anahtara kaydı.

Ah. Doğru ya.

Buna sahip olduğumu açıklamaya niyetim yoktu ama artık ifşa olduğuna göre omzumu silktim. “Bir güvenlik şirketim var.”

Payton’ın kaşları kalkarak perçemlerinin altında kayboldu. “Öyle mi?”

Nedense bundan, ona ne kadar çok param olduğunu söylediğim zamankinden daha çok etkilenmiş görünüyordu. “Evet.” Başımı salladım. “Asansör mü merdiven mi?”

Bu soru omuzlarının çökmesine neden oldu. “Merdiven.” Kelimeyi iç geçirerek söylemişti. “Bu binadaki asansöre güvenmiyorum.”

Göğsümden bir hoşnutsuzluk sesi çıktı. Burada yaşamasından nefret ediyordum. Evimde o kadar çok oda vardı ki orada olmalıydı. Burada değil.

Dar merdiven boşluğuna adım attığımızda kötü yapılmış makarna kokusu havada yoğun bir şekilde asılıydı.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Payton önümde basamakları çıkmaya başladı. “Ee, güvenlik şirketin neler yapıyor?”

“Her şeyi,” diye cevap verdim. Ama dikkatim bacaklarının iç kısmında görünen küçük çizgilere odaklanmış durumdaydı.

Omzunun üstünden bana bakınca sorusuna cevap verdim. “Kapı kilitlerinden tam güvenlik sistemlerine, yazılım geliştirmeden kiralık insan gücüne kadar her şeyi yapıyoruz.”

“Çok havalı.” En üst basamakta bekledi. “Adı ne?”

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kalkarken Payton’ın hareket etmesini sağlamak için elimi sırtına koydum. “*Nero’s.*”

Durmaya çalıştı ama onu kapısına doğru itmeye devam ettim.

“Cidden mi?” Sesi kızmış gibi geliyordu.

Payton kapısını açıp içeri girerken dairesinin anahtarı bende yokmuş gibi davranarak bekledim.

“Adını beğenmedin mi?” Kapıyı arkamdan kilitledim.

Omuz silkmeye çalıştı. “İyi bir isim olduğu belli. Ama adını öğrenmek için beni haftalarca beklettin ve şimdi senin adını taşıyan koca bir şirket olduğunu öğreniyorum.” Küçük botlarının fermuarını açmak için eğildiğinde yüzündeki hafif irkilmeyi kaçırmadım. “Ve demek istediğim, buna sahip olman gerçekten çok güzel. Sanırım bu kadar insan seni çoktan tanıdığı için biraz kıskanıyorum.” *Kıskanmak mı?* Payton ikinci ayakkabısını da çıkardı. “Belediye başkanı gibi,” diye homurdandıktan sonra bana döndü. “Bu arada sana hâlâ kızgıyım.”

“Belediye başkanını tanıdığım için mi?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana bir hiçmişim gibi davrandığın için.”

Cümle kaburgalarıma dolandı. “Sen bir hiç değilsin.”

Hüzün gözlerinde kalırken o gülümseme görünürde değildi.

Bir adım daha yaklaşarak iri ellerimle güzel yüzünü tuttum.

“Sen bir hiç değilsin, Payton.”

Gözlerini kırıştırdı. Sonra biraz daha kırıştırdı.

“Tamam.” Fısıltısı çok da inandırıcı değildi.

“Gidip duş al.” Alnına nazik bir öpücük kondurdum. “Sonra konuşacağız.”

Şüphesini görebiliyordum ve bunun bana inanmadığından mı yoksa duştan çıktığında burada olmayacağını düşündüğünden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Ama ona her iki konuda da yanıldığını kanıtlamayı planlıyordum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Kulpun ortasındaki düğmeye basıp banyonun kapısını kilitlemeden önce bir an tereddüt ettim.

Yalnız yaşadığım için bu kapıyı kilitlemek şöyle dursun nâdiren kapatıyordum ama şu anda kendimi hassas hissediyordum. Hem içten hem de dıştan.

Çok uzun bir gün olmuştu ve kendimi bu kadar pis hissetmeseydim kelimenin tam anlamıyla yüzüstü yatağa dalardım. Neyse ki yarın çalışmak zorunda değildim. On iki saat uyumayı planlıyordum. En az.

Kıyafetlerimi çıkarıp lavabonun önünde yere yığarken bilerek yeni, lekeli çoraplarıma bakmadım.

Suyun ısınmasını beklerken saçlarımı taradım ve başımın üstünde topuz yaptım. Eğer çıktığımda konuşacaksak, ıslak saçlarla uğraşmak istemiyordum.

Konuşmak.

Dişlerim altdudağıma baskı yaparken aceleyle küvete girdim.

Kendine hâkim ol, Payton.

Olamadım.

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

Suyun altına ilerleyerek çalkantılı duygularımın yıkanmasına izin verdim.

Nero'nun beni kafede görmezden gelmesine hâlâ kırgındım.

Sadece konuştuğumuz halde Carlton'a verdiği tepki de kafamı karıştırıyordu.

Konsere gelmesine bu kadar çok sevindiğim için utanıyordum.

Nero beni bulmuştu. Peşimden gelmişti. Bana dokunmuş, beni ne kadar çok istediğini hissettirmişti.

Ama tüm bunlar bir araya getirince hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ya da ediyordu ama Nero'nun benimle seks yapmak istediği ve bunu kimsenin bilmesini istemediği anlamına geliyordu.

Suya sırtımı dönerek alnımı duvara yasladım ve akan suyun yan taraflarımla sırtımdan kayıp gitmesine izin verdim.

Rahatsız edici düşünceleri uzak tutmaya çalışıyordum. Bana hak ettiğim şeyin bu olduğunu söyleyen iç sesimi susturmaya çalışıyordum. Hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu. Asla birinin küçük kirli sırrından fazlası olamayacağımı.

En azından kimi seçeceğimi ben belirledim.

Etrafıma serin bir hava dolarken perdenin arkasından bir esinti geldi. Başımı çevirdiğimde Nero'nun küçük duşuma girdiğini gördüm.

Çıplak vücudunun ışığın altındaki görüntüsü beni duraksayıp onu incelemeye zorladı. Bu durumla ilgili kafam ne kadar karışık olursa olsun, onun görülmeye değer bir şey olduğuna şüphe yoktu.

O bir... savaşçı gibi yapılydı. Ya da eski zamanlardan bir asker gibi. Sert kasları ve yaralı teni. Güç ve şiddet bir araya gelerek onu zorlu bir düşmana dönüştürmüştü.

Ben yumuşakken o sertti. Ben değilken o güçlüydü. Terapiye gitmeye param yetseydi, bu güvensizlik duygularını açığa çıkarabileceğime emindim. Ama böyle bir şey söz konusu olmadığına göre gözlerindeki ifadeye güvenmek ve onun da beni benim onu bulduğum kadar çekici bulduğuna inanmak zorundaydım.

Nero perdeyi arkasından kapattığında vücudum otomatik olarak onunla yüz yüze gelmek için döndü.

Beynim bana bu adamı aslında tanımadığımı haykırıyor olsa da kalbim ona sıkı sıkı sarılmamı söylüyordu.

Gözleri vücudumda gezinerek tüm parçalarımı inceledi ama oyalanmadı. Bakışlarımla yeniden buluştu.

Burada fazla yer yoktu, küvetin iki ucunda duruyor olsak da aramızda ancak bir karış kadar boşluk vardı.

Nero sessizce uzanıp topuzumu çözmeye başladı. Parmakları nazikti ve hiçbir saç telimi koparmadan açmayı başardı.

Siyah lastiğı bileğine geçirdiğinde en sonunda, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Parmak uçları şakaklarımdayken başımı arkaya eğdi ve akan suyun altında saçlarımı ıslattı. “Saçını yıkıyorum.”

Sudan dolayı gözlerimi kısıtım. “Neden?”

“Çünkü yıkamak istiyorum.”

Başımı yeniden dikleştirdiğinde sanırım ikimiz de şu anda aleti sertleşmemiş gibi davranacaktık.

Nero şampuan şişemi alıp avucuna doldurdu.

Biraz geri çekildi. “Buraya gel.”

Ona doğru bir adım attığımda sırtımdan aşağıya sarkan saçlarım artık suyun altında değildi. Sonra da hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez biri saçlarımı yıkadı.

Parmakları buklelerimi ovarken hafifçe kafa derime dokunuyor, omurgamdan aşağı yukarı karıncalanmalar gönderiyordu.

Dikkatini tekrar saç köklerime vermeden önce ellerini saçlarımın tamamı boyunca gezdirdi. Dokunuşu çok nazikti ve göz yaşlarımın geri kalanını uzak tutmayı umarak burnumdan derin nefesler almak zorunda kaldım.

Bununla; bir sıcak bir soğuk, bir sert bir tatlıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ama bir parçam bunu kabul edecek kadar kırık dökük olduğumu biliyordu. Vermeye istekli olduğu şeyi kabul edecektim çünkü verdiği şey sevgiye çok yakın hissettiriyordu.

“Geriye.”

Gözlerimi kapalı tutarak beni suyun altına geri götürmesine izin verdim, yumuşak dokunuşlarına devam ederek saçımdaki şampuanı duruladı.

Omuzlarımdaki elleri, tekrar doğrulma zamanımın geldiğini anlamamı sağladı.

Bu kez saç kremi saçlarıma yayarken onu, yüzünü ve gözlerindeki şefkatli bakışı izledim. Telleri ayırırken acele etmiyor, hiçbirinin karışmadığından emin olmak için parmaklarını aralarında gezdiriyordu.

Beni tekrar suyun altına getirip kremi duruladı.

Ama orada durmadı.

Nero uzanıp yüz yıkama jelimi aldı.

Şişeyi bana vermesini bekledim. Ama tabii ki vermedi.

Küçük bir miktar sıkıp parmak uçlarını birbirine sürttü. “Gözlerini kapat, bebeğim.”

Bedenim itaat etti ve başımı arkaya eğdim, böylece uzun boyuyla yüzümü daha iyi görebiliyordu. Gözümden dökülen bir başka hain gözyaşının, yanaklarımda gezinen dokunuşuyla buluştuğunu hissettim.

“Şşt.” Başparmağıyla gözyaşımı sildi. “Ben yanımdayım.”
Sözleri sinirlerimi yatıştırmak yerine daha da yıprattı.

Ona nedenini sormak istiyordum ama bunun yerine mırıldandım. “Kapıyı kilitlediğimi sanıyordum.”

Akan bir damla gözyaşımı daha sildi. “Kilitlemiştin. Ve bunu görmezden geleceğim. Bu seferlik.”

Tam da kontrolcü bir pisliğin söyleyeceği türden bir şeydi ama yine de dudaklarımın kenarlarının gülümsemeye kıvrılmasına neden oldu.

Sıcak dudaklar benimkilere değdi ama ben onları öpmeden geri çekildiler. “Yüzünü durula, Payton.”

O anı kendime ayırmak isteyerek Nero’ya sırtımı döndüm ve bana söyleneni yaptım.

Vücudu sırtıma baskı yaparken bir kolu belime dolanarak beni yerimde tuttu. Başımı suyun altından çıkardığımda gözlerimi açtım ve Nero’nun diğer elinin musluktan sarkan lifime uzandığını gördüm.

Dokunuşunu kaybetmeden önce elini karnımda gezdirdi, ardından duş jelimin açılma sesi içeriye doldurdu.

Omzumun üzerinden arkaya bakınca Nero’nun şişeden çok fazla sıkıldığını gördüm.

“Bu kadar çok kullanma,” diye hafifçe azarladım.

Tık diye kapattı. “Sana daha fazlasını alacağım.”

Tartışmanın bir anlamı olmadığı için başımı iki yana salladım ve Nero’nun sabunlu lifi kollarımın arkasında, sırtımda, omurgamdan aşağıya doğru gezdirme hissiyle eridiğimi hissettim. Kalçalarımda yumuşak daireler çizerek oyalandı. Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, sabunlu elini vajinamdan geçirdiğinde utanacak zamanım olmadı.

Nero arkamda eğilerek bacaklarımın her santimini temizlemeye devam etti. Utanç duygum yine alevlenmedi. Ayak parmaklarımdan yukarı doğru çıkabilmek için yüzümü ona dönmemi söylediğinde bile.

Kendimi bu konuda çok daha sıkılgan hissetmem gerekiyormuş gibi geliyordu. Onun gibi bir erkeğin normalde çıkacağı türden bir kız fiziğine sahip olmadığımı biliyordum. Bu da düşündüğüm için kendimi kötü hissettiğim bir şeydi çünkü bedenlerimizin nasıl insanlar olduğumuz hakkında hiçbir şey anlatmadığını biliyordum. Ama bir şeyi bilmek vardı, bir de ona inanmak.

Her nasılsa Nero'yla birlikteyken kendimi sadece el üstüne tutuluyormuş gibi hissediyordum.

Kendimi güvende hissediyordum.

Birden aklıma bu öğleden sonrası gelince midem kasıldı.

“Neden beni tanıımıyormuş gibi davrandın?” diye sordum fısıltıyla.

Nero lifi duruladıktan sonra bana uzattı. “Anlatacağım.”

Lifi alıp suyu kapattım ve yerine astım.

Nero beni kurulamak için havlulardan birini kullanırken sessiz kaldık. Serin havadan etkilenmemiş gibi ıslak bir şekilde duruyordu.

Benimle işi bittiğinde sade, pamuklu pijamalarımı giyip yatağa girdim.

Nero yatak odasına ilerlerken ışıkları teker teker kapattı. Son lamba, yatakta yanıma hafifçe çökmeden hemen önce kapandı.

“Yan yat.” Bazalı yatak birleşmiş ağırlığımızın altında gıcırdadı. “Yatağın çok küçük amına koyayım.”

Neredeyse onun yatağının boyutunu soracaktım çünkü benim çift kişilik yatağımdan büyük olduğuna emindim ama sormadım, bunun yerine yan döndüm.

Biraz daha hışırtı olduktan sonra üzerinde sadece *boxer*'ı olan Nero beni kendine çekti. Vücudunun tüm ön kısmı, sırtımın tamamını kaplıyordu. Teni benimkine karşı alev alev yanan bir sıcaklık yayıyordu.

“Sana bir şey söyleyeceğim.” Nero'nun sözleri başımın üs-

tünden geldi. “Ama sonra senin de bana bir şey söylemeni istiyorum.”

Karanlığa doğru gözlerimi kırıştıtararak, “Tamam,” diye kabul ettim.

Belime dolanan kolunu, parmakları yan tarafımla yatağın arasına sıkışana kadar düzeltti.

“Bir güvenlik şirketim var. Gerçek bir şirket. Ve bundan iyi para kazanıyorum.” Göğsü yavaş bir nefesle genişledi. “Ama gerçekte yaptığım iş bu değil.”

“Gerçekte ne yapıyorsun?”

“Kötü şeyler.”

“İnsanlara zarar veriyor musun?”

Başını yastıkta onaylar gibi salladığını hissettim. “Bazen.”

“Onlar kötü insanlar mı?”

İç geçirdi. “Genellikle ama bu yaptığım şeyi iyi yapmıyor.”

Jean’ın bu sabah söylediklerini düşünürken dudaklarımı ıslattım.

“Sen bir gangster misin?”

Belimdeki kolu sıkılaştı. “Öyle de denebilir.”

“Bu yüzden mi birlikte olmamızı istemiyorsun?”

“Payton,” derken sesi içimde yankılandı. “Birlikte olmak istiyorum. Sorun bu değil.”

“Sorun düşmanların,” diye tekrarladım daha önce söylediği şeyi düşünerek.

“Evet. Benimle birlikte olmak güvenli değil.”

“Bu benim için ne anlama geliyor?” Sesimin bu kadar ezik çıkmasından nefret ettim. Ama nerede durduğumu bilmem gerekiyordu.

“Bunu çözmeye çalışıyorum.”

“Ne yaptığın hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?”

“Henüz değil,” diye cevap verdi dürüstçe.

“Gangsterin ne demek olduğunu gerçekten bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

“Hımm,” diye mırıldandı. “Neden o kelimeyi kullandın?”

Patronumu ispiyonlamak istemediğim için yanağımın içini ısırdım ama Nero hakkında o kelimeyi kullanacak kadar çok şey biliyorsa, belki de bu büyük bir sır değildi.

Ya da belki de Jean de o dünyanın içindedir?

Başparmağıyla karnımı okşuyordu.

“Patronum bugün sen ve belediye başkanı gittikten sonra bir şeyler söyledi. Ama hanginizden bahsettiğini bilmiyordum.”

Nero kahkaha attı. “İçeride başka kimseyi tanıımıyordum ama eğer bunu söylediyse onunla ters düşmemeni tavsiye ederim.”

Ürperdim. “Zaten yeterince korkutucu, ondan korkmak için ekstra nedene ihtiyacım yok.”

Nero burnunu saçlarıma sürttü. “Seni koruyacağım.”

Şüpheli bir ses çıkardım. “Beni tanıımıyormuş gibi davranmak zorundaysan nasıl koruyacaksın?”

Bir an sessizlik oldu. “Dediğim gibi, bunu çözmeye çalışıyorum.”

Kesinlikle daha fazlasını bilmek istiyordum. Her şeyi bilmek istiyordum. Ama bu, yararlanmam gereken *cehalet mutluluktur* anlarından biri olabilirdi.

“Benim sıram.” Nero’nun ninni gibi sesi kucağına daha da gömülmeme neden oldu. “Bana neden o zamana kadar bakire olduğunu söyle.”

Soru, inşa etmeye başladığım sakinlik duvarını parçaladı.

“Sadece... hiç olmadı.”

“Dahası var.” Kendinden emin bir şekilde söylemişti. “Ona bunca zamandır sebepsiz yere sahip çıkmadın. Ve ben bu sebebin ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Haklısın,” diye fısıldadım.

Gözlerim kapandı.

Kendime hatırlamak için izin verdim.

Okuyarak yürürken gazete elimde buruştu.

Eğer çalışma saatlerimi azaltmaya devam edeceklerse yeni bir iş bulmam gerekecekti.

Parmağımı şehirdeki büyük pastanelerden biri için eleman aratıyor ilanında gezdirirken kendime diplomamın odamdaki komodinde olduğunu ve iki gün içinde on sekizime gireceğimi hatırlattım. Yani tamzamanlı olarak çalışabilecektim.

Eski ders kitaplarımın içinde sakladığım parayla evden taşınmam uzun sürmeyecekti. Çok ama çok uzaklara taşınmayı umuyordum.

Kısa garaj yolundan ilerleyip Arthur'un arabasının yanından geçerken anahtarlarımı çantamdan çıkarmakla uğraşmadım. Kapıyı hiç kilitlemezdi. Bundan nefret ediyordum. Ama her zaman bir gün birinin eve girip Arthur'u öldürdükten sonra önünde yayıldığı televizyonu çalacağını umuyordum.

Yüzleşmeden kaçınmak için başımı öne eğip ön kapıyı açtım ve içeri girdim. Ama oturma odasında kimse yoktu.

Kimseye görünmeden odama çıkabilmeyi dileyerek ikinci kata çıkan merdivene doğru sessizce ilerledim.

Sesleri duyduğumda yolu yarılamıştım.

"Burada yapabilir miyim?" Arthur'un arkadaşlarından biri olan Bobby'nin sesini tanımıştım.

"Odasında mı?" diye sordu üvey babam. "Fırfırlı yorganlar falan hoşuna mı gidiyor?"

Fırfırlı yorgan mı?

Benim odamda mıydılar?

Olduğum yerde donakaldım.

Neden benim odamda olsunlardı ki?

"Evet." Bobby güldü. "Gerçekten bakire havası veriyor."

Mide bulantım boğazıma kadar yükseldi.

Neden bakirelerden bahsediyorlardı? Üstelik benim odamda?

“Bak, onun ilk seferinin parasını ödüyorsun ama burada yapmak istiyorsan bu bir yüzlük daha demek. Ve bunu benim yaşlı karı isteyken yapman gerekecek. Parayı gösterdiğimde bana bir bok demez ama önceden söylersem küplere biner.”

“Anlaştık.” Birbirine çarpan ellerin sesini duydum. “Altı yüz dolara o ergen amcığı ilk ben tadacağım.”

Arthur arkadaşına güldü. “Bu hafta sonuna kadar olmaz. Bu konuda birilerine ağlamaya kalkarsa diye söylüyorum; tecavüz ya da o tür bir bokla uğraşmak istemiyorum. On sekizine bir girsin de bu sadece o bunu dedi, bu şunu dedi meselesi olur. Annesinin sahip olduğu itibarla da kimse ona inanmaz.”

Bedenim geri çekilince ayağım basamaktan kaydı.

Bir elimle gazeteyi bırakıp tırabzanı tuttum.

Korkuluk sallansa da dayandı. Titreyen bacaklarımın gidebildiği kadar hızlı hareket ederek basamaklardan inip ön kapıya koştum.

Sesleri arkamda yükselirken görüş alanından çıkmam gerektiğini biliyordum. Beni şimdi görürler ve söylediklerini duyduğumu anlarsa...

Göğsüm inip kalkarken sessiz tutmak için kapı kolunu cesaret edebildiğim kadar yavaşça çevirdikten sonra kapıyı açtım.

Bir ayağım dışarıdaydı.

Sesler daha da yükseldi.

Diğer ayağım da dışarı çıktı.

Ayak seslerini duyabiliyordum.

Kapıyı kapatmak için çekerken merdivende ayaklarını gördüm.

Bütün vücudum donakaldı.

Onlar görebiliyorken kapıyı kapatamazdım. Kapatıp kaçarsam ölmüş sayılırdım. Param yoktu. Kıyafetim yoktu. Yapmak istediğim bu olmasa da ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Eve yeni gelmişim gibi davranarak kapıyı açtım.

Merdiveni yarılamlıydı ama başımı kaldırıp bakmadım. Sadece kollarımı gövdeme doladım.

“Evde ne halt ediyorsun sen?” diye bağırdı Arthur.

Aklıma gelen ilk bahaneyi kullanarak, “H-hastayım,” diye kekeleydim. Midemin bulanma şekline bakılırsa yalan da sayılmazdı.

“İğrenç,” dedi küçümseyerek.

İkisi de mutfağa doğru yürürken Bobby’nin kıs kıs güldüğünü duydum.

Gitmek için davete ihtiyaç duymadan merdivenden yukarı fırlayıp odama girdim. Zamanımı odanın dokunmuş olabilecekleri her santimini sterilize ederek geçirmek istesem de vaktim yoktu.

Toplanmam gerekiyordu.

Hemen.

Çünkü bu gece gidiyordum.

Nero’nun göğsü sırtıma doğru inip kalkıyordu. Kelimeler boğazımdan zorla çıkarken onları duyduğunun tek işareti buydu.

“Ayrıldıktan sonra uzun süre çok korktum. Ve birinin bana dokunacağı düşüncesi...” Kendimi ona bastırınca beni saran kolu daha da sıkılaştı. “Hazır değildim. Sonra da nasıl yapacağımdan emin olamadım.”

Nero sırtüstü dönerken şilte sarsıldı. “Buraya gel.”

Dönüp ona yaslandığımda omuzlarımdaki battaniyeyi düzeltti. Başım omzuyla göğsü arasındaki o noktaya denk geldi. Bacağım onunkinin üzerindeydi.

Nero’nun kolları beni sarıp sarmaladı.

“Ama sonra seninle tanıştım.” Kelimeleri göğsüne doğru söyledim. Şimdiden benim için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umuyordum. “Sonunda zamanı gelmiş gibi hissettim.”

“Ona daha çok acı çektirmeliydim.” Nero’nun sesi bir zımparaya sürtünen çakıltaşları gibiydi.

“Ne?”

Bana daha sıkı sarıldı. “Çok üzgünüm.”

“Artık bitti,” diyerek ona güvence verdim. “Planladığımdan daha uzun sürdü ama deneyimi kontrol etmeyi başardım. Ve sen *bir şeyleri çözdüğünde* ne olursa olsun, bunu sana verdiğim için pişman değilim.”

“Asla pişman olmamanı sağlayacağım.”

İri bir el nemli saçlarımı okşadı.

“Uyu artık, bebeğim.”

Nefesim bir iç çekişle çıktı. “İyi geceler, Nero.”

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Payton bana yaslanmış uyurken kıpırdamadan durmak için özdenetimimin her zerresini kullanmam gerekti.

İçimde dolaşan çok fazla öfke vardı.

Öfke ve pişmanlık çünkü Arthur'un hızlı ölümünü, işlediğim diğer tüm günahlardan daha çok pişman etmişti beni.

Payton'ın izlemesine izin vermeliydim. Son nefesini verirken yüzüne tükürmesine izin vermeliydim.

King'in bana verdiği Arthur'la ilgili dosyada arkadaşlarının çoğunun öldüğü yazıyordu. O bok parçası Bobby de çoktan ölmüş olsa iyi ederdi.

Burnumu Payton'ın saçlarına bastırarak o evi yakıp kül ettiğim ve varlığını ortadan kaldırdığım için hafif bir başarı hissi duydum.

Payton uykusunda kıpırdanarak bana daha da sokuldu.

Onun için doğru olanı yapmalıyım.

Ama bu onu benim dünyamdan ve benden uzak tutmak anlamına geliyordu.

Hak ettiği şey buydu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Gözlerimi açmadan önce yalnız olduğumu anladım.

Bir odanın boş olduğunda uyandırdığı özel bir his vardı. Artık Nero'nun dairemde olmasını birkaç kez deneyimlediğimden, kapıyı onun için açık bıraktığım o gece varlığını hissetmediğime inanamıyordum.

Yüzüstü dönüp burnumu yastığa bastırdım ve nefesimi içime çektim. Ama alabildiğim tek koku güllü duş jelimden artakalan kokuydu. *Burada düzenli olarak duş alacaksa kendi sabununu getirmesini istemeliyim.* Nero'nun arkasında hiçbir iz bırakmaması, kendimi biraz delirmiş gibi hissetmeme neden oluyordu. Kafamın içindeki o küçük ses onun gerçekten var olup olmadığını sorguluyordu. Belki de hâlâ bakireydim ve âşık olmuyor, aksine aklımı kaçıırıyordum.

Sesli bir şekilde homurdanarak kendimi yataktan dışarı attım.

Âşık olmak.

Hayır, *bu* delilik olurdu.

Ona şimdiden âşık olmam mümkün değildi.

Gözlerimi ovalayarak uykumu açmaya çalışırken kahve makinesine doğru ilerledim, suyu ve kahveyi ölçerken dikkatimin sadece yarısını veriyordum.

Her şey çok garipti. Çünkü hayatının ayrıntılarını anlamasam bile Nero'yu anladığımı hissediyordum. Yani dün gece bir gangster olduğunu resmen kabul etmişti. Ama bu herkes için aynı anlama mı geliyordu? Gerçek bir mafyanın parçası gibi miydi? Filmlerdeki gibi. Silahlar, rakipler ve polislerle.

Düşmanlarından bahsettiğini ve tanıştığımız gece onu arayan polis arabaları olduğunu düşünürsek...

Kahve demliğe damlarken telefonumun kilidini ve tarayıcıyı açtım, aramaya *Nero Güvenlik* yazdım. Şirketinin adının bu olduğunu söylemişti, ekranımda da *Nero's Güvenlik Şirketi* için sonuçlar belirdi.

Üstten ikinci bağlantı şirketin resmi internet sitesiydi, bu yüzden ona tıkladım.

Daha önce bir güvenlik sitesine hiç bakmamıştım ama oldukça standart görünüyordu. Renk düzeninin gri tonlarıyla siyah olmasına da şaşırmadım. Ancak *Hakkımızda* sekmesine tıkladığımda hiçbir personel fotoğrafı, sahibi hakkında hiçbir ayrıntı yoktu. Sadece temel bilgilerden bahsediyordu. On beş yıl önce kurulmuştu. Sekiz eyalette ofisleri vardı. Anlamadığım sektörel konularda en iyi ödüllere sahipti.

Tarayıcıya dönüp *Nero's Güvenlik Şirketinin Sahibi Minneapolis* yazdığımda, ekranımda bazı yeni sonuçlar belirdi. Haber sitesine benzeyen bir tanesine tıkladım ve Nero'nun gördüğüm ilk fotoğrafına baktım. Takım elbise giymişti, yüzünde ciddi bir ifadeyle tuğladan bir binanın önünde duruyor ve... belediye başkanıyla el sıkışıyordu.

Merakla haberi hızla inceledim.

Minneapolis Belediyesi, önümüzdeki beş yıl boyunca tüm yeni hükümet projelerinde Nero's Güvenlik Şirketi'ni kullanmak üzere sözleşme imzaladı... Minneapolis Belediye Başkanı Oscar Devon ile Nero's'un sahibi Nero arasındaki ilişki hakkında bazı spekülasyonlar...

Gözlerim kelimelerin geri kalanında gezindi ama Nero'nun soyadından hiç bahsedilmiyordu.

Daha fazla varyasyon denedim ancak yazdığım hiçbir şey bana Nero hakkında daha fazla bilgi vermedi.

Kahve kokusu sonunda beynime nüfuz edince aşağıya baktım ve kahvenin hazır olduğunu görünce ne kadar zamandır burada durduğumu merak ettim.

Telefonumu pijama altımın sıg cebine sokup kahve makinesinin üstündeki dolabı açtım ve en sevdiğim kupayı aldım. Sarıya boyanmış, ağır bir seramiktendi ve Büyük Kanyon Ulusal Parkı'ndan gelmişti.

Oraya hiç gitmemiştim. Orta Batı'dan ayrılmamıştım bile. Ama bunu birkaç yıl önce bir *Goodwill**'de bulmuştum ve bana garip bir neşe veriyordu. Çünkü birisi oraya gitmişti ve kupa artık benim olsa bile sanki ilk sahibinin anılarını taşıyormuş gibi hissediyordum. Sanki gözlerimi sımsıkı kapatırsam ben de tatillere giden biriymiş gibi davranabilirdim.

Bir gün.

Para için asla endişelenmeyeceksin. Benim için değil. Kendin için de değil.

Nero'nun dün geceki sözleri zihnimde dolaşıyordu.

Saf olabilirdim ama bunu gerçekten kastettiğini sanacak kadar da aptal değildim.

* Bir hayır kurumunun yönetiminde, yardım amacıyla genellikle ikinci el malların satışını yapan mağaza. (ç.n.)

İlk yudumumu alırken fincanımdan çıkan buhar görüşümü bulanıklaştırdı.

Nero dün gece pek çok şey söylemişti ve bana -kendisi hakkında, hayatı hakkında- doğruyu söylediğine inanıyordum ama tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Bu tereddüt gerçekten benim güvenliğim için miydi yoksa başka bir nedenden mi kaynaklanıyordu bilmiyordum ama gerçek şuydu ki, bu sabah burada değildi.

İç geçirerek oturma odasına yöneldim ve izin günümü her zaman yaptığım gibi kanepede oturup yemek programları izleyerek geçirmeye karar verdim.

Küçük adanın kenarına doğru iki adım atmıştım ki, siyah bir dikdörtgen dikkatimi çekti.

Tezgâh ile ön kapının ortasında bir yerde bir zarf duruyordu.
“Nasıl ya?”

Kupamı bırakıp çömeldim ve zarfı aldım.

Ağırdı. Dokusundan, kalın bir karttan yapıldığı anlaşılıyordu. Normal bir zarf boyutunda değildi. Daha kısa ve daha kalındı.

Sanki biri çıkıp, *Hey, o benim*, diyecekmiş gibi etrafa bakındım.

Önyüzünde hiçbir şey yazmıyordu ve ters çevirdiğimde kapalı olmadığını gördüm.

Açıp açmamayı düşünürken dudağımı ısıırıyordum. Ama benim dairemdeydi ve Nero’nun onu kazara düşürdüğünü sanmıyordum.

Gözlerim tekrar tezgâha kaydı. Belki de benim için bırakmıştı ama kapıyı kapattığı zaman kayıp düşmüştü.

Belki de?

Kendimden bezmiş bir halde, “Aman Tanrım, aç işte şunu!” diye inledim.

Parmaklarımla zarfın kapağını açtığımda aynı ağır, siyah kâğıttan yapılmış tek bir kart ortaya çıktı.

Sayfanın alt kısmında, güneşin içindeki A harfine benzeyen altın rengi, küçük bir kabartma sembol vardı.

Anlamayarak gözlerimi kırıştırdıktan sonra parmaklarım kâğıdın diğer tarafındaki kabartma harfleri algıladı.

Kartı çevirince ağzım açık kaldı.

Bu bir davetiyeydi. Bir doğum günü partisi için fazla süslü bir davetiyeydi. Nero için. Bu akşam.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

“Saygın görünüyorsun, patron.” Rocco başını bana doğru eğdi.

Bir kaşımı kaldırdım. “Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?”

Sırıttı. “Bütün bunların amacı da bu zaten, değil mi?”

İç çekerek kol düğmelerimi düzelttim ve zırlı *SUV*’nin arka koltuğuna geçtim.

Bu akşam tam bir smokin giymeyi kendime yedirememiştim. Kırk yaşına girdiğim için kendimi yeterince yaşlı hissediyordum, üstüne bir de maymun kıyafeti giymeme gerek yoktu. Bunun yerine tamamen siyah giyinmeyi tercih etmiştim. Siyah ayakkabılar, siyah pantolon, siyah deri kemer, siyah uzun kollu gömlek, tam oturacak şekilde dikilmiş siyah bir yelek ve eski patronumun cesedinden çaldığım siyah, oniks kol düğmeleri.

Alışlagelmiş resmi kıyafet olmayabilirdi ama önemli olan-

lara verilmesi gereken mesajı veriyordu. Bu mesaj da *güç* dışında bir şey değildi.

Rocco evimden uzaklaşırken ben de koltuğa yerleşip kendimi boş sohbetlerle dolu sinir bozucu bir geceye hazırladım.

Bu saçmalıktan nefret ediyordum. Olmadığım biri gibi davranmaktan. Saygın biriymişim gibi davranmaktan. Ama hepsi kamuflejin bir parçasıydı. Yapılması gerektiğini de biliyordum.

İster istemez iç çekecek gibi oldum ama bastırmayı başardım. Yumuşak olamazdım. Şu andan gecenin sonuna kadar tek bir zayıflık belirtisi bile gösteremezdim. İliklerime kadar hissettiğim yorgunluğu görmelerine izin veremezdim. Sadece Payton'la birlikteyken hafifleyen yorgunluğu.

Payton.

Mahallemden çıkıp şehre yaklaşırken manzarayı izliyor ve Payton'ı düşünüyordum.

Küçük bakiremi.

Benden on üç yaş küçük olan o masum kızı.

Ona ve hayatına yaptığım şey için kendimi bok gibi hissetmeliydim.

Ama açgözlülük her defasında suçluluk duygumdan ağır basıyordu. Söz konusu Payton olunca da sonuna kadar açgözlüydüm.

Onu da kendimle birlikte karanlığa sürüklemekten önce hal etmem gereken sadece birkaç şey daha vardı.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

PAYTON

Şık görünümlü arabaların arasında yavaşlayarak dururken şoför, “Yer burası mı?” diye sordu.

Başımı kaldırıp devasa taş binaya baktım. “Sanırım öyle.” Sonra tekrar önümüzdeki pahalı araçlara baktım. “Öyle olmalı.”

Daha önce hiç Minnesota Tarih Merkezi’ne gitmemiştim. Sanırım eski bir ev ya da onun gibi bir şey bekliyordum. Ama burası bir ev değildi. Tam anlamıyla kahrolası bir müzeydi.

Karnım endişeyle dolarken milyonuncu kez bugün Nero’ya mesaj atıp atmamam gerektiğini düşündüm.

Ama mesajda ne diyecektim?

Gerçekten beni davet etmek istedin mi?

Sonuçta gelmemi istemeseydi bana davetiye vermezdi.

Dün gece konuşurken neden bana bundan bahsetmedin?

Nero sanki bilgi vermek canını yakıyormuş gibi davranıyor-

du, bu yüzden doğum günü partisinden bahsetmek muhtemelen onun için işkence olurdu.

“Beklemek ister misiniz? Yoksa sizi burada indirmemi mi tercih edersiniz?” diye soran şoförün sesinden tereddüdü belliydi.

Arabası benim standartlarıma göre güzeldi ama önümüzdeki araba bir *Maserati*’ydi.

“Hımm...” Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Bir yandan, evet şimdi inmek istiyordum; böylece buraya tüm varlığımdan daha değerli ve lüks bir araçla gelmişim gibi yapabiliirdim. Diğer yandan, buradan ön kapıya kadar yeni ayakkabılarımla yürümek istemiyordum.

Ayak parmaklarımı yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde oynatırken, çok dar oldukları için ayaklarımın şimdiden acıdığını hissedebiliyordum.

Seçenekleri tarttıktan sonra ayaklarımın ne olursa olsun beni mahvedeceğine karar verdim, bu yüzden kendimi bir *Uber*’le gelme utancından kurtarabilirdim.

“Burada ineceğim.”

“Tamamdır!” Emin olup olmadığını bile sormadı, belli ki benden kurtulup yeni bir yolcu almaya gideceği için mutluydu.

Kapıyı açtığım anda çıplak bacaklarımı buz gibi hava karşıladı.

Soğuğa karşı omuzlarımı kamburlaştırarak uygulamadan şoförüm için bahşiş ekledim, ardından telefonumu küçük çantama soktum ve bugün harcadığım para miktarını görmezden geldim. Ama bu son harcamamdı çünkü Nero’nun beni eve bırakacağını umuyordum. Bir de bu partide bedava bir bar olduğunu.

Uzun kaldırımda ilerlerken bakışlarımı önümde tuttum, yollarından geçtiğim araçların karartılmış camlarına bakmadım.

Benim hakkımda ne düşündükleri konusunda endişelenecek

enerjiyi kendimde bulamadım, Nero'nun partisine girerken zaten yeterince gergindim.

Gerçekten benimle bu konuda konuşmuş olmasını isterdim, böylece birlikte gelebilirdik. Ama belki de... *utanmıştı*? Gerçi bu doğru kelime gibi gelmiyordu. Nero'nun utandığını hayal edemiyordum. Ama tüm bunlar benim için olduğu kadar onun için de yeni olabilirdi. Seks kısmı değildi elbette ama belki de ilişki kısmı öyleydi.

Binanın önüne çıkan merdivenlere yaklaştığımda, göz alıcı bir çiftin arkasına takıldım.

Adamın smokini vardı ama kadının kısa, kırmızı bir elbise giymiş olması içimi rahatlatı.

Bu sabah davetiyeyi bulduktan sonra otobüse atlayıp *Marshall's*'a yeniden gitmiştim. Dün oradayken siyah payetli, harika bir elbise gözüme çarpmıştı. Normalde giymeye cesaret edebileceğimden daha kısaydı, derin bir V yakası ve uzun kolları vardı. Konser kıyafetimi ararken sırf eğlence olsun diye denemiştim. Düşündüğümünden daha dar olmasına rağmen vücuda oturan kumaşı göz dolduruyordu. Aralıksız devam eden payetler de kalçalarımındaki ve göbeğimdeki çıkıntıları gizlemeye yarıyordu. Ama onu satın almak için hiçbir sebebim yoktu, bu yüzden yerine geri asıp ondan uzaklaşmışım.

Şansıma bugün hâlâ oradaydı. Ben de satın aldım. Tıpkı bu rahatsız, buz mavisi topukluları aldığım gibi. Çok güzellerdi ve bulduğum küçük çantayla mükemmel uyum sağlıyorlardı ama ayaklarımın şimdiden kanadığına yemin edebilirdim.

Merdivenlerden çıkarken etek ucumu çekiştirme dürtüsüne karşı koyduğum kadar yüzümü buruşturma isteğime de direndim. Elbisenin ne kadar kısa olduğunu düşünemezdim, yoksa gerginlikten ter içinde kalırdım.

Yolda gelirken belki de uzun bir elbise almalıydım diye endişelenmeye başlamıştım -nereden bulacağımı bildiğimden değil- ama önümdeki kadının elbisesi benimkinden bile kısaydı.

Bu akşam için hâlâ endişelenmem gereken çok şey vardı ama en azından etek boyumu dert etmeme gerek yoktu.

Merdivenlerin tepesinde önlerinde *Nero's* işlemeleri olan aynı ceketten giymiş altı adam vardı. Bunlar güvenlik ekibinin parçası olmalıydı. Nero'nun kendi şirketini kullanması mantıklıydı ama altı adam mı? Bu biraz abartılı gibiydi.

Gangsterler.

Boğazım aniden kuruyunca yutkundum.

Bu parti Nero gibi adamlarla mı dolu olacaktı? Tehlikeli adamlarla?

“Davetiye?” Derin bir ses dikkatimi sağ tarafa çekti.

Bir ev büyüklüğündeki adam elini bana doğru uzattı.

“Ah, evet. Bir saniye.” Gülümsemeye çalıştım ama birden dehşete kapılmıştım. Sadece içeri girip Nero'yu bulmak istiyordum. Onun yanında olduğumda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Çantamı açarken başımı eğdiğimde saçım omzumun üzerinden dökülerek yüzüme düştü.

Bu akşam saçımı dalgalı bırakmayı tercih etmiştim ve daha sonra kalkan olarak kullanmaktan mutluluk duyacaktım ancak titreyen parmaklarım, görüşüm engellenmeden de davetiyeyi çantamdan çıkarmakta yeterince zorlanıyordu.

Saçımı önümden çekerek telefonumla dudak parlatıcımı kenara ittim ve davetiyeyi çıkardım.

Küçük çantama sığmayacak kadar büyük olduğu için katladığım davetiyeyi açmak zorunda kaldığımda hafif bir utançla yanaklarım ısındı. Katlamaktan nefret etmişim ama iyi ki de yapmıştım. Çünkü neredeyse evde bırakacaktım ve şu anda geri çevrilmek beni öldürebilirdi.

Adam davetiyeyi benden aldı, bana da aynı muameleyi yapmadan ve kaşlarını çatmadan önce bir saniyeliğine inceledi. “Yalnız mısınız?”

“Hımm, evet.” Bu soruyu beklemediğim için sesim emin değilmiş gibi çıktı.

“Kadınların çoğu burada artı bir olarak bulunuyor.”

“Ah.” Bunu söylemesi garipti. “Şey, ben Nero’yla birlikteyim.”

Adam gözlerini kısıp beni inceledi. Ne gördüğünü bilmiyordum ama biraz daha dik durarak ilerlememi işaret etti.

Davetiyeyi geri almak için elimi uzatmak üzereydim ki yan tarafındaki delikli kutunun içine attı. *Kahretsin, onu saklamak istiyordum.*

Birkaç adım sonra nihayet binaya girmeden önce çantamı kontrol için teslim etmem ve metal detektöründen geçmem gerektiğinde sadece biraz şaşırdım.

İçerinin ılık havası hoş bir dost hissi yaratırken kaslarımın gevşemesine yardımcı olması için derin nefesler aldım.

Benimle aynı anda içeri giren birkaç kişi vardı, bu yüzden onlar bizi etkinlik alanına yönlendiren işaretleri takip ederken ben de onları takip ettim. Yaklaştıkça tabelalara çok gerek kalmadı çünkü gürültülü sesler mermer zeminde kolayca olduğumuz yere geliyordu.

Adımlarım yavaşlayarak dururken aval aval bakmaya başladım.

Hiçbir şey beni bu ihtişama hazırlayamazdı.

Oda tıklım tıklımdı. Bazıları etrafta dolaşıyor, diğerleri yüksek ve yuvarlak masaların etrafında durmuş derin sohbetler ediyordu. Bulunduğum yerin hemen yanında bir bar vardı, görebildiğim bir diğeri de odanın karşı ucundaydı.

Konuşma seslerinin arasından müzik duyuluyordu ve yanılmıyorsam köşede beş kişilik bir orkestra vardı.

Tam daha fazla etkilenemeyeceğimi düşünüyordum ki başımı kaldırıp yukarı baktım.

Tavan o kadar yüksekti ki kalabalığın üzerinde asılı duran gerçek boyutlu bir uçak maketi vardı.

Vay canına.

Kendimi hiç rahat hissetmiyordum. Bu geceyi atlatmamın tek yolu alkoldü.

Doğruca bara yönelerek önümdeki sıradaki insanları izlediğimde içkileri için ödeme yapmadıklarını fark ettim. Bahşiş kavanozu bile yoktu. Hah.

Barmen, “Sizin için ne getirebilirim?” diye sorduğunda, o kadar zaman boyunca ne istediğimi düşünmediğimi fark ettim.

“Ah, hımm...” Sesim kesilirken kadının arkasında sergilenen şişeleri incelemeye çalışıyordum.

Barmenin dudaklarının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. “İsterse-niz karar vermenize yardımcı olabilirim.”

Omuzlarım rahatlamayla çöktü. “Evet, lütfen.”

Kıkırdadı. “İlk soru, az mı alkol istiyorsunuz çok mu?”

“Çok,” diye kabul ettim gülümseyerek.

“Tatlı olsun mu, olmasın mı?”

“Olsun.” Hemen cevap verdim.

Başını salladı. “Bende tam aradığınız şey var.”

Tanımadığım şişelerden bir *shaker*’a içki doldurmasını izlerken ne yaptığını takip etmeye çalışmaktan vazgeçtim ve oda-da Nero’yu görebilmek için biraz döndüm.

Uzun boyluydu, bu yüzden onun bulabilmem gerektiğini hissediyordum. Ama ben uzun değildim ve burada çok fazla insan vardı.

Nero’nun doğum günü için gelmiş insanlar.

Bir kez daha midem düğümlendi.

Daha önce böyle bir partiye hiç katılmamıştım ve bu kadar çok insanın arasına girmemiştim. İnanılmaz derecede göz korkutucuydu.

“Buyurun.”

Barın üstünde duran güzel, mavi martiniyi görünce gözlerimin irileştiğini hissettim. Kenarlarında tuz vardı ve üstünde ince bir limon dilimi yüzüyordu.

“Buna margarita-martini bebeği diyeceğim.” Barmen sırtıttı. “Sıraya girdiğinizi gördüğümde ayakkabılarınıza hayran kaldım, bu yüzden onlarla uyumlu bir içki hazırlamaya karar verdim.”

“Bu harika.” Detaylara verdiği önem karşısında hayrete düşerek başımı hafifçe iki yana salladım.

Son paramı vermek için çantamı açmaya hazırlanırken elini barın üzerine koydu. “Bu gece bahşiş kabul edemiyoruz.”

“Ah, ama...”

“Merak etmeyin, bu son iki işimin toplamından daha fazla kazandırıyor, yani sorun yok.”

“Eğer eminsen...?”

Gülümsedi. “Eminim. Tadını çıkarın.”

Ona teşekkür ederek içkiyi dikkatle kaldırıp bir yudum aldım. Sonra daha büyük bir yudum aldım.

Barmen bir sonraki içkisini hazırlamaya başlamıştı ama ben ağzımı oynatarak sessizce, *Vay be!* dediğimde bana göz kırptı.

Neden bu kadar dostça davrandığını bilmiyordum, belki de ait olmadığım bir yerde ve tamamen uyumsuz olduğumu anlayabiliyordu. Nedeni ne olursa olsun, nezaketine minnettardım.

İçkimi yudumlarken kalabalığın içinde bir o yana bir bu yana ilerledim ama Nero’dan eser yoktu.

Bu onun partisiydi. Onu bulmanın kolay olacağını sanırdım. Ya da en azından diğerlerinden daha büyük, merkezinde onun olduğu bir topluluk olacağını. Ama öyle bir şey yoktu. Bu yüzden rasgele bir yol belirleyerek yavaşça ilerledim, başımı sağa sola çevirip doğum günü çocuğunu ararken normal görünmeyi hedefliyordum.

Bir sonraki adımında topuklarımın üzerinde sendeleyince vücudum sallandı; endişe içinde başımı eğip baktığımda içkinin büyük ölçüde bitmiş olduğunu gördüm.

Bugün yediğim tek şeyin bir kâse *ramen* olduğunu hatırlayarak birazdan ellerinde tepsilerle dolaşan garsonlardan birinin yolunu kesip karnımı doyurmaya karar verdim. Eğer yiyecekler bu içkinin yarısı kadar bile güzelse, hayatımda yediğim en güzel şey olacaktı.

İşte o anda, zihnim tamamen yemeğe odaklanmışken, doku-narak bile tanıyabileceğim profili fark ettim.

Yüzünden geriye taranmış esmer saçı, güçlü çenesini çevreleyen mükemmel kalınlıktaki sakalı ve liderlikten gelen duruşu. Burada kimin yetkili olduğuna şüphe yoktu. Şimdi onu bulduğuma göre, nasıl bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum. Enerjisi elle tutulur gibiydi. Sanki onu hissedebiliyordum. Aramızda bir düzine insan olmasına rağmen.

Kalabalık yer değiştirdikçe onu bir görüp bir kaybediyordum ama yoluma çıkan bir adamın yanından geçerek ilerlemeye devam ettim.

Nero henüz beni görmemişti ama ağzım şimdiden bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Ona mutlu yıllar dilemek için sabırsızlanıyordum.

Tüm bu insanlar onun için, onunla birlikte kutlama yapmak için buradaydı. Nasıl bir adam olduğu konusunda istediğini söyleyebilirdi ama kendim için bir doğum günü partisi düzenleyip tanıdığım herkesi davet etsem, bu alanın yarısını bile doldurmazdı. Kahretsin, oturma odamı bile doldurmazdı. Bu da bir şeydi. Ya da olmalıydı.

Önündeki adamla konuşurken ağzı hareket ediyordu, bu yüzden ilerleyişimi yavaşlattım.

Sözünü kesmek istemiyordum. Bu hem kaba hem de tuhaf olurdu.

Arkasından sinsice yaklaşmamanın en iyisi olacağını düşünerek karşısından yanına gitmek için hafif bir daire çizdim, böylece ona ulaşmadan önce beni fark etme şansı olacaktı.

Kalbim çok hızlı atıyor, sinirlerim stratosfere fırlıyordu.

Kendimi sakinleştirmek için içkimden bir yudum daha aldım.

Bu iyi olacak.

Nefesimi vererek yaklaştım.

Kalabalık tekrar yer değiştirdi bu sefer Nero'nun tüm vücudunu görebiliyordum. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü ve fena halde yakışıklı görünüyordu. Yeleğin ardındaki göğsü heykeltıraş elinden çıkmış gibiydi.

Birden kırmızı bir çizgi dikkatimi çekti.

Kırmızı tırnaklar.

Uzun, parlak kırmızı tırnaklar, Nero'nun yeleğine bastıran parmaklara aitti. Tam kalbinin üzerinden.

Ayaklarım durdu.

Kalbim yepyeni bir nedenle küt küt atıyordu.

Kalabalık tekrar yer değiştirirken boğazıma bir taş oturdu.

Nero'nun yanına sokulmuş bir kadın vardı. Şaşırtıcı derecede muhteşem bir kadın. İnce bacakları, kalçası ve beli daracık kırmızı bir elbisenin içinde sergileniyordu. Devasa memeleri straplez yakasının fizik kurallarını zorluyordu ve kuzguni saçları şık bir topuz yapılmıştı. Bir film setinden fırlamış gibi görünüyordu.

Üstüne üstlük Nero'ya dokunuyordu.

Ne gördüğümü anlamaya çalışarak biraz yaklaştım.

Belki de sadece birbirleriyle konuşuyorlardı.

Belki de arkadaşlarına dokunmayı seven insanlardandı.

Nero'nun başka bir kadınla arkadaş olmasını istediğimden değil.

Belki de görüldüğü gibi değildi.

Gözlerim tekrar Nero'nun yüzüne kayarken kafamın içinde bu son cümleyi defalarca tekrarladım. Tüm bunların bir yanlış anlaşılma olduğuna dair bir işaret bulmayı umarak.

İzlerken Nero'nun ona hiç dikkat etmediğini görebiliyordum. Ama onu uzaklaştırmıyordu da. Diğer adamla konuşmakla meşguldü.

Eskiden kalma kelimeler zihnimin gerisine çarparak bana aptal olduğumu söylemeye başladı. Değersiz... Ve sanki Nero onları duydu.

Odağı diğer adamın omzunun üzerine kaydığında göz göze geldik.

Bu his, fiziksel bir ağırlık gibiydi. Ama rahat olanından değildi.

Bana bakarken yüz ifadesi değişmedi. Bana gülümsemedi. Yakalandığı için yüzünü buruşturmadı. Beni tanıdığını belli edecek bir şey dâhi yapmadı.

Onunla konuşmak isteyerek bir adım daha yaklaştım. Neden-se her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. Ama gözlerini diğer tarafa çevirerek tekrar önündeki adama odaklandı.

Vücudum hareketsiz kalırken çenem kasıldı, duvarlarım kalbimin etrafını sıkıca sardı ve bunun birinin bana vurmak üzere olduğunda verdiğim tepkiyle aynı olduğunu fark edince içimde bir şeyler çatırdadı.

Utanç, korku ve üzüntü kalbimde birbirine dolandı.

Bir hareket gözüme çarptığında bakışlarımı aşağıya çevirdim ve Nero'nun elinin kadının kalçasına dolanışını izledim.

Bu defa sallanırken elimi uzatmak zorunda kaldım ve yanımda duran birinin koluna tutunarak kendimi dengeledim.

Zihnim hayatta kalma moduna geçmeye başlarken bile bir özür mırıldandım.

Nero'nun eli olduğu yerde kalırken dokunuşuyla kadın kendini onun bedenine daha fazla bıraktı.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla dolmuştu ama onları bastırdım. Belki bir açıklaması vardır diye umuyordum. Gülümseyeceğini, bana el sallayacağını ve tüm bunların bir şaka olduğunu söyleyeceğini.

Ama bana bakmıyordu.

Bana doğru tek bir bakış bile atmamıştı.

Kalbim göğsümün derinliklerine gömülüp daha küçük görünmek, daha az hissetmek için kendini sıkıştırmaya başladı.

Tüm bunlar olurken de Nero orada öylece durup ben yokmuşum gibi davrandı.

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

NERO

Duyularımın üzerinde bir farkındalık sezdim.

Bir şeyler değiştiğinde hissettiğim duyguydu bu.

Bay Gintley konuşmaya devam ediyordu ama ben dinlemeyi bıraktım.

Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan içgüdülerimdi. Bu içgüdülere güvenmeyi de zor yoldan öğrenmiştim. Kendime güvenmeyi.

Sadece kendime.

Ama bu içgüdüler bu akşam yeterince güçlü değildi. Çünkü bakışlarımı çevirdiğimde görmeyi beklediğim son şey Payton'dı.

Benim Payton'ım.

Yılların pratiği yüzümdeki şaşkınlığı engelledi ama beynim gördüklerimi algılayamıyordu.

Payton buradaydı.

Payton *buradaydı*.

Doğum günü partimde.

Herkesin içinde.

Yaşadığım şokun altında öfkem kabarmaya başladı.

Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedi mi?

Beni tanımanın tehlikeli olduğunu açıkça belirtmemiş miydim?

Dışlerim birbirine kenetlendi.

Onu buradan çıkarmalıyım.

Nikki pençelerini göğsümün üzerinde gezdirirken Payton'ın irileşmiş gözlerinin hareketi takip etmek için aşağı çevrilmesini izledim.

Lanet olsun.

Ben de bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim.

Payton'ın sergilenen göğüs dekoltesine ve lanet kıvrımlarının her birine sımsıkı yapışan dar, ışıltılı kumaşa.

Bacaklarını fazlasıyla gösteren aşırı kısa elbisede kaldım.

Bu kıyafet kışının kızarmasına neden olacaktı.

Yanına gitmek istiyordum. Buradan defolmaları için herke-se bağırarak istiyordum. Böylece onu burada, odanın ortasında becerebilirdim.

Ancak bunların hiçbirini yapamazdım. Çünkü ona zerre kadar dikkat çekmeyi göze alamazdım.

Onun da *bize* dikkat çekmesine izin veremezdim.

Onu zorlamalıyım. Arkasını dönmesini, hiçbir şey söylemeden benden uzaklaşmasını sağlamalıyım.

Göğsümü yoğun bir karanlık kapladı çünkü ne yapacağımı biliyordum. Neyin işe yarayacağını biliyordum.

Başka bir kadın hışımla gelip yüzüme içkisini fırlatabilir ya da tüm konukların önünde benimle yüzleşebilirdi. Ama Payton öyle biri değildi, çok fazla kez incinmişti. Fazla kırılıyordu. Kendisini savunmazdı.

Bu yüzden bana ihtiyacı vardı. Çünkü onu ben *savunacaktım*. Onun için kahrolası her şeyi yapacaktım. Ama şu anda kalbini kırmam gerekiyordu. Bu da beni öfkeliyordu.

Payton'ın gözleri Nikki'deyken elimi onun sırtından aşağı kaydırıp parmaklarımı kalçasına dokundurdum. Siska vücudunu avucumun altında hissetmek tenimi tiksintiyle doldurdu. Dokunmak istediğim vücut bu değildi. Ellerimin hafızama kazdığı vücut bu değildi.

Birkaç metre ileriden bile Payton'm yüzünün bembeyaz olduğunu görebiliyordum.

Çok üzgünüm, bebeğim.

Her şeyi ben onun görmesini istediğim şekilde görmüştü. Ve tıpkı görmesini istediğim gibi Bay Gintley de görmüştü.

Konuşmayı hiç kesmese de dikkatimin kaydığını fark etmişti. Şimdi de neye baktığımı merak etmek yerine Nikki'nin vücudundaki elime bakıyor ve memelerini dikizlerken dikkati dağılıyordu.

Nikki o kadar çaresizdi ki kızışmış bir hayvan gibi davranarak beni daha fazla ellemeye başladı.

Şimdiye kadar aramızda olan anlaşmayı kavramıştır diye düşünebilirdiniz. Belli ki bu düzenlemeyi bırakma vaktim gelmişti.

Beni ona bakarken yakalamadan önce gözlerimi Payton'dan uzaklaştırdım. Görüş alanımın kenarında dururken acısının dalga dalga yayılışını izledim.

Ama hareket etmedim. Tepki de vermedim. Onun dönüp gittiğini görene kadar zar zor nefes aldım. Ve daha önce hiç olmadığı kadar kendimden nefret ettim.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Arkamdaki manzaradan sendeleyerek uzaklaşırken içkimin kalanını iki yudumda bitirdim.

Bu yaşıyor olamaz.

Bu yaşıyor olamaz.

Boş kadehi bir masanın üzerine koyduğumda biraz dengem bozuktı. Hareket etmeye devam ederken kadehin devrilmesine izin verdim.

Sadece buradan çıkmam gerekiyordu.

Hemen şimdi. Bu partinin tam ortasında hıçkırıklara boğulmadan önce.

Kalbim sıkışıyor.

O...

Birikmeye devam eden yaşlar yüzünden gözlerimi kırptırdım.

O kötü bir adam. Tıpkı söylediği gibi.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

Gözden uzaklaşmasına izin verdikten sonra cebimden telefonumu çıkardım.

“Affedersiniz, buna bakmam gerek,” diyerek Bay Gintley’nin sözünü yarıda kestim.

Avucumu Nikki’nin sırtına bastırduğымda ipucunu alarak yeni hedefine yaklaşmak için bir adım öne çıktı.

Aslında beni kimse aramamıştı ama onlar bunu bilmiyorlardı. Ekranıma birkaç kere hızlıca dokunduktan sonra da hat çalmaya başladı.

Belediye binasından tanıdığım birine başımla selam verdikten sonra King cevap verirken onlardan uzağa döndüm.

“Ne oldu?”

Önemli bir şey olmasa onu aramayacağımı biliyordu.

Tek söylediğim, “Beni bul,” oldu.

King aramayı bitirdi ama ben telefonu kulağımda tutarak biriyle konuşuyormuşum izlenimi vermeye devam ettim.

Birkaç kişi daha selamlama amaçlı kadehlerini bana doğru kaldırdı ama hiçbiri ben telefonla konuşuyormuşum gibi görünürken benimle konuşmaya çalışmadı.

Bakışları izlerken oldukça karışık bir insan topluluğu olduğunu fark ettim. Elbette bu benim partimdi. Ama buradaki insanlar uzaktan iş ya da sosyete tanıdıklarıydı ve yanımda rahat hissedecek kadar beni iyi tanımıyorlardı ya da benden korkmaları gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyan insanlardı.

“Evet. İcabına bak,” dedim hiç kimseye ve telefonumu indirip cebime koyduğum esnada King elinde içkisiyle bana ulaştı.

“Nero,” deyip resmi bir şekilde selamlayarak sadece tanıdık olduğumuzu ama arkadaş olmadığımızı gösteren oyunu oynamaya devam etti. “Doğum günün kutlu olsun.”

Boştaki elini uzatınca tuttum.

“Teşekkürler.”

Otomatik olarak duruşumuzu ayarlayıp duvarı yan tarafımıza aldık ve birbirimizin arkasına bakar halde durduk.

“Parti nasıl gidiyor?” King sesini alçak tuttu ve hem müzik hem de uğultulu konuşmalardan kimsenin bizi duyamayacağını biliyordum.

“Benim için bir obje alıp depoya koymanı istiyorum. Nazikçe.”

King bir yudum almadan önce kehribar rengi sıvıyı kadehinde döndürdü. “Tanıyabileceğim bir obje mi?” diye sordu sonunda.

“Evet.” Parmaklarım yumruk olmak için kaşınıyordu ama onları gevşek tuttum. “Hindistancevizli ve ballı.”

King’in kaşları hafifçe kalkarak isteğime ne kadar şaşırdığını belli etti.

“Burada mı?” diye sorarak netleştirmek istediğinde başımı salladım.

Kimse bizi duyamasa bile bu odada onun adını yüksek sesle söyleme riskini göze alamazdım. King’in ne demek isteyeceğini mi anlayacağını biliyordum çünkü ikimizin de *hindistancevizi* ve *hal* kelimelerini birlikte kullandığımız tek zaman Twin’s Kafe’nin dışındaki o sabahtı.

“Emin misin?” diye sordu.

Payton’ın burada olduğundan emin olup olmadığını sormadığını biliyordum. Onu elime geçirene kadar bir depoya kilitlemesini istediğimden emin olup olmadığını soruyordu.

“Olumlu.” Sonra tekrar ettim. “Nazikçe.” Çünkü bu her zamanki kaçırıp alıkoymalarımızdan biri değildi. Hissedeceği tek işkence, elimin çıplak kışındaki acısı olacaktı. Bir de belki kışına tekrar giren aletim.

King alçak sesle ıslık çalsa da başka bir şey söylemedi.

Tam giderken gözleri omzumun üzerinden bakıp tekrar bana döndü. Bir uyarı gibi.

Kimin yaklaştığını görmek için döndüğümde, Payton’ın gitmesini sağladığım için Tanrı’ya şükrettim. Tam da bu adam yüzünden onu benim dünyamda istemiyordum.

Keskin gözleri ve abartılı bir havası olan sarışın adam önümde durdu.

“Mikhail.” Adını söyledim ama elini uzattığında ellerimi iki yanımda tuttum. “Burada ne yapıyorsun?”

Sırıtıp elini indirmeden önce avucunu yukarı çevirdi. “Tanıdığım bir iş insanının doğum gününü kutlamaya gelemiz miyim?”

“Hayır.” Ses tonum sakindi ama ikimiz de şaka yapmadığımızı biliyorduk.

Onunla birlikte yürüyen Nikki tekrar yanıma geldi. Her ne kadar ona para verdiğim şeyi yapıyor olsa da bu yüzden ondan nefret ettim.

Mikhail bir omzunu kaldırdı. “Çok yazık, tam da eğlenmeye başlamıştım.” Gözleri Nikki’nin üzerinde gezindi.

Bir şey mi ima ediyor, yoksa beni kızdırmaya mı çalışıyordu bilmiyordum ama Nikki’yle yatıp yatmaması umurumda bile değildi. Fakat Payton’ın olduğu yöne doğru bir bakış bile atsa parmağından fazlasını koparırdım.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.” Sağ elimi göz hizama kaldırıp iki parmağımla işaret ettim.

Mikhail izlerken nihayet yüz hatlarına yorgunluk çöktü. On beş yıl önce öldürdüğüm adamın yüzüne ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Adamlarımdan dördü etrafımızda belirdi; koyu renkli takım elbiseleri kalabalığa karışıyordu.

“Buna hiç gerek yok.” Mikhail yüzündeki gülümsemeyi korumaya çalışsa da öfkesini görebiliyordum. Hatta hissedebiliyordum.

Ve buna bayılıyordum.

“Partimden siktir ol git.”

ELLİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Saniyeler içinde beşinci kez parmak uçlarımı gözlerimin altında gezdirdim.

Bağımı eğerek kalabalığın arasında ilerledim. Sadece buradan çıkmak istiyordum.

Eve gidip bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyordum. Nero'yla hiç tanışmamışım gibi davranmak.

Kalabalık azalmaya başlayınca nihayet başımı kaldırdığımda etkinlik alanının geniş girişini görmeyi umuyordum. Ama bunun yerine bir duvar gördüm.

Ne...

Kafam karışmış halde arkama döndüm.

Şaka herhalde.

Tonozlu tavandan sarkan uçak odanın yanlışı tarafındaydı. Ben odanın yanlışı tarafına gelmiştim. İçeri girdiğim devasa kemerli giriş büyük odanın tam tersi yönündeydi.

Hayır, hayır, hayır.

“Şampanya?”

Yanımda beliren garsona bakarak gözlerimi kırıştırdım.

Elindeki kadehle dolu tepsiyi fark etmeden önce otomatik olarak, “Hayır, teşekkür ederim,” diye cevap verdim. “Aslında evet, lütfen.”

Bana kibarca gülümseyerek tepsiyi işaret etti.

Bir an tereddüt ettikten sonra çantamı kolumun altına sıkıştırıp iki elime birer içki aldım.

Garson bu davranışıma gözünü bile kırpmadı, hiçbir şey söylemeden bir sonraki konuğa ilerledi.

Evinde alkol olan normal bir insan olsaydım, şimdi iki elimi de doldurmama gerek kalmazdı. Ama içkiye para harcamayı sevmiyordum ve bu gece sarhoş olmam gerekiyordu, bu yüzden Nero en azından bana içki sağlayabilirdi.

Nero.

Adını düşününce kalbim duracak gibi oldu. Buna karşılık olarak şampanya kadehlerinden birini kaldırıp öğrenci yurdundaki bir erkek gibi tek seferde içtim. Baloncuklar boğazımda patladı.

Önümdeki duvardan bir kadın çıktığında gözlerimi kıstım.

İşte o anda düşündüğümünden daha da sarhoş olduğumu fark ettim çünkü o kadın bir kapıdan çıkmıştı.

İçimi bir rahatlama kaplarken aceleyle kapıya yöneldiğimde buranın kadınlar tuvaleti olduğunu gösteren tabelayı gördüm. Yol üstünde boş kadehimi koymak için küçük bir masa buldum, sonra da boştaki elimle kapıyı açıp tuvalete girdim.

Kapı arkamdan kapandığında gürültü seviyesi düştü ve beni şimdiye kadar gördüklerimden daha güzel, geniş ve loş bir tuvalet karşıladı.

Mermer zemin boydan boya devam ediyordu, duvarlar koyu renk çiçekli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı ve kabinlerin hepsi tavandan zemine kadar ahşap kapıları olan küçük odalar gibiydi.

Bu küçük parti için kabartmalı bir davetiyeye ihtiyaç duymadan, açık bir kabinin kapısına ilerleyip arkamdan kilitlerken topuklu ayakkabılarım zeminde tıkırdadı.

Kendine hâkim ol, Payton.

Kalçamı kapıya bastırıp dolu kadehimi dökmemeye dikkat ederek öne eğildim.

Yeni bulduğum mahremiyetimin içinde nefesimin kesilmesine izin verdim.

Sadece bir kez.

Eve git. Eve git, sonra istediğin kadar kendini kaybedebilirsin. İstersen kusana kadar ağlayabilirsin. Ama eve gidene kadar olmaz.

Tuvalet o kadar şıktı ki, kabinde çantanız ya da ceketiniz için kapıda bir kanca yerine duvarda raf vardı. İçkimi rafa koyduktan sonra telefonumu çantamdan çıkarıp *Uber* uygulamasını açtım. Araç çağırmam sadece birkaç saniyemi aldı ve neyse ki gecenin yoğun bir saati olduğu için çok sayıda araç mevcuttu. Sadece beş dakika uzaklıkta olan bir tanesini seçip onay tuşuna bastım.

Nefes alarak ikinci şampanya kadehini elime aldım ve ilki kadar hızla içtim.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Pekâlâ, ikinci kadeh bir hata olabilirdi. Kadınlar tuvaletinden çıkıp ana partiye dönerken adımlarım daha da dengesizdi. Ayaklarımdaki kabarcıklar biraz daha az zonkluyor ve hâlâ gözlerimde biriken yaşlar yüzünden görüşüm biraz bulanık olsa da bunu başarabileceğimi ve tam bir çöküş yaşamadan buradan çıkabileceğimi düşünüyordum.

Kendimi toparlamak için bir saniye ayırıp tıka basa dolu mekâna bakınca devasa odanın kenarından dolaşmanın en iyisi olabileceğine karar verdim. Ortadan gitmek çok fazla insanın arasından geçmemi gerektirecekti ve titreyen ayak bileklerim buna hazır değildi.

Nero'yu gördüğüm ya da gördüğümü sandığım yöne bilek bakmadım çünkü onu ikinci kez görmeye katlanamazdım. Daha doğrusu, kolunu başka bir kadına doladığına ikinci kez tanık olursam akıl sağlığımı koruyamazdım.

Sol tarafımda bir grup insan yer değiştirip yemek garsonlarından birinin etrafında toplandı.

Midem boştu -alkol dışında- ama bir şeyleri çiğneyip yutmaya çalışma düşüncesi bile bulantıya sebep oluyordu.

Yiyeceklere arkamı dönerek büzülmüş dudaklarımın arasından nefes verdim. Onları görmek dâhi istemiyordum.

Sanırım diğer taraftan gideceğim.

Farkında olmadan bir tepsiye çarpmamak için başımı kaldırdığımda iri bir figür dikkatimi çekti.

Sıra dışı bir şey yapmıyor, sadece arka duvar boyunca bana doğru yürüyordu. Muhtemelen beş altı metre uzaklıktaydı ama onda değişik bir şey vardı...

Bana biraz Nero'yu hatırlatıyordu. Dik duruşu, yaydığı enerji, yakışıklı olması.

Gözleri benimkileri yakaladığında yere baktım; bir türlü kurtulamadığım bir refleksti bu.

Ama sonra kafama dank etti ve gözlerim tekrar yukarı fırladı.

Onu tanıdığımında buzdan filizler uzuvlarımı sarmaladı.

Onu tanıyorum.

O sabah kafeye gelmişti. Çok nazikti, en sevdiğim içeceğin ne olduğunu sorup bana yüklü bir bahşış bırakmıştı.

Bir adım geri çekildim.

Bu adama hangi içeceği sevdiğimi söylemiştim, sonra da Nero gelmiş ve aynı *latte*'yi sipariş etmişti.

Birbirlerini tanıyor olmalılar.

Bu adamın burada olması tesadüf olamazdı.

Nero'yu tanıyordu. Nero da onu tanıyordu.

Birbirlerini tanıyorlar.

Bir adım daha geri giderken ayağım yüksek topukluların içinde yana kaydı.

Nero'nun daireme girdiği o ilk geceden beri hep onun beni

izlediğini hissetmişim. Yakınlarda olduğunu hissetmişim. Tüm bunların gerçek olduğundan şüphe ettiğim zamanlarda bile birinin beni önemseydiğini hissetmek beni rahatlatmıştı. Sapkınca ya da değil.

Ama beni kontrol etmesi için başka birini göndermek... Bu iri, göz korkutucu adamın işyerime gelmesi...

Panik ve üzüntü üzerime çökerek nefes almamı zorlaştırdı.

Başka birini göndermek her şeyi çok farklı hale getiriyordu. Çok kötüydü.

Bunu nasıl yapabildi?

Beni bu şekilde nasıl kandırabildi?

Bu çok aptalcaydı. O kadar aptalcaydı ki duygularımı incitiyordu. Ama bana iyi davranan çok az insan vardı. Bu yabancı en sevdiğim içeceğin ne olduğunu sorduğunda... bilmiyordum. Garipti ama yine de bu dünyada başka biri benim hakkımda bir soru sormuştu. Kendimi ilginç biri gibi hissetmeme neden olmuştu.

Ama bu da başka bir yalandı. Bu adam da diğer herkes gibi beni umursamıyordu.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzüldü.

Duygulandığımı gören adam yavaşlayarak ellerini kaldırdı. Muhtemelen yatıştırma amaçlı bir hareketti ama geniş avuçlarını bu şekilde göstermesi sadece bana onun benden ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyordu.

Arthur'un benden ne kadar güçlü olduğunu.

Ve Nero'nun...

Ağzımdan kederli bir ses çıkıverdi.

Neden beni bu kadar güvende hissettirmek zorundaydı?

Neden içinde yaşadığım illüzyonu paramparça etmek zorundaydı?

Fark etmemişim... Nero hayatıma girene kadar tüm acınası varlığım boyunca ne kadar güvensiz hissettiğimi fark etmemiş-

tim. Sonra beni kollarıyla sararak kırık parçalarımı bir arada tutmuştu ve güvende hissetmiştim. *Güvende!*

Keşke bu duyguyu hiç tatmamış olsaydım.

Adam bir adım daha yaklaştığında gözlerimi kırpıştırarak yaşları serbest bıraktım.

Aramızda bir düzine adım vardı ama o yaklaştıkça geri çekilmeye devam ettim.

Tavrındaki bir şeyler buraya sadece gitmemi istemek için gelmediğini söylüyordu.

İşte o zaman anladım.

Nero bir gangster. Bahse girerim bu adam da öyle.

Korkum üzüntümle aynı seviyeye gelirken kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

Hiçbir şey bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama yine de çok fazlaysa? Ya çok şey biliyorsam?

Adam bir adım daha yaklaşıncı içgüdülerim harekete geçti.

Şu anın ilerisini düşünmeden sırtımı duvara döndüm ve doğruca insan kalabalığının içine daldım.

İlerlerken birkaç omza çarptım ama gülüşmelerle dolu sohbetlere kendilerini kaptırdıkları için kimse fark etmiş gibi değildi.

Omzumun üzerinden bir bakış atmaya cesaret ettim. Arka duvarın önünde gidişimi izliyor olmasını umuyordum.

Ama bakmam için gereken bir saniyelik süre, adamın beni takip ettiğini doğrulamak için gereken tüm zamandı.

Üstelik çok yakındaydı.

Ah, Tanrım.

Hızlandım. Alkol, ayakkabılarımın acıttığı ayak parmaklarımı unutmama yardımcı oluyordu.

“Affedersiniz.” Başka bir grubun yanından sürtünerek geçtim, zeminin açıkta kalan küçük bir bölümünde birkaç hızlı adım attım. “Pardon.” Elimi kısa boylu bir beyefendinin om-

zuna koyup sola dönmesini sağladım, sonra da diğer tarafından dolandım.

Dikkatleri kaçışıma çekmek istemiyordum. Olay çıkarmak benim için iyi olmazdı, bundan emindim.

Takipçimi kontrol etmek için arkama bakmak cazip geliyordu ama buna cesaret edemedim. Dışarı çıkmaya odaklanmalıydım.

Önümde bir boşluk açıldı ama omuzlarıma değen parmakların hissi, az miktarda duyduğum rahatlamayı ortadan kaldırdı.

“King!” Yanımdan bir ses yükseldiğinde parmaklar uzaklaştı.

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

KING

Siktir.

Yüzüme nötr bir ifade yerleştirerek takip etmeyi bıraktım ve adımı bağırarak pisliği selamladım.

“Brenton.” Elini sıktım. “Seni gördüğüme sevindim,” diyerek yalan söyledim.

Bu odadaki çoğu kişi kim olduğumu zaten biliyordu ama Payton’ın dudaklarında benim adımla dolaşmasını istemiyordum. Bununla bir şey yapacağını düşündüğümünden değildi ama hiç belli olmazdı.

“Burada olacağını bilmiyordum!” Brenton yanındaki adamı dürttü. “Bu King Vass, sana bahsettiğim adam. Tüm o paranın sahibi olan.”

Ne klas.

“Tanıştığımıza memnun oldum.” Bir adım geri atarken ba-

şımı salladım. “Bana bir içki ayır. Hemen halletmem gereken bir iş var.”

Saçmalıyordum ama Brenton’ın gülümsemesi her zamankinden daha büyüktü ve sürekli kafasını sallıyordu.

Muhtemelen iyi bir adamdı. Şehrin hemen güneyinde bir şaraphanesi vardı. Ama sorun da buydu: İyi bir adam olması. Hayatımda fazladan sorumluluğa ihtiyacım yoktu.

Kendimi gülümsememi korumaya zorlayarak daha önce ilerlediğim yöne doğru yürümeye devam ederken gözlerim Payton’ı bulmak için kalabalığı tarıyordu.

Çok yaklaştım.

Onu yakalayabilirdim. Parmaklarım elbisesinin uzun kollarının kumaşına dokunmuştu ama tereddüt etmiştim. Tereddüt etmiştim çünkü Nero kesin konuşmamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bana tam bir açıklama yapacak durumda değildi ama kumaşı elimin altında hissettiğim anda duraksamıştım. Çünkü aslında ne bok yapmam gerekiyordu ki?

Onu fark ettiğimde kadın zaten ağlıyordu. Hızlı ve sessiz hareket ediyor olsa da insanlar onu illa ki fark edecekti. Bir partide ağlayan bir kadın da akılda kalırdı. Buna bir de tanınmış bir simanın, yani benim partinin ortasında ağlayan kadına yaklaşmamı ekleyince işte bu unutulmaz olurdu. Tam da Nero’nun kaçınmaya çalıştığı şeydi.

Nero’nun söz konusu Payton olduğunda her zamankinden daha dengesiz olduğu gerçeğinden bahsetmiyordum bile. Ona karşı kaba kuvvet kullanmama iyi tepki vermeyebilirdi. Kahretsin, muhtemelen onun herhangi bir yerine dokunmama da iyi tepki vermezdi. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Nero zaten onu üzecek bir şey yaptıktan sonra onu benimle, bir yabancıyla özel bir odaya gitmeye nasıl ikna edebilirdim?

Aramaya devam ederken gözlerim sonunda elbisesinin ısıltısını yakaladı ve parti odasının girişini çoktan geçtiğini, kahrolası asansörü beklediğini görünce kendi kendime küfrettim.

Ben oraya varmadan o kapılar kapanırsa gitmiş demektir.

Ama onunla asansörde yalnız kalabilirsem... Bu işe yarayabilirdi.

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Asansörü çağırmak için düğmeye daha sert bir şekilde basarken başparmağımın ucu beyazlaştı.

Kabini hızlı çıkması için, “Hadi. Hadi,” diyerek teşvik ettim.

Gitmek için erkendi, bu yüzden benimle birlikte bekleyen kimse olmamasına şükreliyordum. Çünkü şu anda biri benimle havadan sudan konuşmaya kalksa muhtemelen hıçkırıklara boğulurdum.

King için arkama bakma ihtiyacı ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu. Ama ya bu asansördü ya da hiçbir şey; başka şansım yoktu. O adamdan daha hızlı koşmam mümkün değildi. Merdivenleri denemek de. Adımları benimkilerden iki kat daha uzun olmalıydı; beni hemen yakalardı. Tek başıma.

Ağırlığımı diğer bacağıma verince bu hareket bir ayağımdaki zonklamayı azaltırken diğerindekini artırdı.

Asansörün zil sesi beni o kadar korkuttu ki ufak bir çığlık attım.

Harika, zaten uğraştığım duygular listesine bir de utancı ekleyelim.

Kapılar sıkışarak geçebileceğim kadar açıldığında içeri adım atmaya yeltendim ama neredeyse başka bir bedenle çarpışacakken bir çığlık daha attım.

Karşımdaki kız da çığlık attı, o beni korkuturken ben de onu korkutmuştum.

“Tanrım, Krissy.” Kızın yanında duran yaşlıca adam başını iki yana sallıyordu.

Kız kıkırdarak adamın göğsüne vurdu. “Beni o korkuttu.”

Kız çok güzeldi, içki içecek yaşta bile görünmüyordu ve benimkini ağırbaşlı gösteren bir elbise giymişti.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım ve birbirimizin geçmesine izin vermek için yer değiştirdik.

Bu etkileşim takip edildiğimi bana neredeyse unutturuyordu. Ama zemin kat için düğmeye bastıktan sonra başımı kaldırıp baktığımda King’le göz göze geldim.

Midem takla atarken lobi katının düğmesine basacak kadar bir süre gözlerimi kaçırdım. Sonra titreyerek *kapıyı kapat* düğmesine bastım.

Tekrar başımı kaldırıp baktığımda King bana doğru uzun adımlarla ilerliyordu.

Düğmeye tekrar bastım. Tekrar tekrar, elimden geldiğince hızlı.

King çenesi gergin, yumrukları sıkılı bir şekilde bana doğru yolu yarılamıştı.

Kapılar kapanmaya başladı.

Düğmeye basarak kapılara, “Lütfen, lütfen, lütfen,” diye yalvardım.

King dört adım ilerideydi.

Sonra üç.

İki adım kala elini uzattı.

Ve kapılar kapandı.

Asansörün yan duvarına doğru yığıldığımda nefesim kesik kesik çıkıyordu. Ama asansör inmeye başlayınca yaslandığım duvarın cam olduğunu fark ettim ve görünüşe göre adı King olan adam korkuluklarda durmuş bana bakıyordu. Ama ben gözden kaybolmadan hemen önce küfredip merdivenlere doğru ilerlediğini gördüm.

Kapılar açıldığında panik beni tamamen tüketmişti, bu yüzden bir saniye bile kaybetmeden kapıdan çıktım ve bu sefer kimseyle karşılaşmamayı umarak çıkışa doğru aceleyle ilerledim.

Aşağı inerken *Uber*'imin durumunu kontrol etmiştim, şu anda dışarıya park ediyor olmalıydı. Sadece birkaç dakika beklerlerdi ama bu süre fazlasıyla yeterdi. Önümüzdeki altmış saniye içinde ön kapılardan çıkmazsam asla çıkamayabilirdim.

Lobi büyük bir yerdi ve ana açık alandan güvenlik görevlilerinin beklediği ön kapılara inmek için dört basamaklı kısa bir merdiven vardı.

King'in beni kovalamasından o kadar endişeliydim ki, dışarıda yağmurun başladığını ve kaygan taş basamakları ıslatacak kadar insanın gelip gittiğini fark etmedim.

Aptal yüksek topuklularım ikinci basamakta tam da kaygan kısma çarpınca zemin altımdan kayıp gitti.

Kollarımı iki yana açarak elimi korkuluğa koydum ama yeterince çabuk davranamadım. Hızım beni basamağın sert kenarına kış üstü düşürdü. Acı hemen omurgamdan yukarı tırmandı.

Canım yanmıştı.

Hem de çok.

Ama yüzümden daha fazla gözyaşı akmasının nedeni bu değildi.

Benden bu kadardı.

Her şeye... işim bitmişti. Tüm hayatımla.

Görevlilerden ikisi muhtemelen yardım etmek için bana doğru geliyordu. Ama ben onların yardımını istemiyordum.

Kimsenin yardımını istemiyordum.

Basamakta bir süre daha oturduktan sonra uzanıp önce bir ayakkabımı, sonra da diğerini çıkardım. Bu lanet şeyleri bir daha asla görmek istemiyordum.

Arkamdan gelen gürültülü ayak sesleri lobide yankılanınca zamanım tükendi.

Yüzümü buruşturarak kendimi yukarı çekmek için tırabzanı kullandım.

Sonra da iyi olduğum tek şeyi yaptım.

Kaçtım.

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Partiye geri adım attığı saniye gözlerim King'inkilere döndü. Başını iki yana salladığında, sinirim akkor bir hiddete dönüştü.

King'in olmadığı her dakika saatimi kontrol etmişim, bu yüzden saatin kaç olduğunu tam olarak biliyordum. Gidebilmem için doksan dört dakikam olduğunu da biliyordum.

Buradan çıkabileceğim anda gideceğim tek bir yer vardı: Bir ders vermek için Payton'a.

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Ağlamadan duramıyordum.

Kendimi çok aptal hissediyordum.

Lanet olasıca bir ahmak gibi.

Dolaptan en büyük spor çantamı çıkarmadan önce avuç içimle kabaca boynumu sildim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Bana söylemişti. Kahrolası iyi bir adam olmadığını *bana söylemişti.* Ben de aptal gibi ağzından çıkan her şeye inanmıştım, bunun dışında.

Daha fazla gözyaşımı silerken iç çamaşırı çekmecemdekileri spor çantasına boşaltarak temel şeylerle başladım.

Beni güvende tutmak için yalan söyleyip hile yapacağını da belirtmişti. Aynen bunu söylemişti ama ben anlayamamıştım. Tam olarak değildi. Çünkü bana göre başka bir kadınla birlikte olmak beni güvende tutmuyordu. Kalbimi kırıyordu.

Bir an için sanki kaburgalarımındaki ağrıyı azaltacakmış gibi yumruğumu göğsüme bastırdım.

Azaltmadı.

Gözlerim işbirliği yapmıyor, yaşlar hâlâ akıyordu ama ben toplanmaya devam ettim.

Burada kalamazdım.

Gitmek istemiyordum. Ama kalamazdım.

Sürekli arkana bakmadan da hayat yeterince zordu.

Bunu biliyordum. Yıllarca yapmıştım. Kahretsin, Arthur'a benzeyen birini görünce hâlâ ter içinde kalıyordum. Onun kapıma gelme düşüncesi bugün bile on yıl öncesinde olduğundan daha az korkutucu değildi.

Nero'nun beni öldüreceğine gerçekten inanmıyordum. Kendisi yapmazdı. Ama yarım kalmış bir iş olduğuma karar verirse... Ya da düşmanlarından biri beni bu akşam gördüyse... Nero'nun beni umursamaması onlar için önemli olmazdı. Değersiz olduğumu anladıklarında beni kendileri öldürürlerdi.

Hayır. Öylece oturup beklemeyecektim.

En azından bu sefer gerçek bir yetişkindim ve biraz birikmiş param vardı. Çok değildi -gerçekten hiçbir şeydi- ama eyalet dışına bir otobüs biletine ve başka bir iş bulup maaş almaya başlayana kadar bir ay boyunca ucuz bir haftalık otelde kalmaya yeterdi.

Ellerim pijama çekmecemi açarken duraksadı. Belki de Büyük Kanyon'u gerçekten görebilirdim. Arizona, kıyı kesimlere gitmeden Minnesota'dan gidebileceğiniz en uzak yerdı. Ayrıca kıyılar pahalıydı; güneybatıda eleman ihtiyacı olan bir lokantası bulunan küçük bir kasaba benim mükemmellik anlayışında olabilecek en iyisi olurdu.

Şansım yaver giderse, Nero ve Arthur'u bir daha asla görmezdim.

Dudaklarım titreyince onları birbirine bastırdım.

Kendime Nero'yu *görmemenin* istediğim şey olduğunu söyleyip duruyordum. Onu bir daha asla görememe düşüncesinin bana kendimi ölecekmişim gibi hissettirmediyini.

Çekmeceyi açıp pijamalarımı çıkarmaya başladım. Nero'nun bekâretimi aldığı gece giydiğim ipek takımı çekmecenin en altına gömmüştüm ve üstündeki katmanları çekip çıkarırken o takımı çöpe mi atsam diye düşünüyordum. Onu görmek bana sadece acı verecekti.

Ama çekmecenin dibine geldiğimde şortu ve üstü bulamadım. Onun yerine iki tane yüz dolarlık banknot buldum.

Hıçkırıklar şimdi gerçekten gelmişti.

Bu kirli hissettiriyordu.

Sanki bir tür fahişeymişim, başka hiçbir şey değilmişim gibi bana para ödüyordu.

Fahişe kelimesini düşününce akşamın ufak parçaları yerine oturmaya başladı.

Ultra kısa elbiseler. Güvenlik görevlisinin, "Kadınların çoğu burada artık bir olarak bulunuyor," yorumu. Pek çok çift arasındaki gözle görülür yaş ve çekicilik farkı.

Onlar... olabilir miydi?

Ama bir de Nero vardı. O kadınla mükemmel bir uyum içindeydi. İkisi de çarpıcıydı. İkisi de son derece iyi giyinmişti. Dengeli. *Uygun.*

Arkamdaki yatağı hissedene kadar geri geri gittim ve yatağın üzerine yığılarak oturdum. Kışımındaki -taş basamaklara çarptığım yerde- acı kendini belli etti. Ama bu içimde hissettiğim acıyla kıyaslanamazdı bile.

Uzun zamandır hissetmediğim kadar yenilmiş hissederek yatağa uzandım ve yan dönüp kıvrıldım.

Hâlâ bu saçma elbisenin içindeydim; daha birkaç saat önce gururla taşıdığım elbisenin. Ama şimdi Nero'nun vaatleri kadar sahte geliyordu.

Ellerimi ağızımın önünde birleştirdiğimde yakanın ve kolların etrafındaki payetler tenimi acıttı ama elbiseyi çıkaracak enerjim yoktu.

Bunun yerine gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Eve geldiğimde kapıların hepsini kilitlemişim. Hatta kanepeli oturma odasından sürükleyerek ön kapıya dayamışım. Ama Nero'nun bu gece bana gelmesi konusunda o kadar da endişeli değildim; bugün onun doğum günüydü ve kutlama yapıyordu.

Hayır, bu gece olmayacaktı ama yakındaydı. Bu yüzden sabah olmadan gidecektim.

Sadece birkaç dakika gözlerimi dinlendirmem gerekiyordu.

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

NERO

Frene bastığımda lastiklerim gıcırdadı ve Payton'ın dairesinin tam önünde durdum.

Gölgelerde saklanmakla işim bitmişti.

Onun burada yaşadığı günler de öyle.

Bu akşam tatlı kızımın göz göze geldiğimden beri kanımda dolaşan öfkenin şiddeti arttı. Ona olan öfkem. Mikhail'e olan öfkem. Kendime olan öfkem.

Arabadan inip doğruca ön kapıya yöneldim ve binaya girmek için anahtarımı kullandım.

Ayaklarım ikinci kata çıkan basamakları çıkarken dairesinin anahtarı çoktan elimdeydi.

Saat henüz gece yarısı değildi, diğer dairelerden koridora televizyon ve diğer sesler süzülüyordu.

Bu iyiydi; birazdan çıkacak sesleri bastırmak için arka plan gürültüsü olurdu.

Anahtarı çevirince kilidin döndüğünü hissettim ve kulpu çevirdim.

Kapıyı iterek açarken biraz dirençle karşılaştığımda dudığım sinsi bir sırıtmaya kıvrıldı.

Eğer Payton benim dünyamda oynamak istiyorsa, o zaman oynayacaktık.

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

PAYTON

“Ne...” Bedenim sert bir şekilde şiltede aşağıya sürüklendiğinde sorum bir çığlığa dönüştü.

Büyük bir el, ayak bileğimi kavramıştı ve beni yatağın ucuna doğru çekiyordu. Payetle kaplı sırtım çarşafa takılıyordu.

Serbest bacağım ile tekme atmaya çalıştığımda bir diğer büyük el ayak bileğimi kavradı ve beni hareketsiz hale getirdi.

Onu görmesem bile Nero olduğunu biliyordum ama bu korku duymamı engellemedi.

“Yapma!” diye bağırdım eliyle mücadele ederken.

Işık yüzünden hızla gözlerimi kırptırdım, ne kadar zamandır yattığımı bilmiyordum. Işıklar açıkken uyuyakalmıştım ve şimdi neler olduğunu anlamaya çalışırken beni kör ediyorlardı.

“Lütfen!” Hıçkırdım. “Çok üzgünüm.”

Görüşüm bulanıktı ama Nero’nun yatağın ucunda durdu-

ğunu, siyahlar içinde heybetli bir şekilde beni kendisine doğru çektiğini görebiliyordum.

Karanlık gülüşü tenimde dalgalandı. “Henüz üzgün değilsin. Ama olacaksın.”

Ciğerlerim hava almak için mücadele ediyordu.

İşte bu kadar.

İşte böyle öleceğim.

Bekâretimi alan adamın ellerinde. On yıldır yaşadığım korku sonunda gerçek oluyor. Sadece bu, her zaman korktuğumdan farklı bir adam. Yeni bir adam.

Bacaklarımı onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım. “Lü-lütfen! Bırak gideyim!” Ellerim iki yana doğru giderek orada olmadığını bildiğim bir çeşit silah aramaya başladı.

“Gitmek mi?” dedi alay eder gibi. “Bir daha asla gözümün önünden ayrılmayacaksın.”

Bir sonraki nefesimde boğulur gibi oldum.

Bir dakika. Ne?

Sözlerini zihnimde tekrar ettim. “Sen... şey yapmayacak mısın?”

Kıpırdamadan yatıyor olmama rağmen ayak bileklerimdeki tutuşu sıkılaştı. “Ne yapmayacağım, Payton?”

Yutkundum. “Beni öldürmeyecek misin?”

Yüz hatlarını saf bir öfke kapladığında söylediğim şeyin yanlış olduğunu fark ettim.

Tek bir hareketle bacaklarımı dümdüz uzattıktan sonra ellerini bükerek beni yüzüstü çevirdi.

Sersemlemiş halimle mücadele edecek zaman bulamadan, bacaklarımı uyluklarının arasına sıkıştırdı.

Tutuşuna karşı vücudumu ittirdiğimde homurdandı ama bu hareket bacaklarımın serbest kalmasını sağlamadı.

Buna karşılık olarak elbisemin eteği yukarı çekilerek yeni dantelli şort külotumu gözlerinin önüne serdi. Yüzüm kıpkırmı-

zı oldu çünkü külot bu akşam için aldığım ayakkabı ve çantaya uygun olarak açık mavi renkteydi. Onun için aldığım kıyafet.

“Nero,” diye yalvardım. Ne için yalvardığımdan emin değildim.

Bağışlanmak mı? Özgürlük mü? Hayatım için mi?

Bir klik sesi duyunca vücudum kaskatı kesildi.

Bu sesi biliyordum.

Bir sustalının açılırken çıkardığı o belirgin sestti.

Kısa süreli umudum kırıldı. Gözünün önünden asla canlı ayrılmayacağımı kastetmiş olmalıydı.

“Kimseye söylemeyeceğim,” diye hıçkırdım. “Söz veriyorum. Kimseye bir şey söylemeyeceğim.”

Soğuk metal tenimde, külotumun hemen yanında, kalçamın kıvrımında kaydı.

“Kimseye ne söylemeyeceksin, Payton?”

Simsiyah bir korku görüş alanımın sınırlarını kapladı. “Hiçbir şey,” dedim boğulur gibi. “Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Metal hareket etti, bıçak dantelin altına kaydığında ucu sırtıma dönüktü.

“Ne söyleyebileceğin konusunda endişelenmiyorum.” Baskı hissettim, ardından kumaş yırtıldı ve üstteki elastik bant kesildi. Sonra bir fiske daha geldiğinde külotumu iki yandan kestiğini anladım. “Ben daha çok ne yapabileceğinden endişeleniyorum.”

Avuçlarından biri sırtımın ortasına bastırarak beni yatağa sabitledi. Ama buna gerek yoktu. Korku ve kafa karışıklığı zaten beni olduğum yerde dondurmuştu.

Dantel, kıcımdan kalkarken kumaşı kavrayıp yavaşça yukarı çektiğini gözümde canlandırdım. Artık gevşemiş olan kumaş onun hareketini takip etti, vajinamın arasında toplandı ve klitorisimin üzerinden geçti.

Zevk dalgası o kadar güçlü ve beklenmedikti ki inledim.

O da karşılık olarak homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine tek bir parmak ucu hassas etimin üzerine bir çizgi çektiğinde, yere düşmemin etkisiyle oluşmaya başlayan çürüğü izini sürdüğünü anladım.

Hayal kırıklığıyla dolu bir iç geçirdiğinde bunu karnımda hissettim.

Kendimi, “Çok üzgünüm,” diye fısıldamak zorunda hissettim.

“Henüz değil,” diye fısıldayarak karşılık verdikten sonra elini kıcıma indirdi.

Donuk ağrı parlak bir acıya dönüşünce şok içinde keskin bir nefes aldım. Ama sonra eli geri geldi, acıyı yumuşak bir şekilde yatıştırırken bana çürüğü hatırlatacak kadar sertçe bastırdı. Bir şekilde içimdeki ateşi de körüklüyordu.

Bir inilti beni terk ederken duyularım acı ve zevk arasında savaş veriyordu. Mücadele etmek ile teslim olmak arasında gidip geliyordu.

“Bana dokunma,” diye bağırırmaya çalıştım ama sesim zayıf çıktı.

Sırtımdaki eli kıcıma doğru kaydığında bıçağın kabzası hâlâ orada, benimle avucunun arasında duruyordu. Bıçağın düz tarafı dolgun tenime değiyordu.

Vücudu geri çekilince dizlerim kalçalarının arasında kaldı ve beni hapsetti.

Kalçamın her iki tarafını da kavrayarak tenimi ayırdı.

Dili beni boydan boya yalamadan önce sıcak nefesini hissetmek için yarım saniyem oldu.

Temasla birlikte vücudum sarsılırken morarmış kalçamı kavradığı elini bırakıp tekrar aşağı götürdü. “Kıpırdama,” diye hırıldadı. “Eğer kendini bu bıçakla kesersen, sonuçları hiç hoşuna gitmez.”

Bıçağın kenarının belimi sıyırdığını hissederek tekrar donakaldım.

Ellerim altımdaki kumaşı kavrayarak yumruk haline geldi. “Benden uzak dur.”

“Hayır.” Nero yüzünü tekrar içime gömdüğünde bu defa dilini kış deliğimin üzerinden geçirdi.

Vajinam o kadar sertçe kasıldı ki sadece bu hareket yüzünden bile boşalabileceğimden korktum.

Beni yeniden yalarken, “Dur!” diye bağırdığımda gözlerimde gerçekten yaşlar vardı.

Durmasını istemiyordum. Benimle sevişmesini istiyordum. Bana kendimi özel hissettirecek *şekilde* dokunmasını istiyordum. Gördüğü tek kadın olmak istiyordum.

Ama öyle değildim.

Bu akşam bunu kanıtlamıştı.

“Sana söylemiştim,” diyen Nero, doğrulurken elleriyle elbisemi kavradı. “Bana hayır demek için bir şansın vardı. Ama demedin. Onun yerine bana o tatlı bekâretini verdin.” Omuzlarımdaki kumaşı sertçe çektikten sonra elbisemi boydan boya kesti, sutyenim de aynı kaderi paylaştı. “Artık benimsin.” Yırtık kumaş açılırken sırtım serin havayla buluştu. “İkimizin de öleceği güne kadar.”

İkimizin mi?

“Ama...” Vücudum titriyordu ve düşüncelerime hâkim olamıyordum.

“Ama falan yok.” Kelimeleri sertçe söyleyen Nero kalçalarım yatağın kenarına gelene kadar bedenimi kendine çekti. Bacaklarım sarkınca dizlerim karyolanın çerçevesine çarptı, ayak parmaklarımı koyacak bir yer aradım. Eli yeniden beni tutmuştu, bu yüzden ayaklarımı yere basamıyordum.

“Ama onunla birlikteydin!” diye başırarak suçlamamı dile getirdim. Elinin o kadının kalçasında olduğu an beynime kazınmıştı.

“O bir hiç!” diye başırarak karşılık verdi.

“O zaman ben neyim?” diye haykırdım.

“Bunu zaten söyledim,” diye homurdanan Nero ağırlığını sırtıma verdi. “Sen benimsin.”

Sonra tek, sert bir hamleyle aletini tamamen içime soktu.

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

NERO

Payton sırlı sıklamdı ve sikim hiç direnmeden kadınlığının derinliklerine kaydđ.

Altımda gerildi, vücudu ve zihni savaş halindeydi; benden nefret etmek ve aynı zamanda beni daha derinlerine çekmek istiyordu.

“Bırak beni!” diye bağırdı, kadınlığı aletimin etrafında kalp gibi atıyordu.

Benden nefret etmek istiyordu. Ama etmiyordu. Edemiyordu.

Ben de bunu ona kanıtlayacaktım.

Çünkü çok yakındı.

Çok ama çok yakındı.

Kaldı ki buraya adil oynamaya gelmemiştim.

Bir elimi onunla yatağın arasına soktum ve parmaklarımın arasında küçük klitorisini hissedene kadar durmadım.

Vücudu altımda yay gibi gerilirken bacaklarını birbirine bastırdı. Kıvrandıkça aletimi daha sıkı kavrıyordu.

“K-kes şunu!” diyerek inledi.

Boştaki elimle saçını kavrayıp yanaklarımız yan yana gele-
ne kadar başını geriye çektim.

“Neden?” diye mırıldandım kulağına doğru.

“Çünkü b-ben...”

“Yap hadi. Benim için boşal.” Parmak uçlarımı sert bir şe-
kilde klitorisine sürttüğümde patladı.

Suları parmaklarımı kayganlaştırdı, sarsılan kadınlığı meni-
mi sağmaya çalışıyordu.

Dişlerimi sıkarak onu uçurumdan aşağıya takip etme isteği-
ne direndim.

Daha yeni başlıyorduk.

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

PAYTON

Bütün vücudum titriyor, orgazm beni iliklerime kadar sar-sıyordu.

“İşte böyle.” Nero yanağımı yalarken saçımı kavrayışı, içi-me gömülü sert aleti kadar amansızdı. “Beni hisset.” Kalçala-rını daha sert bastırdı. “İçindekinin ben olduğumu bil.” Dişleri boynumda gezindi. “Seni ateşe veren benim.”

Saçımı elinden kurtarmaya çalıştığım da köklerdeki sert çe-kiş bacaklarımın arasında olanlara karşı hoş bir dikkat dağıtıcı oldu.

“Bana hile yapacağını söylemiştin.” Sesimin bu kadar acı-nası çıkmasından nefret ettim. “Ama bunun aldatmak anlamına da geleceğini düşünmemiştim.”

Göğsünden sırtıma doğru alçak sesli bir hırıltı titreşti. “O anlama *gelmiyor*.” Saçımdaki tutuşu gevşeyince alnımı yatağa bıraktım. Ama tabii ki ellerini uzatıp parmaklarıyla kafa derim-

de yumuşak daireler çizmeye başladı. “Onunla o şekilde birlikte değildim.”

Dokunuşunun beni nasıl rahatlattığını görmezden gelmeye çalıştım. Aletinin içimi doldurmasını da.

“Sana dokunmasına izin verdin.” Boğazım acıyordu.

“Bir daha asla.” Kadınlığımın üzerindeki eli hareketsizdi ama hâlâ klitorisime bastırıyor ve düşünmemi zorlaştırıyordu.

“Ona dokunuyordun.” Sesim zorlansa da hissettiğim suçlamayı belli ederek çıktı.

“Beni dinlemiyorsun.” Aleti zonklarken bile hayal kırıklığını hissedebiliyordum. “Kalabalığın dikkatini dağıtmak için oradaydı. İnsanların ona bakmasını ve geceyi nerede geçireceğimi merak etmemesini sağlamak için parayla tutulmuş, siktiğimin bir çalışanıydı.”

Parayla tutulmuş bir çalışan.

Haklıydım. Ona para ödemişti.

“Onunla yattın mı?”

“Bu önemli değil.”

“Yattın mı?!” Tekrar bağıırıyordum. Öfkem incinmişliği bastırıyordu.

Sırtıma batan düğmelerinin baskısı kaybolunca Nero’nun göğsünün benden uzaklaştığını anladım. Hâlâ giyinikti.

“O fahişeyi becerip becermediğimi mi bilmek istiyorsun, Payton? Tatlı kızım bunu gerçekten soruyor mu?”

Kalçalarımı kavrayarak aniden beni yatağın üzerinden kaldırdı. Ellerim otomatik olarak battaniyeye tutunmaya çalışırken Nero kalçalarıyla beni ileri doğru ittiğinde kendimi zar zor tutabildim.

Aleti şimdi daha da derinde ve dibine kadar gömülüken ellerimi şiltenin üzerinde gezdirdim. Pantolonunun bacaklarımın arkasındaki yumuşak dokusu, altındaki sert kaslarla çelişiyordu. O sırada bir şey yere çarptı ve bu sadece bıçak olabilirdi.

“Evet, bebeğim. Yattım.” Kelimeleri tükürür gibi söylediğinde itirafı içimi parçaladı. “Onu becerdim.”

Nero beni yatakta takip etti. Arkamda diz çöktü.

“Beni rahat bırak.”

Elleri kalçalarımı sıkıyordu.

“Nasıl olduğunu bilmek ister misin?” Sesi o kadar öfke doluydu ki beni korkuttu.

Başımı iki yana salladım çünkü hayır, daha fazlasını bilmek istemiyordum.

İkimiz de dizlerimizin üzerindeyken Nero kollarını göğsüme doladı ve ikimiz de dik durana, vücutlarımız aynı hizaya gelene kadar beni yukarı çekti.

Kollarım serbest kalınca harap olmuş elbisemi ve sutyenimi çekip çıkardı. Beni tamamen çıplak bırakırken o hala giyinikti.

“Unutulabilirdi,” diye fısıldadı kulağıma.

Sonra içime girdiğinden beri ilk kez aletinin sadece ucu vücudumda kalana kadar kalçalarını geri çekti. Kadınlığımın dudakları aletinin çevresine yayılıp ona tutundu.

“Hiçbir şeydi.”

Aleti seğirerek klitorisimin karşılık olarak zonklamasına neden oldu.

“Şimdiye kadar birlikte olduğum herkes bir hiçti. Çünkü onlar sen değiller.”

Son kelimedede kendini ileri doğru itti.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Ellerimse arkamda tutunacak bir şey arıyordu. Onu bulmaya çalışıyordu.

Gömleğinin kenarını yakalayıp parmaklarımla kumaşı kavradım.

Ellerinden biri boğazımı tutmak için kalkarken, diğeri karnıma sertçe bastırarak onu içimde daha da yoğun şekilde hissetmeme neden oldu.

Nero'nun yüksek sesli inlemesi beni neredeyse başka bir orgazma sürüklüyordu.

"Başka kadınları da becerdim." İçimden çıkıp tekrar girdi. "Ama seninle tanıştığımndan beri değil." Kalçaları geri çekildi. "Ve öncekiler hiçbir şey ifade etmiyorlardı." İleri doğru bir vuruş daha. "Onlarla hiç sevişmedim." Karnımdaki el çekildi. "Ve onlar için hiç öldürmedim."

Onlar için öldürmek mi?

Boğazımdaki eli yukarı doğru çıktı, böylece başparmağı ve parmakları çenemin alt tarafını kavrayarak başımı sabit tuttu.

"Sadece seninle sevişeceğim." Kalçalarını öne yuvarladığında aletin ucu kadınlığıma baskı yapıyordu. "Ve senin için seve seve öldüreğim. Kaç kere gerekirse gereksin."

Bir parıltı beynimi dolduran şehvet sisini delip geçtiğinde gözlerimi kırıştırdım.

Bu olamazdı.

Altın yüzük...

Boğazım sıkıştı.

Olamazdı.

Aptal kız.

Değersiz inek.

Yer israfı.

Siktiğimin zavallısı.

Boynuma batan o yüzük.

Beni dehşete düşüren o adam.

Beni tehdit eden.

Ayrılmak zorunda kalışımın sebebini temsil eden o yüzük.

Tamamen yalnız olmamın sebebi.

Yıllardır dehşet içinde olmamın.

Nefes almaya çalışarak Arthur'un yüzüğüne baktım.

Arthur'un yüzüğü, Nero'nun parmaklarının arasındaydı.

"O artık yok, bebeğim." Nero yanağını benimkine sürttü.

Gözlerim yanıyordu. “Sen... sen onu öldürdün mü?”

Nero elini kaldırıp yüzüğün avucunun içinde yuvarlanmasına izin verdi.

“Onu öldürdüm.”

Şimdiye kadar hissettiğim tüm duygulardan daha büyük bir rahatlama beni tüketti.

Nero’nun boğazımı kavrayışı beni gerçekliğe döndürdü ve bu, her şeyi değiştirdi. Bir an içinde çok fazla kötü anıyı sildi.

“O öldü mü?” Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

“Öldü.” Nero omzumu öptüğünde bedenim beni ayakta tutma becerisini kaybetti ve kollarına yığıldım.

Arthur öldü.

Nero kolunu tekrar belime doladı, beni kendine doğru çekerek ağlamama izin verdi.

“Seni bir daha asla incitmeyecek.” Nero dudaklarını şakağıma bastırdı, dili gözyaşlarımı yakalamak için dışarı çıktı.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Gözyaşlarının tadı, aletimin onun içinde zonklamasına neden oldu.

“Sana söylemiştim, sen korumam için bana aitsin.” Bir gözyaşını daha yalayıp tadını çıkardım. “Sana zarar veren kim olursa varlığı sona erecek.”

Vücudu titrerken onu daha sıkı tuttum.

Aletim bundan hoşlanmamalıydı. Ama uzunluğu boyunca yaşanan küçük spazmlar yok sayılamayacak kadar fazlaydı. Sadece biraz dışarı çıktıktan sonra kalçalarımı ileri ittim.

Dışarı, sonra içeri.

Tekrar tekrar. Payton kollarımda ağlarken hafif giriş çıkışlarla.

Duymayı beklediğim en son şey kulaklarıma ulaşmadan önce bir hıçkırık duydum.

“Teşekkür ederim.” Payton bir nefes daha alarak daha güçlü şekilde söyledi: “Teşekkür ederim.”

Aletim sızladı, kalçalarımı geri çekip tamamen çıkardım.

Omuzlarından tutup yüz yüze gelmek için onu çevirerek yanaklarını ellerimin arasına aldım. “Tekrar söyle.”

Gözlerimin içine bakarken bakışları geniş ve parlaktı. “Onu öldürdüğün için teşekkür ederim.”

Tutuşum onu sabitlerken dudaklarımı birleştirdim. Payton’ın gerçekliğinin tadı içimi doldurdu.

Benimle savaşımadı ya da bana direnmedi. Bana *açıldı*.

Dili benimkine dolanırken parmakları çılgınca kıyafetlerimi çekiştiriyordu.

Ama bunun için zaman yoktu. Beni bir dahaki sefere çıplak alabilirdi.

Ellerini iterek onu sırtüstü yatırdım ve üzerine eğildim. Dillerimiz birbirine karışıyordu.

Payton bacaklarını kaldırıp belime doladı. “İçime gir.” Dudaklarımın üstüne doğru bir nefes verdi. “İçimde olmana ihtiyacım var.” Tırnaklarını omuzlarıma geçirip beni kendine doğru çekti.

Göğsümün içinde hiç tatmadığım bir sıcaklık kabardı.

“Şimdi, Nero. Lütfen!” Beni daha yakına çekti. “Sana şimdi ihtiyacım var.”

Yanaklarında hâlâ gözyaşları vardı, teni koyu pembeye dönmüştü ve hiç bu kadar güçlü görünmemişti.

İhtiyacım olan alanı elde etmek için kalçalarımı yeterince kaldırdım, sonra aletimin ucu onun ıslak, açgözlü sıcaklığıyla karşılandığında sertçe içine girdim.

Vücutlarımız bir iniltiyle birleşti. Böylece yavaş kısım sona erdi.

Kalçalarım ileri geri hareket ediyordu. Pantolonum her itişte kalçalarımın aşağı kaydığını, ta ki taşaklarım kışına çarpmaya başlayana kadar.

“Sen benimsin.” Kollarımı omuzlarının altından geçirip onu bedenime sardığımda karşılık olarak sarıldı.

“Seninim,” dedi nefes nefese.

“Bana anladığımı söyle.”

Başını bana doğru salladı. “Artık başka kadın yok.”

“Başka kadın yok.”

Eli yukarı çıkarak saçlarımın arasına girdi ve sertçe kavradı. Az önce benim ona yaptığım gibi.

Çekişini takip ederek başımı ona bakacak kadar kaldırdım.

Memeleri göğsüme sürtünüyor, sikimin her darbesiyle zıplıyorlardı ama Payton, “Artık başka kadın yok. Onlara dokunmak ve sana dokunmalarına izin vermek de yok. Hem de hiç,” derken onu daha önce hiç görmediğim kadar ciddi görünüyordu.

Sırıttım. “İşte benim kızım.”

Saçımı çekti. “Söyle.”

Aletim sızladı. Kahretsin, sinirlendiğinde çok ateşli oluyordu.

“Senden başka hiç kimse bana dokunamaz. Benim bir daha dokunacağım tek kadın da sensin.” Her sözümle kadınlığı beni sıkıyordu ve dudaklarını yalamadan duramadım. “Şimdi de sen.”

“Şimdiye kadar dokunduğum tek erkek sensin.” Bunu söylerken gözlerimin içine bakıyordu ve aletim zevk suyu sızdırmaya başladı. “Vajinamın nasıl hissettirdiğini bilecek tek erkek sensin.” Kalçalarımı ona doğru ittim. “Beni tohumlarıyla dolduracak tek adam.”

Aletim zevkle patladı. Menimi onun derinliklerine boşalttım.

Tüm ağırlığımı ona verince kasıklarım Payton’ın klitorisine sürtündü ve aletimin etrafında patlayarak boşalması için gereken tek şey bu oldu.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Zorlukla nefes alıyordum, Nero'nun ağırlığı beni yatağa bastırıyordu ama umurumda değildi. Onun altında sıkışıp kalma hissinden zevk alıyordum. Onunla sarmaş dolaş olma hissinden.

Parmaklarımı onun güçlü omuz kaslarına geçirmiştım. Dokunuşumun altında sırtı inip kalkıyordu. Görünüşe göre o da benim kadar zor nefes alıyordu.

Nero vücudunu hareket ettirirken inledi. Üzerimden kalkmasını bekledim. Ama işin doğrusunu bilmeliydim.

Nero'nun kalçaları geri çekildi, aleti neredeyse tamamen çıktı, ardından yeniden içeri girdi.

Sırtım yeniden girişiyle yay gibi kıvrıldı, her yerim çok hassastı.

“Benim tatlı kızım.” Ağzı omzumdaydı, dişlerini tenime batırarak ifadesini noktaladı. “İkinci raunda hazır olmadan önce

bir dakika beklemek gerekecek. Ama eve gittiğimizde seni tekrar becereceğim.”

Hâlâ biraz çılgına dönmüş haldeydim, bu yüzden anlamam biraz zaman aldı. “Eve mi?”

Beni duymazdan gelerek dilini boynumun kenarında gezdirdi. “Seni işaretlemek istiyorum. İnsanlar bana ait olduğunu bilsin istiyorum.”

Neden bahsediyor bu?

“Daha az önce beni ısırdın,” dedim ona.

“Kalıcı olması gerekiyor.” Benimle mi yoksa kendi kendine mi konuştuğunu bile bilmiyordum. “Bir dövme.” Gözlerim irileşti. “Ama insanların görebileceği bir yerde olması gerek.” Nero kalçalarını bana doğru ittirdi, aleti içimde yavaşça yumuşuyordu. “Belki de elinde.” Kollarım, ağırlığını dirseklerine verecek ve bana bakabileceği şekilde ayarladı.

Ağırlığı üzerimden kalkınca ciğerlerimi doldurup başımı iki yana salladım. “Dövme yaptırmayacağım.”

Homurdandı. “Göreceğiz.”

Sonunda aletini tamamen çıkardığında, tıpkı ilk seferki gibi aramızdaki dağınıklığı hissedebiliyordum.

İlk seferki. Ayrıca tek seferki.

Bunun ikinci seksim olduğuna inanamıyordum. Tabii bir de şu konserde yaptığımıza ne deniyorsa o vardı.

Nero arkasına yaslanarak parmağını vajinamdan aşağı doğru gezdirdi ve vücudumun seğirmesine neden oldu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı.

Bunu söyleme şekli o kadar samimiydi ki yanaklarım ısındı.

Az önce yaptıklarımızdan sonra tatlı bir iltifat beni nasıl kızartabiliyordu, asla anlamayacaktım.

Kocaman bir iç çekip yataktan kalktı. “Giyin. Duşu evde alabiliriz.”

Hâlâ çıplak halde dizlerimi birbirine bastırdım. “Neden bunu söyleyip duruyorsun? Benim evim burası.”

Başını iki yana sallayarak aletini pantolonunun içine soktu. Böylece tamamen giyinik hale geldi.

“Öyle,” dedim yavaşça, sanki beni anlamıyormuş gibi.

Becerikli parmakları kemerini sıktı. “Artık değil.”

Gözlerimi ellerinden çekip yüzüne diktim. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim evime taşınyorsun.”

Bu adamın söylediğı hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı ama işte buradaydık.

“Hayır, taşınmıyorum.”

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldiğinde, içlerinde sıfır taviz vardı. “Evet, taşınyorsun. Bu gece. Şimdi.” Başını odanın köşesindeki yarısı dolu spor çantasına doğru salladı. “Çoktan toparlanmışsın.”

Ona bakakaldım. “Yapamam.”

“Yapabilirsin.”

“Nero, ciddi olamazsın.”

“Ciddiyim.”

Ona baktım. Gerçekten ciddiydi. Tamamen ciddiydi.

“Sen delisin,” diye fısıldadım.

Bir anda elleri uzanıp ayak bileklerimi kavradı ve beni yataktaki aşağıya çekti. Tekrar.

Üzerime eğildiğinde yüzlerimizin arasında sadece bir santim vardı. “Sana deliyim. Akıl hastanesine yatması gereken *tescilli* bir deli.”

Aniden dudakları dudaklarıma yapıştı. Ben de aynı şekilde çıldırmış olmalıydım çünkü sözleri karşısında rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyordum. “Şimdi giyin.”

Geri çekilirken ellerimi tutarak doğrulmama yardım etti.

Ayağa kalkarken biraz başım döndü ve bu da bana partiden

ayrılırken sarhoş olma yolunda olduğumu hatırlattı. Gerçi ödü kopmuş bir şekilde uyanmanın bazı ayıltıcı özellikleri vardı belli ki.

Nero gömleğini içine sokarken beynimin bir kısmı bana battaniyeyi alıp örtünmemi söylüyordu.

Şimdiye kadar tanıştığım en ateşli adamın önünde çıplak bir şekilde oturmak -parlak ışıklar altında yumuşak göbeğimi sergilemek- çok fazlaydı.

Ama beynimin diğer yarısı Nero'nun kısık bakışlarını algıladı. Gözlerinde ateşten başka bir şey yoktu. Ateş, şehvet ve ihtiyaç.

“Senin yanına öylece taşınamam,” diyerek iç çektim. Daha önce bir şeyi hiç bu kadar fazla istememiş olsam bile bu çok saçmaydı.

Çenesi bir sonraki kelimeleri çiğniyormuş gibi hareket etti. “Taşınacaksın. Bu akşam partime geldiğin anda benim için bu kararı sen verdin.”

“Ama...”

Başını iki yana salladı. “O binaya adımını attığın anda kaderini mühürledin.” Nero şifoniyerime ilerleyip üst çekmeceyi açtı. Zaten boş olduğunu görünce diğerine geçti, sonra da tişörtleri bir yığın halinde çıkarıp spor çantamın içine attı. “Hazır değildim. Bunu yapmak istememiştım, Payton.” Kelimeleri homurdanarak söylemişti.

Sesi çok incinmiş geliyordu. İçgüdülerimle hareket ederek battaniyeyi etrafıma sardım ve onun yanına gittim. “Neyi yapmak istememiştın?”

Sırtı bana dönük olduğu için omuzlarının düştüğünü ve başının öne eğildiğini görmek benim için kolaydı. Bu iyi bildiğim bir duruştu. Bu utançtı.

“Ona dokunmak istemedim. Elimi kalçasına o şekilde koydum, böylece sen görüp...” Derin bir nefes aldı. “Bunun seni ne kadar inciteceğini biliyordum.”

O anki duygular tekrar göğsüme dolduğunda battaniyeye daha sıkı sarıldım. “O zaman neden yaptın?”

Dönüp bana bakması zaman aldı.

Sonunda döndüğünde sıcak elleriyle yüzümü kavradı ve gözlerini benimkilerden ayırmadı. “Çünkü zamana ihtiyacım vardı. Kimse benim için ne kadar değerli olduğunu öğrenmeden önce uzaklaşmana ihtiyacım vardı.” Alnını benimkine dayadı. “Sana sürekli söylüyorum, tatlı kız, ben kötü bir adamım. Bana işkence etmek için seni öldürecek ya da daha kötüsünü yapacak düşmanlarım var. Ve seni ne kadar sevdiğimi öğrendiklerinde, sırf sana ulaşmak için birbirleriyle savaşıacaklar. Sana bir şey olursa...” Derin bir nefes aldı. “Bu şehri tamamen ateşe verip yerle bir ederim.”

Kalbim kaburgalarımın altında dörtlüye koşuyordu. “Beni seviyor musun?”

Nero başını salladı. “Seviyor olmalıyım. Bana hissettirdiklerinin başka bir açıklaması yok.”

Gözlerim doldu, ağlamaktan bıkmıştım ama bu ilk kez oluyordu...

“Hiç kimse...” Boğazım sıkışınca yutkunmak zorunda kaldım. “Daha önce hiç kimse bana beni sevdiğini söylememişti.”

Gözlerindeki ifade sadece birazcık yumuşadı. “Bana da.”

Onun duruşunu taklit ederek ellerimi kaldırdım ve avuçlarımı yanaklarına bastırdım. “Seni seviyorum, Nero.”

“Güzel.” Derin bir nefesle göğsü şişti. “Güzel.” Burnumu çektim ama o başını iki yana salladı. “Artık ağlamak yok. Bu gece olmaz.”

Biraz daha burnumu çekerken başımı salladım.

Dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu. “Ve kendi başına toparlanman hakkında daha sonra konuşacağız. Beni terk etmeye çalışacakmışsın gibi.”

“Tamam,” diye fısıldadığımda dudaklarımız birbirine çok yakındı.

Nefesini yanağıma üfledi. “Ve seni öldürüp öldürmeyeceğimi sorman hakkında asla konuşmayacağız.” Sarılmak için beni kendine çekmeden önce ellerini boynumda gezdirdi. “Sana zarar vermektense kendi kalbimi göğsümden söker atarım.”

Kollarımı beline dolayarak ona sıkıca sarıldım. “Özür dilerim, ben...”

Beni susturdu. “Bu konuda konuşmak yok.” Beni sıktıktan sonra kolları gevşedi. “Şimdi giyin artık, bebeğim.”

Hızla hareket ederek bir tayt, spor çantamdan iç çamaşırı ve yıpranmış *oversize* bir kazak aldım.

Banyoda giyinmeden önce üzerimi temizlemek için elimden geleni yaptım. Sonra *seni seviyorum* laflarından önceki tüm o konuşmayı hatırladım ve bütün hijyen malzemelerimi küçük bir çantaya koydum.

Onun yanına taşınacağıma inanamıyordum.

Bu çılgınlıktı. Berbat bir fikirdi. Muhtemelen en kötüsüydü. Ama... kaybedecek neyim vardı ki?

Nero da benim ona âşık olduğum kadar bana âşık görünüyordu. Ayrıca bana hep istediğim her şeyi teklif ediyordu. Bir yuva. Güvenlik. Emniyet. *Sevgi*.

Yanlış seçim olabilirdi ama kabul edecektim. Etmeyip bununla savaşırsam ve kazanırsam, hayatımın her günü pişmanlık duyardım.

O Arthur' u öldürdü.

Yüzümde dengesiz bir gülümseme belirdiğinde aynaya arkamı döndüm.

Bir adamın ölümüne sevinmek muhtemelen yanlış bir şeydi ama *vay canına*, çok mutluydum.

Kendimi toparlayıp kapıyı açtığımda Nero mutfakta duruyordu, çantam ayaklarının dibindeydi ve kanepe her zamanki yerine itilmişti.

“Hazırım,” dedim ama bana bakmadı.

“Bu ne?” diye sordu düz, neredeyse korkutucu bir sesle.

Bakışlarını takip ederek tezgâhın üzerinde bıraktığım boş, siyah zarfı gördüm.

Küçük çantamı spor çantamın içine tıktırdım. Ona partiyi hatırlattığı için mi kızgındı?

“İstersen atabilirim.” Omzumu silktilim.

Nero’nun gözleri benimkilere kaydı, sanki bir şeyleri anlamaya çalışıyormuş gibi kısılmışlardı.

Savunmaya geçerek kollarımı kavuşturdum. “Biliyorsun, bu akşam gelmemi istemiyorduysan bana lanet olasıca bir davetiye bırakmamalıydın. Ki bunun doğum günün ne zaman olduğunu öğrenmenin sinir bozucu bir yolu olduğunu da eklemeliyim.” Devam ederken hararetimi kaydederek kollarımı indirdim. “Bu arada doğum günün kutlu olsun.”

Nero bir eliyle çantamı kavrayıp diğeriyle dirseğini tuttu. “Gidiyoruz.”

Beni ön kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“Bekle!” Tutuşuna karşı koyarak tezgâhtan küçük çantamı almak için uzandım.

Beklemese de çantayı kapmayı başardım. Her zamanki çantam değildi ama partiden önce tüm önemli eşyalarımı içine koymuştum.

Nero’nun ön kapımı açmak için harcadığı zamanı, ayaklarımı bir çift siyah tenis ayakkabısına geçirmek için kullandım.

Nero beni kapıdan dışarı sürüklediğinde hâlâ topuklarımı ayakkabılara sokmaya çalışıyordum.

“Acelen ne?!” Tökezledim ama kolumdaki eli beni dik tutuyordu.

“O davetiye ben bırakmadım.”

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

NERO

Uzun adımlarıma ayak uydurmaya çalışan Payton, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Cevap vermeyerek dikkatimi çevremizde tuttum.

Onu becermemeliydim. Yataktan sürükleyerek çıkarmalı, omzuma atmalı ve arabama taşımalıydim. Ama *hayır*. Dolgun, soluk renkli kalçaları göz önünde olmak zorundaydı. Dağınık saçları ve gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü sikimi çelik gibi yapmak zorundaydı.

“Nero?” Artık koşmaya başlamıştı ama onu merdivenlerin başında durdurdum.

Kolunu bırakıp elimi göğsüne bastırdım ve onu duvara doğru ittim. “Kıpırdama.”

Başını onaylar anlamda salladı. Çömelirken gözlerimi yukarıda tuttum. Saniyeler içinde pantolonumun paçasını yukarı

çekip ayak bileğimdeki kılıfı ortaya çıkardım ve yedek silahımı elime aldım.

Payton arkamdan hafif bir nefes sesi çıkardığında gözlerini silahıma diktiğini görmeyi bekledim ama ayağa kalktığımda sanki tehditleri aramama yardım ediyormuş gibi etrafa bakındığını gördüm.

Onun hayatına da şeytanların musallat olduğunu hatırlamadan önce şaşkınlık dolu bir gurur anı yaşadım.

Onu öldürdüğün için teşekkür ederim.

Göğsüm biraz daha gururla kabardı ama bunu bastırdım çünkü şu anda zamanı değildi. Ona ne kadar harika olduğunu daha sonra söyleyecektim.

“Gömleğimin arkasını tut ve yakınımnda dur,” diye emrettiğimde bunu yaptı.

Bir elimle çantayı, diğer elimle de silahı tuttuğum için onun elini istediğim gibi kavrayamıyordum. Ama bana dokunmasına ihtiyacım vardı, o yüzden bu yeterli olmak zorundaydı.

Aşağıdan ses gelmiyordu ama merdivenden inerken silahımı yukarıda tuttum.

Zemin kata indiğimizde binadan çıkmak için bir dönüş yapıp birkaç adım atmamız gerekecekti.

Omzumun üzerinden, “Kapının hemen önüne park ettim,” diyecek kadar başımı çevirdim. Payton bana biraz daha yaklaşıırken parmak eklemleri sırtıma battı. “Önce sen binip kapıyı kapatacaksın.”

“Tamam.”

Merdiven sahanlığından çıktım ve görünürde kimse olmadığı için birlikte hareket ettik.

Neredeyse çıkışa varmıştık ki arkamızdaki koridorda bir kapı açıldı.

Çantayı bırakarak döndüm, elimi Payton’ı yan tarafından tutup arkamda kalmasını sağlamak için kullandım.

Orta yaşlı bir adam koridora çıkınca, “Dairene dön!” diye bağırdım.

Sesim onu ürküttü ve daha beni görmeden bir adım geriye sendelemesine neden oldu. Gördüğündeyse gözleri daha da irileşti.

Adamın burada yaşadığı belliydi ama biz çıkarken onun arkamda olmasını istemiyordum.

Payton gömleğimi çekiştirdi. “Bu sadece Fletcher.”

Silahımı adamın alına doğru kaldırdım. Payton’ın onun adını biliyor olması hoşuma gitmemişti.

“Hemen,” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Adam -*Fletcher*- neredeyse dairesine düşercesine girip kapıyı çarparak kapattı.

Çantayı kaptığım gibi başka kimse bizi görmeden binadan çıkıp arabaya yönelmemizi sağladım.

Yolcu kapısını açıp Payton’ı koltuğa oturtuktan sonra kapıyı çarparak kapattım.

Arabanın tamamı kurşungeçirmezdi. Biri şu anda işimi bitirecek olsa, Payton’ın tek yapması gereken kapıları kilitleyip saldırının geçmesini beklemek olurdu.

Muhtemelen bunu ona söylemeliydim.

Sürücü tarafına ilerleyip koltuğa oturdum ve çantayı omzumun üzerinden küçük arka koltuğa attım.

“Emniyet kemeri.”

Payton kemerini bağlarken arabayı çalıştırdım ve gösterge panelindeki ekrana dokunarak Rocco’yu aradım.

Çevir sesi arabanın hoparlörlerinden gelirken kaldırımdan uzaklaştığım sırada telefonu açtı.

“Patron?”

“Bu gece evde tam koruma sağlamanı istiyorum.” Başka araç görmediğim için sokağın sonundaki dur işaretinden hızla geçtim. “Ya da hayır. Bunu belli bir süre devam edecek şekilde planla.”

“Derhal hallediyorum.” Rocco paniklemedi ya da bana nedenini sormadı, zaten benden sonraki ikinci adam olmasının nedeni de buydu.

“Ve bir apartman dairesinden her şeyi çıkarmak için ayrı bir ekibe ihtiyacım var.” Payton’ın adresini ezbere söyledim.

“Temizlik ekibi mi?”

“Hayır.” Şehir merkezinden geçen anacaddelerden birine keskin bir sağ dönüş yapacak kadar arabayı yavaşlattım. “Kişisel eşyaların toplanması gerekiyor.” Parmaklarım direksiyonu sımsıkı kavradı. Ona gizli işler için istihdam ettiğimiz kadınlardan birkaçını göndermesini söylemek istiyordum ama bu şu anda sahip olduğum zamandan daha fazla koordinasyon gerektirirdi. “Dikkatli olduklarından emin ol. Kırılan herhangi bir şeyi on katıyla geri öderler.”

Payton’ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ama bu konuda söz hakkı yoktu.

Bundan sonraki kısımdan da gerçekten nefret edecekti.

“Ayrıca Twin’s Kafe’nin sahibini bulmanı istiyorum.” Payton itiraz eder gibi bir ses çıkarınca elimi bacağına koyarak onu engelledim. “Ona biraz ateşle ve Payton’ın artık onun için çalışmayacağını söyle.”

Payton, “Ne...” diye konuşmaya başladı.

Parmaklarımı bacağında gezdirdiğimde ise sustu.

“Hepsini anladın mı?”

“Anladım,” diye onayladı Rocco.

“Güzel. Evde misin?”

“Evet.”

“Orada kal.” Sarı ışıktaki hızlandım. “Şimdi oraya geliyorum.”

Telefonu kapattığımda Payton vakit kaybetmeden konuştu. “Benim adıma istifa edemezsin. Ya da...” Ellerini havada salladı. “Ya da Jean ve Tamara’yı tehdit etmek ya da o her neyse.” Ofladı. “O işe ihtiyacım var.”

“Hayır, yok.”

“Nero...”

Ekрана dokunarak arabanın tekrar çevir sesiyle dolmasına neden oldum. “Ateşlemek para vermek demek, bebeğim.”

Bu tiradını etkili bir şekilde durdurdu. Eski patronlarını tehdit etmiyordum, onlara sus payı veriyordum.

Telefon açıldığında çalma sesi kesildi.

King telefonu, “Siktir, dostum, sen artık seksten hoşlanmıyor olabilirsin ama bazılarımız hoşlanıyor,” diyerek açtı.

Payton’ın vücudunun gerildiğini hissettim, King’in söylediklerinden mi yoksa onun sesini tanıdığından mıydı bilmiyordum. Ama seksten hâlâ hoşlandığımı kanıtlamak için elimi uyluğundan yukarıya kaydardım, ta ki avucumun kenarı bacaklarının arasındaki dikişe değene kadar. Kadınlığı taytını ısıtmıştı ve dokunuşumun altında neredeyse el yakıyordu.

Aletim seğirince King’i neden aradığımı hatırlamak için kendimi zorlamam gerekti. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Tabii ki var amına koyayım,” diyerek inledi King. “Ama benden tekrar kız arkadaşını alıkoymaya çalışmamı istersen, saygıyla reddetmek zorunda kalacağım. Onu kovalamak kendimi lanet olasıca bir canavar gibi hissettirdi.”

Payton koltuğunda bana doğru dönerken bacağı elimin altında kıpırdadı.

“Gerek yok. Kendisi arabada, yanımda.”

Payton bozmadan önce bir anlık sessizlik oldu. “İıı, merhaba.” Hafifçe sallamak için elini kaldırıyordu ki kendini tuttu ve elini göğsüne bastırdı; muhtemelen bir telefon konuşmasında el salladığı için utanmıştı. Çok tatlıydı be.

“Selam.” King bir an bekledi. “Nero’nun hıyarın teki olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Payton kahkaha atınca başımı yana çevirip ona baktım.

Ellerini ağzına götürürken gözleri kocaman olmuştu.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” King’in sözlerindeki sertlik, esnemesiyle bölündü. “Neye ihtiyacın var? Bazılarımız uyumaya çalışıyor.”

“Seks yaptığını sanıyordum?”

“Evet, rüyamda pırıltılı bir denizkızını beceriyordum.”

“Nasıl olur da...” Başımı iki yana salladım, dikkatimi dağıtmanın sırası değildi. “Payton’ın kapısının önündeki güvenlik görüntülerine bakmanı istiyorum.”

“Zaman aralığı?” King’in ses tonu artık tamamen profesyonelci.

Payton’a göz attım. “Davetiyeyi ne zaman buldun?”

“Ah, şey, bu sabah kahve yaptıktan sonra.” Emin değil gibi görünürken dudağını ısırıldı.

Başparmağımla uyluğunu okşayarak, “Yakın sayılır,” diye onu rahatlattım.

“Belki on civarı? Yerde duruyordu. Tezgâhın üzerine bıraktığını ve kapıyı kapattığında yere düştüğünü düşündüm. Ya da onun gibi bir şey.” Konuşurken kendine güveninin azaldığını duymaktan nefret ettim. Sanki yanlış bir şey yapmış gibi.

Bacağındaki elimi esnettim. Birini rahatlatmak konusunda çok usta değildim ama birbirimize her dokunuşumuzda rahatladığını hissediyordum. “Beş gibi ayrıldığımda orada değildi. Ve kapılar kilitliydi. Herhangi bir kurcalama belirtisi de yoktu, bu yüzden kapının altından itmiş olmalılar.”

“Anladım.” King’in dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdığını duyabiliyordum, yani muhtemelen sualtı fantezisine geri dalmadan önce yatakta çalışıyordu.

“Bulduklarını bana gönder.”

“Onu evine mi götürüyorsun?”

“Yoldayız.”

Telefon görüşmesi sona erdiğinde araba sessizliğe gömüldü ama Payton’ın dikkatini tekrâr bana çevirmesi uzun sürmedi.

“O saçmalığı partiden ayrılmam için yaptığını söylemiştin.” Sanki beni o fahişeyle görmek kalbini kırmamış gibi saçmalık demişti. “Peki o zaman neden onun beni alıkoymasını istedin?” King’le aynı kelimeyi kullanmıştı.

“Çünkü seni yakınımda istemiyordum ama o kalabalıkta tek başına dolaşmana da izin veremezdim. King sana zarar veremeyecekti, ben seninle konuşana kadar seni bir odaya kapatacaktı.”

Payton’ı orada gördüğümde yaşadığım şoku hatırlayınca direksiyonu tutuşum acı verecek kadar sıkılaştı.

Üfleyerek bir nefes verdi. “Yani onunla gitseydim...” Sesi kesildi, gerisini tamamlamadı.

Daha önce konuşabilirdik. Uyuyana kadar ağlamak zorunda kalmazdın. Dairene zorla girmek zorunda kalmazdım.

Önümüzdeki ışık kırmızıya döndü. Yavaşlayarak durdum ve başımı çevirip ona baktım. “Tepkinin bir yabancıyla gitmek olmaması iyi. King güvendiğim birkaç kişiden biri ama sen bunu bilmiyordun.”

“Ama eğer gitseydim...”

“Amaları düşünmenin bir anlamı yok. Şimdi aklıma geldi de fikrim işe yarasaydı, muhtemelen ikinizden birine çok daha fazla kızardım.” Bana baktığını hissedince tek omzumu kaldırdım. “O istediğim şeyi yapıyordu ama sana dokunsaydı elini kırmak zorunda kalacaktım. Sen de onunla isteyerek gitmiş olsaydın... Kendini tehlikeye attığın için kıcını kızarana kadar şaplaklardım.” Parmaklarımı esnettim. “Oraya gelerek kendini tehlikeye atmanın üstüne bir de bu olurdu.”

“Çok üzgünüm,” diye fısıldadı.

“Biliyorum, bebeğim. Artık sana kızgın değilim. Sana o davetiyeyi kim verdiyse hatalı olan o. Ve bunun karşılıksız kalmasına izin vermeyeceğim.”

Ona göz attığımda dudağını ısırıldığını gördüm, bunun nasıl

olacağına dair daha fazla sorusu olduğundan emindim. Sadece ben henüz cevaplara sahip değildim.

Ciğerlerim derin bir nefesle genişledi.

Onu sevdiğimi zaten itiraf etmişim, biraz daha dürüstlüğüne ne zararı olurdu ki?

“Seni benimle birlikte bu hayata sürüklediğim için üzgün değilim. Olmam gerekir. Zor, acımasız ve affı olmayan bir hayat ama karanlık ne kadar benimse, sen de o kadar benimsin. Bu da senin buraya ait olduğun anlamına geliyor. Benim yanıma.” Bakışlarım yoldan kayarak onunkilerle buluştu. Bana bakan gözlerindeki anlayış göğsüme gömüldü. “Sakin, beyaz çitli bir hayat olmayacak ama bizim hayatımız olacak. Diğer insanlara ne yaparsam yapayım, sana asla zarar vermeyeceğim. Asla, Payton.”

“Biliyorum.”

İçime sıcaklık doldu. “Sana istediğin her şeyi vereceğim. Ne istersen. Ama yine de senin bana vereceğin şeyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey olacak.”

“Ben sana ne vereceğim?” diye fısıldadı.

“Huzur.”

Payton’ın küçük avucu elimin üzerine yerleşince parmaklarımızı iç içe geçirebilmesi için elimi bacağından çekmesine izin verdim. “Sen bana bunu zaten verdin.”

Sözleri o kadar alçak sesle çıkmıştı ki, Arthur’dan bahsettiğini varsayarak anladığımı belli etmek için elini sıktım.

Yüzüğe verdiği tepki beklediğim gibi değildi. Onu becermenin ortasındaiken yüzüğü çıkarmayı planlamamıştım. Başka bir şey yapamayacak kadar ileri gitmişim. Gerçi ağlamaklı bir teşekkür, olası tepkiler listemde olmazdı.

Onun hakkında daha çok sorusu olacağına emindim. Ama şimdi sırası değildi.

Arabayı alçak sesli bir gurultu doldurunca boştaki elini kaldırıp karnına bastırdı.

Ona bakarak gözlerimi kıstım. “Aç mısın?”

“Biraz,” diye kabul etti. “Bir şeyler yemeye fırsat bulamadan partiden ayrıldım.”

Daha önce hiç başkasının açlığıyla ilgilenmemiştim, şimdiye kadar. Ama şu an kadının karnını doyurmam gerektiğini biliyordum.

“Hamburger mi *taco* mu?”

“Ne?”

“Hamburger mi istersin yoksa *taco* mu?” diye tekrarladım. “Ben de yiyebilirim, evde fazla şey yok.”

“Her şeyi seve...” diye başladı ama parmaklarımı onunkilerin etrafında esnetince iç çekmesine neden oldum. “*Taco*.”

Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olarak bir sonraki sapağa girerek yolu biraz uzattım.

Arabaya servis bölümünü amaçlayarak otoparka döndüğümde Payton kıs kıs güldü.

“Ne?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Neden komik olduğunu bilmiyorum. Sadece burada yemek yiyeceğini hayal etmezdim.”

Camımı açmak için düğmeye bastım. “Eğer bir gün *Taco Bell* için *fazla iyi* olduğuma karar verirsem, beynime bir kurşun sıkıp acıma son ver.”

Bileğimdeki acı kolumu Payton’dan çekip uzaklaştırmama neden oldu. “Bu da ne...”

Ters ters bana bakıyordu.

“Az önce kolumdaki kıllardan birini mi kopardın?” diye sordum inanamayarak.

“Ölüm hakkında şaka yapma.” Sesi öyle ciddi geliyordu ki gülümsemem gerektiğini biliyordum.

* Amerikan *fast-food* restoran zinciri. (ç.n.)

Ama elimde değildi.

Yeniden bileğime uzandığında uzaklaştım. “Tamam, tamam!”
Ellerimi kaldırıp önümüzdeki menü panosunu işaret ettim. “Ne istiyorsun?”

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Kucağımda sıcak bir *fast-food* paketiyle ağzım açık halde Nero'nun bir kalenin önüne aitmiş gibi görünen bir kapıdan geçmesini izledim.

Şehrin sadece on dakika kadar dışındaydık ama burası bambaşka bir dünya da olabilirdi.

Dışarısı karanlık olduğundan ve özel garaj yollarının hepsi bir kilometre uzunluğundaymış gibi görüldüğünden, geçerken devasa evlere sadece göz atabilmişim ve Nero'nunki de bir istisna değildi.

Kapı arkamızdan otomatik olarak kapansa da yanında duran iki adam gözümünden kaçmadı.

Dairemden ayrıldığımızda Nero yaptığı ilk telefon görüşmesinde “tam koruma” hakkında bir şeyler söylemişti. Bunun güvenlikle ilgili olduğunu farz etmişim, bu yüzden eve yaklaşırken arazide dolaşan daha fazla adam görünce şaşırmadım.

Buraya ev denemezdi gerçi. *Malikâne*.

Nero'nun evi önümüzdeki karanlıkta belirdi. İki katlıydı, yaklaşık olarak benim apartman binam genişliğindeydi ve ön kapısı arabayla girilebilecek kadar büyük görünüyordu. Her tarafı özenli bir peyzajla çevriliydi ve etkileyici mimariyi çarpıcı bir şekilde gölgelendiren zemin ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

Çok güzeldi.

Bunu söylemek için tam ağzımı açmıştım ki yanında dört ayaklı, kocaman bir hayvanla adamın biri kapının önünden geçti.

"Köpeğin mi var?!" Heyecandan neredeyse bağırıştım.

Nero arabayı açık garaj kapısına doğru çevirirken bana baktı. "Pek sayılmaz."

"Ama..." Köpeğe bakmak için döndüm fakat garaja girdiğimizde görüş alanımdan çıktı.

"Köpekler iş için burada."

"Ah." Omuzlarım çöktü.

Nero motoru durdururken gözlerimin garajın içine park etmiş diğer araçlarda gezinmesine izin verdim.

"Köpekleri sever misin?"

Dudağımı ısırıp başımı salladım. "Hep bir tane istemişimdir."

"Binanda köpeklere izin verildiğini sanıyordum?"

Evimin kiralama kurallarını nereden bildiğini sormaya zahmet bile etmedim. "Hayır. Yani evet, veriliyor ama köpekler çok pahalı ve ben... köpeğimi şımartmak isterdim. Bunu yapamayacağımı da biliyordum."

"Ne tür bir köpek istiyordun?"

"Her türlüyle mutlu olurdum," diyerek güldüm. Sesim istediğimden daha üzücü çıkmıştı, bu yüzden elimi salladım. "*Yazık bana* gibi bir anlamda söylemek istemedim. Sadece seçici olmadığımı belirtmek istemişim. Küçük bir dairem olduğu

için yapabildiğim zaman barınağa gidip küçük bir köpek alacağımı düşünürdüm ama büyük olanlar da eğlenceli.”

Nero cevap olarak homurdanınca konuşmanın bittiğine şükrettim. Sadece garaj yolu bile gözümü korkutmaya yetmişti, fakirliğimi hatırlatacak daha fazla şeye ihtiyacım yoktu.

Kapılarımızı aynı anda açtık ve ben elimde yiyeceklerle arabadan indim.

Bana zengin olduğunu söylemişti. Aynen bu şekilde demişti. *Ben zenginim.* Ama sanırım bunun ne anlama geldiğini gerçekten düşünmemiştim. Sadece güzel bir apartman dairesinde yaşadığını varsaymıştım. Ki bu yine göz korkutucu olurdu. Ama burası -garajın büyüklüğüne aval aval bakmamaya çalışıyordum- zenginlikte bir üst seviyeydi. Burası *film yıldızı* zenginliğinde, *özel aşçım var* düzeyindeydi.

Nero'nun kapısı nihayet kapandı ve yanıma gelmek için arabanın etrafından dolaştığında spor çantamın ve Tarih Derneği'nin lobisinde bıraktığım güzel, mavi topuklu ayakkabılarımın onda olduğunu gördüm.

“Biliyorsun,” dedi nereye baktığımı görünce. “*Sindirella* sadece bir ayakkabısını geride bırakmıştı.”

Gözlerimi devirerek utancımınla savaştım. “Evet ve Beyaz Atlı Prens de onu bulmak için evine zorla girmemişti.”

Nero sırtıttı. “Kötüler her zaman daha eğlencelidir.”

Yüce Tanrım, bunu yaptığında çok yakışıklı oluyor.

“Hadi, prenses.” Ayakkabıları kolunun altına sıkıştırdıktan sonra benden *taco* poşetini alıp çantayla aynı elinde tuttu. Böylece benim elim boş kalırken onun bir eli de açıktı.

Elini ikimizin arasına uzatınca tuttum.

Yan yana açık garaj kapısından geçip gecenin içine doğru yürüdük.

Garajdan eve açıldığından emin olduğum bir kapı gördüm ama bir adam Nero'yla konuşmak için yaklaştığında güzergâhla ilgili merakım giderildi.

Konuşmalarını dinlerken adamın adının Rocco olduğunu öğrendim ama Nero bizi tanıştırmadı.

İlk içgüdüm buna alınmak oldu. Ama sonra köpekler gibi bu adamın da iş için burada olduğunu hatırladım.

Başka bir adam daha geldi ve üçü pozisyonlar, zamanlama ve beynimin anlayamayacak kadar yorgun olduğu diğer şeyler hakkında konuşmaya başladılar.

Nero onlara sert davranıyordu. Sözleri kısa ve özdü, vücudunun her bir santimi de gergindi. Biraz önce bana sırtan adamın yerini onun tamamen daha sert, daha korkutucu bir versiyonu almıştı. Yüksek topuklu ayakkabıları, ucuz *fast-food* yiyecekleri ve eski püskü spor çantasını taşıırken bile korkutucu görünüyordu.

Gözlerim sakalının koyu renkli kıllarında dolaşırken sanırım sonunda anladım.

Onu anladım. Tehlikeyi. Durumu.

Bugün o davetiyeyle ilgili olanlar sadece başlangıçtı.

Omurgamı bir ürperti kaplarken Nero'nun elini sıkıca kavradım.

Parmaklarımı geri sıkmak dışında açık bir tepki vermedi. Ama bu bana güvende olduğumu, Nero'nun beni koruyabileceğini hatırlatmaya yetti.

Daha önce bir anda silahını çekip kurtarma görevindeki bir asker edasıyla beni binamdan çıkardığında her şeyi çok kolay gibi göstermişti.

Sıradan bir şeymiş gibi rolüne bürünmüştü. Konuştuğu adamlara baktığımda -çok da gizli olmayan silahları, tetikte duran beden dilleri ve benden kasıtlı olarak kaçıyor gibi görünen gözleriyle- bunun normal olduğunu fark ettim. Onlar için. Nero için.

Nero'nun ne dediğini duymadım ama konuşmasının bittiğini biliyordum çünkü beni kaldırımdan geçirip ön kapıya doğru götürdüğünde ağzım yeniden açık kalmıştı.

Kapı içerideki biri tarafından açıldığında neredeyse nefesim kesiliyordu.

Film yıldızı benzetmem doğrudu. Kendimi bir sette gibi hissediyordum.

Tavanlar *ta* yukarıya kadar yükseliyor ve devasa bir avizeye ev sahipliği yapıyordu. Binlerce parlak kristalin ışıltısı önümüzdeki büyük merdivenden yansıyor.

“Vay canına.” Söylemek için aptalca bir şeydi ama aklıma daha iyisi de gelmemişti.

Beni evin içinde gezdirirken başım bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Pırıl pırıl bir mutfağa girdiğimizde Nero bana, “Seni daha sonra detaylıca gezdireceğim,” dedi.

Yiyecekleri bırakacağını sandım ama bunun yerine buzdolabına gidip iki uzun su şişesi çıkardı.

“Yemeği odamızda yeriz, sonra da sen yatarsın,” diye açıkladı.

“Sadece ben mi?” Yüz asmamaya çalıştım.

“Ne yazık ki. Bu işi çözene kadar uyanık kalmam gerekecek.” Suları verdikten sonra elini tekrar bana doğru uzattı. Şişelerin yerini değiştirdim, böylece bir kolumla onları vücuduma dayarken, diğer avucumu onunkine kaydırdım.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Bunu sevdim.”

Etrafına bakındı. “Mutfak mı?”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “O da güzel ama ben el ele tutuşmaktan bahsediyordum.”

O kadar ciddi bir şekilde, “Sevindim,” dedi ki kıs kıs güldüm.

Bizi mutfak arkasındaki gizli başka bir merdivene götürürken bana baktı. “Ne?”

“Söyleyiş şeklin çok komikti.”

“*Sevindim* değişim mi?”

Gerçekten kafası karışmış durumdaydı, bu da durumu daha komik hale getiriyordu. “Evet, çünkü gelmiş geçmiş en az sevinmiş insan gibi konuştun.”

Dudaklarının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. “Biraz ukalasın, değil mi?”

Cevap vermemeyi tercih ederek gözlerimi kısınca Nero elimi bırakıp kıcıma şaplak attı.

“Hadi yukarı.”

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Odamıza doğru giderken Payton her şeyi incelemeye devam etti. Ne soru sordu ne de durup bir şeylere baktı. Sadece sessizce gözlemledi. Bu da beni strese sokmaya başladı.

Yatak odamızın kapısını açtığımda benden önce içeri girip hâlâ konuşmayınca en sonunda patladım. “Beğendin mi?”

Omzunun üzerinden bakarak başını salladı. “Gerçekten güzel bir oda.”

“Peki evin geri kalanı, hoşuna gitti mi?” Hemen cevap vermeyince devam ettim. “İstedğin her şeyi değiştirebilirsin. Mobilya, boya,” diyerek omuz silktim. “Her yeri baştan aşağı değiştirebilir ya da yeni bir şeyler alabiliriz.”

Gözleri kocaman oldu. “Neden baştan aşağı değiştirmek isteyeyim ki?”

Buranın nasıl bir yer olduğunu anlamak için etrafıma bakmama gerek yoktu. Karanlıktı. Her şey siyahtı. Büyük, dört di-

rekli bir yatak. Komodinler ve lambalar da dahil olmak üzere gösterişsiz ve moderndi. Duvara dayalı uzun bir masa ve tek bir sandalye vardı; ara sıra çalışma masası olarak kullanıyordum ama çoğunlukla öylece duruyordu. Tek bir kişinin dolduramayacağı kadar büyük bir giyinme odası. Aynı derecede karanlık ve kişiliksiz bir banyo.

“Biraz sarı ekleyebiliriz,” diye önerdim, küçük dairesinde sahip olduğu güneş ışığı dokunuşlarını hatırlayarak.

Küçük bir rengin o küçük ve boktan yeri, on yıldan uzun süredir yaşadığım bu malikânedен daha çok ev gibi hissettirmesi ne tuhaftı. Bu evle ilgili hiçbir sorunum olmamıştı, ta ki şu ana kadar.

“Gerçekten güzel.” Payton parmaklarını yatak örtüsünde gezdirdi.

Kötü bir şey söyleyemeyecek kadar iyi biri olduğunu bildiğim için konuyu kapattım. Bu konuda ne yapacağıma çoktan karar vermiştim.

“Al bakalım.” Yiyecek poşetini boş masanın üzerine koyduktan sonra eşyalarını giyinme odasının önüne bıraktım. “Gidip bir sandalye daha getireyim, sonra yiyebiliriz.”

Hızlıca hareket ederek koridorun sonundaki hiç kullanılmamış misafir odalarından birinde çirkin, antika bir sandalye bulup odamıza taşıdım ve Payton’ı *taco*’ları dikkatle çıkarıp sıraya dizerken buldum.

Sipariş ettiğim sayı karşısında tereddüt etti ama onu becerip boyun eğdirmek çok fazla enerji gerektirmişti ve açlıktan ölüyordum.

Tortilla’ya sarılı et ve peynirleri yavaş yavaş yediğimiz sırada etrafa rahat bir sessizlik çöktü. Payton aldığı ilk birkaç ısırık sırasında sanki benim önümde yemek yemekten gerginmiş gibi göz ucuyla bana bakmıştı ama kısa süre sonra benim gibi yemeğine daldı.

İkincisini bitirdikten sonra -ben dört buçuk *taco* yemiştim- ağızını, tahriş edici kâğıt peçeteyle silerek koltuğunda döndü. “King’e görüntüleri kontrol etmesini söylerken ne demek istedin?”

Bunu ne zaman soracağını merak ediyordum.

“Seninle tanıştıktan sonra kapının dışındaki koridora birkaç kamera yerleştirttim.” Bunu bir damla pişmanlık duymadan söylemiştim.

“Ah.” Sesi şaşırmış gibi çıkmadı. Ya da kızgın. “King’le daha önce tanıştığımı biliyor muydun?”

Ağızımdaki lokmayı çiğnerken başımı onaylar anlamda salladım.

“Bir sabah kafeye geldi,” diye açıkladı. “Sana söyledi mi?”

Son lokmamı yutarken yüz yüze duracağımız şekilde döndüm. “Arabadaydım.”

“Arabada mıydın?” Kaşları kâküllerinin arkasında yay gibi kıvrıldı.

Başımı salladım. “Bana senin yaptığın *latte*’yi verdi. En sevdiğin olduğunu söylediğin.”

Payton’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “O gün... bu yüzden mi ondan sipariş ettin?”

“Güzeldi.”

Bu bana minik bir kahkaha kazandırdı. “Nedense bana süslü *latte* değıl de daha çok sade kahve seven biri gibi geliyorsun.”

Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı ama cevabım telefonun çalmasıyla engellendi. Arayan King’di.

Cevapla tuşuna basarak hoparlöre aldım. Payton’la aramızda hiçbir sır olmayacaktı.

“Herifi yakaladın mı?”

“*Kadını* yakaladım.”

“Kadın mı?” Bir kadın olabileceğinin hiç aklıma gelmemesinden nefret ettim. Aptalca varsayımlar insanların ölümüne sebep olabilirdi.

King homurdandı. “Evet. Kaltak yüzünü kapüşonlu bir ceket ve güneş gözlüğüyle kapatmaya çalışmış ama kimliğini tespit ettim.”

Payton’ın gözleri yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı ele geçiren öfkeyi izliyordu.

Sıktığım dişlerimin arasından, “Kim?” diye homurdandım.

King söyledi.

Bir kadına şiddet uygulamayacağımı bildiği için, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Yumruklarımı açıp omuzlarımı yuvarladım. “Senin şu kız kardeşini arayacağım.”

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Parmak eklemlerimi boyalı ahşaba üç kez vurdum.

Minneapolis şehir merkezinin ortasındaki bu apartman Payton'ın eski evinden o kadar da uzak değildi ama tamamen ayrı bir dünyaydı. Lobide bir güvenlik görevlisi vardı. Yerler güzel halılarla kaplıydı. Çalışan bir asansör vardı.

Ancak güvenlik görevlisine rüşvet verilebilirdi. Asansör kameraları kapatılabilirdi. Yumuşak zemin de diğer sakinlerin koridorda ilerlediğimizi duymadığı anlamına gelirdi. İki kapı ilerideki kişinin bir parti vermesi ve müzik gürültüsünün birazdan olacakların sesini bastıracak kadar yüksek olması da cabasıydı.

Parmak eklemlerimle ahşabı tekrar tıklattım, sonra sürgü kilidin açılmasını ve kolun dönmesini dinlerken sabırla bekledim.

Eskiden kayıtsız olduğum gözler benimkilerle buluştuğunda irileşti. Yüzünden bir dizi duygunun geçmesini izledim.

Şaşkınlık. Panik. İhtiyat.

Yeraltı dünyasının liderinin gecenin bir yarısı habersizce kapınızda belirmesi asla iyi bir şey olmazdı. Tabii biraz para kazanmak isteyen bir fahişe değilseniz.

Tayt ve *crop* giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış, belli ki henüz yatağa girmemiş olan Nikki, kalçasını dışarı çıkarıp bir elini belinin alt kısmına, diğerini de kapı pervazına koydu.

“Nero, bu zevki neye borçluyum?” Dudakları, yukarı kıvrılıp baştan çıkarıcı bir gülümseme olması gerektiğini bildiğim şeye büründü. “Küçük bir doğum günü ikramı mı istiyorsun?”

Onunla flört etmeyi planlamıştım. Onu becermeye geldiğimi düşünmesini sağlayacaktım. Beni içeri davet etmesini.

Ama ona baktığımda tek gördüğüm, Payton’ın yüzündeki yıkılmış ifade ve güzel yüz hatlarındaki rengin soluğu oldu.

Payton’ın partimden kaçarken merdivenlerde kayıp mükemmel tenini morarttığı güvenlik kamerası görüntülerini görmüştüm.

Yanaklarındaki gözyaşı izlerini.

Yerdeki toplanmış spor çantasını.

Onu küçük yatağında kıvrılmış, çok fazla ağlamaktan sızıp kalmış halde görmüştüm.

Bunun üzerine planımı değiştirmeye karar verdim.

Kolumu uzatıp onu bileğinden kavradım. Geriye doğru tökezlediğinde kapıyı iterek ardına kadar açtım.

“Nero...” diye başladı.

“Kapat o sikik çeneni!” diye bağırıp üzerine ilerledim ve onu sendeleyerek geri çekilmeye zorladım.

Nikki’nin dudakları kıpırdadı ama bir şey söylemedi.

“Gerçekten mi, Nero?” Yeni bir ses beni dairenin içine kadar takip etti. “Görüntüsü bile bir kaltak gibi.”

King’in hararetli kız kardeşi Aspen içeri girdikten sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve sürgüyü çekti.

Kısa boylu kadına bir bakış atarak, “Onunla çıkıyor falan

değildim,” diye kendimi savundum. Saçları ve gözleri King’in-kilerle aynı altın kahverengi tonundaydı.

“Hey!” Nikki sessizlik emrimi unuttu. “Bu da kimin nesi?” Ses tonu, hakkı olmayan bir öfkeyle doluydu ve sırf onu yumruklayabilmek için erkek olmasını dilememe neden oldu.

“Sahip olacağın tek şans bu olacak,” diye hırladım.

Bileğini tutmaya devam ederek onu büyük bir pencerenin önüne yerleştirilmiş yemek masasına götürdüm. Masadan çekilmiş bir sandalyeye doğru geri geri giderken yanlamasına oturana kadar hızını kesmedim.

“Dur.” Ona dokunmaktan rahatsız olduğumda bırakıp bir adım geri çekildim.

“Neler oluyor?” Nikki sızlanınca Aspen homurdandı.

“Olan şey şu ki” -Aspen gelip yanımda durdu- “*sen* boku yedin.”

“Ben yapmadı...” diye inkâr etmeye başladı.

Öne eğildim. “Bana yalan söylemeye kalkarsan elindeki tek şans da yok olur.”

Normalde öfkemi belli etmezdim. Normalde bir adamın dilini ağzından kesip çıkarıyor olsam bile tamamen bir kayıtsızlık maskesi takardım. Ama şu anda öfkemin görünmesine izin veriyordum. Tüm hiddetimi gösteriyordum.

Nikki masanın üzerine eğilerek benden olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Yüzünden korku okunuyordu.

Güzel.

“N-ne için şans?” Sorusunu kekeleyerek sordu.

“Geceyi sağ atlatma şansı.”

Nefes alışının sesi dairenin içinde yankılandı.

Karşı çıkmak, ortada onu öldürmek için bir neden olduğunu inkâr etmek istediğini görebiliyordum.

Ama ben çoktan buradaydım. Çünkü zaten biliyordum.

Nikki bana karşı gelip yaşayamayacağını bilecek kadar akıl-

lıydı. Ona bu tek şansı sunarak çok sık takdim etmediğim bir hediye veriyordum. Bunu yapmamın sebebi de kadınları öldürmememdi. Ama beni zorlayan olursa öldüren birini bulurdum.

“Davetiyeyi kapının altına koymanı kim söyledi?” Hangi kapı olduğunu belirtmedim. İkimiz de hangi kapı olduğunu biliyorduk ve Payton’ın adını burada anmayacaktım. O, burası için fazla iyiydi.

Nikki’nin ağzı açılıp kapandı, gözleri benimle Aspen arasında gidip gelirken muhtemelen kim olduğunu ve onu neden getirdiğimi merak ediyordu.

“Bana hemen cevap ver,” diye hırladım.

Nikki sırtını dikleştirdi. “Kimse bana bunu yapmamı söylemedi.”

Gözlerim kısıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Benim kafam karışmışsa da Aspen’in karışmamıştı.

“Vay canına, bu çok üzücü.” Aspen gülerek dilini şaklattı. “Bu sürtük *kişisel* nedenlerden dolayı seni ve sevgilini ayırmaya çalışıyordu.” Kişisel kelimesine yaptığı vurgu midemi bulandırdı.

Payton’dan başka birinin içine aletimi sokma düşüncesi geçmişimiz ne olursa olsun, taşaklarımı buruşturuyordu.

Nikki inkâr etmeyince başımı iki yana salladım.

“Tanrı aşkına, ne sikim bir hayal dünyasında yaşıyorsun sen?” Şimdi daha da kızgındım. Bu işin sorumlusunun bana saldırmaya çalışan bir düşman olduğunu düşünmek, Payton’ı aldatıyormuşum gibi göstererek ilişkiyi mahvetmeye çalışan yapışkan bir fahişeden daha kolay hazmedilirdi. “Onu nasıl öğrendin?”

“Belediye Başkam’ndan.” Nikki sanki önemli bir şey değilmiş gibi omzunu kaldırdı.

“Belediye Başkanı’ndan mı?” Her yeni bilgi beni bir öncekinden daha çok şaşırtıyordu.

O nereden biliyordu lan?

“Geçen öğleden sonra *randevumuz vardı*.” Nikki toparlanmış görünmeye çalışarak koltuğunda doğruldu. “O sabah sana küçük bir kafede rastladığını söyledi. *Garson kıza* karşı takıntılı davrandığından bahsetti.” Garsonluk sanki pis bir şeymiş ve kendisi geçimini bacaklarını açarak sağlamıyormuş gibi söylemişti. “Mekânın ve kızın adını öğrenmem fazla zamanımı almadı.”

Belediye başkanını öldürmek zorunda kalacağım.

“Adresini nasıl buldun?” Her kelime dilimde ölüm tadı bırakıyordu.

Nikki cevap vermeden önce dudaklarını birbirine bastırdı. “Vergi dairesinde çalışan birini tanıyorum. Bir telefon görüşmesi ve bir söz bana ihtiyacım olanı sağladı.”

Derin bir nefes alıp öfkemi yatıştırmaya çalışıp başaramazken göğsüm yükseldi.

Gözlerimi Nikki’den ayırmadan Aspen’e, “Makası getirdin mi?” diye sordum.

Aspen ceketinin içinde bir yerden makas çıkardı. “Elbette getirdim.”

“Hepsini kes.”

“Neyi kesecek?!” Nikki sandalyeyi benden uzaklaştırmaya çalışsa da ben ayağımı sandalyenin bir bacağına kanca gibi geçirdim.

“Saçını, Nikki.” Sonunda her zamanki sakinliğim üzerime çöktü. “Saçının tamamını kesecek. Mücadele etmeye kalkarsan, eli kayabilir ve daha fazlasını da kesebilir. Bu yüzden hayatında ilk kez akıllıca davranmanı ve kıpırdamadan oturmanı tavsiye ederim.”

Aspen tekmeleme ve tırmalama menziline uzak durarak Nikki’nin arkasına geçene kadar etrafından dolandı.

Uzun, parlak atkuyruğunu kavradığında Nikki, “Yapma!”

diye bağırdı. “Nero,” diyerek elime uzandı. “Birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu neden göremiyorsun?”

Önün ulaşamayacağı bir yerde durdum. “Biz birbirimiz için hiçbir şey değiliz.” Aspen bir avuç kalın tutamı kesince Nikki ağlamaya başladı. “Sevdiğim kadını bilerek incittin. Eğer bir erkek olsaydın, oturduğun yerde boğazını keserdim. Ama bunun yerine görünmez olacaksın.” Atkuyruğu, lastiğiyle birlikte yere düştü. “Nereye gittiğin umurumda değil ama seni bir daha asla görmek istemiyorum.” Aspen uzun tutamları tutarak köklerine yakın bir yerden kesti. “Ve eğer bir daha benim kadınının olduğu yöne bile bakarsan seni gerçekten yok ederim.”

Nikki gürültülü hıçkırıklara boğulurken Aspen bir avuç daha kesti.

“Büyü artık!” diye tıslayan Aspen bir tutam daha kesti.

“Nero!” diye hıçkırdı Nikki. “Seni seviyorum!”

“Hayır, sevmiyorsun. Sen kendinden başka hiçbir şeyi sevmiyorsun. Ve görünüşünden. Bu yüzden saçlarını elinden alıyorum.”

Aspen birkaç kez daha kestikten sonra geri çekilip yaptığı işi inceledi. “Bitti.”

Memnuniyetle başımı sallayarak bir adım geri çekildim. “On iki saat içinde adamlarımı göndereceğim. Geldiklerinde burada olmak istemezsin.”

Nikki cevap veremeyecek kadar çıplak kafatasını tırmalamakla meşguldü ama beni duyduğunu biliyordum.

Aspen’in beni birkaç adım geçmesine izin verdikten sonra dönüp kapıdan çıkarken onu takip ettim.

Koridorda kimse olmadığı gibi birilerinin bir şey duyduğuna dair bir işaret de yoktu, bu yüzden adımlarımızı rahat tutarak dışarı çıktık.

“Yani,” Kaldırıma çıktığımızda Aspen kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Kudretli Nero âşık oldu.”

“Onu seveceksin.”

“Umarım,” dedi alaycı bir tavırla. “Kadınlar konusunda çok da iyi bir zevkin varmış gibi görünmüyor.”

Yorumunu görmezden geldim. “Araban nerede?”

“Köşede,” diye cevap verirken çoktan o tarafa doğru yürümeye başlamıştı, ben de onu takip ettim.

Aspen yumuşak biri değildi ama ben istediğim için buradaydı, o yüzden arabasına dönene kadar onu gözümün önünden ayırmayacaktım.

Biz geçerken ara sokaktan gelen bir hışırtı sesi Aspen’in iç çekmesine neden oldu. “Zavallı şey hâlâ burada.”

Evsiz bir adam göreceğimi düşünerek başımı çevirdim, haliyle çöp yığınına koklayan pasaklı bir köpek görmeye hazırlıklı değildim.

Aspen yürümeye devam etse de ben durdum. “Hâlâ derken ne demek istiyorsun?”

Durup benimle birlikte köpeğe bakmak için döndü. “Buraya geldiğimde çöpleri karıştırıyordu. Aç olsa gerek.”

“Sence sahipsiz mi?”

Omuz silkti. “Muhtemelen. Keşke onu eve götürebilseydim. Ama kocam beni öldürür.” Başımı hızla ona çevirince elini sallayarak beni geçiştirdi. “Tanrım, sen de en az King kadar kötüsün. Bu bir *deyim*.”

“Öyle olsa iyi olur.” King ve dolayısıyla Aspen sahip olduğum, aileye en yakın kişilerdi. King’in onun kocasından nefret ettiğini biliyordum ama eğer ona şiddet uygularsa, o herifin işini bizzat bitirirdim.

Aspen bana gözlerini devirdi. “Aptal kocam salak olabilir ama ölmeye meraklı değil. Eminim o bile bana zarar vermenin ona öbür dünyaya tek yönlü bir bilet kazandıracağını biliyor.”

Homurdandıktan sonra dikkatimi tekrar köpeğe verdim.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

PAYTON

Yanağıma değen yastık kılıfı yumuşak ve serindi; bedenim bu hisse sokulup sarıldı.

Bir kız buna alışabilir.

Açtığım gözlerimi pencereleri örten ağır, yere kadar uzanan perdelerin arasından sızan güneş ışığına karşı kıstım.

Burası Nero'nun odasıydı. Devasa evindeki odasıydı.

Ya da onun dediği şekliyle *bizim evimiz*.

Dün gece bunu bu kadar rahat söylediğine inanamıyordum. Sanki burası gerçekten benim de evimmiş gibi. Sanki bu tamamen normal ve insanların her gün yaptığı bir şeymiş gibi.

Bir erkekle tanışmak.

İki kere seks yapmak.

Âşık olmak.

Küçük, köhne dairenden milyon dolarlık bu eve taşınıp kısmi sahiplik iddia etmek.

Sonra da sonsuza kadar mutlu yaşamak. İnsanların bizi sabote etmeye çalışması gibi küçük bir detay dışında.

Ya da onun gibi bir şey.

Kolumu uzatıp şiltenin diğer tarafındaki bozulmamış çarşafın üzerine koydum.

Nero'nun bütün gece dışarıda olduğunu düşününce göğsüm tuhaf bir şekilde sıkıştı. Ama bu kıskançlıktan değil, endişe dendi.

Taco yerken King aradıktan ve Nero, *King'in kız kardeşini davet etmekle* ilgili bir yorum yaptıktan sonra bana Nikki adındaki kadından bahsetmişti. Bana, ellerini onun üzerinde gezdiren güzel kadının zarfı kapımın altından atan kişi olduğunu söylemişti.

Bir sahiplenme duygusu Nero'nun kolunu tutmama neden olmuştu. Partide olanları konuşup halletmiş olmamız umurumda değildi. Her zamankinden daha güçlü olmamız da önemli değildi. Sadece ona gitmesini istemiyordum. O kadının, gözlerini bir daha benim erkeğimin üzerinde gezdirmesini istemiyordum. Çünkü Nero onun sebepleri hakkında bir şey söylememiş olsa da bunun kişisel olduğunu biliyordum.

Ama ben itiraz edemeden Nero enseme kavrayıp ağzımı kendi ağzına götürmüştü.

"Benim olan yasak bölgedir. Sen benimsin. İnsanlar bunun ne anlama geldiğini anlamalı."

Tartışacak bir şey bulamayınca bana söylediği gibi yapmış, *taco*'larımı bitirip yatmıştım.

Parmaklarımı yorgana vurdum.

Onu aramak, mesaj atmak ya da iyi olup olmadığını öğrenmek için bir şeyler yapmak istiyordum. O kaltakla konuşmak bütün gece sürmemeliydi. Dişlerimi dudağıma geçirdim. Bunun kötü bir şey olduğu anlamına gelmediğine inanmak zorundaydım.

Yataktan kalkarken sabırlı olmaya karar verdim. Kim bilir, belki de bu evin içinde bir yerlerde dizüstü bilgisayarıyla çalışıyor ya da güvenlik şirketi olan bir gangster ne yapıyorsa onunla uğraşıyor olabilirdi.

Hâlâ giyinme odasının önünde duran çantama doğru ilerlerken ayaklarım yatağın altından dışarı uzanan kalın halının üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Dün gece eşyalarımı yerleştiremeyecek ya da duş alamayacak kadar yorgundum, bu yüzden güzel taytımı ve *oversize* uzun kollu tişörtümü bulana kadar spor çantamın düzensiz içeriğini karıştırmak zorunda kaldım.

Bu tişörtü yıllar önce bulmuştum -pastel mor olduğu için her zamanki nötr renklerimden değildi ama gözlerimi daha mavi gösterdiğini düşünmüştüm- ve en sevdiğim giysilerimden biri haline gelmişti.

Elimdekileri büyük banyoya taşıırken daha az önce seçtiğim kıyafeti sorgulamaya başladım.

Bu ev çok süslü ve büyüktü, nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. İnsanlar böyle evlerde tayt giyer miydi? Yoksa kalem etek ve bluz mu giyerlerdi?

Her şeyi üç metre uzunluğundaki makyaj masasının üzerine bırakıp bir nefes verdim. Kalem eteğim de yoktu zaten. Ya da bluz olarak adlandırılabilen herhangi bir şeyim... Nero hemen hemen her zaman takım elbise giyiyordu ama belki evde daha rahat giyiniyordur. Öyle değilse de artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Kötü giyinmiş kaderime boyun eğerek suyu açmak için duşa uzandım. Sonra duraksadım çünkü birkaç kol ve düğme vardı.

Mermer duş kabini yarım düzine insana yetecek kadar büyüktü ve duvarlardan iki katı kadar insan için duş başlığı çıkıyordu.

“Pekâlâ.” Kelime ağzımdan yavaşça çıktı.

Günün ilk meydan okuması, nasıl duş alınacağını bulmaktı.

Bir kol seçip çevirdim, sonra kolum yukarıdan gelen suyla ıslanınca geri sıçradım. Demek ki bir düzine artı bir tane daha duş başlığı vardı çünkü tavandan sarkan dev, yuvarlak duş başlığını görmemiştim.

Çok fazla denemeden sonra nihayet ön duvardan normal miktarda ve haşlama seviyesinin hemen altındaki bir sıcaklıkta su fişkırmaya başladı.

Kıyafetlerimi çıkarıp yere bıraktım ve buharın içine girdim. Sonra da keyiften inledim.

Evimde sıcak su vardı elbette ama hiçbir zaman yeterince ısınmıyordu ve asla arzuladığım uzun, yavaş duşları alabileceğim kadar uzun sürmüyordu.

Bu yüzden hiç utanmadan suyun altında durdum. Ne keşlendim ne köpüklendim ne de durulandım. Suyun tazyiğinin tadını çıkarmak dışında hiçbir şey yapmadım.

Sıcaklık kaslarımdaki ağrıları yumuşattı, saçım sırlıslam olurken şakaklarıma baskı yapan sürekli stres azalmaya başladı.

Bunun bu kadar kolay olmaması gerektiğini biliyordum. Hayatımda daha fazla zor gün olmayacağını düşünecek kadar hayalperest değildim. Ama kader bir kez olsun *-lanet olasınca bir kez olsun-* bir şeyi elimden almak yerine bana bir hediye vermeye karar vermişti. Ben de buna iki elimle sarılacaktım.

Nero beni seviyor.

Ciğerlerim sıkıştı.

Biri beni seviyor.

Kalbim adeta kabardı.

Biri peşimden geldi.

Dizlerimin bağı çözülünce bir elimi duvara yaslayarak sıcak ve ıslak fayansların üzerine oturana kadar çömeldim.

Evden kaçtığımdan beri en büyük korkum Arthur ya da

annemin beni bulmasıydı. Her karanlık kapı aralığını kontrol etmişim. Yıllarca yatağımın yanında bir bıçakla uyumuştum. Ağlayarak uyanır, beni geri götürmemeleri için yalvarırdım. Peşimden gelmelerini istemiyordum. Bu ihtimalden korkuyordum. Ama...

Yüzümü aşağıya eğip içime bir nefes çekerken su üzerimden akıyordu.

Ama beni bulmaları ne kadar kötü olursa olsun, hiç denememiş gibi görünmeleri de canımı yakıyordu. Bu göğsümü büyük bir boşlukla doldurmuştu.

O eve döneceğime canıma kıyardım. Ama bu kadar istenmeyen biri olmak... Bu kadar... *vazgeçilebilir* olmak.

Göğsümden gerçek bir hıçkırık koptu.

Nero benim için geldi.

Nero gitmeme izin vermedi.

Gitmeme asla izin vermeyecek.

Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmek zorunda olmamanın rahatlığı o kadar ağırdı ki, içinde boğulacakmışım gibi hissediyordum.

Nero deli olabilirdi. Ama bana aitti. Beni seviyordu. Yanlış olsa bile ben de onu seviyordum.

Başımı arkaya yatırıp suyun gözyaşlarımı yüzümden akıtarak götürmesine izin verdim.

Bir daha asla yalnız kalmayacaktım.

Kapı aralığımda duran Nero.

Kafeye giren Nero.

Bir konserde bedenimi kendine çeken Nero.

Küçük, sıkışık duşumda vücudumu yıkayan Nero.

Beni sevdiğini söyleyen Nero. Adamlarının önünde elimi tutan. Buraya evimiz diyen.

Titrek bir nefese daha izin verdim. Son bir anlayış anı daha. Başımı iki yana sallamadan önce.

Artık ağlamak yoktu.

Yüzüm suyun dışında kalana kadar geri geri gittim.

Ağlamak yorucuydu ve bu kısa bir nöbet olsa da o büyük, rahat yatağa dönmeye hazırdım.

Kendimi toparlamam ve duş almanın gerçekten duş alma kısmını yapmam gerekiyordu.

Ağırlığımı diğer tarafa verip diz çökme pozisyonuna geçerken onları gördüm. Duvara gömülü rafları.

Bir tanesi benim durduğum yerin üstündeydi ama diğeri tam göz hizamdaydı. Uzanıp gül kokulu duş jeli şişesini elime alınca içimden kahkaha ile boğuk hıçkırık arası bir ses çıktı. Yanında çok pahalı görünen üç set şampuan ve saç kremi vardı. Tüm şişeler pembe tonlarındaydı ve hepsi de gül kokuluydu. Tüm bunların yanında da şık görünümlü, kuşburnu esanslı yüz yıkama jeli ve iki büyük kavanoz vücut *peeling*'i vardı; yine gül kokuluydu.

Eminim buradan çıkıp dolapları karıştırırsam, duş jeline uygun bir losyon da bulacaktım.

Boynumu uzatarak hemen üstümdeki rafta duranlara baktım. Köşeye sıkışmış küçük, içinde çoğu bitmiş bir kırmızı sıvı olan dışında şişelerin hepsinin erkek ürünleri olması şaşırtıcı değildi.

Gülümsedim çünkü benden çalındığında şimdiki halinden daha dolu olduğunu biliyordum.

ALTMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

NERO

Daha odamızın kapısına varmadan burnuma gül kokusu çarptı, bu da aletimi sertleştirmeye yetti.

Kupaları kahve demliğiyle aynı elime aldım ve kapının kolunu çevirmeden önce yarı kalkmış aletimi düzelttim.

Gözlerim hemen odanın diğer tarafına kaydığında banyo kapısının açık olduğunu gördüm ama ilerisindeki oda karanlık ve sessizdi. Payton'ın duşunu kaçırdığım için biraz hayal kırıklığı yaşadım.

Sonra onu gördüğüm anda göğsümü bir haklılık hissi doldurdu.

Giyinme odasının kapısında dururken nemli saçları iki yandan örülmüştü, perçemleri yarı kuru ve biraz vahşiydi. Gözleri ise...

Yatak odasının kapısını ayağımla vurarak kapattım.

Gözleri yarı heyecan yarı gerginlik dolu bir ışıltıyla parlar-ken onlara bakmak, damarlarıma zevk basmak gibi bir şeydi.

Yumuşak, mor tişörtü...

Yutkundum.

Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki.

Onu hak edecek hiçbir şey yapmadığımı biliyordum. Ama yine de onu kendime saklayacaktım.

“Merhaba.” Payton elini kaldırıp utanır gibi bir tavırla hafifçe sallayınca gülümsedim.

İçtenlikle gülümsedim.

Sırıتما değildi. Yapmacık ya da küçümseme dolu değildi. Bir gülümsemeydi.

Dudakları benim ifademle eşleşecek şekilde yukarı kıvrıldı. “O kahve mi?” Başını ellerime doğru eğdi.

“Evet.” Ayaklarım dondukları yerden ayrıldı ve aramızdaki mesafeyi kapatıp bir tanesini alması için kupaları uzattım.

Kulpu parmağımdan kaydırırken burnu hoşnutsuzlukla kıvrıştı.

“Sorun ne?”

Kaşları kalktı. “Ne? Ah, hiçbir şey.”

“Payton.” Sadece adını söylemiştim ama bunun ne anlama geldiğini biliyordu. *Bana doğruyu söyle*, demekti.

“Gerçekten bir şey değil, yemin ederim. Sadece...” Yanakları pembeleşti. “Bu kupalar çok sıkıcı.”

Gözlerim önce onun elindeki kupaya, sonra da kendi elimdekine kaydı. “Bunlar kahve kupası.”

Ofladı. “Aynen öyle. Sade, sıkıcı, beyaz kupalar.”

“Neyin aksine...?” Birileri bana aptalmışım gibi bakmaya cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu ama Payton bana tam olarak öyle bakıyordu. “Ne?”

“Tüm eşyalarımı almaları için adamlarını göndereceksin, değil mi?”

Başımı onaylar anlamda salladım.

“Güzel, o zaman eve katkıda bulunacak bir şeyim olmuş ola-

cak.” Sadece burada olarak bile fazlasıyla katkıda bulunduğunu söyleme isteğiyle onu azarlamak için ağzımı açtığımda, Payton başını iki yana salladı. “Ne söyleyeceğini biliyorum ama bırak da bari bunu yapayım. Onları seninle paylaştığım için kendimi iyi hissedeceğim.”

“Peki.” Demliği göğüz hizasına kadar kaldırdım. “Hâlâ kahve istiyor musun yoksa sıkıcı kupalarım onu da mı mahvetti?”

Payton sırttı. “Sanırım böyle de içebilirim.”

Ellerine sıcak sıvıyı sıçratmamak için dikkatle kupalarımızı doldurduktan sonra demliği sehpaye bıraktım. “Uyuyor olabileceğini ve yatakta kahve içmek isteyeceğini düşündüm.”

“Duştan sonra yatağa dönmeyi düşünüyordum ama sonra kıyafetlerimi kaldırmaya dalmışım.” Ellerini kupanın dibinde birleştirip yüzüne yaklaştırdı. “Umarım sorun olmaz.”

“Bebeğim, burada ne istersen yapabilirsin. Burası artık senin evin.”

Bir an için altdudağını ısırды, tam da *çok hızlı ilerliyoruz* gibi çileden çıkarıcı bir şey söyleyeceğini düşündüğüm anda hiç itiraz etmeyerek beni şaşırttı. “Geri kalanını göreceğim için heyecanlıyım. Oldukça harika bir ev. Özellikle de duş.” Saç örgülerinden birini kaldırıp burnuna götürdü. “O kadar şampuanı falan almaya ne zaman vakit bulduğunu bilmiyorum ama müt-hiş kokuyorlar.”

Şampuan gurur duymak için aptalca bir şeydi ama yine de duydum. “Bana bekâretini verdiğin geceden beri onları topluyorum. Eninde sonunda buraya gelip kullanacağını düşündüm. Ve haklı çıktım.”

“Ah.” Payton’ın yüzü zaten kızarmıştı ama şimdi daha da yoğunlaştı. “Ben de seni çok düşündüm.”

Bu kadın her konuştuğunda içimde yeni duygular uyandı-rıyordu.

“Hadi gel.” Kahvesini alıp yatağı işaret ettim. “Bunu yatakta içmek istiyorum.”

Kabul eden Payton yatağa geçti. Ortada bağdaş kurup oturunca ona kupasını geri verdim, sonra da sırtımı yatak başlığına yaslayarak oturdum. Böylece neredeyse tamamen birbirimize dönük hale geldik.

İkimiz de birer yudum aldık.

Bunun en sevdiği *latte*’ye hiç benzemediğini düşünerek, “Krema olmadığı için kusura bakma,” diye özür diledim.

“Sorun değil. Kahvenin her türlüsünü severim.”

Buna gerçekten inandığımdan emin olamayarak mırıldandım. “Evde olmasını istediğin her şeyin bir listesini yap.”

Daha sözümü bitirmeden Payton başını iki yana sallamaya başladı. “Bunu yapmana gerek yok. Sade kahve gerçekten güzel. Ben de evde hep öyle içiyorum.”

“Eski evinde,” diyerek onu düzelttim. “Ayrıca sadece kremayı kastetmedim. Yiyeceğe ihtiyacın var. Dışarıdan yemek istemediğinde yiyebileceğin şeyler. Ve hindistancevizli ballı *latte*’lerini yapmak için neye ihtiyacın varsa.”

“Eh, onu düzgün şekilde yapmak için espresso makinesine ihtiyacım var. Onlar da çok paha...”

“Zaten bir tane var,” diyerek sözünü kestim.

Ağzı açık kaldı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

Kendimi tekrar gülümserken buldum. “Hiçbir fikrim yok.”

Daha çok şaşırdı. “O zaman neden evinde var?”

“King’in taşınma hediyesiydi. Beni daha zeki gösterdiğini söylemişti.”

Güldüğünde çıkan ses kaburgalarımın arkasına yerleşti. “Gerçekten kullanmış olsaydın bu doğru olabilirdi.” Bir yudum

daha aldıktan sonra, "Sanırım birbirinizi bir süredir tanıyorsunuz?" diye sordu.

Nasıl başlayacağımı düşünürken başımı salladım. "İlk tanıştığımızda ben on beş yaşındaydım, o da on dokuz civarındaydı."

"Yani çok uzun zaman önceydi, Bay Kırkına Yeni Girmiş."

Ona yalandan sert bir bakış attığımda bana tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Tamam, sen on beş yaşındaydın ve...?"

"On beş yaşındaydım ve Ruslar için çalışıyordum."

"Ruslar mı?"

"Rus mafyası. Bratva," diye açıkladım. Sır saklamak yoktu. "Daha çocukken onlar için para taşıyarak işe başladım. Sanırım sekiz yaşındaydım."

Üzüntüyle, "Çok küçükmüşsün," dediğinde omuz silktim.

"Tipik bir hikâye. Kötü ev hayatı. Kötü davranışlar. Kardeşliğin parası ve gücüyle cezp edilme. Bir yere ait olma isteği." Payton'ın gözlerinde oluşan şefkati görebiliyordum ve ilk defa bu beni rahatsız etmedi. "King'le tanıştığımda ben askerdim, o da İrlandalıları için çalışıyordu ve hemen hemen aynı şeyi yapıyordu. Ama o bildiğimiz *gangster* tiplerinden değildi." Payton'ın geçen gün kullandığı terimi seçmiştim. "Hali vakti yerinde bir aileden geliyordu, benim gibi soyadı olmayan bir sokak çocuğu değildi."

"Soyadın yok mu?" diye sorarak beni durdurdu.

"Bir noktada bir soyadım olmuş olmalı. Ama ne olduğunu bilmeden kilisenin kapısına bırakılmışım." Ağlayacakmış gibi görününce uzanıp dizini sıktım. "Bu üzerinde durulacak bir şey değil, bebeğim. Olan oldu."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Yine de berbat bir şey."

Dudaklarım tek tarafa doğru kıvrıldı. "Ama bak ne hale geldim."

Payton gözlerini devirdi. “Hı hı.”

“Her neyse, ikimiz de normal değildik. Eskiden katılmak için kan bağı olması gerekirdi ama yıllar geçtikçe ve aileler dağıldıkça kuralları gevşetmek zorunda kaldılar. Benim gibi bir çocuk bu sayede girebildi. Ama King yetim değildi. Ailesinin durumu iyiydi, o zamanlar anne babası hâlâ evliydi. Ama King’in canı sıkılmıştı, küstahlaşmıştı ve kendini benim gibi onlara katılırken buldu. Düşman olmamız gerekirken, biz” -omzumu kaldırdım- “bağ kurduk. Dost olduk. Onu hep biraz kıskanmıştım. Sırtını dayayabileceği rahat bir hayata sahipti. Ama sonraki on yıl boyunca büyükanne ve büyükbabasının ölümünü, babasının ölümünü, annesinin onu terk edişini izledim.”

“Bu korkunç bir şey.”

“Evet,” diyerek katıldım. “Benim hayatım başından beri zordu ama buna alışkındım. Ayaklarımın altından çekip alınacak bir halı yoktu.” Payton’ın dizini tekrar sıktım çünkü bunu anladığını biliyordum.

“Biraz Romeo ve Juliet gibiymişsiniz,” diye takıldı.

Bir kahkaha patlattım. “Lütfen bir dahaki sefer King’i gördüğünde bunu ona söyle.”

“Bahtsız arkadaşlarmışsınız.”

“Bunu inkâr edebilirdik ve ettik de. Ama evet, eski rütbedekilere hiçbir zaman uyum sağlayamadık. Bu yüzden de aileler yılda birkaç kez uslu durduğunda birbirimize yönelirdik.”

“Bir keresinde ruh eşlerinin sadece romantik ilişkiler için geçerli olmadığını duymuştum. Arkadaş ruh eşleri de olabilirmiş.”

“Ruh eşleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ve King benim kardeşim olabilir. Ama sen benim hayatımsın.” Avucumu kalçasına sürttüm. “Kıyaslanamaz.”

Dudaklarını birbirine bastırdığında bir şey demesini sağlamak yerine devam ettim.

“Her iki ailede de hainler olduğunu fark etmemiz uzun sürmedi. Sadece aptallar, bizi gizli kod saçmalıklarını yaymak için kullanabileceklerini düşündüler. Ancak King ve ben aptal değildik, kodları çözdük ve kendi lehimize kullanmaya karar verdik.”

“Kulağa film gibi geliyor.” Payton kupasını göğsüne bastırdı.

“Ama filmlerde herkes güzeldir. O yaşlı herifleri görmeliydin. İçleri de dışları gibi iğrençti. Her iki ailenin liderleri de hiçbir boka yaramayan, yozlaşmış, aşağılık insanlardı. Sahip oldukları şey için hiç çalışmak zorunda kalmamışlardı. Bataktan çıkmak için tırnaklarıyla kazımak zorunda kalmamışlardı. Üç kişi tarafından zapt edilmemiş bir adamı öldürmemişlerdi bile. Ama yaptıkları başka bir şeyi anladığımızda...” Yıllar sonra bunu düşününce öfkem tekrar kabardı. “Kendi ülkelerinden kadınları getiriyorlardı. Onları kaçırıyorlardı. Satıyorlardı.”

“İnsan kaçakçılığı,” diye fısıldadı Payton.

“İyi saklıyorlardı. Sadece belirli üyeler bunun farkındaydı, hainler de bu noktada devreye girdi. İki adam ayrılacaklarını, güçlerini birleştirebileceklerini ve kadınların sırtından bir imparatorluk kurabileceklerini düşündüler. İşte o zaman King ile ben bu karmaşanın içine sürüklendik.” Nefes aldım. “Kötü şeyler yaptığımı söylerken yalan söylemiyordum. Yapıyorum. Ama biz bunu yapmayız. Kadın satmayız.”

“Biliyorum.” Payton hiç tereddüt etmedi. “Yapmazsın.”

“Yapmam,” diye tekrar ettim. “Ama onların yapmasına izin de veremezdik. Bu yüzden plan yaptık. Sadece güvendiğimiz adamları aldık, sokaklardan biraz daha adam topladık ve her şey hazır olduğunda... onları katlettik. Elimize geçirebildiğimiz kadarını. Her iki aileden de.” Payton çenesini öne eğince bunun onaylama olduğuna yemin edebilirdim. “Aynı gece aynı anda, hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdık. Çoğu öldü. Bazıları kaçtı. Bazıları da bize katıldı. Sonra birlikte İttifak olduk.”

“Yani Ruslar ve İrlandalıları gitti, şimdi her şeyi King ile sen mi yönetiyorsunuz?”

“Evet ama çoğu insan sadece benim yönettiğimi düşünüyor. Bunun gibi bir organizasyon en çok tek bir kişi yönetiyormuş gibi görüldüğünde etkili olur. İnsanlar bunun bir demokrasi olduğunu düşünmemeli. Onlara bizi birbirimize düşürme şansı veremeyiz. Bu yüzden ikimizden biri olmalıydı ve King bunun kendisi olmasını istemedi. O zamana kadar babası ölmüştü ama yine de kız kardeşleri ve annesi vardı. King’in gölgelere çekilmesi onlar için daha güvenliydi. Kimliğini ortaya çıkarmaya çalışabilecek İrlandalılarından hepsinin o gece öldüğünü düşünürsek, gölgelere saklanması kolay oldu.”

“Peki ya işe aldığı insanlar? Onlar onun da bir nevi yetkili olduğunu bilmiyorlar mıydı?”

Elimi ters çevirince parmaklarını benimkilerle birleştirdi. “O adamların da çoğu artık ölü.” Elim kavrıldı. “Takip eden aylarda bizim -benim- için gelen pek çok insan oldu, yarattığım tahta sahip olmak istiyorlardı.”

“Ama sen onu korudun.”

Sırıttım. “Onu korudum.”

“Ve şimdi King kimsenin bilmediği sessiz bir ortak gibi.”

“Temel olarak.”

Kabullenmeden önce biraz düşünür gibi oldu. “King, kız kardeşiyle yakın mı? Dün gece seninle gelen.”

“Yakın derken sürekli King’i rahatsız edip yapmak istemediği şeyler yaptırmasını kastediyorsan, evet.”

Bu bana daha hafif bir kahkaha daha kazandırdı. “Bunu bilmek güzel. Diğer şeyleri çok anlamadığımı itiraf etmeliyim ama King’in senin için önemli olduğu çok açık. Ondan bu kadar korktuğum için de kendimi kötü hissettim.” Ağzımı açtım ama elimi sıktı. “Ama kız kardeşiyle yakın olduğunu bilmek onu daha... normal gösteriyor.”

“King normal olmaktan çok uzak,” dedim ciddiyetle. “Ama senin güvenliğini emanet edebileceğim birkaç kişiden biri. O yüzden lütfen ondan korkma.”

“Korkmam. Ona güvenmem gerektiğini söylersen de güvenirim.”

“Teşekkür ederim.”

İnsanların istediğini yapmalarına alışkındım. Ama bunu onlara para verdiğim için ya da bana itaatsizlik etmenin sonuçlarından korktukları için yapıyorlardı. Böyle sadece güvene dayalı bir itaate sahip olmak... bu tamamen farklı bir duyguydu.

Payton’ın başparmağı avucumu okşadı. “Bana anlattığın için teşekkür ederim. Eminim senin konumunda olup da anlatmayacak pek çok erkek vardır ama anlattığına sevindim.”

Öne eğildim. “Aramızda sır olmayacak, Payton. Yalan olmayacak. Yarı gerçekler de. Bana sorarsan söyleyeceğim. Ben sana sorarsam, sen de bana söyleyeceksin.”

Bunu kabul edişini izledim. “Arthur nasıl öldü?”

Bunu beklemeliydim. Ama sözümünden dönecek değildim. “Kötü bir şekilde. Ama yeterince kötü değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Hafızamın o gecenin detaylarını yeniden oynatmasına izin verdim.

Gözlerindeki korku.

Parmağını koparmaya başladığımda attığı çığlıklar. Kaç kez çekmek zorunda kalışım.

Hissettiği acı.

Kendi uzvuyla boğulurken gözlerinin pörtlemesi.

“Sen bana söylemeden önce yaptım...” Nefes alırken göğsüm genişledi, yükselen öfkemi yatıştırmaya çalıştım. “Seni satmayı planladığını bilseydim, ona haftalarca acı çektirirdim. Sadece birkaç dakika değil. Ben...” Ona işkence edebileceğim her yolu düşündüm. İşkencesini uzatmanın tüm kötü yollarını.

Ama bu düşünceleri Payton'ın aklına sokmama gerek yoktu. "Onu ölümle şaşırtmak yerine ölmek için bana yalvarmasını sağlardım."

"Bunu ben sana söylemeden önce mi yaptın?" Şaşırmış değil, sadece düşünceli görünüyordu. "Ben sana söyledikten hemen sonra gidip yapmadıysan sanırım partinden önce yapmış olman gerekiyor. Bu Kuzey Dakota'ya gittiğin anlamına mı geliyor?"

Sır saklamama kuralını uygulamam için harika bir zaman.

"Yattığımız ilk gün, gecenin bir yarısı uyandım ve doğruca oraya uçtum. Bir uçağım var. Kendim uçuruyorum," diye açıkladım.

"Ama sana her şeyi anlatmadığıma göre..."

"Kanepede gördüğün kâbustan yeterince şey anladım. Tanıştığımız gece." Ağzı açılıp kapandı. "Sana zarar verdiğini biliyordum. Bilmem gereken tek şey de buydu."

Başını salladı, sertçe yutkunurken boğazının titremesini izledim. "Annem orada mıydı?"

"Hayır. Çalışıyordu. Onu rahat bırakıp evi ateşe verdik. Ama onun da gitmesini istiyorsan söylemen yeterli."

"Hayır," diye fısıldadı. "Asla bana zarar verecek bir şey yapmadı ama yardım etmek için de adım atmadı. O yüzden olduğu yerde kalabilir. Hak ettiği şey bu."

Payton başını sallamaya devam ederken nefesi düzensizleşmek üzereydi, ben de kupayı elinden aldım ve ikimizinkini de komodinin üzerine koydum.

"Buraya gel." Kollarımı açıp sırtüstü yatana kadar yatakta kaydım.

Payton yanıma kıvrıldı. "Teşekkür ederim, Nero."

Kolumu onun etrafında sıktım. "Bana asla teşekkür etmene gerek yok, Payton."

Yanıma daha da sokuldu. "Ama her zaman edeceğim."

Gözlerimin kapanmasına izin verdim. “Senin için her şeyimi veririm.”

Avucunu kalbimin üzerine bastırdı. “Ama senden bunu asla istemeyeceğim.”

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Titreyen telefonun hafif sesini fark etmeden önce yastığımı kaydı ve bir memnuniyetsizlik homurtusu çıkardım.

“Şşt, bebeğim.” İri bir el sırtımı okşayınca yüzümü Nero’nun sıcaklığına daha da gömerek gözlerimi kapalı tuttum.

“Ne?” Nero’nun sesi telefona cevap verirken alçaktı ama ben göğsünden üçboyutlu gibi duyuyordum. “Evet.” Dinlerken eli hareket etmeyi bırakmadı. “Şu anda burada mı?” Bir duraklama daha. “Pekâlâ. Biz de aşağıya geliyoruz.”

Biz kelimesini kullandığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Esnerken Nero’nun göğsü genişledi.

“Hiç uyudun mu?” diye sorarken kendimi uyandırmak için el ve ayak parmaklarımı oynattım.

Kolu arkamdan yukarı kalkınca saatine baktığını düşündüm. “Tam iki saat.”

“İki mi? Bırak iki saati, en son ne zaman kestirdiğimi bile

hatırlamıyorum.” Parmak uçlarımı göğüs kafesine vurdum. “Sanırım bütün gece ayaktaysan seninki çok da kestirme sayılmaz. Bu daha çok *sonunda yatmak* gibi bir şey. Tamamen giyinik,” diye ekledim, takım elbise ceketi ve ayakkabıları dışında her şeyin üzerinde olduğunu hatırlayarak. Siyah çorapları görüş alanımdaydı ve bir an için Nero’nun gıdıklanıp gıdıklanmadığını merak ettim.

Tekrar esnedi. “Dün gece eve dönerken boktan bir durum çıktı.”

“Kötü mü?” Bunun aptalca bir soru olduğunu hemen fark ettim. Gecenin bir yarısı ortaya çıkan her türlü *boktan* durum kötü olmak zorundaydı.

Nero elini benimkinin üzerine koyarak dans eden parmaklarımı sakinleştirdi. “Bazı pisliklerin kontrolü ele geçirmeye çalıştığına dair söylentiler var ve şimdi iki adamım Chicago’da ölü bulunduğu için gidip bununla ilgilenmem gerekiyor.”

Elimi göğsüne daha sıkı bastırdım. “Adamların için üzgünüm.”

“Teşekkürler, bebeğim.” Sırtımdaki eli örgülerimden birini okşadı.

“Neden *Chicago*’daydılar? Tüm, şey, işlerinin burada İkiz Şehirler’de olduğunu sanıyordum.”

“Çoğunluğu öyle. *Chicago*’yu ben yönetmiyorum, orası başkasının ama onunla iş yapıyoruz. Sevkiyatlardan birinde de işler boka sardı.”

“Yani oraya gitmek zorunda mısınız?”

Başını onaylar anlamda sallarken vücudunun kıpırdadığını hissedebiliyordum. “Sabah uçacağım. Sadece birkaç gün sürer.”

Ruh halimi bir hüznün örtüsü kapladı. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim.” Dudaklarını başımın tepesine bastırdı. “Ama ben yokken zamanın geçmesine yardımcı olabilecek bir şeyim var.”

“Gerçekten mi?” Yakışıklı yüzüne bakabilmek için başımı arkaya eğdim.

“Gerçekten. Ama aşağı inmemiz gerek.”

Birinin *şu an burada* olduğuna dair telefon konuşmasını hatırlayınca burnumu kırıştırdım. “Bu bahsettiğin şey koruma olmasa iyi olur. Çok da *arkadaş* sayılmaz.”

Nero örgümü çekiştirdi. “Sana göstermem gereken şey bu değil. Ama korumaların olacak. Çoğul. Ben evde yokken de onlar olmadan hiçbir yere gitmeyeceksin.” Bir kez daha çekiştirdi. “Ciddiyim, Payton. Birine haber vermeden bahçede bile dolaşmayacaksın. Tamam mı?”

“Tamam.” Bahçe meselesi kulağa saçma geliyordu ama tartışmanın bir anlamı olmadığını sesinden anlayabiliyordum. “Bana davetiyeyi veren o kadın yüzünden mi, yoksa *Chicago* yüzünden mi?”

“İkisi de.” İç çekti. “Şu andan itibaren böyle olacak. Ama buna alışacaksın, sonra da artık adamları fark etmeyeceksin bile.”

Bu düşünce bana yabancı geliyordu, bir kez daha kendimi bir filmde gibi hissettim. Ama onunla birlikte olmanın tehlikeli olacağı konusunda beni en başında uyarmıştı. Sanırım bu da onun bir parçasıydı.

“Pekâlâ,” diyerek kabul ettim.

“Pekâlâ,” diye tekrarladı.

Ben de zamanımı nasıl geçireceğimi merak etmeye başladım. “Çalışmamak tuhaf olacak. On dört yaşımdan beri çalışıyorum.”

Nero homurdandı. “Üzerinde adın yazan kredi kartları çıkartacağım ama ihtiyacın olan her şeyi bana söylemen yeterli.”

Dudağımı ısırdım. Burada yaşamak bir şeydi. Ama hayal bile edemeyeceğim kadar yüksek limitli bir kredi kartının bana verilmesi... İşte bu bambaşka bir şeydi.

Nero benden uzaklaşıp yataktan çıkmadan önce kıcıma şap-lak attı. “Eminim meşgul olacaksın.”

O yokken bütün gün ne yapacağımı düşünerek rahat yatak-tan kalkan Nero’yu takip ettim. “Onlara yiyecek bir şeyler ha-zırlamam gerekecek mi?”

“Onlar derken?”

“Korumalar,” diye açıkladım.

“Hayır. Onları görmezden gel yeter.”

Kaşlarımı çatsam da Nero’nun bana uzattığı eli tuttum. “Kulağa kabalık gibi geliyor.”

“Onlar çalışmak için burada, sandviç yerken gardlarını dü-şürmek için değil.” Kapıyı açarak beni koridora çıkardı. “Zaten dışarıda olacaklar.”

“Bütün gün mü?” Kış yaklaşıyordu ve onları dışarıda bırak-mak, görmezden gelmekten daha kaba geliyordu.

“Güven bana, tatlı kız, bahçemizin çevresini dolaşmak şim-diye kadar yaptıkları en iyi iş. Çoğunun geldiği paralı askerlik şirketlerinden daha iyi para veriyorum ve her gün onları havaya uçurmaya çalışan bir avuç terörist yok.”

“Bu da bir şeydir herhalde,” diye kabul ettim. “Ama üşümü-yorlar mı?” Evin içinde yürüdüğümüz sırada gözlerim etrafta gezinirken bile sormadan edemedim.

Şimdi indiğimizin dün gece kullandığımızdan farklı bir merdiven olduğuna emindim.

“Döndüğümde sana evi güzelce gezdireceğim, böylece ga-rajın öbür tarafında kendilerine ait, içinde bolca yiyecek ve ısı-tıcı olan bir evleri olduğunu göreceksin.”

“Gerçekten mi?” Tekrar basamaklara odaklanmadan önce ona göz attım.

“Yirmi dört saat güvenliği olan çoğu yerde vardır. Şu anda olduğu gibi sayıyı artırmamız gerektiğinde kaç kişi olduğu de-ğişir ama her zaman on günlük vardiyalarla çalışan en az dört

adam olur. Bu yüzden burada yaşamak onlar için daha kolay ve güvenli.” Merdivenlerin dibine vardığımızda beni durdurdu. “Onlara ihtiyacın olduğunda tek yapman gereken bir kapı açıp çılgılık atmak. Şu anda en önemli işleri seni korumak ve bunu biliyorlar.” Boştaki eliyle çenemi kaldırdı. “Anladın mı?”

“Anladım.”

Nero dudaklarını benimkilere bastırdı. Sadece bir kere. Ama geri çekildiğinde neredeyse nefes nefese kalmıştım. “Şimdi, sürprizine gelelim.”

Gözlerimi kırptırdım. Sürprizi tamamen unutmuştum.

“Ne...?”

Bir şingirtı. Evin içinde bir yerden hafif, metalik bir şingirtı geliyordu. Kalbim duracak gibi oldu.

Nero ısıklık çalınca şingirtı daha da arttı. Sert zeminde köpek pençelerinin çıkardığı o kendine has ses de buna eşlik etti.

“Yapmadın?!” Heyecanla nefesim kesildi. Görüp görebileceğim en güzel canlı köşeyi dönmeden önce gözlerim çoktan yaşlarla dolmuştu bile.

“Aman Tanrım, Nero,” diyerek dizlerimin üzerine çöktüm. “Yapmadın.”

Köpek yaklaşırken iri, kestane rengi gözleri Nero ile benim aramda gidip geldi. Açık kahverengi, kalın tüylü bir kürkü ve tatlı, bembeyaz patileri vardı. Boyut olarak fino ile Labrador arasındaydı, zayıflığı onu gerçekte olması gerekenden biraz daha küçük gösteriyordu.

“Merhaba, küçük adam. Ya da kız,” diye fısıldayarak koklaması için bir elimi uzattım.

“Erkek.”

Aynı kahverengi kürkle kaplı kuyruğu belli belirsiz sallanırken neredeyse hıçkırıklara boğuluyordum.

“Adı ne?” Çok yüksek sesle konuşmanın onu korkutup kaçıracağından endişelenerek fısıldamaktan kendimi alamadım

“Adı yok.” Nero yanıma çömeldi. “Ama bir Toto’ya benzediğini düşünüyordum.”

Başımın onaylarken burnumu çektim. “Öyle,” dedim yarı gülüp yarı ağlayarak. “Eğer Toto sırık gibi olsaydı.”

“Onu sevmediysen...”

Başımı hızla çevirip Nero’ya hakarete uğramışım gibi bir bakış attım. Yine de duygularım yanaklarımdan aşağı süzülme-ye devam ederken sertliğim kesinlikle bastırılmıştı. “Ona bayıldım.”

Nero’nun yüzü o çok sevimli gülümsemelerinden biriyle aydınlandı. “Bu kadar çabuk mu?”

Islak bir burun elimi dürtünce başımı çevirip Toto’ya baktım. “Bu kadar çabuk.”

“Onu da beni sevdiğin kadar seviyor musun?”

Köpek aramıza girip etrafımda dönerken kuyruğunu sallı-yordu, kıvrak vücudu her sallanısta eğiliyordu.

Sırıttım. “Daha çok.”

ALTMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

Gözlerim vücudunun üst kısmı arka veranda kapısından dışarıda, alt kısmı da mutfakta olacak şekilde eğilmiş Payton'ın kışına takıldı.

“Toto! Hadi oğlum!” diye seslendi azalan ışığa doğru.

Manzaramdan vazgeçip onun yanında durdum ve Fransız kapılardan dışarı baktım. “Şikâyet ettiğimden değil ama ne yapıyorsun?”

Payton irkildi. “Ah!” Doğrularak ellerini göğsüne, kalbinin üzerine koydu. “Geldiğini duymadım.”

“Tabii ki duymadın. O güzel kışını havada sallamakla çok meşguldün.”

Bana gözlerini devirdikten sonra uyuz köpek kapıya doğru koşarak gelince ellerini çırpı.

Dün gece *Toto*'yu kandırıp arabama bindirdikten sonra King'e götürmüş ve veterinerine kontrol ettirmesini istemiş-

tim. King'in her zaman köpekleri vardı ve onlara iyi bakardı, bu yüzden lanet olasıca bir veterinere kaynak sağlamak yerine onunkini kullanmıştım.

Bu köpeği Payton'a vermeden önce sağlık raporunun temiz olduğundan ve başkasına ait olduğunu gösteren bir takip çipi bulunmadığından emin olmalıydım. Çünkü ertesi gün ölüp gidecek bir köpeği ona verirsem, muhtemelen Payton beni bizzat öldürürdü. Bir ailenin onu kaybettiğini öğrenirse de elbette *doğru şeyi yapmak* ve onu geri vermek isterdi. Bu da onun zavallı kalbini kırardı, ben de kendi yüzümü yumruklamak zorunda kalırdım.

Ama pis ve aç olması dışında doktor Toto'nun iyi olduğunu söylemişti. Üç ya da dört yaşlarında olduğunu düşünüyordu. Ev eğitimi aldığı ve temel komutları bildiği için muhtemelen bir zamanlar birine aitti ama yetersiz beslenmesi, kırık tırnakları ve keçeleşmiş tüyleri bir süredir tek başına olduğunu gösteriyordu.

Neyse ki King aynı zamanda bakım görevlisini de çağırmış ve köpeği temizletmişti. Öyle ki, koridordan temkinli bir şekilde bize doğru gelen Toto'yu zar zor tanıyabilmiştim.

Köşeyi döndüğünde Payton'ın köpeğini kendisi seçmek isteyebileceğini düşünerek bir an şüpheyi düşmüştüm ancak o anki gözyaşları ve sevgi beyanı doğru şeyi yaptığımı açıkça göstermişti. Daha sonra Aspen'le birlikte onu çöpleri karıştırırken bulduğumuzu anlattığımda Payton yine gözyaşlarına boğulmuştu. Ben de ona daha da âşık olmuşum.

Bir eş bulmayı hiç düşünmemiştim. Aslında bulmak da istemiyordum ama nasıl olsa ileride bir tane bulurum diye düşünüyordum. Bunu düşündüğüm birkaç seferde de hep sert bir kadınla olacağımı varsaymıştım. Nadiren gülümseyen, para ve statü için bu işin içinde olan biriyle. Kendine hizmet eden manipülasyondan başka bir şey için gözyaşı dökmeyen biriyle.

Gerçekten daha yanlış düşünemezdim. Çünkü *Payton*'dan başkası için yaratılmamıştım.

Hislerini olduğu gibi belli eden bu kadın.

Ücretli korumaların aç ya da üşümüş olmalarından endişe eden kadın.

Son yirmi dört saatte, benim son yirmi dört yılda gösterdiğimden daha fazla duygu gösteren kadın.

O benim pürüzlü kenarlarımı düzeltmiyordu. Onlara uyum sağlıyordu.

Sertliğimin yumuşaklığıydı.

Her açıdan benim daha iyi yarımdaydı.

Köpek eşikten kayarak girdiğinde ikimiz birden geri çekildik. Payton mutfak adamızı süsleyen yeni kaptan bir ödül maması aldı.

Köpek yatağı, tasma, kayışlar, oyuncaklar ve Payton'a değil de bana bir gönderme olduğundan emin olduğum *Aptallar için Köpekler* kitabının bir kopyasıyla birlikte King'in hediyesiydi.

Payton, "Bana dışarı çıkmamamı söylemiştin," diye konuşmaya devam ettiğinde neden bahsettiğimizi hatırlamam bir saniyemi aldı.

Kapı aralığından dışarı sarkıttığı güzel kıcı.

"Kuralın özüne tam olarak uyduğun söylenemez," diye mırıldansam da boş verdim. Açık kapılarda dikilmesini de istemiyordum ama ona günde birkaç kez bahçeye işemesi gerekecek bir köpek veren bendim. "Akşam yemeği ve bir filme ne dersin?"

Payton dudağını ısırıp şu anda serin zeminde yan yatmış, dışarıdaki son macerasından dolayı nefes nefese kalmış Toto'ya göz attı.

Suskunluğunu anlayınca açıklama yaptım. "Evden çıkmayacağız."

“Vay canına!” Payton elini büyük deri koltuğun arkasında gezdirdi. “Oturma odasında film izleyeceğimizi sanıyordum.”

Duvardaki düğmeye bastığımda ön duvarı kaplayan perdeler açılarak büyük bir ekranı ortaya çıkardı ve Payton’ın nefesinin kesilmesine neden oldu.

Ne yazık ki günün büyük bir kısmını ofisimde, planlanmamış *Chicago* seyahatim için hazırlık yaparak geçirmek zorunda kalmıştım. İttifak işleri kolaydı çünkü nerede olursam olayım patron bendim ancak güvenlik şirketimde yeniden planlamam gereken birkaç toplantım vardı. Her rolü dolduracak iyi insanlar işe almıştım, bu yüzden ofiste fazla zaman geçirmem gerekmiyordu ama elbette bu hafta bana gerçekten ihtiyaç duyulacaktı. Bu da söz verdiğim gibi Payton’a evi tam olarak gezdiremeyeceğim anlamına geliyordu. Bunu bu gece yapmak pratik olabilirdi ama dışarıdan söylenen makarnanın ardından Payton yanıma yapışmış bir şekilde film izlemek daha iyi bir fikir gibi gelmişti.

“Bu oldukça etkileyici.” Payton odanın uzak köşesinde durup sıra sıra dizilmiş kanepeleri ve geniş yatar koltukları inceledi.

“İstediğin zaman gelip burada film izleyebilirsiniz.”

“Hiçbir şeyi nasıl açacağımı bilmiyorum.” Tavandaki projektöre bakıyordu.

“Ben evde değilsem tek yapman gereken beni aramak; sana yol gösteririm. Evde yardıma ihtiyacın olan diğer her şeyde olduğu gibi. Şu espresso makinesi hariç.”

Sırıttı. “Sen bana bunu kullanmayı öğretirken ben de sana onu kullanmayı öğretsem nasıl olur?”

“Anlaştık.” Gözlerinin ardında başka bir sorunun çalkalandığını gördüm. “Ne var?”

“Girmemi istemediğin bir yer var mı?”

“Evde mi?” Başıyla onayladı ama ben çoktan başımı iki yana sallamaya başlamıştım. Bana karşı gelmeye niyetli oldu-

ğu için değil, haddini aşmak istemediği için sorduğunu anlayabiliyordum. “Nereye istersen girebilirsin. Çekmeceleri aç, ne bulursan kullan. Giremeyeceğin tek yer cephanelik ama o da kilitli olduğu için.”

“Cephanelik mi var?”

“Birden fazla,” diye cevap verdim. “Sağ kolum Rocco, erişimi olan diğer tek kişi. Ama sen eğitim aldıktan sonra biyometrik verilerini sisteme ekleteceğim.”

“Eğitim almak mı?” Sesi yükseldiğinde onu bunalttığımı anladım.

“Evet, eğitim almak.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp avucumu yanağına koydum. “Ben senin silahınım. Eğer bir gün birini korkutmak istersen, onlara bana ait olduğunu söyle.” Başparmağımı yumuşak teninde gezdirdim. “Seni güvende tutacağım, Payton.” Dudaklarımı alnına değdirdim. “Ama yine de silah kullanmayı öğreneceksin.”

Payton nefesini verip hafifçe başını salladı.

“Bahse girerim çok iyi bir nişancı olacaksın.”

Ortamı yumuşatmayı başardığımda küçük bir kahkaha attı. “Sanırım bir sürü yeni şey öğreniyor olacağım.”

“Öğreneceksin. Yeni demişken, yatak odamızda senin için yeni bir telefon ve dizüstü bilgisayar var.”

“Ama benim telefonum var.”

“Bebeğim, senin telefonun berbat.” Hakaretim karşısında ağzı açık kalsa da haklı olduğumu biliyordu. “Eski numaranı gerçekten tutmak istiyorsan değiştiririm. Ama bilgilerini çoktan yenisine aktardım, yani her şey ayarlandı ve kullanıma hazır. Dizüstü bilgisayar da aynı şekilde.”

“Sen,” dedikten sonra kendini durdurdu ve iç geçirdi. “Sen bunu yapmak zorunda değilsin diyecektim ama zaten yapmışsın. O yüzden teşekkür ederim.” Payton bana içimi ısıtan o yumuşak, minnettar gülümsemesiyle baktı.

“Rica ederim,” dedim. “Yarın öğlen bir iç tasarımcıyla sanal toplantın var.”

Gülümsemesi soldu. “Ne?”

“Dizüstü bilgisayarını yatak odasına, mutfığa ya da istediğin herhangi bir yere kurabilirsin. Ama ofisime ikinci bir masa da getirttim. Kendi ofisini tasarlatana kadar benimkini paylaşabiliriz. Ya da orayı genişletip sürekli paylaşabiliriz.”

“Ne? Paylaşmak mı?” Sanki anlamasına yardımcı olacakmış gibi gözlerini kırıştırdı. “Neden bir tasarımcıyla görüşmek zorundayım?”

“Çünkü burayı yeniden düzenlemen gerekiyor.”

“Ben... Nero, bu...” Abartılı sinema odasına bakındı. “Bu çok saçma.”

“Değil.” Dirseğinden tutup onu lüks koltuklardan birine yönlendirdim. “Bu evi ben inşa etmedim, satın aldım. Bir tasarımcı çağırıp döşettim. Hiçbir parçasına bağlı değilim.”

“Ama ben beğendim,” diye ısrar ederken kendini minderine üzerine bıraktı.

Başımı iki yana sallayarak yanına oturdum. “Yatak odasından başla.”

“Ama...”

“Üzgünüm, bebeğim ama bunu kazanamayacaksın.” Onu yanıma çektim. “Yatak odası benim gibi. Bizim gibi değil.” Alnını öptüm. “Senin rengine ihtiyacı var.”

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Toto'nun bir battaniye yığını üzerinde rahatına baktığı yerden gelen yumuşak homurtuları, mükemmel bir günün sonu için harika bir fon oluşturunuyordu.

İçimden bir ses, bundan sonra da pek çok mükemmel gün yaşayacağımızı söylüyordu.

Günü Toto'yla geçirmek, birbirimizi tanımak hayal ettiğimden çok daha güzeldi. Tabii ki hayallerimde bile bir mafya patronuyla bir malikânede değil, hâlâ eski ve küçük bir evde zar zor geçiniyordum.

Benim mafya patronum.

Dorothy'nin* gelincik tarlasında uykuya daldığı tanıdık sahne ekranda oynarken rahatlayarak Nero'nun yanına daha da sokuldum.

* *Oz Büyücüsü*'nün ana karakteri. (e.n.)

Omuzlarımdaki kol sıkılaşıırken Nero homurdandı. “Bu kadar yeter.”

Sert sözleri karşısında başımı kaldırdım. “Ne yeter?”

Çoktan benden uzaklaşmaya başlamıştı. “Daha fazla bekleyemem.”

“Neyi bekleyemezsin?”

Nero cevap vermedi, sadece koltuktan kayarak önümde diz çöktü. “Buraya gel.”

Beni kalçalarımın kavrayıp yağ gibi derinin üzerinde popom kanepenin kenarına gelene kadar çekmeden önce itaat edecek zamanım olmadı. Bacaklarım aralandı, dizlerim kalçalarının iki yanına doğru açıldı.

“Her şey yolunda mı?” Sesim keyif ve şehvetle doluydu çünkü Nero bir görevin peşindeymiş gibi görünüyordu.

“Tadına baktığımda yolunda olacak.”

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine çekti, ta ki vücudlarımız ve ağızlarımız çarpışana kadar.

Nero öpücüğüme doğru eğilince kadınlığım alev aldı. Sert aleti taytımın dikişine sürtünürken dili adeta giriş talebinde bulunuyordu.

Dudaklarım dilinin benimkinin üzerinde gezinmesine izin vermek için aralanırken kalçalarım baskıyı takip ederek öne arkaya gidip gelmeye başladı.

Aynı anda inledik ve titreşimler bir araya gelip bizi bir arzu kafesine hapsetti.

Memelerim ağırlaşmış ve acıyorlardı. Sutyenimi vücudumdan söküp atmak istiyordum. Onun sert göğüs kıllarını meme uçlarımda hissedebilmem için aramızdaki katmanların gitmesi gerekiyordu.

Sadece bunu düşünmek bile omurgamdan ayak parmaklarıma kadar bir zonklama yayılmasına neden oldu.

Nero’nun parmakları, taytımın üst kısmına takılana kadar yan taraflarımdan aşağıya uzandı.

Öpüşmeyi sadece tek bir kelime söyleyecek kadar kesip, “Kaldır,” dedi.

Sonra parmakları çekiştirmeye başladı.

Kıçımı kanepeden kaldırırken vücudunu kendiminkini sabitlemek için kullandım, o da taytımı kalçalarımın altına aşağı çekerek tangamı açığa çıkardı.

Biraz kıpırdanmam gerekti ama Nero taytımı çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Sonra tişörtümün eteğine uzanıp yukarı çekti ve başımın üzerinden çıkardı.

Gözlerini benimkilere dikti. “Tekrar söyle.”

“İl...” Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Bir şey hakkında mı *konusuyorduk*?

Nero sutyenimin askılarını omuzlarımdan indirip göğsümdeki kısmını aşağı çekti.

Memelerim tamamen ortadaydı ve beni örten tek şey külotumun ince kumaşıydı. O da çoktan sırılsıklam olmuştu.

“Beni sevdiğini söyle.” Öne eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Tanrım, onu seviyorum.

Dişleri meme ucuma kapanıp bağırmama neden oldu.

“Söyle bana, tatlı kız.” Diğer meme ucumu yaladı.

“Nero!” Meme ucumu ağzına alırken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyan parmaklarım saçına gömüldü.

“Seni seviyorum.” Ellerimi yüzünü iki yandan kavrayacak kadar indirdim. Emerken çene kaslarının avuçlarımda hareket ettiğini hissediyordum. “Seni çok seviyorum.”

Boğazından alçak sesle hırıldayan Nero meme ucumu ağzından çıkarıp beni öptü.

Dudakları talepkârdı, ben de mutlulukla boyun eğdim.

“Yaslan.” Kanepenin diğer ucundan bir yastık kaparak arkama yerleştirdi. Göğsüme bastırıldığında yastığa yaslandım, başımı da arkalığa bıraktım.

Tamamen açıktaydım. Bacaklarımın arasındaki küçük ku-
maş parçası ve belimi avangart bir kemer gibi saran sutyen saç-
ma hissettirmeliydi ama bunun yerine kendimi seksi hissed-
yordum. Bir de arzulanmış.

Nero iri ellerini yan taraflarımda, kalçalarımda ve bacakla-
rımda gezdirdi... ta ki topuklarının üzerine oturup beni kendine
çekene kadar.

“O kadar mükemmel ki.”

Ona dokunmak isteyerek doğrulmaya çalıştım ama bir elini
karnıma bastırıp beni tekrar aşağı itti.

Alev alev yanan gözlerini üzerime dikti. “Orada kal.”

Elleri gömleğinin düğmelerine gidince ciğerlerime hava
doldurmayı unuttum.

Bu adam... Sevdığım ve hayatımı körü körüne teslim etti-
ğim bu adam görülmeye değer bir manzaraydı.

Silkinip gömleğini çıkarırken omuzları hareket etti, kasları
derisinin altında gerildi; bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda
yaralarının her birini öpmeye karar verdim. Onları ezberleyip
hikâyelerini öğrenecektim. Dudaklarımla anılarını yatıştıracak-
tım.

Beklediğim gibi pantolonunu çıkarmak yerine öne eğildi.

Ah, Tanrım.

Tekrar hızla doğruldum. “Ne yapıyorsun?!”

Avucunu memelerimin arasına bastırıp beni tekrar geri itti.

“Ne yaptığımı biliyorsun, Payton. Seni tatmak istediğimi
söylemiştim.” Bacaklarımı açık tutmak için kalçamdaki elini
kullandıktan sonra diğer elini göğsümden aşağıya, karnımdan
geçirip bacaklarımın arasındaki hafif çıkıntıya bastırana kadar
indirdi.

“Bunu ilk seferinde yapmalıydım.” Ortaparmağını dikiş ye-
rinden geçirirken dilini altdudağında gezdirdi. “Bunu bekâret
kanın çenemden damlarken yapmalıydım.”

“Ben hiç... hiç...”

İçimdeki küçük bir ses, Dün gece kış deliğini yalamasını saymazsan, diye hatırlatma yaptı ve bu anıyla birlikte kadınlığım titredi.

Nero parmaklarını külotumun kenarına kaydırıp çekti ve ıslaklığımı ortaya çıkardı. “Bu çok iyi.” Alnı vajinamın hemen üstündeki yumuşak noktaya düştü. “Çok iyi bir kızsın.” Derin bir nefes alıp verirken sırtının genişlemesini izledim. “Çok tatlı bir kızsın.” Uyluklarım omuzlarının üzerine gelene kadar bacaklarımı hareket ettirdi. “Seni becermem için yalvarana kadar bu güzel, küçük amcığ yiyeceğim.”

Çok gergindim ve çok tahrik olmuşum, bütün vücudum titriyormuş gibi hissediyordum.

“Lütfen!” Şimdiden yalvarıyordum ve daha başlanamamıştı bile. “Lütfen, beni becermeni...” Dili sertçe klitorisimi yaladığında yalvarışım boğuk bir iniltiye dönüştü.

Nazik başlamadı.

Şakası yoktu.

Sadece ziyafet çekiyordu.

Nero’nun parmakları uyluklarımın yumuşak etine gömüldü, bedenim kıpırdandıkça kavrayışı sıkılaştı ve beni sıkıca yüzüne sabitlenmiş halde tuttu.

Sonra uzun uzun yalamaya koyuldu. Dilini daha sert bastırmaya başladı. Girişimden zonklayan sinir tomurcuğuma doğru ilerledi.

Tahmin ettiğimden çok daha iyiydi. Çok iyi hissettiriyordu. Çok samimi. Edepsizce.

Bir parmağını içime bastırdığında kollarım ona uzandı. Parmaklarım saçlarına dolandı ve sıkıca tutundum. Beni olduğum yerde tutması için ona ihtiyacım vardı.

“Nero!”

Tenim aşırı gerilmiş gibiydi.

Parmakları içimden çıktığında aşağıya baktım. Dilini düzleştirip içime sokmak için elinden geleni yapıyordu.

“Aman Tanrım!”

Gözlerini kısarak bakışlarını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde, daha fazla bekleyemeyecektim. Daha fazla dayanamayacaktım.

“Lütfen, Nero,” dedim boğulur gibi. “Lütfen becer beni!”

Durmak yerine ağzını kadınlığımın üzerine kapadı ve klitorisimi emdi. Baskı, merkezimde şimşekler çaktırdı.

Elleri benden uzaklaştığında omuzlarının hareket ettiğini görebiliyordum, buna fermuarın açılma sesi eşlik etti.

Boşalmaya çok yakındım. Orgazmım gelmek üzereydi.

“Acele et!” diye bağırdım.

Nero ağzını benden uzaklaştırdığı anda vücudu benimkini kaplamak için yükseldi. “Bu sikin üzerine boşalmak ister misin, bebeğim?”

“E-evet!”

Ağzını açtı ama daha fazlasını söylemek yerine kalçalarını öne iterken sadece inledi.

Aleti içimi gerdi ve vücudum, zevk dalgaları her yanıma kaplamadan önce sadece yarıya kadar girmesini bekledi.

Vajinam aleti boyunca kasıldığında elini aramıza indirip parmaklarıyla klitorisimi sıkıştırdı ve çığlık attım. Ardından dibine kadar içime girdi.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

NERO

Altımda orgazm olurken Payton'ın kaygan amcığının aletimin etrafında kalp gibi atması gördüğüm en güzel manzaraydı. Mümkün olduğunca derine girmiştım.

Bir elimi klitorisinde tutarak diğer elimi omzuna koydum, kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken onu aletimin üzerine çektim. Kendimi daha da derine yerleştirdim.

“İşte bu.” Kadınlığı beni sarıyordu. “İşte bu, bebeğim. Her yerime boşal. Aletimi tatlı kremanla kapla.”

Başparmağım ve işaretparmağımı klitorisinin etrafında döndürdüm.

“Çok fazla!” diyerek inledi Payton ama sırtı kıvrılıp yay gibi olmuştu; daha fazlasını arıyordu.

“Yeterli değil, bebeğim.” Eğilip ağzımı onunkine bastırdım. Tadı aramızda dolaştı. “Asla yetmez.”

Titriyordu. “Ben zaten...”

Kalçalarımı geri çekip yavaşça öne ittim. “Sen zaten ne?”

Bana bakarak gözlerini kırıştırdı. Her darbede gözleri biraz daha irileşiyordu.

“Söyle.” Kalçalarımı bu sefer daha sertçe ittim.

Payton dudaklarını ıslatınca taşaklarım gerildi.

“Be-ben zaten boşaldım.”

Onun nefes nefese çıkan seksi sesinden *boşalmak* kelimesini duymak benim de aynısını yapmam için neredeyse yetiyordu.

“Yine boşalacaksın.” Pantolonumu tamamen çıkarabilmek için onu bıraktım. Biraz kıpırdanmamı gerektirdi ama Payton’ın sıcaklığından ayrılmadan bir bacağıma serbest bırakmayı başardım.

“Yapamam.” Nefes nefeseydi.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

O noktaya tekrar yaklaştığını biliyordum.

Serbest kalan bacağıma ayağım yere düz basacak şekilde kaldırdım. Sonra onu kanepenin biraz daha kenarına çektim.

Göğsümden bir inilti yükseldi. “Siktir, Payton.” Onu sıkıca tutarak kalçalarımı ileriye ittim. “Çok iyi hissettiriyorsun.”

Elleri omuzlarımı tirmalarken kucağına doğru eğildim.

Payton’ın kolları boynumda, bacakları da sırtımdayken kokusunu içime çektiğimde kalçalarımı yavaşlamaya zorladım. Zevkimizi uzatmak için.

Çok ıslaktı. Ona bunu söyledim.

“Çok ıslaksın, bebeğim. Amın benim için çok ıslak.”

İnleyerek kalçalarını kaldırdığında neye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

“Parmaklarımı tekrar içinde mi istiyorsun? İhtiyacın olan bu mu, bebeğim? Boşalmaya mı ihtiyacın var?”

Payton omzuma doğru başını sallarken tatlı ve yalvaran bir inilti çıkardı.

“Pekâlâ, tatlı kız.” Bir elimi aramıza soktum. Nefes alıp

verişlerim kontrolden çıktı. “Seni boşaltacağım, güzel bebek.” Onun ıslaklığıyla kayganlaşan parmaklarım klitorisinin üzerinden geçti. İleri geri. Hızlı, daha hızlı. Sıkı, daha sıkı bastırarak. “Bunu hissetmek istiyorum,” diye hırladım. Kendi orgazmım tehlikeli derecede yakındı. “Sularının senden dışarı sızdığını hissetmek istiyorum.” Şakağını yaladım. Gözyaşlarının hatırası dilimin üzerinde dans etti. “Şimdi, bebeğim.” Ona sürtündükten sonra neredeyse tamamen dışarı çekildim. “Benim için şimdi gel.”

Payton’ın vajinası itaatkâr bir şekilde kasıldı. Bir feryatla boynunu geriye atarken beni kavradı.

Tüm bunları hissetmek... tüm bunların görüntüsü... Bir dahaki sefer boşaldığımda o güzel boğazına gömüleceğimin düşüncesi... Beni onunla birlikte uçurumdan aşağı gönderen işte bu oldu.

Kaslarım gerildi, sadece ucu onun içinde olan aletim, kadınının derinliklerine spermlerini salmaya başladı.

Üç kasılmadan sonra kalçalarımı öne ittim. Menimi içinin derinliklerine gönderdim. Çok daha fazlası nabız gibi atarak ona akıyordu.

Boğuk sesimle, “Siktir,” dedim boğazına doğru. “Tanrı aşkına, kadın. Bu...” Susarak nefesimi toparlamaya çalıştım.

“Bu çok yoğundu.” Payton’ın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum ve kendi dudaklarım da aynı ifadeye büründü.

“Yavaş ve yumuşak olması gerekiyordu.” Başının yan tarafına doğru ofladım. “Nazik olmayı planlamıştım.”

Payton kıkırdayarak memelerinin göğsüme çarpmasına neden oldu. “Seni nazik olduğun için sevmiyorum.”

Ona bakmak için geri çekildim. “Beni neden seviyorsun?”

“Benim olduğun için.”

Göğsümde kabaran duygular... *Siktir.*

Yutkunmak zorunda kaldım.

Sonra ikinci kez yapmak zorunda kaldım.

Hayatımda mutluluk gözyaşlarının kıpırdanışını hissettiğim tek bir an bile olmamıştı. Anlatıldığını duymuştum. Filmlerde görmüş, kitaplarda okumuştum ama hep saçmalık gibi gelmişti.

Fakat öyle değildi.

Gözyaşlarım bedenimden acı, korku ve öfke yüzünden sökülüp alınmıştı. Ama çocukluğumdan beri dökülmemişlerdi. Savunmasızlığım geride kaldığından beri. Sertleşip bugün olduğum kişiye dönüştüğümünden beri.

Payton uzanıp nazikçe, çok nazikçe başparmağını gözümün altına sürdü.

Başparmağının ıslak şekilde geri çekilmesini hayranlıkla izledim. Kalbimden küçük bir damla ikimizin de görmesi için orada duruyordu.

Utanmadım. Payton beni sahiplenmişti. Benim onu sahiplendiğim gibi o da beni sahiplenmişti. Yani biz artık birdik. Ona karşı hissettiklerimden dolayı asla şüphe ya da utanç duymayacaktım.

Başparmağını kaldırıp dudaklarının arasından geçirirken nefesim kesilerek onu izledim. Dili, gözyaşımı yalamak için dışarı çıktı.

Bunun güzelliği, doğruluğu karşısında tekrar ağlama isteği duydum.

Sonra altımdaki seksi kadın başparmağının altında sırtıttı. “Bunu neden sevdiğini anlayabiliyorum.”

Sesi hafifti. Mutluydu. Sevgi doluydu.

Hepsi de benim içindi.

YETMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Alçak sesli bir bip sesi kesilmeden önce beni kendime getirdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldayan Nero saçlarıma bir öpücük kondurdu. “Uyumaya devam et.”

Göğsünde duran elimi yan tarafına kaydırıp ona yarım bir şekilde sarıldım. “Sadece bir dakika daha.”

Göğsü kulağımın altında gümbürdedi. “Sabah insanı olmayı ne çabuk bıraktın?”

Gözlerim kapalı vaziyette şakasına gülümsedim. “Hiçbir zaman sabah insanı olmadım.”

İri eli sırtımda daireler çiziyordu. “O zaman neden Twin’s gibi bir yerde çalışıyordun?”

“Günün saatinden midir bilmiyorum ama kahvaltı mekânlarındaki müşteriler daha az taciz ediyorlar gibi.” Esnedim. “Ya

da belki de sadece sarhoş olmadıkları içindir. Ama barlarda çalıştığım birkaç sefer hiç eğlenceli değildi.”

Nero’nun ağır nefesi saçlarımı dağıttı. “Sorduğum için özür dilerim.”

Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştım ama avucunu yüzümün yan tarafına götürüp beni olduğum yerde tuttu.

“O kadar da kötü değildi.” Göğsüne yerleştim.

“Bir daha hiç kimse sana dokunamayacak. Her kim denerse ölür.”

Muhtemelen buna sıırtmamalıydım, özellikle de bunu gerçekten kastettiğini bildiğim için ama yine de sıırttım.

“Şimdi uyumaya devam et.”

Bacağımın arkasına bir şey çarptı, ardından Toto başını sallayınca metalik bir şıngırtı duyuldu.

Nero’nun göğsü altımda kıpırdayınca dün gece gizlice yatağa giren köpeğe bakmak için boynunu uzattığını anladım.

“Küçük pislik.” Ses tonunda gerçek bir azar yoktu. Sonra tekrar yastığına yerleşti.

“Kalkmak zorunda mısın?”

“Evet. Sadece sana biraz daha sarılayım.”

“Tamam.” Gözkapaklarım alçaldı, Nero’nun sıcaklığı ve kokusunun beni uykuya döndürmesine izin verdim. “Seni özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim.” Bu cümle, uykuya dalmadan önce duyduğum son şey oldu.

Yanağıma soğuk bir şey bastırdı.

Odayı dolduran parlak ışığa karşı gözlerimi kısarak elimle kovaladım.

Bir dil, elimin arkasında gezindi.

“İğrenç!” Güldüm ve gözlerimi kısarak Toto’nun üzerimde beliren tüylü yüzüne baktım.

Ağzı açıktı ve bana sırıtıyor gibi görünüyordu.

“Günaydın, dostum.” Başını elime vurdu. “Biraz kaşımamı ister misin?” diye sorarak parmak uçlarımla kulaklarının arkasındaki o güzel yeri kaşıdım.

Toto bütün ağırlığıyla dokunuşuma yaslandığında Nero için duyduğum minnettarlık tüm varlığımı doldurdu.

O çılgın adamı gerçekten seviyorum.

Bu duygunun hemen ardından yoğun bir işeme ihtiyacı geldi.

Yavaşça hareket ederek bacaklarımın arasındaki acının tadını çıkardım.

Toto beni banyoya kadar takip edip ben rahatlarken düşün içini kokladı.

Yere işemesini istemeyerek, “Bir dakika içinde seni dışarı çıkaracağım,” diye onu temin ettim.

Sesime kuyruğunu sallayarak karşılık verdikten sonra keşfe devam etti.

Aceleyle işimi bitirdim ve lavaboya ilerledim.

Ellerimi yıkarken bir kâğıt dikkatimi çekti.

Elbette Nero not bırakmıştı. Kopkoyu mürekkeple yazılmış mükemmel harfler tam da onun el yazısının olmasını beklediğim gibiydi.

Günaydın, tatlı kız.

Sadece birkaç geceliğine gideceğim ama mümkün olduğunca çabuk eve, sana döneceğim.

Robert aşağıda. O senin kişisel gölgen ve evde olacak. Ben yokken ona güvenebilirsin.

Toto'yu çok fazla şımartma. O kolyeyi de çıkarayım deme.

Adımı tenine yazdırana kadar olduğu yerde kalacak.

Öğlen tasarımcıyla olan görüşmeni unutma. Yatak odasından başla.

Seni seviyorum.

N.

Midem kelebeklerle dolarken dalgın dalgın boğazıma uzandığımda, parmaklarım küçük bir objeyle birleşti.

Gözlerimi kâğıttan ayırıp aynadaki yansımama baktım.

Uykulu gözler.

Dağınık saç.

Ve parlak, altın bir kolye.

Parmaklarım kolyenin yüzeyinde gezinerek kabartmalı çıkıntıları hissetti.

Bunu bana takarken uyanmadığıma inanamıyordum. Gerçi muhtemelen onun işkolunda olduğunuzda oldukça sinsî hareket etmeyi öğreniyordunuz.

Aynaya eğildiğimde neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı. Altın uç yuvarlaktı ama tam bir daire değildi. Bir yarısı anatomik olarak doğru bir kalp, diğer yarısıysa açmış bir güldü. İki yarı birbiriyle mükemmel bir şekilde birleşiyordu. Elimi metalin üzerine bastırarak tenimin onu ısıtmasına izin verdim.

O benim kalbimdi. Ben de onun gülüydüm.

Toto havlayarak sıçramama neden oldu. “Tamam, tamam, geliyorum.”

Dişlerimi fırçalamak ve vücudumu kapatacak rahat bir şeyler giymek için olabildiğince hızlı hareket ettim. Nero, Robert’a güvenilebileceğimi söylemişti ama bu başka bir erkekle yalnız kalmaktan çekinmediğim anlamına gelmiyordu.

Nero: İndim. Seni bu gece arayacağım.

Nero: Günaydın, bebeğim.

Payton: Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur.

Nero: Burada değilsin. Yani bu imkânsız.

Payton: Ben de seni özledim.

Nero: Bana kahvaltının fotoğrafını gönder.

Payton: Sana da günaydın. (Kahve ve simit fotoğrafı.)

Nero: Aferin kızıma.

Payton: Toto'nun kahvaltısının da fotoğrafını ister misin?

Nero: Yok, almayayım. Senin yemek yediğinden emin olmak istedim. O köpeğin bolca yediğinden hiç şüphem yok.

Payton: (Yanında mama kabıyla Toto'nun fotoğrafı, yemek parçaları yere saçılmış.) Haksız değilsin.

Nero: Seni de yanımda getirmeliydim.

Payton: Bu gece eve gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?

Nero: Hayır. Üzgünüm. Mesele sık gibi karıştı.

Payton: Sadece yapman gerekeni yap ve bizim için endişelenme. Burada iyi olacağız.

Nero: Seni seviyorum.

Payton: Güzel.

Nero: Payton...

Payton: Ben seni daha çok seviyorum.

Nero: Payton...

Payton: Tanrım, tamam, seni aynı şekilde seviyorum.

Payton: Toto yuvarlandı!

Nero: Bilerek mi?

Payton: Evet, bilerek. Şaka olarak söyledim, o da yaptı! Birisi ona bazı numaralar öğretmiş olmalı.

Nero: Zeki olduğunu biliyordum.

Payton: Sence onu arayan biri var mıdır? Ondan vazgeçebileceğimi sanmıyorum, olur da...

Nero: Kimse o köpeği senden almayacak.

Nero: Eğer daha önce birine aitse de onu sokağa bıraktıklarında bu ayrıcalıklarını kaybettiler.

Nero: Kimsenin onu almasına izin vermeyeceğim.

Payton: Seni seviyorum.

Nero: Bir dahaki sefere sen de geliyorsun.

Payton: Toto da gelebilir mi? Köpeklerin binaya girmesine izin veriliyor mu?

Nero: Binanın sahibi benim. Yani evet, Toto gelebilir. Umarım uçak yolculuğunu sorun etmez.

Payton: İlk uçuşumuzu birlikte yapabiliriz. Anne-oğul kaynaşması olur.

Nero: Sana nasıl uçulacağımı öğreteceğim.

Payton: İlk... hayır, teşekkürler.

Nero: Tartışmaya kapalı.

Payton: Silah kullanan bir pilot olmamı mı istiyorsun?

Nero: Hayatta kalmanı istiyorum.

Payton: Bana araba kullanmayı öğreterek başlamaya ne dersin?

Nero: Olmuş bil.

Toto, parlak mavi tenis topunu durduğu yere bıraktıktan sonra dört kez daire çizdi ve birden kendini halının üzerine baktı.

Kanepede arkama yaslanarak, “En azından birimiz yorgun,” diye homurdandım.

Sıkılmamam gerekirdi. Bu ev devasaydı ve içinde isteyebileceğim her şey vardı ama Nero gideli bir hafta olmuştu, ben de tek başıma daha fazla film izleyemezdim.

Bu kadar boş zamana alışık da değildim. Telefonuma kurduğu e-kitap aboneliğine, dizüstü bilgisayarımdaki tüm yayın hizmetlerine, tasarımcıdan gelen renk ve desenlerle ilgili e-postaları sürekli yanıtlamama rağmen hâlâ sıkılıyordum. En son ne zaman tamzamanlı ya da tamzamanlıdan fazla çalışmadığı-

mı bile hatırlamıyordum. On sekiz yaşına gelmeden önce bile birden fazla yarızamanlı işim vardı. Geriye dönüp baktığımda, liseden mezun olabilmem bile mucizeydi.

Mezun olmak...

Dudağımı ısırarak Nero'nun üniversiteye gitmemi sorun edip etmeyeceğini merak ettim.

Bu aptalca bir düşünceydi. Tabii ki sorun etmezdi. İstesem, muhtemelen beni bir Sarmaşık Birliği* okuluna kabul ettirmek için para verirdi. Ama benim istediğim bu değildi. Yerel bir devlet üniversitesi iyi olurdu sanırım. Ya da güvenlik konusunda endişelenmemiz gerekiyorsa, belki de çevrimiçi eğitim.

Dudağımı biraz daha ısırdım.

Ne okuyacaktım?

Zihnim dönüp durdu ama bir cevap bulamadı. Seçeneklerin listesini bile çıkaramadı. İlgi alanlarımın ne olduğunu dâhi bilmiyordum.

Köpekler mi?

Başımı iki yana salladım; kimsenin düşüncelerimi okuyamamasından memnundum.

Payton, okula ne için gitmek istiyorsun? Hımm, bilmem, köpekler?

Yan dönüp Toto'ya baktım.

Veteriner olmak istemiyordum. Bunu kaldıracak midem yoktu.

Dürüst olmak gerekirse, Nero muhtemelen eğitim almamı teşvik edecekti ama çalışmama izin vereceğini sanmıyordum.

Düşünceleri okumaktan bahsetmişken, lisedeki Kadın Çalışmaları öğretmenim bunu duysa tüm eski ödevlerimdeki A'ları silerdi.

Ama gerçekten umurumda değildi.

* ABD'de akademik ve sosyal alanlarda prestijleriyle tanınan sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu topluluk. (ç.n.)

İnsanın ihtiyaçlarının karşılanması güzel şeydi.

İlgilenilmek güzeldi.

Rahatlamak güzeldi. Hayatımda ilk kez *gerçekten rahatlamak*.

Parmaklarım kanepede dans etti.

Peki paraya ihtiyacım yoksa ve diplomamı tamzamanlı bir iş için kullanmayacaksam elimde ne kalıyordu?

Toto'nun patileri seğiriyordu; şimdiden rüyasında bir şeyler kovalıyordu.

Peki ya... Tekrar dudağımı ısırdım.

Ya bir tür hayır işi yapabilseydim? *Bu artık her ne demekse.*

"Bu neden bu kadar zor?" diye yüksek sesle sızlandım.

"Sorun ne?" Robert'ın sesiyle çığlık attım, bu da artık uyumayan Toto'yu havlama krizine soktu.

Doğrulamak için uğraştım. Toto odanın çevresinde koşturarak tehlike arıyordu. Robert ise eğlenmiş görünerek çalışma odasının girişinde duruyordu.

Elimi hızla kalbimin üzerine götürdüm. "Beni korkuttun."

"Küçük köpeğini de."

Ev sevdiği cümle haline gelen bu söz karşısında gözlerimi devirdim.

Tehdidin etkisiz hale geldiğine karar veren Toto, halının üzerinde yeni bir yer seçerek daireler çizdikten sonra yattı.

İri gövdesini odanın karşı tarafındaki sandalyeye bırakan Robert, "Düşünmesi bu kadar zor olan ne?" diye sordu.

Robert otuzlu yaşlarının ortasındaydı, bir Deniz Piyadesi ile bozayı karışımı gibi görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz ilk öğleden sonra, benim erkeklerle olduğum kadar onun da kadınların yanındayken beceriksiz olduğunu fark ettiğimizde tüm tuhaflıklar bir anda yok olmuştu.

Havalı biriydi ama işini çok ciddiye alıyordu, bu yüzden günü onunla konuşarak geçirmek istesem de kendisine oturmak

için sadece beş dakikalık izin vereceğini, sonra da devriyeye döneceğini biliyordum.

“Sadece hayatta ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum.” Bunu söyler söylemez kulağa ne kadar ezikçe geldiğini fark ederek yüzümü buruşturdum.

Robert gür kaşlarından birini kaldırdı. “Yakışıklı, deli gibi zengin, aşırı korumacı bir adam yeterli değil mi?”

Ona ters ters baktım. “Onu sana bırakmam.”

Robert güldü. “*Korkutucu*, benim hayallerimdeki koca özelliklerim arasında değil.”

“Nero korkutucu değil.”

“Hıı hı, sen nasıl diyorsan.”

“Büyürken ne olmak istiyordun? Her zaman... askeri bir şey miydi? Ya da bu mesleğe ne diyorsan?” Muhtemelen çok kişisel bir soruydu ama konuşmak istiyordum.

“Çoğunlukla. Muhtemelen çok fazla GI Joe* oyuncağım vardı.” Omuz silkti. “Peki ya sen? Yapmak istediğin bir şeyler olmuştur.”

“Elbette. Ama sanırım profesyonel bir balerin olma ihtimalim şu noktada oldukça zayıf.” Saçma hayallerim dokuz yaşına geldiğimde sona ermişti. Ondan sonra sadece evden uzaklaşmanın hayalini kurmuştum. Büyük bir şey olacağıma dair hiçbir düşünüm kalmamıştı.

Ruh halimi anlayan Robert sandalyesinden kalktı. “Pekâlâ, varoluşsal krizler en iyi arkadaşlara göre bir konuşma gibi görünüyor. Bu yüzden ben işe döneceğim.”

Gülümsemem titrekti ve Robert odadan çıkar çıkmaz kayboldu.

En iyi arkadaşımın olmaması çok kötü.

Toto yüksek sesli bir köpek horlaması çıkardı.

“Üzgünüm dostum, sen sayılmazsın.”

* Amerikan oyuncak şirketi Hasbro’nun ürettiği bir dizi aksiyon figürü. (ç.n.)

Duvara bakarken bir en iyi arkadaşım olduğuna karar verdim. Nero.

Birbirimize bağlı olduğumuzu hissetmek isteyerek telefonumu cebimden çıkardım.

Ama sonra tereddüt ettim.

Gerçekten istediğim şey eve dönmesiydi. Bunun için de orada ne yapıyorsa işini bitirmesi gerekiyordu. Her konuşmak istediğimde onu rahatsız edersem, halletmesi daha uzun sürerdi.

Ama biriyle konuşmak istiyordum.

“Konuşamadığına emin misin?” diye sordum Toto’ya.

Cevap vermedi.

Nefesimi üfleyerek verip yeni telefonumdaki rehberi açtım.

Söz verdiği gibi Nero tüm eski bilgilerimi aktarmıştı. Gerçi çok bir şey de yoktu.

Rehberimdekiler neredeyse sadece iş arkadaşlarım ve patronlarımdı; özellikle hastalandığımda ve mesaim için haber vermem ya da birisini bulmam gerektiği zamanlar için.

Sosyal medyam da yoktu. İstismarcı ebeveynlerden uzaklaşmak için evden kaçtığınızda, lise arkadaşlarınızla iletişime geçmek için profil oluşturamazdınız. Zaten arkadaşım falan da yoktu.

Bunun sebebi insanların bana kötü davranması değildi. Çok fazla zorbalığa maruz kalmamıştım. Sadece beni özleyecek hiç kimse yoktu, dolayısıyla iletişimde kalabileceğim kimse de olmadı.

Gecenin bir yarısı kaçıp gitmiştim ve annemle Arthur dışındakileri bilen tek bir kişinin bile olduğundan şüpheliydim. Belki o zamanki patronum hariç olabilirdi. Hiçbir şey söylemeden işi bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum. Ama telefon etme riskine değmezdi. Zaten kaltağın tekiydi.

Telefonumdaki isimlere odaklandığımda, Nero’nun bir sürü yeni kişi eklediğini gördüm. Henüz resmi olarak tanışmadığım

Rocco. Robert. Robert'ın yedeği Giles. Veteriner olarak kaydedilmiş bir numara da vardı; sanırım Toto'ya bakan kişiydi.

Beni duraklatan King'in adı oldu. O adam beni hâlâ biraz korkutuyordu, bu yüzden iletişim bilgilerinin parmaklarımın ucunda olması kendimi biraz tuhaf hissettirdi. Nero'nun arabada oturduğu o sabah kafeye geldiğinde yeterince arkadaş canlısıydı.

Latte'mi ilk kez tattığında.

Ama King'in beni o şık partide takip etmesi... Kalbim o kadar hızlı atmıştı ki yerinden çıkacak gibi hissetmiştim.

Tanrım, berbat bir geceydi.

Ta ki öyle olmayana kadar...

İsimlerin en başına döndüğümde ne yaptığımı merak etmeye başladım. Telefonumda arayacak bir arkadaş bulmaya çalışmak, içinde sadece son kullanma tarihi geçmiş süt, jöle ve bir şişe *ranch* sos olduğunu çok iyi bildiğin halde pizza bulmak umuduyla açık bir buzdolabının önünde durmaya benziyordu.

Başparmağım duraksadı, sonra diğer tarafa kaydırıldı.

Betsy, garson.

Branden, aşçı.

Cole, bulaşıkçı çocuk.

Darlene...

Alfabetik listeye baktım.

Carlton neredeydi?

Soyadının ne olduğunu hatırlamaya çalıştım; belki de ters-ten sıralanmıştı. Ama hayır. Bana numarasını verdiği zaman da şimdi de soyadını bilmiyordum.

Mesajlaşmıştık. Bana o konser biletini göndermişti. Numarası bende olmalıydı.

Arama çubuğuna Carlton yazdım.

Hiçbir şey çıkmadı.

Nasıl oluyordu da...

Nero.

Belli ki Nero'nun işiydi.

Elimdeki telefon çalmaya başladığında neredeyse tekrar çılgılık atacaktım ama köpeğimi yeniden uyandırmadan önce kendimi tuttum.

Bu gidişle Nero'nun, dünyasının ne kadar tehlikeli olduğu konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı çünkü önümüzdeki üç ay içinde kalp krizinden öleceğim kesindi.

“Alo!” diye cevap verdiğimde sesim fazla neşeliydi.

“Sorun ne?” Nero'nun sesi hemen gerginleştğinde iç geçirdim.

“Yok bir şey. Sadece zil sesinden irkildim.”

“Hımm,” diye mırıldandı. “Bugün neler yaptın?”

“Pek bir şey yapmadım.” Nankör biri gibi konuşmamak için elimden geldiğince uğraşıyordum. “Şu anda dünya için ölü olan Toto'yla oynadım. Biraz kitap okudum. Yatak odamızdaki mükemmel perdeleri değiştirmek için kumaş seçtim.”

“Çok iyi.” Nero bana kumaşla ilgili detaylı sorular sormayınca onun da kötü bir gün geçirip geçirmediğini merak ettim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Evet.”

Pekâlâ. Belli ki detay vermek istemiyordu ve bu sorun değildi. Her gece konuşuyorduk, bu yüzden henüz eve dönmediği için huysuz olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim vardı.

“Döndüğünde bana bir hobi bulabilir miyiz?” Soru ağzımdan kaçırıldı.

“Hobi mi?” Sesi bu defa daha ilgili geldi; bir hobi düşüncesi dikkatini çekmişti. “Aklında ne var?”

“Sorun da bu zaten!” Kanepeye geri yaslanarak tavana bakana kadar başımı arkaya eğdim. “Seçeneklerimin ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Her şey yoluna girecek, Payton. Bunu konuşarak çözebiliriz.”

“Eh, bu da sorunlardan biri zaten, konuşacak birine ihtiyacım var. Çünkü sen burada olmadığında hiç arkadaşım yok.”

“Ben senin *arkadaşın* değilim, Payton.” Nero ciddi ses tonunu kullanmıştı.

“Biliyorum, biliyorum.” Beni görememesine rağmen elimi onu geçiştirir gibi salladım. “Sen benim en iyi arkadaşımsın. Ama demek istediğim, *başka* arkadaşım yok. Ve artık bütün gün işte olmadığım için insanlarla iletişim kuramıyorum. Yani Robert harika biri. Ama hiç durup benimle konuşmuyor. Çünkü *çalışıyor*.” Moralim biraz daha düştü. “Üzgünüm, sızlanıp duruyorum.”

“Senin arkadaşın olmadığımı söylediğimde,” Nero’nun sesi birdenbire ancak kendini beğenmişlik olarak tarif edilebilecek bir tınıyla doldu, “arkadaştan daha fazlası olduğumuzu kastetmiştim.”

“Ah. Şey.” Yanaklarım ısınmaya başladığında beni göremediğine sevindim. “Sen yine de benim en iyi arkadaşımsın.”

Nero memnun olduğunda göğsünde titreşen o gümbürtüyü çıkardı. Bu beni rahatsız etti çünkü benim de onun en iyi arkadaşı olduğumu söylememişti.

“Arkadaşlardan bahsetmişken,” diye çıkıştım. “Telefonumdan Carlton’ın numarasını sildiğini fark ettim.”

Bir anlık sessizlik oldu ve birden sanki Nero burada, odada benimle birlikteymiş gibi hissettim. Kaynayan, erkeksi enerjisi o kadar yoğun ki neredeyse tadını alabiliyordum. “O puştur bir daha görmeyeceksin.”

Nedenini bile bilmeden, “O benim neredeyse tek arkadaşım!” diye itiraz ettim. Carlton’ı sorun etmiyordum ama onunla özellikle arkadaşlık kurmak gibi bir niyetim de yoktu.

“O senin arkadaşın değil. Ve onu bir daha asla görmeyeceksin.”

“Neden?!”

“Çünkü seni becermek istiyor!” diye çıkıştı Nero.

Dudağımı büktüm. Bu düşünce saçmalıktı.

“Bu bir.” Sesi hırıltılıydı.

“Bir ne?!”

“Bir santim, bebeğim. Başka erkeklerden bahsetmeye devam edersen, bu konuşmanın sonunda aletimin her santimini kışının derinliklerine gömme borcun olacak.”

Mantıksız sözleri karşısında kadınlığım karıncalandı ve konuşmakta zorlandım. “Ben... O öyle bir şey istemiyor...”

“Bu da iki etti. Bu şekilde devam edersen hemen eve uçmak zorunda kalacağım.”

“Şey... Ben...” Nefesim kesildi.

Nero’yla tanışmadan önce *o şeyi* yapmayı hiç düşünmemiştim. Ama konserde yaptıklarından sonra...

Göğsüm sıcakladı.

Aletinin sadece ucunun *oraya* girme hissini hatırlayınca daha hızlı nefes almaya başladım.

“Tanrı aşkına.” Kelimeleri boğuktu. “Bunu istiyor musun? O kışa sahip olmamı istiyorsun, bebeğim. O daracık deliğini sıkmemi istiyor musun?”

“B-bilmiyorum.”

“Siktir,” diye küfretti. “Lanet olsun, Payton. Kaya gibi sertleştin.”

Gülmeye çalıştım ama bunun için fazla tahrik olmuş durumdaydım. “Benim de külotum ıslandı.”

Telefonda derin bir inilti yankılandı. “Sakın ona dokunma.”

“Ne? Ama...”

“Hayır, bunu bize sen yaptın; benimle birlikte acı çekmelisin.” Tekrar inlediğinde aletini düzelttiğini içgüdüsel olarak anladım. “Bu gece eve dönmezsem yatağımıza gideceksin, dizüstü bilgisayarından beni *Facetime*’la arayacaksın ve ben izlerken parmaklarının her yerine boşalacaksın. Tamam mı?”

“Tamam.” Şu anda mastürbasyon yapabilecek durumda olmadığını düşündüm, bu yüzden sanırım benim de beklemem adil olurdu.

“Ve ben yokken konuşacak birine ihtiyacın olursa,” diye devam etti, “Aspen’i gönderebilirim.”

“Nero,” diye iç geçirdim. “Onu tanımıyorum.”

“İyi anlaşırsınız.”

“Belki ama birini öylece gönderip arkadaşım olmasını söyleyemezsin.”

“Elbette söyleyebilirim,” dedi ukala adam. “Ama ona neden ihtiyacın var ki zaten? Ben senin en iyi arkadaşınım, unuttun mu?”

Kızgınlığımı inkâr etmenin bir anlamı olmadığını düşünerek, “Senin aynısını bana söylemediğini unutmadım,” diye homurdandım.

Sır yok.

“Payton, sen benim her şeyimsin. Aşkım. Tatlı kızım. En iyi arkadaşım.” Sözleri karşısında eridim. “Eve döndüğümde etrafta daha fazla insan olmasını istiyorsan birkaç arkadaş edinebiliriz.”

Bu beni güldürdü. “Nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok. İlan falan verimiz.”

“Aman Tanrım, Nero. Umutsuz vakasın.”

“Ben de seni seviyorum.” Bunu çok rahatça söyledi. “Kapatmam gerek. Çocuklardan biri sana kahve falan getirsin.”

“Tamam.” Parmaklarımı telefonun etrafında sıkarken elini tutuyor olmayı diledim. “Seni seviyorum.”

Telefonu kapatmak her geçen saniye daha da zorlaşıyordu.

Kendim için bu kadar üzülmem çok saçmaydı. Durumum hiç bu kadar iyi olmamıştı. Yakınından bile geçmemişti.

Nero burada olmasa bile onunla her gece konuşuyordum. Bütün gün mesajlaşıyorduk. Ben ona Toto’nun fotoğraflarını

gönderiyordum, o da bana patronluk taslayan, yemek yediğimden emin olan, ne yaptığımızı soran mesajlar gönderiyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ilgiydi. Ama artık onunla aynı yatağı paylaşmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için yalnız uyumak istemiyordum. Basit telefon görüşmeleri istemiyordum.

Onu istiyordum.

Kanepeden kalkarken Toto hareketimle uyandı ve birlikte Robert'ı bulmaya gittik.

Şansımıza, biz kapıya yaklaşırken o arka avludan geçerek yanımıza doğru geliyordu.

Kapıyı açtığımda Toto düşen bir yaprağın peşinden koşarak çimlere uzandı.

Robert kapıdan neredeyse çıktığını fark edince durdu. "Bir şey mi gerekiyor?"

Aklımda bir plan oluştu...

"Aslında evet." Yapmak üzere olduğum şey için biraz kötü hissediyordum ama delirmeden önce bu evden uzakta bir geziye ihtiyacım vardı. "Nero beni kahve almaya götürmende bir sakınca olmadığını söyledi."

Robert'ın gözleri üzerimden mutfığa kaydı. "Kendin yapmıyor musun? Her zaman?"

"Aynı şey değil. Başkası yaptığında *daha güzel* oluyor. Bedava yemek gibi. Tadı para ödemek zorunda kaldığında her zaman daha iyidir."

Robert kımıldamadı. "Getirmesi için birini gönderirim."

Başımı iki yana salladım. "Ben de geliyorum. Biraz dışarı çıkmam gerekiyor."

"Nero gidebileceğini mi söyledi?" Şüphesi, yüzünden okunuyordu.

Kuşkulanması da gerekirdi. Nero'nun benim de gitmemi

istemediğini çok iyi biliyordum. Ama manzara değişikliği yapmazsam ruhsal bir çöküş yaşamaya yaklaştığımı da biliyordum.

“Arabayla gidebiliriz. Garajdaki arabaya binerim ve eve dönene kadar hiç inmem.” Bu aklıma gelen en abartılı şeydi ama Nero da abartılı bir adamdı.

“Alınma ama ona sormam gerekiyor.” Robert’ın *alınma* deme şekli, alınıp alınmamamı aslında umursamadığını gösteriyordu.

Robert, Nero’ya mesaj atarken Toto’yu içeri çağırdım ve Robert’ın soruyu gitmeme izin alacak şekilde ifade etmesi için dua etmiyormuşum gibi davrandım.

Sonra daha çok dua ettim çünkü Nero öğrendiğinde fazlasıyla kızacaktı.

Gitmeye hazırlanmak yirmi dakika sürdü ve bu sürenin üç dakikasını Robert’ı Toto’yu getirmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışarak geçirdim ama bunu reddetti.

Kazancımın yanında bu kaybı kabul etmeye karar vererek Robert’ın adamları organize etmek için ihtiyaç duyduğu zamanı, odama koşup üstümü değiştirmek için kullandım.

Araçtan inmeyeceğimi biliyordum. Tüm camların karartılmış olduğunu da. Bunun aptalca olduğunu da biliyordum. Ama burada, garajda tenis ayakkabılarım, güzel kot pantolonum, sutyenim, düz beyaz askılı atletim ve Nero’nun çekmecelerinden birinde bulduğum siyah kapüşonlu *sweatshirt*’ümle kendimi toplum içine çıkmaya hazır hissediyordum.

Kapüşonu burnuma kadar çektim. Nero gibi kokmuyordu. Ama onun çamaşır deterjanı gibi kokuyordu ki bu da hiç yoktan iyiydi.

Ardından kumaşı ağzıma bastırdım çünkü birden aklıma geçen gün dolabı karıştırıp yatarken giymek için *boxer* aradığımı ve onun yerine benden çaldığı iç çamaşırı zulasını bulduğum an geldi.

Eğer iç çamaşırlarım onda kalacaksa, bu *sweatshirt* de ben-
de kalacaktı. Tabii eve döndüğünde bunu birkaç gün giymesini
sağlayacaktım, böylece bir dahaki gidişinde onun gibi kokan
bir şeyim olacaktı.

Robert büyük, siyah *SUV* lerden birinin yanındaki yerinden,
“Pekâlâ Payton,” diye seslendi. “Sen burada, arkadaşsın.” Sürü-
cü tarafındaki arka kapıyı açtı.

Yönlendirmesini takip ederek arabaya bindim, o kapıyı ka-
pattıktan sonra da kemerimi bağladım.

Telefonumu kapüşonlunun cebine koymuştum, bir de cüz-
danımda sakladığım yirmi dolarlık banknot vardı. İçeceğimin
parasını ödememe izin vereceklerinden şüpheliydim ama başka
birinin ödeyeceğini varsaymak istememiştim.

Robert ön yolcu kapısını açtığı anda sadece Giles olarak ta-
nıdığım bir adam da sürücü koltuğuna bindi. “Merhaba,” dedim
ama sadece homurdanarak cevap verdi.

Başka bir çift güvenlik görevlisinin ikinci bir *SUV*’ye bin-
diğini görünce kendimi biraz kötü hissetmeye başladım. Bunun
iki araçlı, dört kişilik bir çileye dönüşmesini istememiştim. Sa-
dece biraz hava almak istemiştim. Mecazi anlamda elbette çün-
kü camımı açmama izin vereceklerinden şüpheliydim. Robert
muhtemelen çocuk kilidini devreye sokmuştu.

Garaj kapısı açılmaya başladığında motorlar gümbürdeye-
rek çalıştı ve kararımı sorgulama zamanım sona erdi çünkü gi-
diyorduk.

Arabaya sessizlik hâkim olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ama
bu beni rahatsız etmiyordu. Her şeyi inceleyerek geçip giden
manzarayı izliyordum.

Buraya ilk geldiğimde saat geç olmuştu, hava kararmıştı ve
doğum günü partisi felaketinden, bir de ardından evimde yaptığımı-
z *fiziksel aktivitelerden* dolayı bitkin düşmüştüm. Bu yüz-
den mahalleyi inceleme şansım olmamıştı.

Ağaçlar büyüktü, kalan yapraklar kırmızı ve turuncunun ateşli tonlarındaydı. Toto her dışarı çıktığında kapıda durduğundan havanın soğuk olduğunu biliyordum. Tam da dondurucu olma noktasındaydı. Ama parlak, mavi gökyüzü ve ıslıl ıslıl güneş pencerelerin ilerisinin sıcak olduğunu düşünmeniz için sizi kandırıyordu.

Her biri bir öncekinden daha çarpıcı olan mülklerin yanından süzülerek geçip geniş sitenin dışına ilerliyorduk. Şu anda yaşadığım yerin burası olması o kadar gerçeküstü geliyordu ki.

Sonunda bizi şehrin içine götürecek cadde olduğunu anladığım bir yola girdik.

Giles'in ufuk çizgisinin sağda parladığı tarafa, Minneapolis'e doğru dönmesini bekliyordum ama o diğer tarafa yönelerek öteki *SUV*'yi takip etti ve bizi en yakın banliyöye götürmeye başladı.

Düşündüğümde mantıklı geldi. Kalabalık şehir merkezine gitmektense güvenlik nedeniyle bu muhtemelen akıllıca bir seçimdi.

Parmaklarım dalgınca kalçamda bir desen çiziyordu. Bu hayatımın en tuhaf anlarından biri olabilirdi; sadece kahve almaya gitmek için iki arabalık, silahlı bir konvoy kullanmak. Ama tuhaflığa rağmen yeniden kendim gibi hissediyordum.

Nero'yu seviyordum. Birlikte yarattığımız hayatı da seviyordum. Sadece çok fazla değişiklik vardı. Kişisel deneyimlerime göre de değişim her zaman kötü olmuştu. Genellikle berbat. Kesinlikle zor. Bu yüzden bu yeni değişikliklerden memnun olsam da kabullenmem gereken çok şey vardı. Dışarıda olduğum için kendimi biraz normal de hissediyordum. Biraz eski halim gibi.

"Anlaşıldı." Giles'in sesi irkilmeme neden oldu.

Ön tarafa baktığımda önümüzdeki aracın arabaya servis şeridine girdiğini, tuğla binanın arka köşesini dönüp gözden

kaybolduğunu gördüm. Ama biz takip etmedik. Bunun yerine arabaya servis girişinde durduk.

Robert koltuğunda dönüp bana baktı. “Ne istediğini biliyor musun?”

Başımı salladım, kahve dükkânının önündeki kahve çekirdeği ve hilal logosunu tanımıştım. “Diğerleri de sipariş veriyor mu?”

Başını iki yana salladı. “Teslim alma penceresinin önünden geçip diğer uçta bekleyecekler. Bu şekilde içeride sıkıştırılmayız.”

İçimi suçluluk duygusu kaplarken ağzım sessiz bir *O* ile açıldı. “Özür dilerim. Bunun bu kadar büyük bir mesele olacağını bilmiyordum.”

En azından öğleden sonraydı ve sıraya girmeye çalışan başka araba görmüyordum.

“İşimiz bu.” Robert özrümü duymazdan geldi. “Çocuklara pratik yaptırmak da iyidir.”

Giles bu defa onaylarcasına homurdandı. Ama kendimi daha iyi hissetmek yerine biraz daha kötü hissettim.

“O kadar eğitim yaptığında aklından geçen şey sıradan bir kadını kahve almaya götürmek değildi muhtemelen.”

Robert kıkırdadı. “Sen *sıradan bir kadın* değilsin. Patronun kadınısın.”

“Bu durumu daha az sıkıcı yapmaz.”

“Hiç de sıkıcı değil,” diye itiraz etti. “Bu işin doğası böyle. Ya hiçbir şey yapmazsın ya da hayatın için savaşırsın.”

Yüzümü buruşturdum. “Kulağa korkunç geliyor.”

“Hepimiz bir şekilde gideceğiz. Yıllar boyunca vücuduma yaptığım tüm aptalca şeyler sonunda ölüm beni yakalayana kadar bir huzurevinde çürüyüp gitmektense, savaşarak ölmeyi tercih ederim,” dedi Robert ve ciddi olduğunu biliyordum.

“Amen,” diye homurdandı Giles.

Sesini ilk kez duyuyordum ve o kadar hırıltılıydı ki neredeyse anlaşılması imkânsızdı. Onun vücuduna yaptığı *aptalca şeylerden* birinin sigara içmek olup olmadığını merak ettim.

O reklamları görmüştüm. Belki de *savaşarak ölmek* o kadar da kötü olmazdı.

Giles ayağını frenden çekince ilerledik.

Binanın arkasına paralel gitmek için dönüş yaptığımızda gerçekten de önümüzdeki aracın küçük arabaya servis şeridinin en ucunda, yarı içeride yarı dışarıda bizi beklediğini gördüm. Bir şey sipariş edip etmediklerini ya da doğruca geçip geçmediklerini merak etmekten kendimi alamadım.

Bir şeyler aldıklarını umuyordum. Herkes bir ikramı hak ederdi.

Giles camını indirince öne eğildim. “Büyük boy kavrulmuş kestaneli *mocha* alabilir miyim, lütfen?” Robert’ın yüzünü buruşturduğunu gördüm. “Bir de pati bardağı.” Yüzü daha da buruştu.

“Pati bardağı da ne be?”

“Küçük bir bardak krem şanti. Toto için.” Ses hoparlörden konuşmaya başlayınca son kısmı fısıldadım.

Arkama yaslanıp Giles’in sert sesiyle siparişi verişini dinlerken kendi kendime biraz gülümsedim. Diğerlerinin bir şey almamalarına biraz üzölmüş ama şaşırmamıştım.

Teslim alma penceresinde durduğumuzda kahve dükkânının muhteşem kokularını alabildim ve bu beni rahatlatı.

Sahip olduğum her giysinin bir kafe gibi kokmasını özlemiyordum ama kahve ve yiyeceklerle çevrili olmanın kokusunu özlüyordum. Bazı işlerim ne kadar iğrenç olsa da Twin’s çalışmak için iyi bir yerdi. Kimse bana kötü davranmamıştı. Bana asla gülümsemem söylenmemişti. Orada çalışırken hiç aç da kalmamıştım.

Elimi karnımın üzerine koyup yumuşaklığını hissettim ve vücudumu düşünürken ilk kez gülümsedim.

Bu beden, açlıktan ölmeyen birinin bedeniydi.

Bu beden, beni cehennemden çıkarıp yoktan bir hayat kurmamı sağlayan bedendi.

Bu beden, en sevdiğimiz filmi izlerken fırtınalı sonbahar havasının tadını çıkarabilmemiz için balkon kapısını açık bırakan bedendi.

Bu beden, beni Nero'ya götüren bedendi.

Onu bana çeken de bu bedendi.

Bu beden seviliyordu.

Minnettarlıkla dolup taşarak cebimden telefonumu çıkardım ve Nero'ya hızlıca bir mesaj yazdım.

“Buyur.” Robert içeceğimi Giles'tan almıştı ve bana uzatıyordu.

Gönder tuşuna basıp telefonumu cebime geri koydum ve içeceği aldım. Bardağın üzerindeki karton, kahveyi tam sıcaklıkta tutuyor ve böylece ellerimi yakmıyordu.

“Ve... Toto'nun içeceği.” Robert bunu şimdiye kadar söylediği en saçma cümleymiş gibi söylemişti.

Ağızına kadar krem şantiyle dolu küçük bardağı alırken sırtıttım. “Buna bayılacak.”

“O krem şanti zimbirtısından evde de olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Aynı şey değil.”

“Evet, evet. Bedava yemek.” Arkası dönük olarak başını iki yana salladı.

İlk *SUV* yola çıkınca biz de peşinden gidip eve doğru ilerlemeye koyulduk.

Mocha'yı ağızıma götürdüm, tadına bakmayı çok istiyordum. Ama fazla sıcak geleceğini biliyordum ve dilimin ucunu yakıp tüm deneyimi mahvetmek istemiyordum. Bu yüzden kapaktaki küçük delikten hafifçe üfledim ve banliyöden ayrılırken pencereden dışarıyı izledim.

Toto'nun çenesine yapışmış kabarık krema parçalarıyla ne kadar sevimli görüneceğini düşünürken telefonum bir mesajla öttü.

Mahallemize varmak üzereydik ama Nero'nun cevap verdiğini biliyordum ve ben de yanıt vermek istiyordum.

İki bardağı tek elimle tutmaya çalıştım. Ama onları bu ter-temiz ve pahalı aracın içine dökmek kötü bir fikir gibi geldi. Bu yüzden içeceğimi dizlerimin yanındaki bardak tutucuya koymak için öne eğildim. Tam yüzüm ön koltukların arasına gelecek şekilde eğildiğim sırada da araba sarsıldı.

Önümüzde kör edici bir ışık patladığında gürültü sağır ediciydi.

Ne olduğunu anlayamamış halde parlaklığa karşı gözlerimi kısıtım.

Sonra aniden Giles frene bastı ve emniyet kemerime doğru sarsıldım.

Ellerim refleks olarak karton bardakları sıkıca kavrayınca ikisi de ezildi.

Emniyet kemerinin sıkıca çektiği omzuma yayılan acı, sağ elimi kaplayan yakıcı sıcaklıkta yankılandı.

Sonra kafama dank etti.

Alev topu küçülerek ilk *SUV*'nin yanmış kabuğunu gözler önüne sererken ön camdan dışarı baktım.

Robert bir şeyler bağıırıyordu.

Silahı elindeydi.

Giles direksiyonu çevirip gaza bastığında araç ileri doğru yalpaladı.

Robert bağıırarak başka bir şey diyordu.

Bana doğru.

Ama kulaklarım çınlıyordu ve onu duyamıyordum.

“Ne?” diye sormaya çalışsam da ağzımdan ses çıkmıyordu.

Eğilmekle ilgili bir şeyler bağıırmaya başladı ama bir pat-

lama sesi sözlerini bastırdı. Ön camın Giles'in önünde beyaza dönüşmesini dehşet içinde izledim.

Robert bir elini arkaya uzatıp başımı aşağı ittirdi.

Emniyet kemeri sıkışmıştı, bu yüzden yapabildiğim kadar eğildim.

Gözlerimi kırıştıtararak yere bakıyor, *mocha* kahvemini pas-pasa yayılmasını izliyordum.

Bir çatırtı daha. Bu sefer daha yüksek sesliydi. Ve etrafımdaki döşemeye kırmızı bir şey sıçradı.

Bir kısmı ellerime geldi. Ilıktı. Midem artan dehşetimle birlikte bulanıyordu.

"Siktir!"

Robert'ın sesiyle başımı kaldırıp baktım.

Keşke bakmasaydım.

Giles...

Kafası...

Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Çok fazla kan vardı.

"Nero," diyerek adını haykırdım.

Ama yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Arabayı silah sesleri doldurdu.

Gözlerimi Giles'in hareketsiz bedeninden ayrılmaya zorladım.

Ama Robert ön camdaki delikten ateş etmiyordu. Sürücü tarafındaki camdan ateş ediyordu.

Kurşungeçirmez cam sonunda kırıldı. Bir mermi arabayı ıskaladı. İki tane büyük araç bize çarpmadan bir saniye önce. Yanımdaki kapı çöktü.

Sessizlik.

Karanlık görüş alanımı yutarken tam bir sessizlik beynimi doldurdu.

Dünyam dönerken acı dalgaları bilincimi delip geçti.

Altımdaki koltuk kalkarken...

Tüm araç yuvarlanırken...

YETMİŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Bir elimi yüzümden geçirirken, “Sen burada kalacaksın,” dedim Rocco’ya. “Bu gece depoyu izle ve sessiz kalırsa geri çekilip eve gel.”

“Anlaşıldı.”

“Uçak pistini ara. Onlara birkaç saat içinde orada olacağımı söyle.”

Başını salladı ve arama yapmak için arkasını döndü.

Birkaç dakika önce telefonumun titrediğini hissetmişim, bu yüzden mesaja bakmak için şimdi çıkardım.

Benim kızımdandı. Tabii ki öyleydi.

Payton: Beni sevme şeklini seviyorum.

Sadece onunla ilişkilendirdiğim o duygu içimde güçlü bir şekilde titreşti.

“Onlara oraya şimdi geldiğimi söyle,” diye seslendim Rocco’ya. Artık beklemeyecektim.

Başparmaklarım ekranda uğar gibi gezindi.

Nero: Nefes almak kadar kolay.

YETMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Acı.

Başım. Elim. Omzum. Kalçam. Bütün vücudum. Her yerim acıyordu.

Gözlerimi kırıştıtararak açmaya çalıştım. Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Tanrım, başım neden bu kadar çok ağrıyordu? Uzuvarım sanki binlerce kilo ağırlığındaydı.

Yüksek bir gürültü vardı.

Ya da en azından yüksek olduğunu düşünüyordum. Kulaklarım çamurla dolmuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi kırıştıtararak tekrar açmaya çalışırken yüzümden ıslak bir şey aktı.

Ellerimle silmek istedim ama yapamadım. Ellerim hareket etmiyordu.

Yeniden gözlerimi kırptırdım, görüşüm bulanıktı ve görüşlerimi anlamlandırmaya çalışıyordum.

Arka koltuktaydım. Ama... Midem bulandı. Giles tavan-dan sarkıyordu ve kanı Robert'ın hareketsiz bedeninin üzerine damlıyordu.

Boğuk bir çarpma sesi koltuğumu titretti.

Gördüğüm tavan değildi.

Tüm araç yan yatmıştı. Giles ve ben üst tarafta sıkışmış, havada sallanıyorduk.

Yerde parçalanmış pencereye yaslanan Robert'a bakmaya çalıştım. Ama hayatta olup olmadığını anlayamıyordum.

Panik göğsümü pençelemeye başladı.

Biri bunu benim yüzümden yaptı.

Bu adamlar benim yüzümden öldü.

Bir gümbürtü daha. Çarpma mıydı? Arkamdan içeriye ışık süzüldü.

Sesler, daha önce hiç duymadığım yeni sesler ışığın peşi sıra geldi.

Bağırmaya çalıştım. Robert'a yardım etmeleri için yalvarmaya çalıştım. Ama kelimeler oluşmuyordu. Beynim işbirliği yapmıyordu.

Fakat yabancı eller beni tuttuğunda çığlık attım.

Elimden geldiğince yüksek sesle çığlık attım.

Canım çok acıyordu.

Yeni sesler bana tısladı.

Beni serbest bıraktıklarında kollarının arasına düştüm.

Daha fazla acı. Daha fazla korku.

Sesler kollarımı kavrayıp beni enkazın içinden, göçük arka camdan dışarı sürüklediğinde mücadele ettim.

Tekme attım. Eğilip büküldüm. Önümdeki yüzleri tırmalamak için yanmış elimi uzattım.

Hep kaçmıştım. Ama bu defa savaşıyordum.

Çünkü artık kaybedecek şeylerim vardı. Kaybedeceğim biri.
Çünkü artık beni özleyecek biri vardı.
Telefonumun zil sesi, korkunun bulanıklığının içine sızdı.
Daha çok mücadele etmeye başladım.
Çığlıklarımın gücünden ciğerlerim acıyla doldu.
Her hareketimde kaslarım ağrıyordu.
Ama sonra arkamdan bir kol boğazıma dolandı.
Artık çığlık atamıyordum.
Çünkü vücudum iflas ediyordu.
Ve nefes alamıyordum.

YETMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Payton'ın cevabını bekliyordum.

Her zaman cevap yazardı. Her zaman hemen yazardı. Sanki beni bekliyormuş gibi hissettirirdi. Benimle konuşmak için herhangi bir sebep bekliyormuş gibi.

Onu görmek için sabırsızlanarak çatı katındaki dairenin ön kapısına doğru yürüdüm, Rocco da beni havaalanına bırakmak için peşimden geliyordu.

Ağır kapı arkasından kapandı ve asansörün kapıları açılıp içeri girdiğimizde hâlâ telefonuma bakıyordum.

Tam inmeye başlamıştık ki telefonumdan bildirim sesi geldi.

Ama bu bir mesaj değildi.

Uyarıydı. Ekranımın en üst kısmında duran parlak kırmızı bildirim.

Açtığımda içimi bir korku kapladı.

“Bugün dışarıda hangi araçlar var?” diye sordum düz bir sesle.

Rocco da yanımda, benimle aynı şeye bakıyordu.

Açtığım uygulama, ekranı tüm araçlarımı temsil eden küçük karelerle doldurdu; durumlarını ve konumlarını bana bildiriyordu.

İçlerinden biri gitmişti.

Ne bir kaza belirtisi ne motor durması ne de başka bir şey. Öylece gitmişti.

Robert’tan bir süre önce aldığım mesaj zihnimde yanıp söndü. *Kahve almaya gidebilir miyiz?*

Kastettiği şey... olamazdı.

Telefonum titredi ve bir karenin daha griye dönmesini izledim.

Ciğerlerim buzla dolarken araca hafifçe vurdum.

Ekranımda yazılar belirip aşağı doğru kaymaya başladı. Uyarılar geldikçe gösteriliyordu.

Ön cam delindi.

Bu olamazdı. Bunun anlamı...

Sürücü camı kırıldı.

Darbe tespit edildi.

Yuvarlanma tespit edildi.

Arka cam kırıldı.

GPS fonksiyonuna tıkladım.

Aman Tanrım.

Göğsüm ağrıyordu. Vücutuma nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldım.

Eve çok yakındı.

Eve fazla yakındı.

Haritada diğer aracın önceden olduğu yerde kırmızı bir nokta vardı. *Önceden*. Hasarlı aracın şu anki yerinin hemen yanında.

Birisi arabamı havaya mı uçurdu lan?
İkinci araçtaki ilk sensör bildirimini düşündüm.
Ön cam kırıldı.
Kurşungeçirmez cam kırılmıştı.
Asansörün duvarları üzerime üzerime geliyordu.
Ellerim titremeye başladı.
En son ne zaman titrediklerini hatırlamıyordum.
Sarsak hareketlerle rehberimi aşağı kaydırıp Payton'ı aradım.
Başka birini aramalıydim.
Adamlarımı aramalıydim.
Rocco'ya birini aramasını söylemeliydim.
Ama bir şey... İçimde, derinlerde bir şey dönüp duruyordu.
Telefon çaldı.
Çalmaya devam etti.
Hâlâ çalışıyordu.
Boştaki elimi o kadar sıkıyordum ki parmaklarım acıyordu.
Bir arama sesi daha.
Tam asansörden inerken çağrı cevaplandı.
"Pay..."
Ama aldığım cevap onun çığlıklarıydı.
Göğsümü delip geçen çığlıklar.
Ruhumu parçalayan çığlıklar.
"Onu yakaladılar." Robert'ın boğuk sözleri, Payton'ın dehşete düşmüş sesine karıştı.
Ve yirmi yıldır hissetmediğim bir şey hissettim.
Korku.
Her şeyi tüketen bir korku.
"Kim?"
Robert öksürdü.
"KİM?" Bağırışım lobide yankılandı.
"Mik..." Yeniden öksürdü. "Mikhail'in adamları."

Sonra Payton'ın çığlıklarından çok daha kötü bir şey oldu.

Onları duymuyordum.

Hiçbir şey duymuyordum.

Koşmaya başladım.

Hattın diğer ucundan gelen lastiklerin gıcirtısıyla aynı anda Robert'ın nefes almaya çalışırken telefonu düşürdüğünü duydum.

Caddeye çıkınca aramayı bitirip başka bir numara çevirdim.

Dayan, bebeğim.

Seni bulacağım.

King cevap verdi. "Selam."

"Herkesi topla."

"Neler olu..."

"HERKESİ!"

YETMİŞ ALTINCI BÖLÜM

PAYTON

Başım bir şeye çarpınca acıyla gözlerimi sıktım.
Yakında gülüşme sesleri, erkek kahkahaları vardı.
Birisi heyecanla, “O şeyin nasıl patladığını gördün mü?”
diye sordu.

“Hepimiz gördük, salak.”

“Tam isabet, amına koyayım!” İlk adam yılmıyordu.

Yavaşça gözlerimi açtığımda altımdaki zemin hafifçe sallanıyordu ve sanırım büyük bir aracın arka tarafında, yerde yatıyordum. Dizlerim bükülüydü ve sert halı yanağımı çiziyordu.

Ellerim birbirine bağlanmıştı, kalın bir koli bandı bileklerimi çevreliyordu. Yeni bir panik dalgası içimi doldurdu.

Kaçırılıyordum.

Bir iniltiyi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ses çıkarmak istemiyordum. Uyanık olduğumu bilmelerini istemiyordum.

En azından sağ tarafımdaydım. Bütün vücudum acı içindeydi ama sol tarafım daha da kötü hissettiriyordu. Muhtemelen kamyonetler bize o taraftan çarpmıştı.

Uyanık kalmak için gözlerimi önümdeki arka kapıya odaklanmaya zorladım.

Ama uyanık olmak, düşünmek demekti.

Giles ölmüştü.

İlk *SUV*'deki iki adam... Adlarını bile bilmiyordum ve ölmüşlerdi.

Sonra da Robert.

Boğazım daha da sıkıştı.

Robert da ölmüş olabilirdi.

Hepsi benim suçumdu.

Hepsi evden çıkmak istediğim içindi.

Çünkü anlamamıştım.

Yanan gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bana söylemişti. Nero bana defalarca bunun tehlikeli olduğunu söylemişti. Ama anlamamıştım. Tam olarak anlamadım. Şimdi de pek çok kişinin ölümünden sorumluydum.

Sürücü dönüşlerden birini hızlı yaparak başımı tekrar çarp-mama neden oldu ve görüş alanımda siyah noktalar oluştu.

Acıyla nefes alarak kapının iç tarafındaki kola baktım.

Belki onu yakalayabilirdim? Kolu çeker ve arka kapının açılmasını sağlardım.

Ama ya işe yaramazsa ve onları uyanık olduğum konusunda uyarmış olursam?

Üzerime yenilgi hissi çökerken gözlerim daha fazla yaşla doldu.

Kapıyı açsam bile ne yapacaktım ki? Bir dublör gibi arkadan dışarı mı atlayacaktım? Beni esir alanlardan uzaklaşıp doğrudan kaldırıma mı yuvarlanacaktım? Böyle yaparsam hemen arkadaki araba beni ezmez miydi?

Hayır.

Nero benim için gelecekti.

Beni bulacaktı.

“Umarım Patron ne yaptığını biliyordur,” diye homurdandı başka bir adam.

Başka biri üfleyerek nefes verdi. “Bunu söylediğini başka kimse duymasa iyi olur.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu ilk ses.

“Nero bunu sineye çekmeyecek,” diye yanıtladı homurdanan adam.

İlk adam tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu ama artık kıkırdamıyordu. “Biz kimi kaçırdık lan?”

“Onun kadınını.”

Arabanın içine yoğun bir enerji dolarken kimse bir şey demedi.

Bu korkuydu.

Üstelik sadece ben duymuyordum.

YETMİŞ YEDİNCİ BÖLÜM

NERO

Yeni aldığım uçağın gaz koluna yüklendiğimde telefonum diğer elimdeydi. Daha hızlı bir şeye ihtiyacım vardı ve bu ıskaladığında her şey bitmiş olacaktı.

Rocco yanımda telefonla konuşuyor, emirlerini veriyordu. Chicago'daki iş unutulmuştu.

King yerel elemanları harekete geçirmek için bir kod adı kullanarak işi başlatacaktı ama son ayrıntıları ayarlamak için Rocco'ya ihtiyacım vardı.

Gözlerim uçuş hızımla telefonumdaki nokta arasında gidip geliyordu. Payton'ın yerini gösteren nokta.

Kolyesine taktığım takip cihazı hakkında ne düşüneceğinden emin değildim ama beni ona götürdüğünde, bana teşekkür edeceğinden şüphem yoktu.

Kolyeyi Arthur'un eritilmiş yüzüğünden yaptırdığımı söy-

leyip söylemeyeceğime henüz karar vermemiştim; buna karşı çıkabilirdi. Ama Arthur'un ölümünün ganimeti ona aitti.

Payton da bana aitti.

Bugünden sonra onu eve götürdüğümde lanet derisinin altına bir takip cihazı yerleştirecektim.

Robert da kendi kendine ölmezse, onu ellerimle paramparça edecektim. Parçalarını da Toto'ya yedirecektim.

Geçen her saniye daha da midem bulanıyordu.

En büyük kâbusum gözlerimin önünde gerçekleşiyordu. Nokta, evimizden gittikçe uzaklaşıyordu. Mikhail'in evine yaklaşıyordu.

Siktiğimin Mikhail'i.

Aptal herif o evi bildiğimi, bunu daha önce de yaptığımı unutmuştu.

Bu sefer onu öldürecektim. En başta yapmam gerektiği gibi. Sonra da tüm evi yakıp kül edecektim.

Parmaklarımı hızlıca hareket ettirerek başka bir arama yapmak için izleme ekranından bir saniyeliğine uzaklaştım.

Çalmaya başlar başlamaz hoparlörü açtım ve Payton'ı izlemeye döndüm.

Federal cevap verdi. "Bu iyi bir şey olmalı."

"Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Öyle mi? Benim de işimi kaybetmemeye ihtiyacım var."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

"Haklısın. Ama hapse girmek de istemem."

Hapishanede bir federal olmak zor olurdu. Ama gördüğüm en iyi yeraltı MMA* dövüşçülerinden biri olarak çok fazla sorun yaşayacağından şüpheliydim.

İç geçirdi. "Ne istiyorsun?"

"Bir yolun boşaltılması gerekiyor."

* MMA (*Mixed Martial Arts*), karma dövüş sanatları anlamına gelen ve boks, karate, *jiu jitsu*, güreş, judo gibi her türlü dövüş sanatı tekniklerini içeren bir dövüş sporudur. (ç.n.)

“Ne kadar süreliğine?”

Noktaya baktığımda yavaşladığını gördüm. “Yirmi dakika.”

“Neresi?”

Ona caddenin ve etrafındaki sokakların adını söyleyip ihtiyacım olan mesafeyi belirttim.

Mahalle benimkine çok benziyordu. Bloklar -eğer öyle denilebilirse- uzundu. Neyse ki düzdü. Yani planım işe yaramalıydı.

“Benim için ne yapacaksın?” diye sordu.

“Mikhail’i öldürmeme ne dersin?” Sesimi sakın tuttum.

Federal güldü. “Az önce bana verdiğin adresi düşünürsek bunu zaten yapacağını hissediyorum.”

“O zaman sana borcum olacak.”

İç çekti. “Arka bahçemde bir savaş istemiyorum, Nero. Bunu görmezden gelemem.”

“Savaş olmayacak.”

“Olmayacak mı?”

“Daha çok imha.”

Bir an sessiz kaldı. “Ne oldu?”

Ağzım açıldı, kelimeleri çıkarabilmek için yutkunmak zorunda kaldım. “Kadınımı kaçırdı.”

“Siktir,” diye küfretti federal. “Pekâlâ, tamam. Kendi tarafımda işleri ayarlayıp adamlarımı senden uzak tutacağım. Ama sana sadece yirmi dakika verebilirim.” Klavyede bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. “Ne zaman başlıyor?”

GPS’ime ve Payton’ın takip cihazının artık sabit duran noktasına baktım. “Otuz dakika içinde ineceğim.”

“İnmek mi? Ne sikimden bah...”

Kapattım.

Dayan, bebeğim. Neredeyse geldim.

YETMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Yolculuğun geri kalanı sessiz bir işkence içinde geçti.

Ellerimi serbest bırakmanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama bunu sessizce yapmak mümkün değildi. Muhtemelen hiçbir yolu da yoktu. En azından benim için.

Son birkaç dakikadır daha yavaş gidiyorduk ve araba bir garaj yolu olması gereken yere park etme amacıyla keskin bir sağa dönüş yapmak için neredeyse durduğunda gözlerimi kapattım.

Geldik.

Burası her neresiyse.

Araba durup ön taraftaki kapılar açılmaya başlayınca nefes alıp verişimi yavaşlatmaya çalıştım.

Hiç silahım yoktu. Kendimi nasıl savunacağıma dair hiçbir fikrim yoktu; özellikle de böyle adamlara karşı. Bu yüzden en büyük planım hâlâ baygınmış gibi davranmaktı. Belki bilinci-

min kapalı olduğunu düşünürlerse beni bir yere atıp rahat bırakırlardı.

Kaçmak gibi büyük hayallerim yoktu. Ama Nero'yu tek başıma ve baygın taklidi yaparak beklemeyi, bunun sorumlusu her kimse onunla konuşmaya ya da etkileşime girmeye tercih ederdim.

Ölmemi istemiyorlardı. Amaçları bu olsaydı iki aracı da havaya uçururlardı.

Hayır, beni yem olarak kullanmak istiyorlardı. Nero'yu tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı.

İşe de yarayacaktı.

Sadece bu planın onlar için aşırı derecede kötü gitmesini umabiliyordum.

Kapı açılınca yüz hatlarımı gevşetmeye çalıştım. Baygın bir insanın nasıl görünmesi ya da nefesi kesildikten sonra ne kadar süre baygın kalması gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama izlediğim aksiyon filmlerine bakılırsa, ki muhtemelen hepsi saçmalıktı, insanlar dakikalarca ya da saatlerce bilinçsiz kalabiliyordu.

Soğuk hava üzerimden eserek açıkta kalan tenimin her santimini saran kesikleri sızlattı.

Adamın biri sinirli bir şekilde iç çekti. "Pekâlâ, onu içeri alalım."

Ne yazık ki tanıdık gelmeye başlayan eller beni kabaca kavradı.

"Bekle," diye araya başka bir ses geldi. Buna, sanki adam elinin tersiyle bir başkasının göğsüne vurmuş gibi alçak bir çarpma sesi eşlik etti. "Onu bu taşıyabilir."

Eller beni bıraktı. "Buyur."

Yeni bir el yan tarafımla altımdaki zemin arasına girdiğinde neredeyse sıçrayacaktım.

Ölü gibi hareketsiz durmak beklediğimden çok daha zordu

ama adam beni kaldırıp omzuna atarken bunu bir şekilde başardım. Kıçım havada, başım ve kollarım yere doğru sallanırken nefes almak zorlaştı ama mücadele etmek her şeyin daha çok canımı yakmasına neden olacağından elimden geldiğince gevşek kaldım.

Adam her adımında beni sarsıyordu. Gözyaşlarımın gözlerimin kenarından alnıma ve saçıma doğru aktığını hissediyordum.

Yaşları kırıpıştırıp etrafımı görmeye çalışmak aklımdan geçti ama gözlerimi açmaya cesaret edemedim; beni görecektik kadar yakınımda birinin olup olmadığından emin değildim.

Zaten çok da önemli değildi. Evin dışına doğru bir yol öğrensem ve boş odadan kaçmanın yolunu bulsam bile asla kaçamayacaktım. O araba kazası beni mahvetmişti.

Hem kafatasımdaki zonklama beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğim konusunda da beni uyarıyordu. Baş aşağı akan kan, kafamdaki ağrıyı daha da şiddetlendiriyordu.

Kapılar açıldı, ardından çarpılarak kapandı.

Birkaç basamaktan çıkarıldım. Sonra birkaç basamak indik. Adam durduğunda kafatasımın içindeki zonklamadan dolayı ağlamanın eşiğindeydim.

Kapı çalındı, başka bir kapı açıldı ve tekrar ilerlemeye başladık.

Birisi yavaşça alkışladığında anında ondan nefret ettim.

“Demek bu o, ha?” Ses fazlasıyla yapmacıktı ve yetkili kişinin o olduğunu varsaydım. “Güzel kış, sanırım.”

Beklemediğim bir ses odanın içinde yankılandı.

Yüksek topuklar.

İçimde bir şeyler çözülmeye başladı. Kadınlar birbirlerine yardım ederdi. Bu olabilirdi...

Bir el saçımı kavrayıp başımı yukarı çektiğinde boynum itiraz edencesine çılgık attı.

Şok içinde bağıracaktım ki sert bir şey yüzüme çarpınca haykırışım susturuldu. Darbe yanağıma ve ağzımın kenarına gelmişti.

Bana vuran kişiye odaklanmaya vakit bulamadan el beni bıraktı ve yüzüm tekrar düştü, burnum adamın sırtına çarptı.

“Kaltak numara yapıyor.” Kadının sesi o kadar nefret doluydu ki anlamıyordum. “Uyanık.”

“Cık, cık. Saygıdeğer konuğumuza böyle davranılmaz, Nikki.”

İsim beynimdeki bir anıyı canlandırdı ama sonra beni tutan adam öne eğildi ve omzundan kayarak rahatsız bir kanepenin üzerine düştüm.

Ağzımdan acınası bir çığlık kaçtı.

İçimde ve dışımda, her yerim açıkta kalmış bir sinir ucu gibi hissettiriyordu.

Bir insan ne kadar acı hissedebilir ki?

Başım çok ağrıyordu. Başkaları tarafından gördüğüm onca kötü muamele arasında bu en beteri idi.

Topuklar tekrar bana doğru geldiğinde irkildim.

Kötülük dolu kadınsı bir kahkahayla karşılık verdi.

Adam sandalyeye otururken bir gıcırta çıkmasına sebep olarak, “Bu kadar yeter,” dedi.

Kadın, “Bu fahişe benim saçıma mal oldu!” diye hırlarken ayak sesleri yaklaştı.

“Yeter dedim!” Ses tonu sıradanlıktan psikopatlığa o kadar yumuşak bir geçiş yaptı ki, sonunda kendimi dağılmadan tutmak için sahip olduğum son kontrolü de kaybettim.

Vücudumu titremeler sararken güçlüymüş gibi davranmak için hiçbir nedenim olmadan yana kıvrıldım. Korku ve acı çok fazlaydı.

Dar görüş açımdan etrafımı görmeye çalıştım.

Aşırı erkeksi bir ofisteydik. Karşımda, odanın diğer tarafın-

da muhtemelen beş altı metre ilerimde kocaman, oymalı, ahşap bir masa vardı.

Gözlerimi etrafta gezdirmek, odanın geri kalanını incelemek, çıkışları aramak istiyordum ama zihnim çok bulanıktı. Bu yüzden bakışlarımı masanın arkasındaki bedenlerde sabit tuttum. Biri oturuyor, diğeri de onun yanında ayakta duruyordu.

Adamı daha önce hiç görmemiştim. Yağlı sarı saçı ve fareye benzeyen yüz hatları onu her ortamda kötü adam gibi gösterirdi.

Bana vuran kadın elini adamın sandalyesinin arkasına dayamıştı, ismiyle birlikte her şey yerine oturdu.

O ve Nero'nun birbirlerine yakıştıklarını düşündüğüme inanmıyordum. Onu burada, tanımadığım ürkütücü adamın yanında görünce ait olduğu yerin burası olduğunu anladım. Kötü adama aitti. *Gerçek* kötü adama.

İçim tiksintiyle doldu. Başka bir kadına isteyerek zarar veren her kadın en kötü türden cezayı hak ederdi.

Saçına mal olduğumu söyleyerek ne demek istediğini bilmiyordum. Ama kafası neredeyse kel olacak şekilde tıraş edilmişti ve bu onu daha da vahşi gösteriyordu.

Baktığımı görünce gözlerini kıstı. “Bir şey mi söyleyeceksin?”

“S-sadece komik geldi.” Boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “*Senin, bana fahişe demen.*”

Adam kahkahalara boğuldu. Kadın, yani Nikki, adam onu kolundan tutmadan önce bana doğru bir adım attı.

“Hiç komik değil, Mikhail!”

“Çok komik.” Bana sırtıttığında bu, hakaretten duyduğum tatmin duygusuna gölge düşürdü. “Nero'nun ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum.” Sırtışı, daha yumuşak bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şeye dönüştü. “Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için üzgünüm, Payton Vawdrey. Sen bana hiçbir şey yapmadın. Yaralandığın için özür dilerim.”

Bir omzunu kaldırarak özrünü mahvetti. “Ama yapılması gereken şeyler var. Nero’nun ölme vakti geldi.”

Elimden geldiğince başımı iki yana salladım. “Seni yok edecek.”

YETMİŞ DOKUZUNCU BÖLÜM

NERO

Laştiklerim asfalta değerken adeta feryat etti. Normalden daha hızlı ve dik iniş yaptığım için kontrollerle mücadele ediyordum.

Ama acelem var amına koyayım.

Emniyet kemerlerimize doğru sarsılırken Rocco elini gösterge paneline dayadı.

Söz verildiği gibi görünürde hiç araba yoktu. Önümdeki yol boştu. Yanlarından geçip gittiğimiz uzun garaj yollarında da hiç araç görünmüyordu.

Cadde bomboştu.

Sessizdi.

Bekliyordu.

Uçak daha tam durmadan kemerimi çözdüm. Mikhail'in garaj yolunun tam önüne park ettiğimi görünce dudaklarımda acımasız bir gülümseme belirdi.

“Uçağı çevirmemi ister misin?” diye sordu Rocco.

Önümüzdeki yol kıvrılıyordu; bu tarafı hedefleyerek kalkış yapmamın imkânı yoktu.

Başımı iki yana salladım. “Onu bırakacağız. Tye’in uğraşması için küçük bir hediye.”

Çıkışa doğru yürürken ikimiz de hazırдық.

Uçuş sırasında hazırlanmıştık. Kurşungeçirmez yelekler -benimki her zamanki gibi tamamen siyahtı, takım elbise ceke-timi de yolda çıkarmıştım- ve sol kalçamda bir, elimde başka bir tane Glock, her cebimde de fazladan şarjörler vardı.

Rocco kolu çekerek uçağın yan tarafındaki merdiveni hedeften uzağa bakacak şekilde indirdi.

İnerken önümdeki ağaç hattında bir hareketlenme oldu, düzinelerce adam -baştan aşağı siyah giyinmiş, tepeden tırnağa silahlı- avludan bana doğru yürümeye başladı.

İşte buydu. Benim doğal halimdi.

Adamlarım etrafımı sararken caddenin ortasında bekledim.

“Kimse ona dokunmayacak.” Sesimi herkesin kulağına ulaşacak şekilde yüksek tuttum. “Diğerlerinin tamamı ölecek.”

Herkes başını salladı.

Sonra başka biri, diğerlerinden biraz daha uzun bir adam caddede bize doğru yürümeye başladı.

Altmış otomatik silah dönerek ona nişan aldı.

King göğsüne doğrultulmuş silahları görmezden gelerek çenesini bana doğru kaldırdı.

Adamlarım bana bakıyordu, bazılarının kaşları kalkmıştı; belli ki bu *Wall Street* dangalağının burada ne işi olduğunu merak ediyorlardı.

Sinirlerim biraz daha yatıştı. “Bu seferkinde kişisel bir ziyaret beklemiyordum.”

King sırtıttı. “Bunu kaçıramazdım.” Sonra ağır, metal bir boruyu omzuna doğru kaldırdı. “Hem anahtarını unutmuşsun.”

Hiç vakit kaybetmeden döndü, roketatarını Mikhail'in garaj yolunu kapatan güçlendirilmiş kapıya doğrultarak füzeyi ateşledi.

SEKSENİNCİ BÖLÜM

PAYTON

“İl... Patron!” Telaşlı bir ses Mikhail’in dikkatini çekti.

Tüm gücümü kullanarak oturur pozisyona geçtim, tam o sırada açık kapıdan yüzü solmuş bir adamın koşarak girdiğini gördüm.

Mikhail heyecanlı bir sesle, “Geldi mi?” diye sordu.

Sorusunu bir patlama yanıtladı.

SEKSEN BİRİNCİ BÖLÜM

NERO

Adamlarım dumanın içinden geçerek eve doluştular. Açık kapıdan girip iki yana yayıldılar.

En iyi üç nişancıma işaret verdim. “Yukarı.”

Başlarını sallayarak uçağın etrafından koştular, merdivenden çıkarak kanadın üzerine çıktıktan sonra gövdeye uzandılar.

Bu onların ilk seferi değildi. Hareket eden her şeyi vuracaklarını biliyorlardı.

Uçağa yaklaşık yüz metre mesafedeki ön kapı açıldı. Ama Mikhail’in adamları bir el ateş bile edemeden düşmeye başladılar.

Keskin nişancılar kafadan vuruyorlardı.

Sürünün hızı artarken eve yaklaştık.

Silahım yan tarafımdaydı.

Bu kısım benim için değildi. Adamlarım, kaybettiğimiz üç kişinin intikamını alıyorlardı.

Kayıplarının diyetini istiyorlardı ve alacaklardı. On katıyla.

King hemen önümden binaya girdi. Siktiğimin roketatarını avluda bir yere fırlatıp atmış, tabancası hazırda bekliyordu.

Adamlar ekiplere ayrılırken o da onlardan uzaklaştı. Onu tanımıyor olabilirlerdi ama buna gerek de yoktu. Artık bizden biri olduğunu kanıtlamıştı.

Üç adam önümde yürüyordu. Biri bacağına bir kurşun yedi ama onlar karşı tarafı biçerken ayakta kaldı.

Katliam tatmin ediciydi. Kan gölleri bana kontrolün bende olduğunu hatırlatıyordu. Bunun benim operasyonum olduğunu. Tabii bir de başarılı olacağımı.

Bir ciğer dolusu barut dumanını içime çekerek başımı arkaya eğdim ve kükredim: “MIKHAIL!”

SEKSEN İKİNCİ BÖLÜM

PAYTON

Nero'nun sesi koridorda yankılanırken arka plandaki silah sesleri bunu daha da uğursuz hale getirdi.

Patlamadan hemen önce koşarak içeri giren adam, bu fırsatı değerlendirerek açık kapıdan dışarı fırladı ve Nero'nun haykırışının tersi yönünde koşmaya başladı.

“Korkak herif!” dedi Mikhail tükürür gibi.

Kapıya doğru bakarak Nero'nun ortaya çıkmasını bekliyordum, bu yüzden Mikhail'in neredeyse dibime gelene kadar yaklaştığını fark etmedim.

Kaçmaya çalışsam da çok yavaşım. Saçımı kavradı.

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun.” Ayağa kalkmam için zaman tanımadan beni kanepeden çekip kaldırdı.

Çılgılık attım. Saçımdan sürüklenmenin verdiği aşırı acı gözlerimi yaşlarla doldurdu.

Ağlamayı bıraktığımı sanıyordum. Bir insanın içinde ancak

belli bir miktar gözyaşı olabilir diye düşünmüştüm. Ama sanırım böyle bir şeyin olmadığını kanıtlamıştım.

Ayaklarımı altımda tutmak için mücadele ederken tökezleyerek ilerleyebilecek gücü ancak buldum.

Nikki denen kadının bana saldırması için mükemmel bir an gibi görünüyordu ama *Mikhail* masasının önünde durup bizi kapıya doğru döndürdüğünde, kadının uzaktaki duvar boyunca ilerlediğini ve gizlice çıkışa yaklaştığını gördüm.

Mikhail, “Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu *Nikki*’ye küçümsemeyici bir sesle.

Yakalanan *Nikki* durdu ama yüzündeki şirret ifadeyi korudu. “Gidiyorum! İneği öldürüp *Nero*’ya bunu ödeteceğini söylemiştin!”

“Zaten bunu yapıyorum!” diye bağırdı *Mikhail*, o cıvıltı deliliği gün yüzüne çıkıyordu.

Nikki bir kolunu açık kapıya doğru savurdu. “Duymuyor musun? Herkesi öldürüyor! Seni de öldürecek...”

Beynimi sarsacak kadar kulağıma yakın, yüksek sesli bir çattırtı odayı doldurdu.

Nikki’nin göğsünden kan fışkırırken hiçbir şey anlamadan bakakaldım. Şık, ipek gömleği yarım saniye içinde kıpkırmızı oldu. Güzel krem rengi, koyu kızıla döndü.

Tökezleyip duvara çarptı, sonra sanki hiç orada değilmiş gibi yere yığılıp kanepenin arkasında gözden kayboldu.

Vücudum titremeye başladı.

Her kasım. Her tendonum. Her hücrem korkuyla titreşiyordu.

Öleceğim.

Ciğerlerim kasılmaya başladı. Gevşemediler. İçlerine hava çekemediler.

Öleceğim.

Bir hıçkırık, boğazımda sıkışan oksijene takılıp kaldı.

Ölmek istemiyorum.

Hazır değilim.

Göğsümden pürüzlü bir ses çıktı.

Hazır değilim.

Yapamam...

Sonra Nero geldi.

Kapı aralığında duruyordu. Etrafı barut dumanıyla çevriliydi.

Orada öylece duruyordu.

Buradaydı.

Benimle birlikteydi.

Ciğerlerim rahatlamayla serbest kalınca içime bir nefes çektim.

O burada.

Yanaklarımdan aşağı daha fazla gözyaşı dökülüyordu.

Bir silahın soğuk namlusu şakağıma baskı yaptı.

Tamam.

Nefes almaya odaklandım.

Tamam.

O burada.

Gözleri benimkilerde olan Nero silahını yere attı.

O benimle birlikte.

Benim için geldi.

Ağzımın kenarları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm.

Ama eğer bu kadarsa, bunu birlikte yapacaksak, o zaman iyi olacaktım.

Artık gidebiliriz.

SEKSEN ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NERO

Gözlerinde görebiliyordum. Buraya kadar olduğunu düşünüyordu. Bugünün öleceğimizi.

Ama yanılıyordu.

Avuçlarımı açıp ofise girdim ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

“Onu istemiyorsun.” Damarlarımda dolaşan hiddeti saklamak için hiçbir şey yapmadım. Sakin davranmanın bir anlamı yoktu. “İstedğin benim.”

Mikhail, Payton’ın saçını tutan elini kullanarak onu daha da önüne çekti. “Mesele de bu zaten. Sanırım ikinizi de istiyorum.” Payton’a biraz daha yaklaşıp burnunu onun başının arkasına dayadı ve kokladı.

Bir adım öne çıktığımda silahı şakağına daha sert bir şekilde bastırdı.

“İkinci silahı da at.”

Kalp atışlarımın vücudumun her yerinde zonkladığını hissedebiliyordum ama dediğini yaptım.

Gözlerimi Payton'da tutarak silahı onun birkaç adım önüne atmadan önce emniyetin kapalı olduğundan emin olmak için dikkatle kontrol ettim.

Yüzünde gözyaşı izleri vardı. Yaralıydı. Sıyrıklarla kaplıydı. Dudağı yarıktı. Saç çizgisinde kurumuş kan vardı. Elleri bağlıydı ve duruşu acı doluydu.

Ama hayattaydı.

Ve hiç bu kadar güzel görünmemiştii.

Yavaşça nefes aldım.

Mikhail zaten ölecekti. Ama o pis ellerini onun üzerine koymuştu. Onun güllerini koklamaya çalışmıştı. Artık işi tamamen bitmişti.

“Boğazını kestiğimde baban tam da senin durduğun yerde duruyordu,” dedim, tamamen silahsız bir şekilde. “Orada, yüz yüze duruyorduk ve o hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar aptaldı. Ama sen.” Çenemi eğdim. “Ölmek üzere olduğunu biliyorsun. Ve bu benim için yeterli.” Bir adım ilerledim. “Ama sadece hayatına son vermeyeceğim. Varlığına son vereceğim.” Bir adım daha attım. “Adamların öldü. Paran benim olacak. Bir daha kimse senin adını ağzına almayacak. Asla. Çünkü senin hatıran son nefesinle birlikte yok olacak. O yüzden bugün, hemen şimdi her iki ölümün de acısını aynı anda yaşayacaksın. Tabii onları sana ben yaşatacağım.”

Bir adım daha atınca silahın namlusu Payton'dan uzaklaşıp bana doğrultuldu.

“İlk atışında öldürsen iyi edersin,” dedim.

Sonra ileri atıldım.

O da ateş etti.

SEKSEN DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

PAYTON

Ses sağır ediciydi.

Silah kulağıma çok yakındı.

Nero'nun gömleğinin kolunda kırmızı bir yırtık belirdi ama bu onu durdurmadı.

Saçımdaki el beni serbest bırakarak ittirdi ve yorgun uzuvlarım pes edip ellerim ile dizlerimin üzerinde yere düştüğümde Nero'yu gözden kaybettim.

İkinci bir silah sesi geldi.

Sonra da üçüncüsü.

Başımı kaldırıp baktım. Kurşunlardan birinin Nero'nun göğsüne saplandığını gördüğümde ruhumun bir parçası kaybolup gitti.

Bir adım sendeledi.

Ona doğru sürünmeye başladığımda parmaklarım sert bir şeye değdi.

Aşağı bakınca Nero'nun yere attığı silahı gördüm.

Hiç düşünmeden ağır silahı ellerimin arasına aldım. Bileklerimin etrafındaki bant, Nero'nun yaptığını gördüğüm şeyi taklit etmemi imkânsız hale getiriyordu.

“Neden geberip gitmiyorsun?” diye bağırdı Mikhail.

Göz yaşlarımdan neredeyse kör olmuş bir şekilde dönüp kıcımı yere bırakırken silahı kaldırdım.

Gözlerimi kırpmadım. Ya da nişan almadım. Sadece tetiği çektim.

Hemen sonra Mikhail'in boynundan koyu kırmızı kan fışkırdı.

Kendi silahını düşürdü, iki eli de boğazındaki deliği kapatmak için uzandı. Ama parmaklarının arasından oluk oluk kan akıyordu.

Dizlerinin üzerine çökünce parmaklarımı açtım.

Silah daha kucağıma düşmeden Nero oradaydı. Bir eliyle silahı yakaladı, diğer eliyle de hafifçe yanağıma bastırdı.

“Buradayım.” Sesі yumuşaktı.

“Nero.” Sesim titriyordu. “Onu öldürdüm. Onu ö-öldürdüm.”

Başparmağı yanağıma okşadı, sonra ayağa kalkıp arkasını döndü ve tetiği çekti. Şarjörü Mikhail'in yere yığılmış bedenine boşaltana kadar silahı tekrar tekrar ateşledi.

Nero silahı belindeki kılıfa soktuktan sonra tekrar yanıma çömeldi. “Onu ben öldürdüm.”

Başımı iki yana salladım ama iri elleriyle yüzümü kavradı ve bakışlarımı üzerinde tuttu.

“Onu ben öldürdüm,” diye tekrar etti. “Bunu ben yaptım. Sen değil.” Beni çok ama çok nazikçe öptü. “Benim tatlı kızım değil.”

Gözlerim aşkla doldu.

Nero ellerini yüzümden çekmeden önce beni bir kez daha öptü.

Ellerim serbest kalıp iki yanıma düşmeden önce bileklerimde bir çekiştirme hissettim, bant yırtılmıştı.

“Hadi, bebeğim.” Saçımı parmaklarıyla geriye taradı. “Benim cesur kızım.” Dudaklarını benimkilere değdirdi. “Gitmemiz gerek.” Sözleri yumuşak ama aceleciydi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudum yardımcı olmuyordu. İşi bitmişti. Tamamen bitmişti.

Nero, “Şşt,” diyerek beni susturdu. Ağladığımı fark etmemiştim bile. Ama bu noktada hiç ağlamadığım kadar sık ağlıyormuşum gibi geliyordu, bu yüzden durmaya yeltenmedim bile. “Şimdi seni kaldıracağım.”

Kollarını altımdan geçirdi.

Çaba sarf ederek kollarımı boynuna dolamayı başardım, tutunmak için elimden geleni yapıyordum.

O beni kaldırırken acı dolu iniltimi bastırmaya çalıştım ama yine de kaçtı.

“Özür dilerim. Çok özür dilerim.” Nero beni göğsüne bastırıp odadan dışarı taşıırken tekrar tekrar fısıldadı.

Gözkapaklarım çok ağırlaşmıştı.

Onları açık tutmaya çalışsam da düşmeye devam ediyorlardı.

“İyisin.” Nero alnımı öptü. “İyisin, bebeğim.” Bana daha sıkı sarıldı. “Benim *sweatshirt*’ümü giydiğini görüyorum. Eşyalarımından uzak duramadın, değil mi?” Beni tekrar öptü. “Eğer senin kıyafetlerinin içine sığabilseydim, ben de onları giyerdim. Sarı çiçeklerle kaplı olsa bile umurumda olmazdı, senden uzak kaldığım her gece onunla uyurdum.”

Şimdi başka sesler de vardı. Hepsi erkek sesiydi. Etrafıma bakmaya, neler olduğunu anlamaya çalıştım ama ilk gördüğüm şey duvara sıçramış büyük bir kan lekesi oldu.

Görmeme gerek olmadığına karar vererek gözlerimi tekrar sımsıkı kapattım.

“Hepsi benim hatam.” Neredeyse boğulur gibi söylediğim kelimeleri içimden atmam gerekiyordu.

“Hayır.” Nero bana daha sıkı sarıldı. “Değil. Bu evdeki herkesin zaten sayılı günü kalmıştı. Dünya onlarsız daha iyi olacak.”

Nero hareket edip kapı aralığından yanlamasına adım attı.

“Anahtarlar üzerinde mi?” Soruyu göremediğim birine yöneltti.

“Evet, Patron.”

“Güzel, yolcu kapısını aç. Onu bununla eve götüreceğim.” Bir araba kapısının açıldığını duydum. “Herkes gitmesini söyle.”

“Oldu bil.”

Nero beni koltuğa oturtup yavaş bir şekilde kemerimi bağladı.

Kapıyı kapatmadan önce son bir emir verdiğini duydum.

“Yakıp kül edin.”

SEKSEN BEŞİNCİ BÖLÜM

NERO

Mikhail'in arabasını garajdan çıkardığımda adamlarım çoktan garaj yoluna doluşmuşlardı. Yirmi dakikamızı kullanmıştık ve artık gitme zamanı gelmişti.

Dikiz aynamda malikânenin pencerelerinden çoktan koyu dumanların yükseldiğini gördüm. Bu parlak kırmızı, "benim siki- kim küçük" diye bağırarak spor arabanın da o yanan karmaşanın bir parçası olmasını istedim ama Mikhail'e son bir *siktir* çekme olarak onu araba kasabına göndereceğimi bilmek, onu alma konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Payton koltuğa daha da yerleşirken biraz inleyince, caddeye çıkarken köşeyi yavaşça döndüm.

"Yakında evde olacağız, tatlım." Elimi nazikçe uyluğuna koydum, neresinin acıdığından emin olmadığım için daha fazla zarar vermek istemiyordum.

Küçük avucu elimi kapladı, ben de benimkini çevirip parmaklarımızı birleştirdim.

Parmakları benimkileri sıktı. “Bu bir uçak mı?”

Başını arkaya yaslayıp uyumadan hemen önce bu soruyu mırıldandı.

Eve vardığımızda doktor ve asistanı kapının önünde bekliyordu.

Payton’ın araba kazasından dolayı acı çekiyor olacağını bildiğim için doktoru uçaktayken aramıştım. Ama hiçbir ön çalışma ya da deneyim, beni kadını bu şekilde görmeye hazırlayamazdı. İç çamaşırıyla yatağımıza uzanmıştı, vücudunun büyük kısmını morluklar kaplıyordu.

Payton biz onu soyarken uyanmış ama hiçbir soru sormamıştı, sadece doktorun onu muayene edeceğini söylediğimde başını sallamıştı. Doktorun kadın asistanını getirecek kadar akıllı olmasına sevinmiştim. Çünkü şu anda başka bir erkek Payton’a kahrolası tek bir bakış atmaya kalksa, tıp uzmanı olsun ya da olmasın muhtemelen kafasını gövdesinden ayırırdım.

“Kırık olup olmadığını kontrol etmek için ultrason kullanacağım ama bu sadece önlem amaçlı. Herhangi bir kırık olduğunu sanmıyorum,” diyen doktor bana başını sallamadan önce komodinin üzerine bir dizüstü bilgisayar yerleştirdi. “Biz bunu yaparken size de dikiş atılacak.”

Payton’ın gömleğimin yırtık koluna attığı sürekli bakışlar olmasaydı vurulduğumu bile unuturdum. Sadece bir sıyrıktı. Pazımdan geçmiş bir sıyrıktı ama Payton’a endişelenecek bir şey daha vermeyecektim. Bu yüzden yatağın ayakucuna oturdum. Yaralı kolum Payton’dan uzağa, onun görüş alanının dışına dönüktü. Asistanın yapması gerekeni yapmasına izin verdim.

Payton sessiz kalmaya devam ediyor, ağrı seviyeleriyle ilgili

sorulara cevap veriyor, vücudunun bölümlerini istenildiği gibi hareket ettiriyordu. Ben de asistan doktorun sormadan koluma Lidokain* sapladığı gerçeğini görmezden geldim. Muhtemelen en iyisi buydu çünkü basit silah yaralarını temizlemek ne olursa olsun zordu ve kendi acımı bastırmaktan daha çok odaklanmam gereken şeyler vardı.

Payton'ın yüz ifadesi gibi.

O kadar çok suçluluk ve üzüntü doluydu ki göğsümü ağrı-tıyordu.

Acı geçip gidecekti. Ama bu duygular...

Ne düşünüyor?

Benimle tanıştığına pişman mı?

Beni suçluyor mu? Benden nefret ediyor mu?

Ya gitmek isterse?

Ya eski hayatına dönmek isterse?

Dişlerim birbirine kenetlendi.

Ona izin vermem.

Böyle olacaktı. Ona izin vermeyecektim. Kalmasını ve beni sevdiğini hatırlamasını sağlayacaktım.

Kolum sarıldığında biraz daha Payton'a doğru döndüm ve ayaklarını kucağıma koydum.

Doktor nihayet doğrulduğunda Payton'ın yüzünde hâlâ çaresiz bir ifade vardı.

“Öyle hissetmediğinizi biliyorum ama çok şanslı bir kızsınız, Bayan Vawdrey,” diyen doktor, Payton'ın elini okşadı ve ona verecek bir soyadım olmamasından nefret ettim. “Herhangi bir kırık belirtisi görmüyorum ve derideki sıyrıkların hepsi iyileşecek.” Gözlerim, Payton'ın bandın pürüzsüz etine battığı bileklerini saran gazlı bezlere gitti. “Beyin sarsıntısı en ciddi sorun ama tek yapmanız gereken dinlenmek.” Doktor bakışlarını benimkilere çevirdi. “Yatakta kalmasını sağlayın. Ve onu

* Belli bir bölgedeki dokuyu uyuşturmak için kullanılan bir ilaç. (ç.n.)

susuz bırakmayın. Parlak ışıklar onu rahatsız edebilir, bu yüzden ışıkları loş tutun. Baş ağrısı normal. Alması için ağrı kesici bırakıyorum, buraya geldiğinizde ona bir doz verdiğim için birkaç saat sonra başlayabilirsiniz.” Başımı sallayıp onayladım. “Her şeyden önemlisi, onu sakın tutun. İyileşecek.”

“Pekâlâ.” Uzun zamandır kullanmadığım için sesim pürüzlü çıktı. “Gitmeden önce onu giydirmeme yardım eder misiniz?”

Payton başını iki yana salladı.

“Bebeğim.” Yatağın yanında diz çöktüm. “Yardım ederlerse canını acıtma ihtimalim azalır.”

Payton yine başını olumsuz anlamda sallayınca içimi çekerek doktorların gitmesine izin verdim.

Küçük bir giysi yığını -temiz iç çamaşırı, bir eşofman altı ve tişörtlerimden biri- alırken Payton’ı görüş alanımda tuttum. Yavaşça ama birlikte uğraşarak ona yeni kıyafetleri giydirdik.

Tekrar uzanmasını sağlamaya çalıştığım Payton yatakta yukarı doğru ilerleyerek başlığa yaslandı.

“Uzanman gerek.”

Elimi sımsıkı tutarak başını iki yana salladı.

Bunun iyiye işaret olduğunu umarak tutmasına izin verdim. Beni terk etmek isteseydi, bana dokunmak istemezdi.

“Ç-çok özür dilerim.” Sesi bir hıçkırıyla kesildiğinde anında yatakta yanına gittim ve onu çekerek kucağıma çaprazlama oturmasını sağladım.

“Şşt, bebeğim, hayır. Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Hepsi benim suçum!” diye hıçkırırken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Bir kolumu sırtına dolayarak onu kendime çektim, diğer elimle de çenesini hafifçe kavrayıp bana bakmasını sağladım. “Payton, bebeğim.” Ağzının kenarını öptüm. “Bu kavgayı sen başlatmadın. Ben başlattım. On beş yıl önce Mikhail’in ailesini

katlettiğimde başlattım. O sadece kahrolası bir çocuktı, bu yüzden yaşamasına izin verdim.” Başımı iki yana salladım. “Ona babasının ne kadar boktan biri olduğunu söyledim ve büyüüp daha iyi birisi olacağına güvendim. Bu benim suçum. Diğerleriyle birlikte onun da hayatına son vermeliydim ama vermedim.” Ağzının diğer tarafını da öperek üzüntüsünün tadını aldım. “Ve bununla yaşamak zorundayım. Bu güzel vücuttaki her izin benim hatam olduğunu bilerek yaşamak zorundayım.”

Başını iki yana salladı. “Değil.”

Alnımı onunkine bastırdım. “Öyle. Özür dilerim.”

“Ama...” Nefesi kesildi. “Korumalar. G-Giles. Ve diğer araba.” Parmakları gömleğimin önünü sıktı. “Ve...”

“Senin suçun değil.” Hafifçe sallanarak onu da kendimle birlikte salladım. “Kulağa duygusuzca geldiğini biliyorum ama benim için çalışan adamlar uzun bir hayat beklemezler. Neyle karşılaşacaklarını bilirler. İşbaşında ölmenin ailelerine ne kazandıracağını da bilirler.” *Para. Çok ama çok para.*

“Ama Robert’ı kandırmasaydım...” Sesi titredi ve uzun süre üstüne ilk kez ona iyi bir şey söyledim.

“Robert iyi.”

Başını geriye atıp gözlerimin içine bakarak sözlerimdeki gerçeği görmeye çalıştı.

“O iyi,” diye tekrar ettim. “Ya da en azından iyi olacak. Seni tehlikeye attığı için onu bizzat öldürene kadar.”

Tehdidimi görmezden gelerek, “Gerçekten iyi mi?” diye sordu.

Bu Payton’ı daha fazla üzmeyecek olsaydı, kesinlikle o salağın beynine bir kurşun sıkardım. Ama artık bana borçluydu. Bana lanet olasıca bir hayat borcu vardı ve bunu ödünç aldığı yaşamın geri kalanında Payton’ın gölgesi olarak ödeyecekti.

Cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderdim. “O iyi, göreceksin.”

Telefonumu bırakıp yanağını kavradım. “Bana ne yapmam gerektiğini söyle.”

Payton o ağlamaklı gece yarısı gözlerini bana doğru kırptırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle,” diye yalvardım ona. “Bunu nasıl telafi edeceğimi söyle. Bana ne istediğini söyle, tatlı kız. Söyle, ben de yapacağım. Seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kalbim göğsümde küt küt atıyor, altta yatan o korku akımı beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Payton elini kaldırıp benimkinin üzerine, yanağına koydu. “Büyük bir düğün istiyorum.”

Ağzım açıldı ama ses çıkmadı.

Avuçumun altındaki yanağı hafif bir gülümsemeye şişti.

“Bir daha söyle,” dedim boğuk bir sesle.

“Sen zaten beni kurtardın. Pek çok açıdan.” Acı dolu ifadesi yumuşadı. “Beni sevmeye devam etmekten başka bir şey yapmana gerek yok.” Kalbim öyle sıkıştı ki sanki parçalanacakmış gibi hissettim. “Ayrıca kocaman bir gelinlik istiyorum. *Reality* şovlardaki kabarık etekli olanlardan. Ve çiçekler. Bir sürü çiçek.”

“Bir sürü çiçek,” diye katılarak gözlerimi kapattım ve her şeyi onun tarif ettiği şekilde gördüm. “Toto da yüzük taşıyıcısı olacak.”

İşaret verilmiş gibi yatak odasının kapısı hafifçe çalındı.

“Gel.” Gözlerimi açtım ve kollarımı Payton’a dolayarak onu olduğu yerde tuttum.

Kapı açıldı. Hırpalanmış ama söz verildiği gibi iyi olan Robert’in yüzünü kapı aralığında görünce Payton’ın nefesi kesildi.

Robert başını eğip geri çekildi ve aşırı heyecanlı Toto’nun kapıdan içeri girmesine izin verdikten sonra kapıyı kapatıp üçümüzü yalnız bıraktı.

Toto'nun tırnakları yeri tırmaladı, ardından kendini yatağa atıp Payton'ın yanına ilerledi.

“Canlı bir orkestra,” diye ekledim.

Toto'nun kulaklarının arkasını kaşıyan Payton başını salladı. Toto bacaklarımın üzerine uzanıp başını Payton'ın kalçasına yasladı. “Ve en iyi yemekler. Hem de çok fazla.”

“Tabii ki.” Alnından öptüm.

“Şimdi sana sormama izin ver.” Kokusunu içime çektiğim de güzelliğinin özü benliğimi doldurdu. “Payton Vawdrey, benimle evlenir misin?”

“Ben de cevabımı vereyim.” Geri çekilip aşk dolu bakışlarıma karşılık verdi. “Her zaman sen olacaktın.”

EPILOG - I

PAYTON

“Dilini yutması muhtemel diyebilirim.” Aspen sırtarak mücevherlerle süslü narin saç bandını başıma geçirdi. “Eğer yutmazsa törenden sonra kardeşime onu dövdüreceğim.”

Elini tuttum, manikürlü soluk pembe tırnaklarım parlıyordu.

“Teşekkür ederim.” Gözlerini devirdi ama ben bırakmadım. “Cidden, teşekkür ederim. Her şey için.”

Olaydan bu yana geçen altı ay içinde Aspen benim ilk gerçek kız arkadaşım olmuştu.

Her zaman sorunsuz değildi. Bazen beni pencereden atmak isteyebileceğini düşünüyordum. Ya da evi başıma yıkacağını. Ama artık neredeyse her hafta sonunu birlikte geçiriyorduk. Ya alışveriş yapıp yemek yiyor ya da onun da bir parçası olduğu bir sonraki büyük bağış kampanyasını koordine ediyorduk. Onun yardımı ve Nero’nun parasıyla yerel hayvan barınakla-

rından ikisini genişletmiş, onlara kaliteli mama göndermiş ve köpek kulübesi odalarına klima yerleştirmiştik.

“Bana teşekkür etmeyi bırak da git evlen.” Aspen odadan aceleyle çıkmadan önce elimi hızlıca sıktı, bu aslında onun için sarılma anlamına geliyordu.

Yaldızlı boy aynasından uzaklaşıp son bir kez döndükten sonra yatak odasından çıktım. Söz verdiğim gibi ana yatak odamızdan başlayarak evi *yenilemek* için bir iç mimarla çalışmıştık.

Büyük, siyah, dört direkli yatağı değiştirmemiştik ancak şeffaf gri kumaşlar örterek ona ruhani bir hava vermiştik. Sarı-beyaz nevresimlerle birleşince, birlikte kıvrılıp yatmak için mükemmel bir yer haline gelmişti. Duvarları yumuşak, gri ve altın rengi bir duvar kâğıdıyla kaplamış, sandalyeleri yüksek arkalıklı zümrüt yeşili kadife olanlarla değiştirmiştik. Böylece gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmak istediğimizde rahatça oturabiliyorduk.

Mükemmel olmuştu. Yavaş yavaş evin geri kalanına ilerliyorduk.

Ana merdivenden inerken topuklarım basamaklarda tıkırdıyordu.

Gözleri irileşen Robert bir ıslık çaldı. “Vay canına.”

Kişisel korumam olarak aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu. Sürekli yakınımda olmasının hayatına yönelik bir tehditle başladığını biliyordum ama onun da bana düşkün olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Evlenirken benimle yürüyecek biri olduğu için de mutluydum.

En aşağıya ulaştığımda, ışıltılı kırmızı ayakkabılarımı göstermek için ayağımı beyaz eteğin altından çıkardım.

Yüzlerce minik ipek çiçekle kaplı prenses model gelinliğimle birlikte biraz abartılı duruyorlardı. Ama abartı tam da istediğim şeydi. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim şeydi.

Konuk listemiz kısa olsa da hayatımızdaki en önemli insanlar buradaydı ve aşkımızı arkadaşlarımızla paylaşabiliyorduk.

Arkadaşlar.

Robert bana buketimi uzatınca titreyen parmaklarımla sapını sıktım. Kırmızı, sarı ve turuncu güller Nero'nun tek isteğiydi. Her zaman gül gibi kokmam gerektiğini söylemişti. Bir de her zaman renklerle çevrili olmam gerektiğini. Çünkü ben onun hayatındaki aydınlık kısım, iyi taraftım.

Burnumu çektiğimde Robert başını iki yana salladı. "Hemen ağlamaya başlama. En azından patron sana bakma fırsatı bulana kadar bekle."

Bir nefes vererek başımla onayladım. "Tamam. Hazırım."

NERO

Hazır değildim.

Asla da hazır olmayacaktım.

Payton taçyapraklarla kaplı koridorda bana doğru yürürken göğsüm gurur, sevgi ve büyük bir neşeye kabardı.

Bunun onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biri olacağını biliyordum. Bu yüzden düğünü burada, bahçemizde yapmakta ısrar etmiştim. Çünkü hayatımın geri kalanında her gün bu anı yeniden yaşamak için burada yürüyecektim.

Gelinliği. Saçı. Her santimetresinde parlayan ışıltılar, gözlerindeki bakışın yanında hiç kalırdı.

Saf bir hayranlık.

Hak etmediğim bir aşk.

Yanıma geldiğinde elimi yanağına koydum. "Çok güzel görünüyorsun."

Dokunuşumla gülümsediğini hissettiğimde gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü.

"Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun," diye fısıldadı.

Vaiz boğazını temizledi, Toto bir kez havladı ama ben hiç-

bir zaman kurallara uymayı sevmemiştim, bu yüzden o benim olurken dudaklarımı onunkilere bastırdım. Sözlerimizi bir öpücükle mühürledim.

EPILOG - II

PAYTON

Günbatımını izlerken Nero'ya, "Bu çıktığımız tatiller içinde açık ara en sevdiğim," dedim.

Başım omzundayken kıkırdadığını hissettim. "Gerçekten mi, Bayan Nero? Büyük Kanyon, Belize'deki balayımızdan daha mı iyi?"

Biri bana ne zaman *Bayan Nero* dese midem hâlâ pırpır ediyordu. Özellikle bunu yapan kendisi olduğunda.

"Abartılı plaj tatilleri geçen yılın modası," diye şaka yaptım. "Bu" -kolumu uzattım- "bu gerçek sihir."

Güneş ışınlarından biri alyansıma çarparak yakutlardan oluşan kalın çemberin üzerinde bir yansıma cümbüşü yarattı. İçindeki yazıyı düşündüm. *Yuva gibisi yok.*

Banktan aşağı kayarak Nero'nun önündeki çimlerde dizlerimin üzerine çöktüm.

“Ne yapıyorsun?” Soruyu sorsa da gözkapakları düşmüştü çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyordu.

Cevap vermek yerine avucumu hızla sertleşen aletin üzerine bastırdım, spor şortunun ince malzemesi hiçbir şeyi saklamıyordu.

“Park hâlâ açık, bebeğim. Yakalanabiliriz.”

Kirpiklerimi ona doğru kırıştırırken aletini kavrayıp serbest bırakana kadar şortunun bandını çekiştirdim. “O zaman acele etsek iyi olur, ha?”

Nero’nun çenesi kasılıyordu. Bunu istiyordu. İsteddiğini biliyordum. Ama adamlarından birinin beni ağzımda bir penisle görmesini istemiyordu; bu kendi aleti bile olsa.

Tam da bunu söyleyeceğini biliyordum -dağınık çam ağaçlarının hemen diğer tarafında bekleyen güvenlik görevlilerini gündeme getirecekti- ve bu yüzden dudaklarımı ona sararak şikâyetini durdurdum.

“Tanrım,” diye tıslarken eli atkuyruğumun dibini kavramak için uzandı.

Gülümsediğimde kalçaları titredi.

“Dünyanın yedi harikasından birinde oral seks yapmanın bunu benim de en sevdiğim tatil haline getireceğini mi düşünüyorsun?”

Başımı sallarken onu daha derine aldım.

“Siktir.” Aleti ağzımda nabız gibi atıyordu. “Siktir, tamamen haklısın.”

Nero beni uyarmadan başımın arkasından bastırdı. Ama bunun geleceğini biliyordum çünkü onun nelerden hoşlandığını biliyordum, bu yüzden boğazımı çoktan gevşetmiş ve boynumdaki gerginliği serbest bırakmıştım.

Aşağı doğru bastırdığında sonuna kadar gittim, burnum karnın kaslarına çarpana kadar onu boğazımın derinliklerine aldım.

“Kahretsin!” Başımı tekrar yukarı çektiğinde aleti dudaklarımdan kurtuldu. “İyi misin...”

Yüzümdeki ifade ona ne kadar iyi olduğumu gösterdi.

“Kahretsin, seni seviyorum.” Nero saçlarımdan tutarak beni yukarı çekti ve klitorisimi titreten bir öpücük için ağzını ağzıma yapıştırdı. Tutuşu sıkılaştı ve beni tekrar indirirken tüm vücudum aydınlandı. “Bu siki yalayıp yutmanın zamanı geldi, bebeğim. Boğazını bana ver, ben de sonra otele döndüğümüzde seni bayıltana kadar becereyim.”

“Söz mü?” Sırtıp aletini yaladım.

“Sana asla yalan söylemem,” diyerek inleyen Nero başımı tekrar aşağı itti. Ben onu açgözlülükle yalayıp yutarken gökyüzü etrafımızda renklerle patladı.

SON

Ta ki...

KING

TEŞEKKÜR

Buraya kadar gelebildiyseniz, çarpık kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim.

Karanlığa dalmak istediğimi biliyordum ve Nero mükemmel bir rehber oldu. Umarım maceradan keyif almışsınızdır ve umarım “parmak sahnesi” kısmında siz de benim yazarken öğrendiğim kadar öğrenmişsinizdir.

Annem Karen’a çok teşekkür ederim. Bana ilk aşk kitabımı verdin. İlk aşk kitabımı düzenlememe yardım ettin. İşte ON kitap sonra rutinimizi mükemmelleştirdik. Saatlerce yaptığın okumalar için teşekkür ederim. Saatlerce olay örgüsü hakkında saçmalamamı dinlediğin için de. Bu kitaba giren bazı boktan fikirleri benimsediğin için de tabii.

Bu kadar iyi bir kız olduğun için teşekkürler, Kerissa. *XOXO*. Sen gerçekten en iyisisin. Yardımın, geribildirimlerin ve arkadaşlığın olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum.

Teşekkürler, Brittni Van, sen olduğun için. Bir de böyle harika bir editör olduğun için. Seni tanıdığım için çok mutluyum.

Tilly kervanına katıldığın için teşekkürler, Ellie. Biz bir karmaşayız ama ateşli bir karmaşayız ve seni de aramızda görmekten mutluyum.

Nero'yu seksi erkek kapakları ve gizli kapaklarla hayata geçirdiğin, kaotik beynime katlandığın için teşekkürler, Lori Jackson.

Sürekli desteğin ve aramaların için teşekkürler, Mandi.

Teşekkürler, Bay Tilly. Muhtemelen bu kitabın konusunu Bir Kez Daha anlatmamı dinlemekten başka herhangi bir şey yapmayı tercih edeceğini biliyorum ama yine de oturup dinledin ve sana minnettarım.

Yazdığım her şey için her zaman heyecan duyan kız kardeşim Lindsay. Şapşıkka'ya teşekkürler.

G. Marie, Elaine Reed ve S. L. Astor'a harika bir destek grubu oldukları için teşekkürler. Yazma gruplarıyla başladık ve çok daha fazlası olduk.

Sana gönderdiğim her sesli notu dinlediğin için teşekkür ederim, Cat Wynn. *Uzun, Karanlık & Kurgusal podcast*'ini seninle birlikte sunmama izin verdiğin için de. (Üstü kapalı bir reklam.)

Günlerimde böyle parlak bir nokta olduğun ve Nero'yu erken okuduğun, bana tüm tepkilerini verdiğin için teşekkürler, Mikayla. Ona kitap e-postası göndermek isteyen varsa, dilek listesine göz atın. @lovemikaylaeve

Kartal gözlü erken okurlarım olduğunuz için teşekkürler, Stephanie ve Liz. Omuzlarımdan çok fazla stres aldınız.

Tüm ön okuma ekibime teşekkür ederim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Enerjiniz ve cesaretlendirmeniz türünün tek örneği. Sizi seviyorum.

Nero'yu tanıtmak için yaptığın çalışmalar ve genel olarak bana katlandığın için teşekkürler, Jen.

Menajerim Katie'ye, bu kitabı daha yayımlanmadan yabancı okurların eline ulaştırmak için çalıştığı için teşekkür ederim.

Arkadaşlarına müstehcen kitaplar yazdığımı söylediğin için teşekkürler, baba. Teşekkür bölümüne seni de koymamı istemiştin, işte buradasın. Bakalım ne zaman bulacaksın. Bunu ilk sen okuduğun için de teşekkürler, Roxie!

Nero'yu erkenden okuduğun ve harika bir insan olduğun için teşekkürler, Ali.

Ailemin geri kalanına teşekkür ederim. Gerçekten çok iyi insanlarla büyüdüm. İşte bu yüzden kendim olabiliyorum. Kendim gibi yazabiliyorum. Ve kendime güvenebiliyorum.

Tabii her zaman olduğu gibi, tüm muhteşem destekçilerim olmasaydı hayatım bugün olduğu gibi olmazdı.

Teşekkürler, Banshees.

Teşekkürler, Ginger ve Kanani. Vegas ikiniz sayenizde daha iyiydi.

Teşekkürler, Annie -OG'm- ve Cici. Tüm tatlı sözleriniz için.

Harika videoların ve *şu sürtük* için adını kullanmama izin verdiğin için teşekkürler, Nikki.

Bu kitap için adını çalmama izin verdiğin için teşekkürler, Payton. Mükemmel oldu.

Teşekkürler Sam, Ashley, Rachel, B. J. ve Tatlı Alet, yani Dominique.

Sürekli desteğiniz için teşekkürler Melinda, Chula ve Karen.

Yaptığım her şeyi daima teşvik ettiğiniz için teşekkür ederim, Diğer Karen, Anna ve Betsy.

İsmi vermediğim herkese de teşekkür ederim. Şu anda çok fazla beyin gücüm kalmadı ve çok özel insanları atladığımı bi-

liyorum. Ama lütfen bana güvenin, size minnettarım. Sizin için hikâyeler yazabilmek benim için büyük bir onur. Yapabildiğim sürece bunu yapmaya devam edeceğim.

Bir dahaki sefere kadar -büyükannemin dediği gibi- iyi olun. Ama iyi olamıyorsanız da eğlenin.

YAZAR HAKKINDA

Tüm kitaplarının geçtiği gibi, S. J. Tilly doğup büyüdüğü görkemli Minnesota eyaletinde yaşıyor. Dondurucu soğuk kışlardan kaçınmak için S. J. ister okumak ister yazmak ya da dinlenmek için olsun, kafasını kitaplara gömmekten hoşlanıyor.

Çağdaş müstehcen kitaplarını yazmakla meşgul olmadığı zamanlarda, kocası ve sahiplendikleri *boxer* cinsi köpek sürüsüyle tembellik ederken bulunabilir. Hava uygun olduğunda, ne yaptığını biliyormuş gibi davranarak organik gübrelerini bahçede kullanmayı seviyor. Komşuları bahçesindeki çiçekli kargaşadan hoşlanmayabilir ama arılar kesinlikle hoşlanıyor. Sonuçta bu daha önemli.

Tilly'yle ilgili her şeyden haberdar olmak için onu sosyal medya hesaplarından takip etmeyi ve istediğiniz zaman etkileşime geçmeyi unutmayın!

Haber bültenine kaydolmayı unutmayın. <https://sjtilly.com/newsletter>

İnternet sitesindeki her şeyin bağlantıları için: www.sjtilly.com